

Colleen Mc Cullough

Âm ảnh

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Colleen Mc Cullough

Ám ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Phần I - Chương 1

Nguyên tác : An Incident Obsession

Người lính trẻ dừng chân, lưỡng lự ngược nhìn lối vào không biên hiệu của khu X, vừa hạ ba lô xuống đất vừa phán đoán khả năng đây chính là đích cuối cùng của mình. Nghe nói phải tìm khu trong cùng của lãnh địa này, họ đã chỉ lối xuôi con đường mòn và tỏ lòng biết ơn anh tự tìm đường, vì họ còn bận việc mà anh tỏ ra có thể đi một mình. Trừ súng ống mà người phụ trách vũ khí đạn dược của tiểu đoàn đã tước đi vừa mới hôm qua, toàn bộ quân trang quân dụng giờ đây đeo quanh người anh, một gánh nặng quá quen thuộc đến nỗi anh chẳng để ý tới nó. Chà, đây chính là dãy nhà cuối cùng, ổn rồi, nhưng nếu gọi là khoa thì nhỏ quá, nhỏ hơn nhiều so với những khoa khác dọc đường. Và cũng yên tĩnh hơn nhiều. Một khoa điều trị troppo. Cũng là một cách chấm dứt chiến tranh đây chứ! Chấm dứt như thế nào không quan trọng. Chỉ cần biết là nó đã chấm dứt.

Kín đáo quan sát anh lính qua cửa sổ phòng làm việc, y tá Honour Langtry nhìn soi mói xuống sân với ta6m trạng nửa bực tức nửa tò mò. Bực tức vì anh ta bị nhồi vào khoa ở thời điểm cô những tưởng sẽ không nạp thêm một bệnh nhân nào nữa, và cô thừa biết sự xuất hiện đột ngột của anh chàng này chẳng chóng thì chày sẽ đảo tung sự cân bằng vốn rất nhạy cảm ở X cho mà xem, tuy nhiên nỗi bực dọc chỉ thoáng qua, còn tò mò vì anh ta đại diện cho sự mới lạ, là người khiến cô phải khám phá. Wilson, M.E. J.

Anh là trung sĩ của một tiểu đoàn lừng lẫy thuộc một sư đoàn lừng lẫy, phía trên túi ngực trái anh đeo huân chương Quân công cuống đỏ-xanh-đỏ, phần thưởng cao quý nhất, hiếm có nhất, lấp lánh bên huân chương Ngôi sao 1939-1945 là Phi châu Bội tinh thiếu một số 8 và Thái Bình Dương Bội tinh, tàn tích của Trung Đông là chiếc khăn puggaree Ấn độ bạc phéch quăn quanh mũ có một mảnh màu riêng viền xám. Anh đang mặc một bộ xanh lá cây bạc màu được là lượt sạch sẽ, đội chiếc mũ mềm bẻ góc đúng quy định, quai mũ ôm gọn cằm, khoá thắt dây mũ bằng đồng sáng choang. Không cao lớn lắm nhưng rắn rỏi, làn da nơi cổ và cánh tay đen sạm như gỗ tẻch. Con người này đã trải qua một cuộc chinh chiến dài dầy, nhìn bề ngoài thôi thì y tá Langtry không thể đoán nổi tại sao lại xếp anh ta vào X. có lẽ con người này phảng phất tính băng quơ, như một kẻ đã quá quen lối cũ giờ bỗng thấy mình sa chân xuống một con đường lạ hoắc. Nhưng ấy là cảm giác chung của bất kể ai khi tới bất kể chốn mới nào. Những dấu hiệu thường thấy hơn cả là bối rối, mất phương hướng, lúng túng trong cách xử thế hoặc hành vi, đàng này không. Trái lại, cô kết luận, anh chàng này tỏ ra hoàn toàn bình thường và đó chính là điều không bình thường đối với X.

Đột nhiên anh chàng quyết định đến lúc phải hành động bằng cách nhấc bổng ba lô khỏi mặt đất, bước chân theo lối thoai thoải dẫn lên cửa trước. Đúng lúc này y tá Langtry cũng vòng qua bàn để ra ngoài hành lang. Họ chạm trán ngay trong rèm gió, suýt đâm sầm vào nhau. Một kẻ tinh nghịch nào đó ngày xưa từng an dưỡng ở đây trước khi trở về đơn vị đã xâu những nút chai bia vào dây câu dài ngoẵng của tấm rèm gió, thế nên thay vì tiếng leng keng thánh thót của chuỗi hạt thủy tinh thì nó va đập chan chát loảng xoảng. Và họ giáp mặt nhau trong cái âm thanh chói lói đó.

- Chào trung sĩ. Tôi là y tá Langtry – cô tự giới thiệu cùng vừa một nụ cười chào đón anh đến với thế giới của X, thế giới của cô. Nhưng nổi bực

bội e sợ khi này vẫn còn lớn vồn dưới nụ cười bề ngoài, và phô ra ngay khi cô chìa phất tay yêu cầu anh xuất trình giấy tờ, mớ giấy cô thấy kia chẳng được niêm phong gì cả. Một lũ khờ trong khâu tiếp nhận! có lẽ anh ta dùng chân đầu đó để đọc trước rồi.

không chút lúng túng, anh chào hỏi cô đúng mực, rồi cởi mũ, dâng hoàng trao cho cô phong bì đựng toàn bộ giấy tờ của mình với lời trình bày:

- Xin lỗi chị y tá. Thú thực tôi chưa hề đọc nội dung trong đó.

Hơi quay người, cô liệng điệu nghệ tập hồ sơ qua cửa phòng rơi trúng mặt bàn. Nằm đó đã, làm thế để anh ta biết rằng cô không định để anh ta đứng trơ trơ như khúc gỗ trước mặt mình mà nghiên cứu đời tư của anh. Còn ới thời gian để đọc lý lịch của anh ta mà, trước mắt cho anh ta thoải mái đã.

- Wilson, M.E.J. ư? – cô thắc mắc, thấy mến sự bình tĩnh của anh.

- Wison, Michael Edward John – anh mỉm mỉm đáp, ánh mắt lấp lánh niềm vui vì được trả lời.

- Gọi anh là Michael nhé?

- Michael hoặc Mike, chuyện đó không thành vấn đề.

Anh ta tự chủ, hay chỉ làm ra vẻ như vậy, song rõ ràng tính tự tin của anh ta không hề bị xói mòn. Lạy Chúa, cô khẩn thầm, xin hãy để những người kia chấp nhận anh ta một cách dễ dàng!

- Anh từ đâu chuyển đến? – cô hỏi.

- Chà, xa lắm – anh trả lời chung chung.

- Nói đi trung sĩ, chiến tranh đã qua rồi mà! Giờ có gì phải bí mật nữa. Tôi đoán là Boneo, nhưng ở đoạn nào? Brunei? Hay Bakikpapan? Hay là Tarakan?

- Balikpapan.

- Anh không thể chọn giờ đến nào khác tốt hơn đâu – cô vui vẻ đi lên trước dẫn đường xuống cuối hành lang, ở đó có lối đi thông sang khu chính

của khoa điều trị - Bữa tối sẽ dọn ra trong giầy lát, và thức ăn ở đây không đến nỗi nào.

Khu X bị tống vào rẻo đất còn sót lại trong khuôn viên lãnh địa vì ra đời muộn màng, người ta không hề dự định làm bệnh xá ở chỗ này cho các bệnh nhân có yêu cầu chăm sóc y tế đặc biệt. Đủ tải, nơi này có thể kê thoải mái mười giường bệnh, trong tình thế cấp bách thì mười hai hay mười bốn chiếc, ngoài ra kê giường ngoài hiên cũng được. Nhà hình chữ nhật, được dựng bằng gỗ súc quang dầu nâu nhạt mà hội đàn ông gọi là màu phân xu trẻ em, sàn nhà lát lim ván. Các cửa sổ, mà nói chính xác thì đó là những ô thoáng to đùng, bên trong không kính chắn, chỉ có chớp gỗ bên ngoài ngăn mưa nắng. Mái nhà lợp lá dừa.

Lúc này phòng chính của khoa chỉ có năm giường, bốn chiếc được kê song song theo đúng tiêu chuẩn y tế, riêng chiếc thứ năm đứng tai ngược, một mình nằm dọc chứ không vuông góc với bức tường đối diện, điều này hoàn toàn trái ngược với trật tự vốn có của các bệnh viện.

Giường như những chiếc cũi xám xịt, thấp lè tè, được cái chiếc nào cũng gọn gàng, ở cái nơi ẩm thấp này không cần đến ga đệm, mỗi giường trải khít đúng một chăn chiên bằng vải trúc bầu trắng ngà, tuy nhiên giờ trắng phớt vì dùng lâu ngày và giặt nhiều lần. Phía trên đầu giường chừng một mét tám lơ lửng một màn quây trông như vành lưới bóng rổ, những chiếc màn muỗi màu xanh lục này được biến hoá từ những tấm rèm. Sát mỗi đầu giường kê một chiếc tủ cũ kỹ có khoá móc nhỏ xíu.

- Anh có thể hạ ba lô của mình lên giường đằng kia – y tá Langtry chỉ tay vào chiếc giường thứ tư cuối dãy, chiếc kê gần bức tường ngang nhất, nghĩa là gần các ô thoáng nhất. Ái chà, một vị trí lý tưởng để đón giá lạnh đây. Cô bảo – lát nữa hãy sắp xếp tư trang. Còn năm người nữa ở X, tôi

muốn anh gặp họ trước khi bữa tối được dọn ra.

Michael đặt mũ lên gối, đặt hành lý linh kinh lên giường, rồi quay sang cô. Đối diện giường anh là một khu vực được tách biệt hoàn toàn bằng dây bình phong như thể phía sau chúng là cảnh hấp hối bí hiểm nào đó; nhưng y tá Langtry thản nhiên ra hiệu cho anh theo cô, cô lách qua hai tấm bình phong với sự thoải mái của người ở đây lâu năm. Không gì bí hiểm, không người hấp hối. Chỉ có một bàn ăn tập thể dài hẹp, hai ghế băng úp dọc hai bên bàn, và ở đầu bàn là một ghế tựa êm ái.

Đi quá nửa là tới cửa ra ngoài hiên, hiên nhà bức bí như mảnh vải lượt trượt che đầy một mặt toà nhà, rộng ba mét, dài hơn chục mét. Có mảnh tre treo bên dưới mái vát ngăn mưa hắt vào, còn lúc này mảnh được cuộn lên lưng lửng. một dây song sắt cao ngang hông người tạo thành lan can. Sàn nhà gỗ lim giống toàn khoa điều trị khiến mỗi nhịp bước của Michael lộp cộp như trống lệnh. Bốn chiếc giường kê thành hàng ngang, đầu giường tựa tường, san sát nhau, nhưng phần còn lại của hiên nhà bày biện một bộ sưu tập ghế ngồi các loại. Một bàn ăn tập thể cùng bộ đôi với chiếc kê trong nhà, song dài hơn, nằm gần cửa ra vào, hai ghế băng hai bên, mấy chiếc ghế tựa đặt cạnh đó, dường như khu vực này của hiên là địa điểm tụ tập yêu thích.

Tường của khoa điều trị toàn là ô thoáng có ô vắng, có chớp gỗ mở toang cho phép giá rét các kiểu ulla cả vào nội thất, bởi cho dù hiên nhà ở chỗ khuất gió nhờ lán gỗ nhưng chẳng may nó lại quay về hướng Đông Nam.

Trời xé tà nhưng hơi thở cuối ngày vẫn chưa tắt hẳn, những ráng vàng dịu ngọt và bóng là dứa lốm đốm trong khuôn viên khoa điều trị phía ngoài hàng lan can hiên nhà. Một đám mây đông không lồ đang trôi đến, dim dần ánh đỏ xuống đỉnh rặng dứa làm những tán lá cứng lại và được giát vàng như áo giáp của vũ nữ Bali. Không gian thoáng đặng lấp lánh và chuyển động khi có cơn gió nhẹ lướt qua tung bụi, cảnh tượng khiến người ta tưởng như lạc

xuống thủy cung, thế giới sâu thẳm trong lòng đại dương mà tràn ngập những tia sáng rực rỡ. Những tia sáng tích tụ thành cầu vòng cong vút đỡ tròn bầu trời, nhưng đột nhiên tan biến một cách tàn nhẫn. Đàn bướm trắng bay đi, bầy bướm đêm xông tới, hai loài gặp gỡ và lướt qua vô tình chẳng khác gì những bóng ma lập loè trong đêm tĩnh mịch. Tiếng chim chóc ríu rít bay ra từ những cái tổ ẩn trong tán lá dừa.

Chúa ơi, tới nơi rồi, y tá Langtry vừa dẫn trung sĩ Michael Wilson ra hiện vừa ngẫm nghĩ. Minh không bao giờ đoán nổi họ sẽ thế nào, vì bất cứ hành động kế tiếp nào của họ cũng đều vượt ngưỡng lý trí, trừ bản năng của mình, bức quá đi mất. Ở đâu đó trong con người mình ẩn chứa một linh cảm hay trực giác mách bảo mới giúp mình hiểu nổi họ, chứ dùng lý trí thì không bao giờ có thể nắm bắt được điều gì.

Nửa tiếng trước cô đã thông báo cho mọi người biết sắp có thêm một bệnh nhân mới và cô cảm nhận được thái độ khó chịu của họ. Dù sao cô cũng đã lường trước chuyện này, họ luôn coi kẻ mới như một hiểm họa, và cho đến lúc quen dần với sự có mặt của anh ta, từng bước cân bằng lại thế giới riêng này, họ sẽ thường xuyên tỏ phần nộ. Mà phản ứng này lại tác động trực tiếp đến trạng thái của bệnh nhân mới đến, anh ta càng chiếm nhiều thời gian của cô, họ càng phần nộ nhiều. cuối cùng rồi đâu cũng sẽ vào đấy, vì sẽ đến lúc ma mới trở thành ma cũ, nhưng từ giờ cho đến lúc ấy đời cô sẽ vất vả.

Bốn người đàn ông ngồi vây quanh bàn ăn, trong đó có một gã không mặc áo, người thứ năm đang nằm thuôn trên chiếc giường gần nhất đọc sách.

Chỉ một người trong số họ đứng dậy, người dong dỏng xấp xỉ tứ tuần, nước da trắng càng trắng hồng hơn nhờ nắng mặt trời, mắt xanh biếc, khoác chiếc áo ka ki sờn, đai vải, mặc quần dài trắng ly và đi giày lười. Cầu vai anh dính ba ngôi sao đồng thiếc cấp bậc đại úy. Phong cách xã giao mà anh thể hiện

khi đứng dậy rất tự nhiên, nhưng chỉ dành cho y tá Langtry mà thôi, anh ta nhoẻn miệng cười với riêng cô, chẳng thèm ngó ngang cái gã đang đứng cạnh cô, kẻ mới đến.

Điều đầu tiên Michael nhận thấy trong cái lối họ nhìn y tá Langtry là l' vẻ sở hữu át vẻ triu mến. Điều anh thấy lạ lẫm nhất là họ chẳng buồn liếc mắt sang anh cho dù y tá Langtry đã đặt bàn tay cô lên cánh tay anh kéo anh qua ngưỡng cửa cho đến khi anh đứng sánh đôi với cô, như thế khó lòng mà không nhìn anh. Tuy nhiên, họ cố tình, kể cả cái gã lẻo khoẻo đang nằm chống tay trên giường.

- Michael này, tôi muốn anh làm quen với Neil Parkinson – y tá Langtry thân nhiên giới thiệu, lờ đi bầu không khí đang nặng nề.

Phản ứng của Michael hoàn toàn theo bản năng, khi đứng trước những ngôi sao trên cầu vai của vị đại úy, anh đứng thật nghiêm, hết như một cận vệ.

Hiệu quả cho thái độ tôn trọng càng cao khi anh giơ tay chào kiểu nhà binh.

- Thôi nào, vì Chúa, ngậm họng ngay! – Neil Parkinson rít lên – tất cả chúng ta đều đã bị quét chàm bằng cùng một chổi sơn ở X này, không cấp bậc gì với lũ gàn dở sát!

Sự rèn luyện thật có ích cho Michael, khuôn mặt anh không bộc lộ phản ứng khó chịu trước sự nhấn tâm thô thiển vừa rồi, chỉ thả lỏng người từ từ thể nghiêm sang tư thế nghỉ. Anh có thể cảm nhận được sự căng thẳng của y tá Langtry cho dù cô đã buông cánh tay anh, cô đứng sát anh đến nỗi tay áo cô cọ vào tay áo anh, như thể cô ước gì hỗ trợ được anh phần nào, anh nghĩ vậy, rồi té nhị đứng nhích ra xa cô một chút. Đây là bước khởi đầu và anh phải vượt qua.

- Có mà ông đại úy như thế ý – một giọng khác vang lên – không có chuyện tất cả bọn ta đều bị quét chàm bằng cái chổi troppo đâu. Ông có thể nhận mình là kẻ gàn dở nếu ông muốn, nhưng đừng có vợ đứa cả năm, trừ

đây ra đi. Chúng nó giam tôi vào đây chẳng qua để bịt miệng tôi mà thôi, chẳng có lý do nào khác. Tôi là mối nguy hiểm với chúng.

Đại úy Parkinson quay sang chiếu tướng người vừa nói, một chàng trai trẻ tuổi trần trùng trục, thu lu trong ghế, cột nhả, xác lảo, hung hăng.

- Mày cũng ngậm họng ngay, thằng con hoang bản thủ! – Anh ta chửi, nổi cằm hờn bột phát ngấm vào giọng nói của anh.

Đã đến lúc nhảy vào cuộc trước khi sự việc tuột khỏi tầm tay – y tá Langtry tự nhủ, khó chịu hơn cô tưởng. Có lẽ đây sẽ là một trong những buổi đón tiếp không còn chút nỗ lực nào, tất nhiên nếu có lần nào đó có thể được coi là một cuộc đón tiếp đúng nghĩa. Họ sắp sửa chơi điệu thứ hèn hạ đây, và cái lối cửa sổ đó luôn là cái cô khó nắm bắt nhất, bởi vì cô yêu mến họ và muốn tự hào về họ.

Cho nên cô cất giọng ngọt nhạt, tỏ thái độ khách quan, cô hy vọng xoay vần xích mích nho nhỏ này nhằm tạo suôn sẻ cho anh chàng mới đến.

- Tôi thật sự xin lỗi anh, Macheal. Để tôi giới thiệu lại nhé. Đây là Neil Parkinson. Quý ngài ngồi trên ghế vừa góp phần nho nhỏ vào câu chuyện vừa rồi là Luce Daggett. Còn người ngồi trên ghế băng cạnh Neil là Matt Sawyer. Matt bị mù, anh ấy muốn tôi nói thẳng chuyện ấy với mọi người. Ngượng ngùng để dành cho các việc khác. Benedict ngồi ghế đằng kia, còn trên giường là Nugget Jones. Thưa các vị, đây là tuyên thủ mới toanh của chúng ta, Michael Wilson.

Chà, thế đó. Anh đã được tung ra. Con người ta như con tàu mỏng manh, mỏng mảnh hơn hết thảy, hoặc đã chẳng có mặt ở đây, cứ giống buồm lao vào giông tố, và rồi chìm nổi, và rồi chơi vui êm đềm trong khu X. Cô cầu mong Chúa giúp anh ấy. Nhìn thì có vẻ như anh ta chẳng sao cả, nhưng chắc phải có chứ. Anh ta ít nói, phải, nhưng điều đó có vẻ bình thường đối với anh ta. Và có một điểm mạnh: bản tính kiên cường không hề bị tổn thương.

Quả là điều hi hữu trong suốt quá trình công tác của cô ở X.

- Xin đừng tự ái thế nữa – cô nghiêm nghị nhìn hết người này sang người khác, giọng trách móc – Tặng anh chàng Michael tội nghiệp này một nửa cơ hội đi.

Ngồi phịch xuống ghế băng, Neil Parkinson cười lớn, rồi xoay người để có thể liếc mắt sang Luce trong khi tay này phát biểu nhận xét của mình với tuyển thủ mới.

- Cơ hội à? – hắn vặn vẹo – Ôi, y tá cho qua chuyện đó đi! Thử nói xem y tá định tung ra cái cơ hội nào ở đây? Khu X á, cái cơ sở trong lành mà anh chui vào này thực chất là một nhà tù, trung sĩ Wilson ạ. Milton định nghĩa nhà tù là thiên đường của lũ ngu đần, nó hợp với chúng ta lắm lắm. Và chúng ta cứ lang thang quanh quẩn trong nhà tù của mình là đã tới với thế giới ở mức tối đa, còn chiến tranh thì như chim sẻ ngô đậu trên đầu bò đực. Hắn tạm ngưng để kiểm tra hậu quả bài diễn văn hùng hồn của mình vừa Michael. Michael vẫn đứng bên cạnh y tá Langtry, một chàng trai tráng kiện trong bộ quân phục nhiệt đới, tỏ thái độ chú ý nhưng không vì thế mà nhụt chí. Mọi bận Neil thường tỏ ra ân cần thân mật hơn, chịu làm đệm nôi thành viên mới với những thành viên cũ. Nhưng Michael Wilson đâu thích hợp với đất X này. Cậu ta chẳng bắt ổn, không sang chảnh tình cảm, không mê mụ, không dính dáng tới một trong vô vàn biểu hiện lẽ ra phải thấy. Quả thực nhìn bề ngoài Michael Wilson rắn rỏi, cân đối, một cựu chiến binh còn trẻ trung đầy mưu lược và chẳng thêm ngó ngàng tới việc y tá Langtry đang khổ sở chịu đựng thay anh ta.

Mấy hôm nay tin tức về việc đình chiến với quân Nhật bay tới, Neil đã có cảm giác bứt rứt vì lỡ thời cơ, vì những quyết định chưa dứt khoát, vì thế mạnh đang lấy lại được song chưa có dịp thử nghiệm. Chẳng còn mấy thời gian cho Cứ 15 và cho khoa điều trị X trong khi anh cần từng giây từng phút

mà đừng có sự ngáng trở nào mà một kẻ mới đến có thể gây ra.

- Tôi thấy anh chẳng có vẻ bị troppo gì cả - anh nói với Michael.
- Tôi cũng thấy thế - Luce nói với điệu cười khùng khục rồi nghiêng người thúc mạnh vào sườn anh mù đầy ác ý – Còn ông, ông có thấy nó bị troppo không hả Matt? – hấn hỏi độc địa.
- Thôi đi!- Neil chặn họng, bị sao lãng sự chú ý.

Tiếng khùng khục của Luce chuyển thành cười hô ho6 , hấn ngửa đầu ra sau cười rống lên, một chuỗi âm thanh chẳng mấy vui tai.

- Đủ rồi! – Y tá Langtry ngắt lời. Cô hướng vào Neil, nhận thấy chẳng ích gì bèn quay nhìn hết người này sang người khác. Nhưng họ đã lên con ương ngạnh, họ quyết tỏ vẻ ta đây trước mặt bệnh nhân mới bằng cách gây mất trật tự. Những lúc thế này cảm giác bất lực giày vò cô ghê gớm, nhưng kinh nghiệm dạy cô không bao giờ được phép dồn ép họ quá. Những trạng thái thế này không nên kéo dài, trạng thái căng thẳng thì cánh lái càng dễ ngã ngược chiều, khi đó là hết.

Sau khi lướt qua thái độ của mọi người đối với Michael, cô phát hiện thấy Michael đang mãi miết nhìn cô, đôi mắt thoáng ưu tư, không như những bệnh nhân khi mới đến, đôi mắt không xây tường để che lấp, không kiếm có thô thiển để đòi giúp đỡ, anh chăm chăm nhìn cô như một người đàn ông đang thích thú một đồ vật hấp dẫn, hay một chú hải cẩu con, hay vài ba món đồ lôi cuốn tình cảm nhưng chẳng mấy giá trị vật chất.

- Ngồi đi – cô đề nghị anh, mỉm cười cố giấu bức tức vì cảm thấy mình bị gạt ra ngoài – Đứng từ này đến giờ có lẽ anh chồn gồi lắm rồi.

Anh lập tức nhận ra hàm ý trong lời bình về việc chồn gồi là một lời khiển trách những anh chàng kia hơn là sự thông cảm dành cho anh, chính điều đó làm cô ngạc nhiên. Song cô xếp anh ngồi ghé đối diện với Neil và mọi người, còn mình ngồi ở vị trí có thể bao quát Neil, Michael, Luce và cả

Benedict, cô dướn người, vuốt phẳng bộ đồng phục cesarine màu xám một cách vô thức.

Đã quen tập trung chú ý vào số người trong nhóm có khả năng bao biện sự việc bất kể lúc nào, cô nhận định: Ben sắp bắt đầu kiểu nhìn vô định và quẩn trí, Matt với Nugget sẽ khéo vờ vịt vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra trước những cuộc cãi vã vật vãnh, và lại những cuộc đầu khẩu chất chúa giữa Neil và Luce diễn ra như cơm bữa, những lúc như thế Ben thường thu mình trước mối bất hoà của họ, và nếu cứ để mặc tình trạng này tiếp diễn thì sớm muộn cũng biến thành tai hoạ khôn lường.

Đôi mắt Luce lim dim, nhòm cô chòng chọc theo cái kiểu suồng sã quá đà khiến cô rợn người, với một người có nền nếp, có giáo dục như cô thì đó xem như một sự xúc phạm, tuy nhiên từ hồi ở khoa điều trị X cô đã học được cách kìm nén phần nộ, và cô trở nên thích thú với việc khám phá điều bí ẩn nào khiến đàn ông nhìn mình chăm chăm như thế. Tuy nhiên, trong số họ Luce là trường hợp đặc biệt, cô chưa bao giờ tỏ một cử chỉ triu mến nào với anh ta, và đôi khi còn hơi có cảm giác tội lỗi vì đã không cố gắng. Phải thừa nhận cô đã không chịu cố gắng, ấy là hậu quả việc anh ta chọc ghẹo cô trong suốt tuần đầu nhập khu X. Việc cô luôn tỉnh táo và chưa xảy ra chuyện gì tai hại cho cả anh ta lẫn bản thân cô cũng không thể giảm bớt định kiến ban đầu. Luce có một thể mạnh nào đó, hấn khuấy động được thói sợ sệt, mềm yếu của con người ta, đó là cảm giác mà côghét cay ghét đắng nhưng cô nhất quyết phải đối mặt với nó.

Nỗ lực lắm cô mới thôi lườm Luce để quay sang Ben, những gì cô thấy trên khuôn mặt dài thượt, u ám, rầu rĩ, buộc cô phải cúi đầu nhìn đồng hồ ghim trên ngực áo đồng phục, cô nảy ra đề nghị:

- Ben này, anh giúp tôi đảo mắt qua nhà bếp xem hôm nay có món gì nhé? Bữa tối muộn mất rồi.

Ben đứng bật dậy, trịnh trọng gật đầu đồng ý, rồi rảo bước vào trong.

Như thể chuyển động của Ben đập vào một sợi dây thần kinh nào đó của Luce khiến hắn ngồi thẳng đuồn, trợn trừng hết cỡ đôi mắt vàng rực, và cứ mặc chúng nuốt chửng Michael. Từ Michael, chúng đảo sang Neil rồi đảo lại phía y tá Langtry, đến đây đôi mắt dừng lại suy tư nhưng không còn vương vấn dâm dục nữa.

- Anh đeo khá nhiều chiến tích, Michael ạ. Anh nhập ngũ từ khi nào?

Ngay trong chiến dịch đầu tiên à? – Y tá Langtry hắng giọng hỏi.

Mái tóc anh được cắt rất ngắn, óng ánh như kim loại nhạt màu, đầu tròn, cân đối, và anh có khuôn mặt mà người ngoài nhìn vào sẽ bảo là da bọc xương, nhưng lại không mang vẻ đầu lâu xương sọ như khuôn mặt Benedict. Cũng đã xuất hiện vài đường chân chim nơi khoé mắt, hai rãnh nhăn giữa má và mũi. Một người đàn ông, không còn là cậu trai trẻ, nhưng các nét chưa già. Có vẻ như một tay chuyên tâm. Đôi mắt xám này khác hẳn Luce, không tinh quái đổi màu liên tục, khi thì xanh lục, khi thì lại vàng rực, màu nâu xám của Michael toát lên vẻ lạnh lùng, cực kỳ lãnh đạm, rất bản lĩnh và thông minh vượt trội. Y tá Langtry cảm nhận được tất cả điều đó chỉ trong giây lát. Thế rồi anh lấy hơi để trả lời, nhưng cô không nhận ra một điều là mọi con mắt đều đổ dồn về phía cô và mọi quan tâm của cô đối với gã mới đến, thậm chí ngay cả đôi mắt mù của Matt.

- Vâng, tôi tham gia ngay từ trận mở màn – Michael đáp.

Nugget thả vọi cuộn tự diễn quần góc mà nãy giờ giả dò lật đi lật lại, rồi quay hẳn sang Michael nhìn chăm chú, hàng lông mày của Michael nhướn lên.

- Anh đã phải trải qua một cuộc chiến dai dẳng – Y tá Langtry đoán – Sáu năm chiến đấu. Giờ đây anh có cảm giác ra sao về nó?

- Tôi mừng vì thoát khỏi nó – anh bày tỏ rất thật

- Nhưng khi mới bắt đầu chắc hào hứng lắm.
- Quả thế.
- Những tình cảm của anh thay đổi khi nào vậy?

Anh nhìn cô như thể câu hỏi đó khờ khạo, không tưởng nổi, nhưng dù sao câu trả lời của anh vẫn rất nhã nhặn, anh nhún vai.

- Đó là nghĩa vụ của mọi người mà!
- Ôi dào, nghĩa với chả vụ! – Neil nhạo báng – Đó là sự ám ảnh dai dẳng dờ dẩn nhất trên đời! Khờ như chúng ta thì mới lao vào, và trách nhiệm, nghĩa vụ cứ bám riết lấy ta, trói chân ta lại. Tôi ước được thấy một thế giới mà trẻ con được nuôi nấng, được dạy dỗ để hiểu trách nhiệm đầu đời là phải có trách nhiệm với chính bản thân chúng.
- Tiếc quá, nếu con cái tôi lớn lên mà có nhận thức như anh nói thì tôi rất bất bình – Michael cắt lời rất bén.
- Đừng tưởng tôi đang truyền bá chủ nghĩa hưởng thụ hay đang biện hộ cho tất cả thói xấu trong phép đối nhân xử thế đâu đấy! – giọng của Neil không còn bình tĩnh – Tôi chỉ muốn được nhìn thấy một thế giới hoà bình, không súng đạn huỷ hoại những mầm non tương lai, thế thôi.
- Được, phải thừa nhận là tôi hoàn toàn nhất trí với anh ở điểm đó – Michael nói – TG xin lỗi vì đã hiểu lầm ý anh.
- Thừa nhận cái quái gì chứ - Luce chồm vào, hấn không bao giờ để lỡ thời cơ khiêu khích Neil – Chao ôi, những lời lẽ, lời lẽ, lời lẽ! Chỉ những lời nói suông ấy thì làm sao có thể xoá sạch các nạn nhân của ông hả Neil, bằng cách bảo họ phải chết ư?
- Mà thì biết gì về những vụ thảm sát đó, đồ quỷ nanh nọc? không như bắn vịt đâu! Chắc họ phải gồ cổ mày lại mới đưa được vào quân đội và mày ré lên như một con lợn bắn thiêu, và rồi tự đào hố sau những con hào mà nấp, đúng chưa nào? Mày làm tao muốn nôn mửa!

- Bằng thể quái nào được cảm giác ghê tởm của tôi với ông, đồ quỷ hút máu – Luce gầm gừ trong cổ họng – Nay mai thôi tôi sẽ xoi tái ngọc kê của ông trong bữa sáng.

Trạng thái của Neil xuất thần, cơn giận biến đi đâu mất, đôi mắt bắt đầu đảo điên.

- Chàng trai thân mến ơi, ăn thế chẳng bõ – anh lè nhè – Mà thấy đấy, chúng nhỏ xíu mà.

Nugget cười khẩy, Matt húng hắng ho. Michael thì cười ha hả, còn y tá Langtry bắt giắc gục đầu nhìn xuống vạt váy đầy vẻ đau đớn, thất vọng. Rồi lấy lại dáng hoàng, cô kết thúc cuộc khẩu chiến bằng lời lẽ lạnh lùng và rành rọt:

- Thưa các quý ông lịch lãm, ngôn ngữ của mọi người tối nay gay gắt quá. Năm năm phục vụ trong quân đội có lẽ đã nâng cao trình độ học vấn của tôi, như giường tình cảm của tôi thì vẫn trong sáng như cũ. Khi nào ở trong tầm tai của tôi, mong các anh làm ơn tránh hộ ngôn ngữ chướng tai – cô quay nhìn Michael quyết liệt – Tôi nói cả anh nữa đấy, trung sĩ ạ.

- Xin tuân lệnh, y tá – Michael nhìn cô, hoàn toàn không cảm thấy bị hăm dọa, vẻ ngoan ngoãn tuân phục và toét miệng cười. Nụ cười dễ mến lạ thường, vô cùng... ôn hoà, nó khiến cô rạng rỡ.

Luce đứng lên bằng một động tác duyên rũ nửa tự nhiên nửa kiêu cách, len vào chiếc ghế trống giữa Neil và Benedict, rồi tro trên xoa rồi tung mái tóc của Michael. Michael chẳng có ý định né tránh cũng không tỏ ý bức tức, nhưng bắt giắc loé lên cái nhìn đề phòng Luce – một thông điệp bóng gió cho biết đây là người không dễ bị chơi xỏ chẳng? Y tá Langtry bắn khoắn, thích thú.

- Ôi dào, rồi ông sẽ quen thôi! – Luce vừa nói vừa quay sang nhìn đều Neil – Tôi tin ông có đối thủ cạnh tranh rồi đấy, đại úy trường Oxford ạ!

Được lắm, hẳn là kẻ vào cuộc muộn màng, nhưng chiến thắng chưa ở trong tầm mắt của ông đâu, phải không?

- Biển! – Neil nổi khùng, hai bàn tay nắm chặt thành hai quả đấm – Cút đi, quân thối thầy, ngậm cái miệng chó của ngươi lại.

Luce đi dật dẹo qua mặt Michael và y tá Langtry hòng trêu ngươi, đi đến cửa thì chạm trán Benedict, hắn há hốc miệng, nhảy dựng ngược ra sau như phải bỏng. Hắn nhanh chóng nhận ra bèn bấu môi khinh khỉnh, nhưng vẫn né sang bên làm bộ làm tịch cuối đầu chào.

- Ben này, cảm giác khi làm kẻ sát nhân giết người già và trẻ nhỏ như thế nào ý nhỉ? – hắn hỏi xóc rồi biển vội vào trong.

Benedict đứng sững như trời trồng, hoàn toàn kiệt sức, lần đầu tiên kể từ lúc bước vào khoa điều trị X, Michael trải qua một đợt trào dâng cảm xúc sâu lắng, ánh mắt đen thẫm thờ kia khiến anh xúc động sâu sắc. Có lẽ vì đây là cảm xúc chân thực nhất mà mình từng chứng kiến, anh nghĩ thầm. Đồ con hoang tội nghiệp! Nhìn cậu ta là cảm nhận ra hết, như thể ai đó tắt phụt mọi nguồn sáng bên trong.

Benedict cố lết chân lảo đảo đến chiếc ghế của mình, hai bàn tay đan lồng vào nhau. Michael chăm chú quan sát, tìm hiểu khuôn mặt u ám rầu rĩ ấy. Khuôn mặt như bị băm vằm, bị tan nát bởi những xung đột đang diễn ra đằng sau nó, chắc khổ sở lắm. Cho dù có đúng thế hay không, nó cũng khiến Michael bất giác nhớ đến Colin, và anh tha thiết muốn giúp cậu ta. Anh không quan sát nữa, chỉ mỉm cười.

- Đừng để Luce bắt thóp cậu đấy, Ben – Neil cảnh cáo – hẳn chẳng hơn gì một thằng khôn nạn không đáng một xu.

- Nó là quỷ - Benedict gào lên, âm thanh thoát ra vỡ vụn như thể những lời nói đó đã bị nhai thành bã.

- Tất cả chúng tôi cũng vậy, tùy thuộc vào nhận xét của cậu về chúng

tôi mà thôi – Neil nói chậm rãi.

Langtry đứng dậy, Neil lúc nào cũng đối xử tốt với Matt và Nugget, nhưng với Ben thì không hiểu vì lý do nào đó mà anh ta chưa bao giờ thẳng thắn đến thế.

- Anh có tin gì về bữa tối không Ben? – cô hỏi.

Đến lúc này gã thầy tu như một cậu nhóc, khi chạm tới y tá Langtry đôi mắt Benedict ảm áp lạ thường, mở căng, dường như mọi u uất khi nãy bay biến sạch.

- sắp xong rồi y tá ạ, sắp xong rồi! – anh ta đáp, rồi cười toe toét, biết ơn sự quan tâm của cô khi cử anh đi có mục đích.

Cô nhìn Ben dịu dàng, rồi quay đi.

- Michael này, để tôi giúp anh sắp xếp đồ nhé – cô nói và bước vào trong. Tuy nhiên cô chưa nói xong chuyện với nhóm người đang có mặt ngoài hiên này – Thưa các vị, bữa tối đã muộn nên tôi nghĩ chúng ta ăn trong nhà thì hơn. Đề nghị mọi người mặc sơ mi vào, kéo tay áo xuống, nếu không lũ côn trùng sẽ thít các vị đấy.

Dù muốn nán ná ngoài hiên để xem mấy người này ra sao khi cô ấy không còn hiện diện ở đây nhưng Michael vẫn răm rắp tuân lệnh và bám gót cô vào trong khoa điều trị.

Dây dù, ba lô cùng hành lý xách tay của anh ở cả trên giường. Khoanh tay trước ngực đứng quan sát anh, y tá Langtry nhận thấy tính ngăn nắp ngay trong cách anh sắp xếp tư trang, đầu tiên anh mở túi dết nhỏ buộc với dây dù lấy ra một cái bàn chải nham nhở, một bánh xà phòng thơm dùng dở, tất cả được đặt vào ngăn kéo tủ cá nhân thật gọn gàng.

- Anh có ý kiến gì về việc vào đây không? – cô hỏi.

-Ồ, tôi đã chứng kiến tận mắt vô số tay bị dính troppo nhưng không giống như nơi này. Đây là khoa điều trị troppo ư?

- Phải – cô khẽ đáp.

Anh ta gỡ cuộn chần mền khỏi ba lô trước, rồi mới bắt đầu lôi từ trong ra tất tai, đồ lót, một chiếc khăn tắm, cùng vài sơ mi, quần dài và quần soóc sạch sẽ. Miệng nói tay làm:

- Hay thật đấy, sa mạc không bao giờ cần đến người thứ mười đi thám thính như ở rừng rậm. Tôi ngờ rằng điều đó có lý. Sa mạc không giam nổi ta, sống với nó dễ chịu hơn nhiều.

- Đó là lý do người ta gọi bệnh là troppo, gần giống tropical (nghĩa là nhiệt đới)...liên quan đến rừng rậm nhiệt đới. Hãy xếp vào ngăn những đồ dùng thiết yếu. Còn một tủ đứng ở cuối phòng kia, anh có thể để đồ vào đó. Tôi giữ chìa khóa, nếu anh cần bất cứ thứ gì, chỉ cần cho tôi biết.. Họ không đến nổi tệ như vậy đâu – cô vẫn nhìn anh.

- Họ có sao đâu – một nụ cười yếu ớt thoáng nhếch nơi khoé miệng gọn gàng của anh – Tôi đã từng ở những nơi điên loạn hơn nhiều.

- Chuyện này không làm anh phật ý chứ?

Anh dướn thẳng người, nhắc đôi bốt và nhìn chiếu tướng cô.

- Chiến tranh qua rồi, chị y tá ạ. Vả lại sớm muộn tôi cũng phải về nhà, nhưng hoàn cảnh c tôi bây giờ chán ngán lắm, tôi không bận tâm đến việc chờ đợi ở đâu – anh đau đớn nhìn khắp phòng – Ngôi nhà này hơn đứt trại lính, khí hậu hơn đứt Boneo. Hàng năm trời nay tôi không được ngả lưng trên một chiếc giường ra hồn – anh vươn tay búng nhẹ những móc màn – Mọi thứ êm ái dễ chịu như ở nhà vậy, lại còn có một người mẹ dịu dàng chăm sóc thì còn gì bằng! không, tôi không phật ý đâu.

Hả? Một người mẹ ư? To gan thật đấy! Lạnh lùng ư, được thôi, thời gian sẽ làm anh ta tỉnh ngộ với câu nhận xét ngẫu hứng ấy. Cô tiếp tục dò la:

- Thế sao anh không căm ghét tôi? Lẽ ra anh căm ghét nó mới phải chứ, tôi cá là anh không hề dính troppo.

Anh nhún vai, quay lại với hành lý xách tay của mình, hình như trong đó chật cứng sách và đồ phụ trang, chắc hẳn anh ta là một gã đóng gói siêu đẳng.

- Tôi thừa nhận mình đã tuân lệnh vô ý thức suốt một quãng thời gian dài. Chị tin tôi đi, bị gửi tới đây không giống việc tuân lệnh vô ý thức đã làm đâu.

- Anh đang tự khai báo mình mất trí đấy à?

- Không đâu! Đầu óc tôi chẳng có vấn đề gì cả - Anh cười thầm.

Cô cảm thấy bối rối, lần đầu tiên trong nghề cô thực sự không biết phải nói gì nữa. Mất một lát im lặng, khi anh thò tay vào ba lô lần nữa, cô mới nảy ra điều để nói:

- Thế thì tốt, anh có đôi giày thật đẹp. Tôi không sao chịu được tiếng gót giày nện trên cái sàn gỗ này – Cô với tay nhặt vài cuốn sách đang nằm trên giường, hầu hết thuộc dòng văn học Mỹ hiện đại: Steinbeck, Faulner, Hemingway, rồi thắc mắc – Không có tác giả của người Anh à?

- Tôi không hấp thụ nổi chúng – anh trả lời, rồi gom những cuốn sách cho vào ngăn có khóa.

Về một mối lại xuất hiện, cô thấy khó chịu và tự nhủ mình phải thật thân thiện mới được. Cô hỏi:

- Vì sao?

- Đó là một thế giới mà tôi chẳng biết gì. Hơn nữa suốt từ thời ở Trung Đông tôi chưa từng gặp một dân Anh di cư róm đời nào bán sách. Chúng ta mang phong cách Mỹ nhiều hơn.

Vì kiên thức sách vở của cô toàn từ Anh quốc và cô chưa bao giờ thử mở một cuốn nào của các tác giả người Mỹ hiện đại, cô đánh trống lảng, trở về chủ đề mấu chốt:

- Anh bảo anh buồn...anh chán vì chuyện gì?

Anh thắt nút quanh túi một lần nữa, nhấc chiếc túi rỗng lên và gập lại, trả lời:

- Vì tất cả. một cuộc sống bị vấy bẩn.
- Anh không sợ phải về nhà ư? – cô buông thông tay, hỏi và lững thững ra tủ ly.
- Tại sao tôi phải sợ chứ?

Mở khóa tủ ly, cô lùi lại để anh xếp đồ vào trong.

- Mới vài tháng nay thôi, tôi phát hiện ra một điều mà ngày càng rõ rệt ở hầu hết người của tôi...và ngay cả với các nhân viên quân y như tôi nữa...ấy là cảm giác sợ hãi khi phải trở về nhà. dường như mọi tình cảm thân quyến và những tình cảm vốn thuộc về họ đều biến mất – cô nói.

Xong xuôi, anh ưỡn lưng và quay sang cô.

- Có thể chính nơi đây là tổ ấm rất phù hợp, nó có gì đó vĩnh cửu. Thế chị cũng sợ về nhà à?
- Tôi không nghĩ thế - cô nhìn xa xôi, từ tốn đáp, rồi nhoẻn cười – Anh đúng là một gã ăn mày vụng về.
- Lẽ ra phải có ai đó nói cho tôi biết điều này từ trước chứ - anh đáp cùng nụ cười ngoác hết sức hồn nhiên.
- Nếu còn cần gì nữa thì cho tôi biết nhé. Vài phút nữa tôi có việc phải đi, nhưng chừng bây giờ tôi sẽ trở lại.
- Cảm ơn chị, nhưng tôi thấy cũng ổn cả rồi.

Ánh mắt cô thăm dò rồi cô gật đầu:

- Ổn rồi, tôi cũng nghĩ là anh sẽ ổn.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 2

Hộ lý đã đến để chuẩn bị bữa ăn tối và đang lịch kịch trong phòng sinh hoạt chung, thay vì về ngay phòng làm việc, y tá Langtry bước vào gật đầu chào hộ lý cấp dưỡng.

- Tối nay có món gì đây? – cô vừa hỏi, vừa nhắc chồng đĩa ra khỏi chạn.

- Chắc là món thịt nguội nướng kèm rau thái nhỏ thôi, y tá ạ - hộ lý thờ dãi ngao ngán.

- Nhiều thịt hơn rau chứ?

- Nhiều hơn bất cứ gia giảm nào khác, tôi nghĩ vậy. Nhưng còn miếng bánh thì miễn chê nhé, bánh bao nhân táo rưới xi rô vàng óng.

- Có bánh có hơn, bình nhì ạ. Khẩu phần của sáu tháng nay tăng đáng kể.

- Quả đúng vậy! – hộ lý vui vẻ đồng tình.

Cô quay sang bật lò vi sóng hiệu Primus, cô có thói quen hâm nóng đồ ăn trước khi dọn ra bàn, mắt y tá Langtry chợt thoáng thấy bóng người di chuyển trong văn phòng mình, cô đặt chồng đĩa xuống và ra khỏi bếp, nhón chân lướt nhẹ qua hành lang bên ngoài phòng sinh hoạt chung.

Luce đang đứng bên bàn làm việc của cô, đầu cúi xuống chiếc phong bì không dán đựng hồ sơ của Michael đang cầm trên tay.

- Đặt cái đó xuống!

Hắn thân nhiên tuân lệnh như thể mình chỉ tình cờ đi ngang qua nhật lên mà thôi, nếu hắn đọc thì cũng đã đọc hết rồi vì cô thấy giấy tờ đã nằm hằn trong bao. Nhưng nhìn Luce thì cô không chắc nữa. Đó chính là vấn đề với Luce; hắn tồn tại trên quá nhiều cung bậc, mà hắn có cái khó của hắn là hắn luôn tự đắc mọi việc mình làm chẳng có gì sai trái. Và nếu chỉ nhìn bề ngoài, hắn là hình ảnh thu nhỏ của một người đàn ông đường đường chính chính, không cần úp mở hay trông cậy vào các phi vụ ngầm. Nhưng lý lịch của hắn đâu có như vậy.

- Anh cần gì ở đây hả Luce?

- Một thẻ đi khuya ấy mà – hắn đáp tấp lự.

- Xin lỗi trung sĩ. Anh đã lấy quá phần thẻ đi khuya trong tháng này rồi đấy – Cô lạnh lùng – Anh đọc giấy tờ đó chưa?

- Y tá Langtry! Nói thể khác nào tôi đã làm việc ấy!

- Rồi một ngày không xa anh sẽ xong và tôi sẽ có mặt ở đó để tóm anh – cô đe – Còn bây giờ anh có thể giúp tôi dọn bữa tối, vì đằng nào anh cũng đã xuống cuối khoa điều trị này rồi.

Nhưng trước khi rời văn phòng, cô cầm bao hồ sơ của Michael cất lên ngăn kéo trên cùng và khóa lại cẩn thận, cô tự rửa vì sự bất cẩn từ trước đến nay chưa bao giờ mắc phải. Lẽ ra cô phải đảm bảo hồ sơ được khóa kín và cất chìa khóa trước khi dẫn Michael vào khoa. Có lẽ anh ta nói đúng, chiến tranh kéo dài quá lâu và đó là lý do khiến cô bắt đầu phạm phải sai lầm.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 3

- Vì những món ăn mà chúng con sắp được nhận, chúng con thành tâm tạ ơn Đức Chúa nhân từ - Benedict cầu nguyện ngắc nga ngắc ngư xong mới ngẩng đầu lên.

Chỉ mình Luce giả ngây giả ngô trước lời cầu nguyện, bừa bãi ăn luôn như thể hăn điếc đặc. Những người khác kiên nhẫn chờ cho đến khi Benedict dứt lời mới cầm dao đĩa lên xắt đồ ăn trong đĩa của mình, không bối rối trước bài cầu nguyện của Benedict, cũng không phá vỡ sự cân bằng chỉ vì thái độ bất kính vô đạo của Luce. Toàn bộ lễ nghi cầu nguyện đã mất vẻ kỳ bí vốn có từ lâu, Michael nhận xét, chợt thấy không ngon miệng thế nào ấy, có lẽ do cách chế biến không hợp với khẩu vị của anh, thậm chí nó khác xa những món ăn nhà binh. Hơn nữa ở đây ăn uống xa xỉ ra trò. Bánh pudding hăn hoi.

Rút ra kết luận về bất cứ đội hình mới nào dường như đã là một thói quen đồng hành với anh, là một phần sống còn, và cũng là một trò chơi hóc búa. Anh thường đặt cược toàn bộ số tiền tương đương vào tính chính xác của những kết luận của mình, và thích thế hơn là phải thừa nhận đã lồi chính cuộc đời mình ra cá cược suốt sáu năm qua.

Mấy tay ở khu X này thật kỳ quặc, và nguy hiểm, đúng vậy, nhưng làm sao có thể nguy hiểm bằng những kẻ mà anh biết. Họ chỉ là những con người đang gắng hoà mình với mọi người, và được đến đâu hay đến đấy. Nếu họ rơi vào hoàn cảnh của anh thì họ hẳn đã kiệt sức vì sự dai dẳng của chiến tranh, vì người này, kẻ nọ.

- Thế quái nào mà cậu bị tổng vào đây hả Mike? – Benedict đột ngột hỏi, mắt bừng sáng háo hức.

Michael hạ thìa xuống vì anh cũng vừa giải quyết xong món pudding, móc ra hộp thuốc lá rồi mới đáp:

- Tôi suýt đập nát một người – anh rút ra một tờ từ tệp giấy cuộn trắng tinh – Lẽ ra tôi đã giết chết hăn, nếu ở đây không có quá đông người lao vào can ngăn.

- Vậy thì không phải quân địch rồi, tôi đoán đúng không? – Neil hỏi.
- Không phải địch. Mà là tay thượng sĩ của trung đoàn.
- Chuyện chỉ có thể sao? – Nugget tò mò hỏi, khuôn mặt anh ta bỗng méo mó kỳ dị khi nuốt đồng thức ăn đang đầy ních miệng.
- Đây, cậu không sao đấy chứ? – Michael vẻ quan tâm.
- Có gì đâu, chỉ là cái tật hay nghẹn của tôi thôi mà – Nugget giải thích bằng cái giọng chấp nhận số mệnh tiền định ấy – Mỗi khi nuốt thức ăn là đau ghê lắm.

Điều này đã được thông báo trọng thể và cung kính khi Benedict gửi gắm lời cầu nguyện ngắn ngủi của mình. Michael chợt thấy mọi người, ngay cả Luce cũng nhe răng cười nhả nhổ. Họ khoái chí cái anh chàng có khuôn mặt hơi dị tật này.

Cuốn xong điều thuốc, môi lửa, Michael vươn người ra sau, cánh tay cuộn sau gáy vì chiếc ghế băng không có chỗ tựa đầu, anh trầm ngâm nghĩ xem điều gì ẩn giấu đằng sau những con người này. Có vẻ như họ rất hài lòng được ở một nơi xa lạ, được sống giữa những khuôn mặt xa lạ, sau sáu năm chiến đấu trên cùng một trận chiến, con người ta có thể phân biệt được từng người qua mùi của người đó.

Anh chàng mù kia đã ngoài ba mươi, không nói năng nhiều, không đòi hỏi nhiều. Sự đối lập của Nugget, người này chắc là thần hộ mệnh của bọn họ. Đại đội nào cũng có một người làm chiếc bùa may mắn, thế thì tại sao khoa điều trị X lại phải khác nhỉ?

Anh không ưa Luce, nhưng có lẽ chẳng một ai ưa anh ta cả. với Nugget thì chẳng có gì chứng tỏ anh ta từng chứng kiến trận mạc. Michael có lẽ không muốn ai phải sa vào trận mạc nhưng những người đã nhúng chàm đó thì sẽ khác, và ở đây không nói đến tính dũng cảm, kiên định, cao thượng. Trận mạc không thể sản sinh ra những phẩm chất ấy nếu họ không trong cuộc, và không thể phá hủy những phẩm chất ấy một khi đã trong cuộc. Nỗi kinh hoàng về nó ngày một thấm sâu, ngày một phức tạp. Trông thấy Thần Chết xuất hiện trước mắt mới thấy cuộc sống quý báu đến nhường nào. Chỉ cho người ta thấy cái chết thật vớ vẩn. Mở mắt cho ta thấy mình đã ích kỷ ra sao, cảm tạ những ngôi sao may mắn đã cứu mình ra khỏi những hòn tên mũi đạn có chủ. tất cả tùy thuộc vào sự may rủi. Sau mỗi trận chiến, toàn là nỗi uê oải và tự kỷ ám thị, bởi vì lúc ấy con người ta trở thành thú vật với chính mình, một thống kê từ những kẻ đang bị sổ kiếp nhà binh kiểm soát....

Neil vẫn đang thao thao bất tuyệt. Michael buộc phải lắng nghe vì Neil là người đáng kính nể. Anh ta có thâm niên chiến đấu khiếp nhất. Cách ăn mặc của anh ta cũng chứng tỏ điều này, anh ta khoác cho mình tính cách của một

người lính thực thụ.

- ...nên đến khi tôi hoà hợp được thì chúng ta cũng đã mất đứt hơn tám tuần là gì.. – Neil say sưa kể. Michael nghe nửa chừng nhưng cũng hiểu lảng máng Neil đang kể lại quãng thời gian đầu ở khu X.

Như bị thôi miên, anh dán mắt vào hết khuôn mặt này đến khuôn mặt khác, đầu óc anh đang nung nấu một khám phá, đó là tin tức trở về gia đình khiến họ trầm lắng. Anh chàng Matt mù rõ ràng đang run rẩy đầy thôi! Đúng là họ kỳ quặc thật, và lời y tá Langtry khi nãy lại văng vẳng bên tai anh: họ sợ trở về nhà.

Y tá Langtry...Lâu quá rồi anh không tiếp xúc gì với phụ nữ cho nên anh không chắc những cảm nhận của mình về cô. Chiến tranh đã đảo tung mọi thứ, anh thấy khó tưởng tượng được phụ nữ trong quyền lực, những phụ nữ đầy bản lĩnh mà anh không sao nhớ nổi vai trò của họ hồi trước chiến tranh. Với tất cả sự ân cần và quan tâm, cô trở thành chỉ huy ở đây, và cô không hề thấy gò bó trong vai trò cai quản hội đàn ông. Không vì danh phận, có lẽ cô ra thích thú quyền lực đó. Không già đời, Langtry thậm chí còn trẻ trung.

Nhưng anh thấy sợ khi phải liên quan đến một phụ nữ bình tĩnh khẳng định họ nói chung một ngôn ngữ, có chung một luồng tư tưởng, anh thậm chí không dám đoán chắc mình chứng kiến chiến tranh nhiều hơn cô, vì dường như cô ấy đã đốt âm ỉ một phần đáng kể cuộc chiến. Cô đeo quân hàm đại úy bằng bạc, đó là cấp bậc khá cao trong đội ngũ y tá.

Đàn ông ở khoa điều trị này tôn thờ cô, cái lúc đầu tiên được cô dẫn ra hiên, anh đã nhận ngay ra vẻ bức dọc của họ, những toan tính đề phòng tua tủa.

Anh tin phản ứng đó là lý do khiến họ có những hành vi điên điên khùng khùng kỳ quặc. Ôi, họ việc gì phải lo lắng cho loạn đầu cơ chứ. Nếu Neil mà đúng thì có lẽ không ai trong số họ còn được ở lại đây đủ lâu để biết ơn việc điều chỉnh thứ hạng nhân danh anh. Tất cả những điều anh muốn là thoát khỏi chiến tranh, thoát khỏi quân đội và mong sao ký ức về sáu năm cuối sẽ khép lại.

Và dù anh có hưởng ứng ý tưởng chuyển về Cú 15, thì anh cũng không ưa cái ý nghĩ phải nằm chết gì ở đây suốt hai tháng mà ăn không ngồi rồi, quanh quẩn trong bốn bức tường của khoa điều trị X, quá nhiều thời gian để mà suy nghĩ, để mà hồi tưởng. Anh khoẻ mạnh, anh đáp ứng đủ những thông số thần kinh của một người bình thường, anh biết thế và những người có trách nhiệm đã điều anh tới đây biết thế. Thế nhưng với những kẻ con hoang tội nghiệp trong khu X này, họ đau khổ, anh có thể thấy nó hằn trên khuôn mặt họ, có thể nghe thấy nó trong giọng nói của họ. Anh lập tức hiểu ra tại sao, thế nào. Tạm thời cũng đủ hiểu rằng họ đều đang bị troppo, hoặc đã bị troppo. Điều tối thiểu anh có thể làm là khiến mình trở thành một người có ích.

Cho nên khi người cuối cùng ăn xong phần bánh pudding, Michael đứng lên thu nhặt những chiếc đĩa bẩn, rồi tự mình làm quen với công việc trong sinh hoạt chung.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 4

It nhất sáu lần một ngày y tá Langtry tắt tả qua lại khu vực giữa nhà tập thể y tá và khoa điều trị X, hai chuyến cuối cùng bao giờ cũng là lúc màn đêm đã buông. Suốt ban ngày cô chỉ mong có cơ hội ngồi duỗi lưng, thế nhưng đêm xuống cô chưa bao giờ có được cái cảm giác thư thái ấy, ngay từ nhỏ cô đã sợ bóng tối và không chịu nhắm mắt ngủ nếu đèn trong phòng tắt ngóm, tuy nhiên lâu rồi cũng quen, cô tích lũy đủ nghị lực để có thể đối mặt với mọi việc, giả dụ như đứng trước một anh chàng điên điên khùng khùng, hay những nỗi sợ hãi không đâu vào đâu. Vẫn vậy, mỗi bận phải qua lại giữa các dãy nhà trong màn đêm cô tận dụng thời gian quãng đường để sgn một vài ý tưởng cụ thể nào đó, và soi đường bằng cây đèn pin, mặc kệ bóng tối hữu hình đang nhắm nhe đe dọa.

Vào hôm Michael nhập X, cô rời khoa điều trị khi hội đàn ông đã ngồi ăn tối, quàng quàng đi ăn bữa tối của mình. Lúc này ánh đèn pin dọi xuống con đường mòn trước mặt một chấm sáng rõ mòn một, cô đang quay lại ấy, cô coi đây là quãng thời gian tuyệt vời nhất trong ngày, khoảnh khắc sau khi ăn tối và trước khi tắt đèn trong khoa điều trị. Đêm nay cô đặc biệt mong đợi nó, một bệnh nhân mới luôn tăng thêm những điều thú vị và càng làm cho trí khôn của cô sắc sảo hơn.

Cô miên man nghĩ đến đủ loại đau đớn khác nhau. Dường như đã lâu lắm rồi cô thôi xỉ vả viện tời vì chuyện chuyển cô về khu X, cô đã từng phản ứng quyết liệt với người đàn bà rắn như đá ấy, nào là cô không có kinh nghiệm với những bệnh nhân tâm thần mà quả thực cô thấy mình hoàn toàn đối lập với những con người đó. Hồi ấy, tin này xuất hiện như một sự trừng phạt, một cú sét đánh ngang tai, một sự sỉ nhục ghê gớm từ phía quân đội, sau bao năm lăn lộn trên những trạm thương binh dã chiến để rồi nhận được sự đãi ngộ như thế. Trước đó là một cuộc đời khác hẳn – những lều trại, nền đất, mùa hanh khô bụi tung mù, mùa mưa bùn đất nhầy nhụa, cố giữ sức lực, giữ vững trách nhiệm chăm sóc bệnh nhân mỗi khi thời tiết khắc nghiệt. Nó đã từng làm cô suy sụp, hoang mang, đau đớn cùng quẫn. Nó kéo dài hàng tuần và ngouì dần theo năm tháng. Nhưng nỗi đau ấy giờ đã khác rồi. Cũng thật

buồn cười, bạn có thể khóc sụt mướt vì một người đàn ông không có vũ khí, vì cảnh máu me bầy nhầy lan tràn khắp nơi, vì một trái tim bỗng nhiên lạnh và ngưng đập như một cục thịt ướp lạnh trong ngực, nhưng họ là những bệnh nhân có thể chất hoàn toàn bình thường. Chấm hết và tiếp diễn. Con người ta sẽ hàn gắn những cái có thể, khóc than những cái không thể và rồi sẽ quên đi tất cả để tiếp tục tiến lên phía trước.

Trái lại, nỗi đau ở X lại là nỗi thống khổ về tinh thần và trí óc, không được thông cảm, bị nhạo báng, bị bỏ mặc. Cô từng coi việc bị điều tới X là sự sỉ nhục đối với năng lực y tá và bao năm công tác trung thành của mình. Giờ cô đã hiểu, cô hiểu tại sao lúc đó lại có cảm giác bị sỉ nhục đến thế. Đau đớn thể xác, thương tật thể chất trong khi làm nhiệm vụ, có xu thế ngợi ca hết lời những người khổ sở vì nó. Sức khỏe của cô càng suy yếu trong những năm gian khổ trên các trạm thương binh đã chiến, phẩm chất anh hùng, phẩm chất cao thượng càng sát gần cô hơn. Nhưng còn gì là cao quý khi bị suy nhược thần kinh, nó như một vết nhơ, một chứng cứ chứng tỏ tính cách yếu đuối.

Trong cái khuôn khổ tư duy ấy, cô bước chân vào khu X, mím môi ngậm đắng nuốt cay, gần như mong mình có thể căm ghét những bệnh nhân của mình. Chỉ có tấm lòng y đức trọn vẹn và sự tận tụy với công việc đã cứu cô khỏi cảnh khóa trái lòng mình chống lại bất cứ thay đổi quan điểm nào. Rốt cuộc bệnh nhân là bệnh nhân, một tư duy bệnh tật thực ra cũng giống một thể xác bệnh tật. Quyết tâm không để ai buộc tội mình sao nhãng nhiệm vụ, cô tự vượt qua chuỗi ngày đầu ở X.

Nhưng điều khiến Honour Langtry vượt lên trên trách nhiệm người làm y tá đơn thuần chính là thực tế ở Cú 15 không ai quan tâm tới đám đàn ông ở X. Bệnh nhân kiểu như khu X chẳng bao giờ nhiều nhận ở một bệnh viện như Cú 15, nơi được khởi dựng quá gần chiến tuyến ác liệt để tự nó gài số troppo. Hầu hết người ở X đều bị chuyển từ khoa khác sang, như Nugget, Matt và Benedict. Các trường hợp nặng như loạn thần kinh đã bị chuyển ngay từ lâu về Úc, những người đến với X thì bệnh nhẹ hơn, họ biết giấu diếm các triệu chứng bệnh hơn. Quân đội cũng có vài ba bác sĩ tâm lý, thế nhưng không ai trong số họ bị đẩy xuống nơi khi họ còn gầy như Cú 15 này, ít nhất trong trí nhớ của y tá Langtry.

Vì quả thật có quá ít thậm chí gần như không có công việc y tá gì ra hồn để làm, cô bắt đầu vận dụng trí thông minh trời phú của mình và nguồn năng lượng bất diệt ấy đã biến cô thành một y tá giỏi giang trước vấn đề trầm kha mà cô gọi là nỗi đau X. Cô tự nhủ nhận thức được tâm tư mà những người đàn ông ở X phải chịu đựng như một nỗi đau thực chính là khởi đầu cho toàn bộ kinh nghiệm y tá chuyên khoa mới mẻ này.

Nỗi đau X là sự vật vĩ tinh thần, tách biệt khỏi não bộ, một nỗi đau vô hình, âm ỉ, mà tác nhân gây ra hết sức trừu tượng. Sng nó không kém gì một thực thể tính năng huỷ diệt tinh thần của nó tàn khốc không kém bất cứ nỗi đau đón hay sự tàn tật thể xác nào. Nó tai quái, ghê gớm, không đơn giản và trông rỗng, bệnh phát ra là trầm kha, hậu quả dài dằng hơn nhiều vết thương thể xác. Và con người hiểu biết về nó ít nhất so với các chuyên khoa khác.

Cô khám phá thấy trong chính con người mình có một tình cảm nồng nàn, thiên vị bệnh nhân ở X, tò mò trước sự đa dạng vô cùng của họ, và rồi phát hiện ra cả cái tài của mình trong việc giúp đỡ họ vượt qua những cơn vật vã tồi tệ nhất. tất nhiên cũng từng có thất bại, một y tá giỏi là một y tá biết chấp nhận thất bại vô điều kiện sau khi đã cố hết cách. Dù không được theo trường lớp và mù tịt về chuyên môn nhưng cô biết mình biết ta, và cô cũng biết sự hiện diện của mình ở khoa điều trị X đã làm nên vô số khác biệt theo chiều hướng tốt cho hầu hết các bệnh nhân ở đây.

Cô học được một điều là tiêu hao năng lượng vì sầu não có thể làm con người ta kiệt sức hơn nhiều số năng lượng bị mất đi do phải lao động chân tay, cô học cách bước đi khác người, khai thác nguồn lực dồi dào của người bệnh. Và thông cảm. thậm chí ngay cả khi cô đã vượt qua được thói định kiến của mình để chống lại sự yếu đuối, cô phải đôi mắt với thói tự coi mình là trung tâm vũ trụ của người bệnh. Với những người mà cuộc sống từ khi trưởng thành đến nay luôn cống hiến hết mình cho chủ nghĩa vị tha đầy bận rộn và hạnh phúc thật khó nhận ra rằng thói ích kỷ của bệnh nhân chính là bằng chứng của tính thiếu tự chủ. Hầu hết những gì cô tiếp thu được là nhờ kinh nghiệm của bản thân. Cô đâu có được đào tạo chính quy mà chỉ biết sờ qua từ sách vở. Nhưng phải công nhận Honour Langtry sinh ra để làm y tá, cô nỗ lực trau dồi, tiếp thu và miệt mài những niềm đam mê nghề y tá chuyên khoa mới mẻ này.

Mất nhiều thời gian hơn hy vọng hay mong đợi, không một chứng cứ hữu hình nào chứng tỏ cô tiếp cận được người bệnh. Luôn là vậy, mỗi khi xâm

nhập được họ cô lại bản khoăn không biết mình vừa làm điều gì và liệu nó có giúp gì được cho họ không. Nhưng cô biết cô đã giúp họ. Có đôi lúc cô nghi ngờ phải chăng mình đang sử dụng cách này để thay đổi những ngày tháng qua.

Đó là một cái bẫy, cô nghĩ, và mình bị kẹt ở đó mất rồi. Hơn nữa cô cảm thấy thích bị kẹt lại nơi này mới chết chứ.

Cô tắt đèn pin khi tia sáng của nó dội lên bậc thang đầu tiên và nhón chân khẽ khàng từng bậc để đôi giày không gây tiếng động trên sàn gỗ.

Văn phòng của cô ở ngay cánh cửa đầu tiên bên trái hành lang. một ô vuông kín đáo mỗi chiều một mét tám, hai bức tường ngoài có ô thoáng đỡ đi cảm giác thâm nghiêm rùng rợn. Một chiếc bàn bé xíu xinh xắn được cô dùng làm bàn làm việc, bên này là ghế của cô còn ghế đối diện dành cho khách, một tổ hợp giá kê hình chữ Leonor có hai ngăn kéo khoá kín mà cô thích gọi là tủ tài liệu. Ngăn trên cùng chứa hồ sơ bệnh án của toàn bộ bệnh nhân ra vào khu X từ những ngày đầu, cũng không nhiều hồ sơ cho lắm, cô lưu giữ bản sao về các bệnh nhân bị đưa vào X. Còn ngăn kéo thứ hai cô đựng một số loại thuốc mà viện trưởng và đại tá Râu Xanh cho là cô luôn phải có như thuốc viên Paraldehyde và thuốc tiêm Paraldehyde, Phenobard, Morphine, thuốc bột APC, một lọ Cit, sữa bột Magnesia, mist Creta et opii, một lọ dầu nước, Chloral Hydrate, thuốc sát trùng Placebos và một chai Chateau Tanunda lớn dành cho bệnh viện ba sao.

Y tá Langtry cởi mũ, kéo khoá tháo đôi boots nhà binh ra, cô xếp gọn chúng ra sau cánh cửa rồi nhấc chiếc giỏ liễu đựng vài ba món đồ dùng cá nhân bên dưới gầm bàn lên và xỏ chân vào đôi giày mềm của mình. Vì Cú 15 nằm trong vùng bị chính thức mệnh danh là khu vực gây sốt rét, cho nên cứ chạng vạng tối là mỗi người có nhiệm vụ trang bị cho mình kín tới cổ, cả cổ tay cô chân. Khí hậu oi ả ngột ngạt như thế này càng làm cho cuộc sống khắc nghiệt hơn. Thực tế thì quanh đây đã được phun thuốc DDT nhằm tiêu diệt mối hiểm họa muỗi Anophel nổi loạn, chúng gần như không còn tồn tại nữa, nhưng nội quy vẫn yêu cầu mọi người phải đề phòng. Một số y tá được phép mặc áo khoác quần bò cả ngày lẫn đêm, họ khẳng khẳng rằng váy vóc không thoải mái bằng. Nhưng những người như Honour Langtry, đã từng lăn lộn tại những trạm thương binh rất nhiều, cái nơi bắt buộc phải mặc quần dài, lại thích nơi chốn tương đối xa hoa như Cú 15 này để được mặc những bộ đồng phục nữ tính mỗi khi có thể được.

Hơn nữa, y tá Langtry có một học thuyết, ấy là, các bệnh nhân của cô sẽ dễ chịu khi được nhìn phụ nữ trong bộ váy duyên dáng hơn là trong bộ đồng phục na ná họ. Cô còn đề ra nguyên tắc không gây ra tiếng ồn, tự mình bỏ boots mỗi khi vào khoa ban đêm và ngăn cấm mọi người nện giày boots trong khoa.

Trên bức tường phía sau ghế ngồi của khách ghim một bộ sưu tập chân dung vẽ chì, chừng mười lăm bức cả thầy – ký họa của Neil về các nhân vật đã và đang ở trong khu X cùng thời với anh. Mỗi khi ngẩng mặt khỏi bàn làm việc, cô nhìn xoáy vào bức nào sinh động nhất, khi một ai chuyển đi, hình của anh ta bị bóc ra khỏi hàng giữa và treo ra rìa bên ngoài. Lúc này ở hàng giữa có năm khuôn mặt, còn dư chỗ cho bức thứ sáu. Bối rối ở đây là cô không hề lường tới sự xuất hiện của khuôn mặt thứ sáu, đương nhiên không thể vào đúng thời điểm Cứ 15 đang bị thu hẹp với tốc độ chóng mặt, chiến tranh sắp kết thúc, âm thanh súng đạn cũng lắng xuống. Nhưng thế quái nào Michael Wilson lại mọc ra hôm nay cơ chứ, một chủ thể mới tinh cho con mắt nghệ sĩ của Neil. Cô băn khoăn không biết Neil soi thấy điều gì ở Michael, cô thấy mình mong ngóng cái ngày chủ thể mới của ánh mắt ấy sẽ được treo lên trước mặt cô đây.

Cô ngồi xuống ghế của mình, chống cằm ngược nhìn chong chong hàng tranh ở giữa.

Họ là của mình, cô tóm lấy cái ý nghĩ đó đầy tự đắc và thoả mãn rồi lại vội kéo mình thoát xa cái ý tưởng vô cùng nguy hiểm đó. Chính bản thân cô khám phá ra rằng, từ hồi ở X, cô biến thành kẻ chuyên xâm nhập đời tư của người khác, không giúp gì được bệnh nhân. Rốt cuộc nếu cô không phải người nắm trong tay vận mệnh của họ, thì ít ra cô cũng là một điểm tựa vững chãi, bởi lẽ sự cân bằng của khu X rất nhạy cảm và cô là người đứng ở trung điểm máu chót, sẵn sàng chỉnh thẳng bằng khi cần. Cô luôn cố tôn trọng quyền lực của mình bằng cách không đụng chạm cũng chẳng buồn để tâm đến nó. Chỉ thẳng hoặc, như lúc này chẳng hạn, cái ý thức rằng mình sở hữu nó làm cô choáng và soi mói cô. Thế rất nguy hiểm! một y tá giỏi không bao giờ được phép phóng đại ý thức sứ mệnh, không được đánh lừa bản thân rằng mình là nguyên nhân trực tiếp trong sự phục hồi chức năng người bệnh. Bệnh tinh thần hay thể xác, sự phục hồi là ở chính trong người bệnh.

Vào việc thôi. Cô đứng lên, móc chùm chìa khóa trong túi quần và lần từng chìa cho đến khi tìm ra chìa ngăn kéo trên cùng, cô mở khóa rồi lấy ra bộ hồ sơ của Michael.

Ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 5

Khi tiếng gõ cửa của Neil Parkinson vang lên, cô đang ngả lưng ra thành ghế, trước mặt cô bộ hồ sơ chưa mở vẫn nằm nguyên trên mặt bàn. Anh ngồi xuống ghế dành cho khách rồi lặng lẽ nhìn cô. Mặc cho anh ta nhìn, cô chỉ hé môi cười và chờ đợi.

Nhưng cái ánh mắt mà cô mặc kệ ấy chưa bao giờ nhìn cô theo kiểu triu mến thân thiện vô tư, khi thì cách biệt, khi thì hoà hợp với cô mỗi khi gặp gỡ, không phải cảm giác khiêu dâm mà như một cậu chàng phấn khích khi cửa khám phá sự huyền bí của món đồ chơi yêu thích nhất. Anh không ngớt khám phá ra điều kỳ thú ở cô, và anh có được tinh thần thư thái sau mỗi tối tìm đến căn phòng này chỉ để được trò chuyện tán gẫu với cô.

Không phải vì cô có nét đẹp nổi bật nào đó, cũng không gợi cảm đến mức át sắc đẹp. Cô có tuổi trẻ và có tư chất ở nước da đặc biệt đáng yêu, mịn màng đến nỗi những nếp nhăn tuổi tác chỉ lờ mờ, dầu cho màu vàng của chất stabrine giờ làm hại da. Nét mặt cân đối, đôi mắt nâu nhạt cùng màu mái tóc, đôi mắt to có hồn dịu dàng, tất nhiên là trừ những lúc nổi giận ra, khi ấy chúng long sòng sọc. Cô có dáng dấp của một y tá bẩm sinh, gọn gàng, nhưng tiếc là bộ ngực hơi lép, đôi chân thon dài tuyệt đẹp, mảnh nhưng săn chắc, bàn chân và mắt cá dễ thương, tất cả nhờ vận động liên tục và nhờ công việc vất vả. Suốt ca trực ban ngày, cô mặc váy, mũ y tá màu trắng xếp nếp ôm lấy khuôn mặt tạo nét duyên dáng, ca đêm cô mặc quần âu, đầu đội mũ vành cong đi trực, nhưng để đầu trần khi ở trong khoa. Mái tóc ngắn lượn sóng được cô chăm chút bằng cách vung phần lớn khoản trợ cấp để được cắt, gội, sấy dưới bàn tay một viên hạ sĩ quan ở ban quản trị doanh trại, anh này ngoài đời vốn là thợ uốn tóc và sẵn sàng đáp ứng mọi nhu cầu về tóc cho các nữ y tá.

Diện mạo bề ngoài của cô như thế đấy. Ẩn sau vẻ ngoài ấy lại là một con người cứng rắn bền bỉ như thép đã tôi, thông minh, văn hay chữ tốt của tầng lớp cánh vàng lá ngọc, và sắc sảo nữa. Cô quyết đoán, cô mạnh mẽ, và với tất cả tấm lòng nhân hậu, sự thông cảm, cô đã thoát xác ở phần cốt lõi nào đó. Cô thuộc về họ, cô tự gắn mình vào bọn họ, những bệnh nhân của cô, thế nhưng cho dù có đặt cái gì vào trung tâm đời cô chẳng nữa cô vẫn luôn né tránh họ. Thật điên rồ, nhưng có lẽ một phần bí mật sức hấp dẫn của cô là nhờ Neil.

Đâu phải dễ tìm được phương pháp tiếp cận cánh lính một cách khéo léo

nhất, tế nhị nhất khi mà cô khiến họ nhớ lại những ký ức gần như đã bị lãng quên chuyện phụ nữ. Thế nhưng cô xoay sở rất giỏi, không bao giờ ban cho ai trong số họ một dấu hiệu nhỏ xíu nào liên quan đến nhục dục, hay sở thích lãng mạn gì đó, tùy cách gọi. còn danh phận của cô ở đây là y tá. Mọi người thường chị em thân mật với cô, thế đấy, cho nên cô luôn phải thể hiện mình như một người chị, người mẹ của họ, hết mình với công việc nhưng không có ý định chia sẻ với họ cái tôi thầm kín.

Tuy nhiên giữa Neil Parkinson và Honour Langtry thì có sự hiểu ngầm. Nó tuyệt nhiên chưa hề được bàn tán hay đã động bằng lời nhưng cả hai hiểu rằng sau khi chiến tranh kết thúc, họ sẽ trở về con phố chính, anh sẽ kiên trì theo đuổi cô, và cô sẽ vui lòng chấp nhận việc theo đuổi của anh.

Cả hai được sinh ra trong những gia đình tốt nhất, họ trưởng thành với cùng một lối nhận thức, tinh túy ở các lĩnh vực mà trong đó nghĩa vụ hiếm khi được nhắc đến, vì thế nên cả hai đều khó tưởng tượng rằng những gì thuộc về cá nhân phải được đặt lên trên những gì thuộc về trách nhiệm. Lúc họ gặp nhau, hoàn cảnh chiến tranh đã tạo nên một mối quan hệ nghề nghiệp đơn thuần, họ tuân thủ nghiêm túc kiểu quan hệ đó, hậu chiến thì cái vẻ ngại ngùng của họ có thể bị phá vỡ lắm chứ.

Neil nuôi hy vọng, mong chờ điều đó với tâm trạng nhức nhối nhiều hơn háo hức, anh chỉ mơ cuộc đời thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn, vì anh yêu cô nhiều lắm. Anh không mạnh mẽ như cô, hay có lẽ đơn giản chỉ là những cảm xúc của anh rắc rối hơn những cảm xúc của cô và khó giữ quan hệ của họ trong phạm vi cô đặt ra. Những vi phạm nho nhỏ của anh chưa bao giờ vượt quá cái liếc mắt hay lời bóng gió, ý định động chạm vào thân thể cô hay hôn cô đều khiến anh e ngại, anh biết một khi hành động ấy xảy ra cô sẽ không ngần ngại tống cổ anh ngay tại trận, không làm bệnh nhân thì thôi.

Việc tiếp nhận phụ nữ ra mặt trận rất miễn cưỡng, hạn chế nhiều với các y tá, riêng Honour được quân đội tín nhiệm và điều này không cho phép nảy sinh quan hệ xác thịt với đàn ông là bệnh nhân cũng như là lính.

Nhưng anh cũng không nghi ngờ giữa họ tồn tại một sự hiểu lòng nhau mà không cần nói thành lời, nếu cô không chia sẻ nó, và mặc nhận nó, cô sẽ cho anh tỉnh ngộ ngay rồi vì cảm thấy trách nhiệm của cô là phải làm như thế.

Là con một trong một gia đình giàu có vai vế ở Melbourne, Neil Longlang Parkinson từng trải qua một giai đoạn đặc biệt của đất nước Úc thời đó, đó là được nhào nặn thành một chàng trai đậm chất Anh hơn cả dân Anh bản xứ. giọng anh không gọn chút pha tạp như lũ bạn Úc đồng lứa, phát âm chuẩn, nhanh nhẹ giọng của các nhà quý tộc Anh chính hiệu. Từ trường văn Geelong anh được nhận vào thẳng đại học Oxford, được nhận suất đúp lần đầu tiên trong lịch sử, kể từ đó anh ít về nơi chôn nhau cắt rốn. Hoài bão của

anh là trở thành họa sĩ, cho nên sau khi tốt nghiệp Oxford, Paris vẫy gọi anh, rồi tới Pelopnese Hy Lạp định cư, ở đây anh có một cuộc sống thú vị nhưng dễ dãi cùng những cuộc mây mưa với một nữ diễn viên người Ý, người đóng vai tình nhân nhưng muốn trở thành phu nhân chính thức của anh hơn. Giữa những cuộc vật lộn đến kiệt sức chỉ để bộc bạch tình cảm, anh học nói tiếng Hy Lạp trôi chảy như tiếng Anh, Pháp, Ý, anh múa bút theo trường phái tượng hình và tự coi mình là một người Anh xa lạ hơn là một người Úc. Hôn nhân không nằm trong các kế hoạch của anh, dù anh nhận thức được rằng sớm muộn điều này cũng phải xảy ra, hết như nhận thức được rằng mình đang sắp xếp mọi dự định tương lai đời mình. Nhưng với một chàng trai tuổi đời chưa đến ba mươi, thì dường như thời gian của cả thế giới đang trải ra trước mắt.

Rồi mọi thứ thay đổi, thảm họa ập đến. Ngay cả ở xứ Pelopnese hy Lạp người ta cũng xì xào bàn tán về chiến tranh cho đến khi nhận được thư của cha, một lá thư lạnh lùng, nguyên tắc, cốt để anh hiểu rằng những ngày chơi bời, trác táng đã chấm dứt, rằng anh nợ gia đình mình và địa vị của mình điều đó, cản trở về nhà ngay trong khi còn có thể.

Vậy là anh đành lên đường về Úc vào quãng cuối năm, trở về một đất nước mà anh hiểu biết rất ít để chào đón, và họ dường như xa cách, hời hợt với anh như dòng sông Victorian, tình cờ thế nào lại chính xác như thế, không phải nữ hoàng Victoria mà là dân bang Victoria.

Chuyến về Úc của anh trùng dịp sinh nhật lần thứ ba mươi, một cái mốc thời gian khó quên cách đây hơn bảy năm, anh nhớ lạ mà không sao kìm nén nổi cơn kinh hoàng bám riết dày vò anh kể từ hồi tháng năm năm ngoái. Cha ơi là cha! Một ông già tàn nhẫn, lời cuốn, tinh xảo, khéo léo và mạnh mẽ không tưởng nổi! tại sao ông già không sinh lấy một đàn con trai nhỉ? thật không thể nào tin được là ông già chỉ sinh có mỗi một, và muộn mất. Là đứa con độc nhất của Longland Parkinson đúng là gánh nặng. Làm sao đạt tới, thậm chí vượt lên trên được chính Longland Parkinson.

Đương nhiên điều đó là không thể. Chỉ mỗi ông già nhận ra điều đó. Chính bản thân ông là lý do thất bại của Neil mỗi khi độ sức. Quẫn vì cái nền giai cấp công nhân đầy những thách thức và cay đắng của ông già, mang gánh nặng dòng dõi danh giá của mẹ bị mang ra mặc cả, Neil tự biết mình bị đánh gục kể từ khi đã khôn lớn để hình thành nhân sinh quan, thế giới quan.

Thời niên thiếu trôi qua rồi anh mới nhận ra rằng mình để tâm đến cha nhiều hơn đến mẹ. Và cứ thế, bất chấp thái độ dửng dưng của cha trong khi mẹ chở che toàn tâm toàn ý. Anh nhẹ bồng người khi được đi học nội trú, và anh gò mình theo khuôn mẫu đó suốt từ học kỳ đầu tiên tại trường văn Geelong cho tới ngày sinh nhật lần thứ ba mươi. Tại sao cứ phải cố đấu tranh với một tình thế mà tất yếu không thể thực hiện nổi? Trốn tránh nó,

vờ như không có nó. Đến tuổi thành niên anh được thừa hưởng số tiền của mẹ, thừa đủ để đáp ứng nhu cầu của anh. Anh sẽ sống cuộc đời của chính mình tách xa Melbourne và cha mẹ, tìm kiếm cho mình một chốn nương thân.

Nhưng bóng đen chiến tranh đã phá huỷ mọi viễn cảnh của anh. Mà nói cho đúng, có những điều mà ta không thể tránh né hay lờ đi mà được.

Bữa tiệc sinh nhật anh được tổ chức rầm rộ và long trọng, danh sách khách mời có cả những tiểu thư quý phái do chính mẹ anh cất nhắc hòng kiếm nàng dâu tốt. Có mặt hai vị Tổng giám mục trong hội đồng giám mục, một người đại diện cho tôn giáo Anh quốc còn người kia đại diện cho Thiên chúa giáo, có một vị bộ trưởng bộ tư pháp của bang và một vị thuộc liên bang, một vị thầy thuốc nổi tiếng, ngài uỷ viên Hội đồng cấp cao Anh và cả đại sứ Pháp. Đương nhiên mẹ có trách nhiệm mời khách. Suốt bữa tiệc, anh chẳng buồn để mắt đến các tiểu thư cũng như các quan khách, anh thực sự hiểu rõ ý đồ của mẹ. Nhưng tất cả tâm trí của anh đều đổ dồn vào cha, ông đang ngồi nơi cuối bàn, đôi mắt xanh biếc tinh ranh đang lia ra những nhận xét bất kính với gần hết những vị khách. Làm sao anh có thể đoán chính xác những gì đang diễn ra trong đầu cha. Neil không biết. Nhưng nó lại làm anh thực sự ám lòng và hy vọng có cơ hội nói cuộc với ông già bé nhỏ, người chẳng đóng góp gì cho cậu con trai ngoài màu mắt và khuôn mặt.

Thế rồi Neil cũng hiểu mình còn rất non nớt ở độ tuổi tương đối muộn màng ấy, khi cha khoác tay anh lúc mọi người đàn ông phải đứng lên nhập hội với các quý bà quý cô trong phòng họp, anh dễ dàng hài lòng với cử chỉ ấy. Họ có thể làm mọi chuyện mà không cần đến chúng ta – ông bảo và khịt mũi chế giễu – Nếu chúng ta biến khỏi nơi này hẳn mẹ con sẽ có cơ để phàn nàn đây.

Trong thư viện chật đầy những cuốn sách bìa da mà quả thật anh chưa hề có cơ hội mở một cuốn nào nói chi là đọc. Longland Parkinson thả mình xuống chiếc ghế bành, trong khi con trai ông chọn chiếc ghế đệm dài ngay bên chân. Căn phòng toả sáng lờ mờ, nhưng không gì có thể che đậy nổi những dấu hiệu sống khắc khổ trên khuôn mặt nhăn nhúm của cha, cũng như không thể gạt bỏ nỗi đau trong ánh mắt sắc lạnh, lý lợm và hiều chiến. Đằng sau ánh mắt ấy ta có thể thấy trí tuệ hoàn toàn độc lập với thể trạng, sự yếu đuối tình cảm, sự cứng nhắc đạo lý. Đó chính là lúc Neil diễn dịch cảm nhận của mình về cha trên phương diện tình cảm, và thắc mắc cái mặt đối lập của bản thân rằng sao mình lại trót yêu một người mà người đó không cần được yêu cơ chứ?

- Con vẫn chưa phải là con trai nhà ta – ông nói không chút oán giận.
- Vâng, con hiểu.
- Nếu ta biết chỉ một lá thư là đủ kéo được con về nhà thì ta đã gửi nó

từ lâu rồi.

Neil xoè đôi tay mình ra ngắm nghía, một đôi tay dài, những ngón tay thon, mượt mà như bàn tay con gái, có đôi tay mịn màng mũm mĩm thế là do chưa bao giờ phải đụng tới những công việc có tầm quan trọng và ý nghĩa sâu sắc tới bộ não điều khiển chúng, nghề về vờ không nghĩa lý như thế với anh.

- Không phải vì lá thư của cha mà con trở về đâu – Anh từ tốn đáp.
- Được, thế vì cái gì? Chiến tranh chứ gì?
- Không ạ.

Cây nến gắn trên tường hắt sáng nửa sau chòm đầu hói của ông già, mặt ông tối sẫm vì ngược sáng, trong khoảng tối sẫm ấy đôi mắt ông vẫn bùng cháy, nhưng khoé miệng vẫn hoàn toàn đóng chặt. Neil thú nhận:

- Con không giỏi giang.
- Không giỏi giang cái gì? – đúng là kiểu nói của cha, không rào trước đón sau.
- Con là thợ vẽ dở ẹc.
- Làm sao con biết?
- Người ta bảo con thế, một nhà chuyên môn – ý tứ dần dần tuôn ra dễ dàng hơn – Con đã tích lũy được một số lượng tác phẩm đủ để tổ chức một cuộc triển lãm chính thức ra mắt công chúng, ừm...không hiểu sao con luôn mong muốn gây được tiếng vang, không chỉ một vài bức treo ở đây, đôi bức treo ở kia. Vậy là con viết thư cho một người bạn ở Paris, anh ta làm chủ một phòng tranh mà con muốn trưng bày ở đó, và nhân chuyến đi nghỉ ở Ht Lạp, anh ta đã tới nhìn tận mắt các tác phẩm con đã sáng tạo. Rốt cuộc chúng không gây ấn tượng cho anh ấy lắm. Rất đẹp, anh ấy thốt lên. Rất hấp dẫn, thật đấy. Nhưng thiếu cái gốc, thiếu sức mạnh, thiếu nhạy cảm với cái trung gian. Và rồi anh ấy khuyên con chuyển tài năng sang lĩnh vực thương mại nghệ thuật.

Nếu có động lòng trước nỗi niềm chua xót của cậu con trai, ông cũng không thể hiện ra ngoài, chỉ ngồi tập trung quan sát.

- Quân đội – cuối cùng ông cũng lên tiếng – sẽ là một môi trường tốt cho con.
- Khác nào con không còn là con nữa chứ gì.
- Phải, thế thôi, nó sẽ là thử thách đầu tiên cho con bước ra thế giới bên ngoài và va vấp với nó. Cha muốn nói rằng những điều đang diễn ra bên trong cần phải có một cơ hội thực hiện ra bên ngoài.
- Thế nếu ngoài đó chẳng có gì thì sao?

Neil run lên còn ông cụ lắc đầu, nhếch mép cười dửng dưng.

- Thế biết được ngoài đó chẳng có gì không tốt hơn sao?

Ông cụ chưa bao giờ dă động, dù chỉ nửa lời với anh về việc nổi nghiệp kinh doanh; Neil thừa hiểu những cuộc thảo luận như thế này là không cần thiết.

Nói cách khác anh cảm thấy cha mình không lo lắng về các thương vụ, điều gì sẽ xảy ra với họ khi ông rũ tay áo thôi kiểm soát công việc kinh doanh chẳng làm anh bận tâm ấy nhỉ? Longland Parkinson là con người sống tách biệt với họ hàng, thậm chí ngay cả với vợ con mình. Ông không đòi hỏi cậu con nôi dối phải chứng tỏ mình và cũng không hề cảm thấy giận dữ cậu con trai không biết tính toán. Với ông việc gì phải đổ thêm dầu vào lửa kích động nội tâm bằng những yêu cầu này nọ để anh đúng như ông đây hoặc phải thành đạt như ông đã từng thành đạt. thì còn nghi ngờ gì nữa, hồi cưới mẹ Neil ông biết bà có thể phải từ bỏ dòng dõi, và chẳng thèm quan tâm, cưới bà ấy tức là ông đã chế nhạo được chính cái xã hội mà ông khát khao được bước vào bằng cách cưới bà. Trong chuyện này cũng như trong mọi chuyện khác, Longland Parkinson hành động chỉ để hài lòng bản thân, để thoả mãn chính mình.

Thế nhưng khi ngồi quan sát cha mình, Neil lại thấy nét triu mến ở đó, và cả một sự nuối tiếc đến nát lòng. Ông già chỉ đơn giản không nghĩ rằng Neil có cái đó trong anh, mà ông già là người rất am hiểu tính nết con người.

Cho nên Neil quyết định nhập ngũ, tất nhiên là làm sĩ quan. Khi chiến tranh bùng nổ, anh được xung vào tiểu đoàn A.L.F. và giương buồm hướng về Bắc Phi với tâm trạng hăng hái, cảm thấy ở đó còn thân thương hơn tổ quốc mình, chiếm được Ả Rập quá dễ dàng và nói chung biến thành người có ích. Anh trở thành một người lính đầy năng lực và có lương tâm, hoá ra có dũng cảm, đồng đội quý mến anh, ngay cả cấp trên cũng quý mến anh, và lần đầu tiên trong đời anh bắt đầu thấy thích chính mình. Thì ra mình cũng được thừa hưởng những tính cách của cha đấy chứ, anh hoan hỉ nghĩ như vậy, mong đợi chiến tranh chấm dứt, anh tưởng tượng ra cảnh mình trở về dày dạn, danh giá sau những trải nghiệm tàn nhẫn đến cùng mà cha anh không thể không nhận ra và ngưỡng mộ. Hơn bất cứ thứ gì trên đời, anh khao khát đôi mắt điều hâu của cha sẽ nhìn anh một cách ngang hàng.

Anh tới New Guinea, sau đó tới Islands, một kiểu chiến tranh nhạt nhẽo so với Bắc Phi. Nó dạy anh rằng ngay cả khi dám thừa nhận quá trình trưởng thành của mình đang hoàn thiện thì anh vẫn chỉ như đang trong một cuộc chơi. Rừng rậm bao vây hờn anh trong khi sa mạc giải thoát nó, làm cạn kiệt mọi niềm vui trogn anh. Nhưng chính nó cũng giúp anh mạnh mẽ hơn, lộ ra sức chịu đựng bền bỉ mà trước nay anh không biết mình sở hữu. cuối cùng anh ngừng diễn một cảnh, ngừng quan tâm tới chuyện mọi người thấy mình như thế nào, ngừng bận tâm khai thác những khả năng tiềm ẩn để đảm bảo sự tồn tại cho bản thân và đồng đội.

Trong một chiến dịch nhỏ vô cùng đẫm máu và thất bại đầu năm 1945, tất cả mọi chuyện đến hồi kết thúc. Anh mắc phải một sai lầm và đồng đội của anh đã phải trả giá cho sự sai lầm chết người ấy. Toàn bộ kho dự trữ bí mật quý

giá nỗ tung. Thảm họa. Giá như vì tội lỗi đó họ có kỷ luật anh, hay chửi rửa thôi cũng được, thì anh có thể chịu đựng dễ dàng hơn, anh dẫn vật mình, nhưng đảng này t c mọi người từ những chiến hữu thoát chết cho đến ban chỉ huy đều tha thứ cho anh! Họ càng ra sức thuyết phục rằng đó không phải lỗi của anh, rằng không ai là người hoàn hảo, rằng ai mà chả có lúc sai lầm, anh càng quặn lòng. Còn gì để chiến đấu cơ chứ, anh đã nản, đã sụp đổ và chấm hết.

Tháng Năm 1945 anh nhập khu X. trên đường đi anh khóc cay đắng, vùi sâu trong tuyệt vọng, anh không biết cũng chẳng quan tâm đến việc người ta đưa anh đến đâu. Vài hôm đầu anh được phép làm những gì mình muốn, và tất cả những điều anh muốn là thu mình lại, run rẩy, khóc lóc, than vãn. Rồi cái người luôn lớn vồn trước mắt bắt đầu xâm nhập nỗi khổ sở của anh, trở thành cái gai khó chịu. Cô đeo bám anh, đe nẹt anh, thậm chí bắt buộc anh phải ăn, không công nhận bất cứ gì khác lạ hay đặc biệt trong cảnh ngộ của anh, bắt anh ngồi với những bệnh nhân khác trong khi tất cả những điều anh muốn là giam mình trong góc riêng, cô giao việc cho anh làm, lân la dò hỏi trong khi trò chuyện, ban đầu chỉ là những câu chuyện loăng quăng, sau dần dà tới chuyện của chính anh mà anh muốn nói không ngớt.

Thoạt tiên ý thức trở lại khuấy động, sau rồi dường như trôi dạt. Những điều không liên quan trực tiếp công tác động đến anh, anh bắt đầu để mắt tới những người bệnh, và chú ý xung quanh. Anh bắt đầu quan tâm tới hiện tượng khu điều trị X, và cả y tá Langtry.

Tên họ của cô chiếm lĩnh tâm tưởng anh. Không có chuyện anh bị sét đánh, cô quá bình thường, và chẳng gây ấn tượng bởi điểm nổi trội nào. Nhưng chỉ khi anh thừa nhận cô là một y tá quân y mẫu mực, cô mới bắt đầu hết vẻ lạnh lùng, và bộc lộ nét mềm mại, dịu dàng đồng thời với những kinh nghiệm tích lũy mấy năm trời, đến nỗi nói cô bỏ mặc thì anh chắc chìm ngìm. Cô không nói rằng không bao giờ làm thế. Chỉ khi hồi tỉnh anh mới biết cô đã khéo léo theo sát anh đến nhường nào.

Anh không cần về Úc điều trị thêm. Mà cũng không phải vượt trùng dương trở về đơn vị. Thế là đã rõ, chỉ huy muốn anh cứ ở nguyên cái nơi mà anh đang ở, sư đoàn bao giờ không còn nhiệm vụ chiến đấu nữa cho nên người ta cần gì đến anh.

Ở nhiều phương diện, việc tiếp tục an dưỡng cưỡng bức ở lì lại khiến anh sung sướng, bởi có thể anh mới được tiếp tục gần gũi y tá Langtry, người đối xử ngày càng thân thiết với anh như với đồng đội hơn là với bệnh nhân, người mà anh đang kiến tạo nền tảng cho một mối quan hệ không liên quan gì đến khu X. Nhưng có khi anh coi mình đã lành vết thương, nhận thức được trách nhiệm của mình, thì nổi nghi ngại lại bắt đầu gặm nhấm làm anh day dứt. Tại sao họ không muốn anh trở về đơn vị? Anh tự mở câu trả lời –

vì làm sao nó nta có thể tin anh được nữa, giả dụ chiến tranh lại nổ ra vì lý do nào đó thì anh cũng không xứng đáng với cương vị chỉ huy nữa, sẽ lại có thêm nhiều người lính phải ngã xuống.

Cho dù người ta chối bỏ điều này, Neil với biết đó là lý do chính tại sao sau gần năm tháng trời anh vẫn là tù nhân của khoa điều trị X. Điều anh không sao hiểu nổi ấy là chứng loạn thần kinh chức năng lớn vờn trong anh, biểu hiện chính là thói tự kỷ ám thị. Chiến tranh mà nổ ra nữa thì anh có thể tiếp tục nhiệm vụ ở thời kỳ thử thách, và có thể hoàn thành xuất sắc. Bi kịch của Neil chính là sự kết thúc thực sự của chiến tranh và thế nghĩa là không còn nhiệm vụ chiến đấu nào nữa.

Anh dẫn người cô đọc cái tên trên bao hồ sơ đang nằm trên bàn của y tá Langtry, và nhả mặt nói:

- Đúng là cái gai trước mắt, những ngày cuối cùng rồi mà còn đưa cậu ta đến đây sao?

- Một bất ngờ, đúng vậy. Cái gai trước mắt mà vẫn phải nhìn. Dù sao anh ta cũng không chống đối tôi như cái kiểu quấy rầy lời thoại của ai đó.

- Điểm này thì chấp thuận. Rất lịch thiệp. Anh ta khiến tôi liên tưởng tới một con vẹt lấp bắp những câu sáo rỗng.

Giật mình cô rời cửa sổ để nhìn anh. Neil họa hoàn hảo mới ví von dè bủ hay chỉ trích gay gắt người khác.

- Tôi thấy anh ta rất đàn ông – cô đập lại.

Nổi bực dọc đang bức bối giờ có dịp bột phát, và khiến anh kinh ngạc không kém gì cô.

- Sao cơ, y tá Langtry? – anh thốt lên – Em bị bỏ bùa rồi sao? Em không nói anh ta là típ người của em đấy chứ?

Cặp chân mày của cô giãn ra và biến thành tiếng cười.

- Không phải của tôi, Neil ạ. Không đáng thế đâu bạn thân mến. Anh nói năng hệt Luce, và đó không phải lời ngon ngọt đâu. Tại sao phải rần thế với anh chàng tội nghiệp ấy?

- Tôi ghen đấy – anh chột nhả, rồi kéo hộp xì gà ra khỏi túi. Một chiếc hộp vàng ròng không cầu kỳ nhưng xinh xắn, một góc có khắc chữ cái đầu tên anh. Ngoài anh ra trong khoa ai mà dám xài sang cái loại thuốc cầu kỳ này, hơn nữa vào giờ này chẳng còn mống nhân viên nào ở lại khoa điều trị. Anh ấn ngón cái bật mở nắp hộp rồi mời cô hút thuốc, cái bật lửa đã ở tư thế sẵn sàng bên tay kia. Cô thở dài nhưng vẫn cầm lên một điếu và để anh mời lửa.

- Lẽ ra tôi không bao giờ được phép để anh lôi kéo vào việc lén lút hút thuốc với anh trong khi làm nhiệm vụ - cô trách – Viện trưởng mà biết chắc sẽ bêu gương tôi, kỷ luật rồi tống tôi vào tập thể. Còn nữa, tôi sẽ phải thuyên

chuyển anh ngay lập tức. Tg phải tranh thủ nghiên cứu hồ sơ của Michael trước khi đại tá Râu Xanh xuất hiện mới được.

- Ôi Chúa ơi! Chớ có bảo là chúng tôi phải thích nghi với hắc đêm nay đây!

- Thôi nào, thực ra chính tôi phải làm cái việc thích nghi đó chứ không phải anh – cô có vẻ buồn cười.

- Phải điều gì thúc đẩy cô chỉ huy tích cực của chúng tôi lên tới tận đây trong đêm tối mịt mùng thế nhỉ?

- Michael. Tất nhiên. Tôi gọi điện báo anh ta tới vì người ta không nói gì với tôi về tình trạng của Michael. Tôi chưa biết nguyên nhân anh ta xuất hiện ở Cú 15 cũng như tại sao anh ta bị chuyển vào khu X. Cá nhân tôi, tôi thấy rất uẩn khúc như mình bị đánh đổ vậy. - Bất chợt cô buông tiếng thở dài, và duỗi thẳng người trong giây lát – Tuy nhiên hôm nay không còn là một ngày đẹp nữa rồi.

- Với tôi ở đây chẳng có ngày nào đẹp cả - Neil buồn rười rượi, nghiêng sang búng tàn thuốc vào chiếc hộp mà cô dùng nó làm gạt tàn – Tôi bị đưa vào khu X thế mà gần năm tháng trôi rồi y tá nhỉ? Những người khác đến rồi đi ngay, nhưng ở đây tôi chẳng khác nào đoá hoa nhài cắm bãi cứt trâu, cứ phải ở lì một chỗ.

Và nó đó, nỗi đau X, trong anh và trong cô. Thật quá sức mỗi khi phải chứng kiến họ đau khổ, điều đó chứng tỏ cô không có khả năng chuyển biến căn nguyên sự đau khổ của họ, vì nó như mọc rễ, đan xen vào từng cơn bất bình của họ. Cô đau đớn hiểu rằng việc mình đã làm tốt trong giai đoạn cấp tính của căn bệnh còn phải được duy trì suốt thời gian đằng đẵng cho tới khi gần như bình phục.

- Anh cũng từng hơi suy sụp, anh biết đấy – cô dịu dàng nói, cô hiểu một lời an ủi lúc này phỏng có ích gì nhưng vẫn buộc phải nói ra. Rồi cô nhận thấy cái vòng luẩn quẩn như cơm bữa của những cuộc trò chuyện lại bắt đầu, và rồi anh sẽ lại dẫn vật những điểm yếu của anh, còn cô lại phải ra sức, thường là vô vọng, chỉ cho anh thấy đó không phải là nhược điểm tất yếu.

- Tôi đã khắc phục được chứng suy sụp của mình từ hàng thế kỷ nay rồi đấy chứ, cô biết rồi đấy – Anh khịt mũi tỏ vẻ rồi dang thẳng cánh tay ra trước mặt, siết chặt hai nắm tay cho tới khi những bắp thịt lộ ra, các cơ bắp nổi cuộn cuộn thành từng mảng khối, anh không hề nhận thức được cảm nhận của cô khi nhìn thấy chút sức mạnh cơ thể được phô bày như thế. Cô chợt thấy ở anh một sức cuốn hút mạnh mẽ. nếu lộ cho anh ta biết, anh ta có thể cả gan tấn công tích cực để thắt chặt quan hệ với cô, hôn cô, làm tình với cô, nhưng gần như trong mọi tình huống, y tá Langtry không bao giờ để lộ suy nghĩ của mình ra mặt.

- Có lẽ tôi không còn được như một người lính nữa – anh rên rỉ – nhưng chắc phải có điểm gì đó hữu ích để tôi thể hiện ở đâu đó chứ! Y tá ơi, tôi thật sự quá mệt mỏi, mệt mỏi kinh khủng với cái khoa này! Tôi đâu phải là bệnh nhân tâm thần.

Tiếng kêu ấy chạy vào lòng cô, những tiếng rên rỉ của họ luôn thấu đến cô, nhưng của anh khác hẳn, nó thật đặc biệt. Cô phải cúi đầu và cup mắt lần tránh.

- Không thể kéo dài tình trạng này lâu hơn được. Chiến tranh qua rồi mà, rồi chúng ta sẽ sớm về nhà trong nay mai. Tôi biết gia đình không phải là giải pháp mà anh muốn chọn và tôi cũng hiểu tại sao anh sợ hãi nó đến thế. Nhưng cứ thử tin tôi đi rồi chẳng mấy chốc anh sẽ tìm được chỗ đứng của mình một khi hoàn cảnh thay đổi, khi anh có quá nhiều công việc để mà làm.

- Tôi còn mặt mũi nào về nhà nữa đây? Những phụ nữ thành quả phụ và lũ trẻ côi cút ở nhà là tại tôi! Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi tình cờ gặp một người vợ góa đơn độc của đồng đội? Tôi đã giết chết các chiến hữu của mình! Tôi biết nói gì với chị ấy? Tôi biết làm gì nào?

- Hãy nói và làm theo lẽ phải. Gắng lên, Neil! Chúng chỉ là những ảo ảnh mà anh đang cố bới móc để tự dày vò đầy đoạ bản thân, chỉ vì anh không có đủ việc để bận rộn với thời gian thừa thãi ở X. Tôi ghét phải ra lệnh bắt anh ngừng ngay cái trò nuôi tiếc này, nhưng đó chính là điều mà anh phải làm đây.

Anh không bị buộc phải nghe, chìm đắm trong suy tưởng anh trở nên thanh thản.

- Vì sự bất tài kém cỏi của mình nên tôi phải chịu trách nhiệm trực tiếp tới sự hy sinh của hơn hai mươi đồng đội, y tá Langtry! Trong tôi hoàn toàn không có ảo ảnh về những người vợ mất chồng và những đứa trẻ mất cha đâu. Tôi khẳng định với em đây – anh quả quyết.

Đã nhiều tuần nay giờ cô mới thấy tâm trạng anh suy sụp đến thế, do sự xuất hiện đột ngột của Michael, có lẽ thế. Tốt hơn là phải thay đổi thái độ của anh ta tới nay khi mà việc đó hoàn toàn liên quan trực tiếp đến cô; một anh chàng lạ hoắc mới đến luôn làm dấy lên cơn bức bối vô cơ của hội ma cũ. Mà Michael là trường hợp đặc biệt – anh ta không phải là người dễ bị xỏ mũi, cũng không phải loại người răm rắp chịu đựng sự cai trị của Neil. Vì Neil có xu hướng thống trị khoa, lập chính sách cho các bệnh nhân ở đây.

- Thôi quên chuyện này đi Neil – cô nói cộc lốc – Anh là một người đàn ông tốt, mạnh mẽ và anh cũng từng là một người lính cừ khôi, dũng mãnh. Suốt năm năm, có người lính nào hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn anh đâu. Giờ thì nghe lời tôi nhé. Việc gì phải ôm khư khư cái ý nghĩ là chính lỗi của anh đã gây cảnh chết chóc. Anh là một người lính, anh thừa hiểu mọi

hành động đều phức tạp như thế nào. Và chuyện đã qua! Đồng đội của anh ngã xuống. Chắc chắn điều tối thiểu anh nợ họ là phải sống hết mình. Thế anh đã làm được điều gì tốt đẹp cho những bà goá và lũ trẻ côi cút ấy, anh đang ngồi lì ở đây, trong văn phòng tôi để gặm nhấm những lo âu dày vò ư, để nuối tiếc không phải cho họ mà cho chính lương tâm anh. Không có gì bảo đảm chắc chắn rằng cuộc đời sẽ luôn suôn sẻ tươi rói như ta muốn. con người ta phải đối mặt với nó, đối mặt với cả cái xấu lẫn cái tốt. Anh biết thế mà! Được thế cũng là tạm đủ.

Tâm trạng anh rõ ràng phân chân hẵn, anh toét miệng cười, dướn lên nắm tay cô, rồi nghiêng đầu áp má lên bàn tay ấy.

- Thôi được rồi, thưa y tá, thông điệp đã được nhận. Tôi sẽ cố trở thành một người tốt hơn. Tôi không biết em đã cố làm điều đó đến mức nào, nhưng với tôi, gương mặt của em có tác động mạnh hơn cả lời nói nữa kia đấy. Em luôn gạt được nỗi đau và giá em biết được còn vô vàn điều tuyệt vời khác mà em đã làm trong những ngày ngắn ngủi của tôi ở khu X. không có em... - Anh lắc đầu – Ôi thôi! Tôi không sao có thể tưởng tượng nổi khu X sẽ ra sao nếu một ngày nào đó vắng bóng cô y tá này.

Anh vừa bảo cô luôn gạt được nỗi đau. Nhưng bằng cách nào? Tại sao? Thế đâu đã đủ tốt, trí tuệ của cô cần được biết bí quyết huyền diệu ấy là gì, và nó luôn lánh tránh cô.

Nhíu mày suy tư, cô dăm chiêu nhìn anh qua chiếc bàn nhỏ, băn khoăn không biết có nên ban cho anh một vài cử chỉ khuyến khích động viên nho nhỏ mà cô vẫn thường làm không. Ôi, nó có thể nảy sinh tình cảm riêng tư từ trách nhiệm chung! Phải chăng thực tế là cô đang làm hại nhiều hơn làm lợi cho Neil khi quá thân thiết với anh? Giả dụ đây là một cách tạo cơ để thu hút sự chú ý của cô ở một mức độ nào đó thì sao? Tình cảm cô dành cho người đàn ông này vượt quá tình cảm cho một bệnh nhân, nó phá huỷ viễn cảnh của tương lai, rồi cô sẽ thấy mình theo đuổi hết dòng suy nghĩ này đến dòng suy tư khác, còn nhiều điều phải làm cho tương lai hơn là tình huống hiện tại, trong tình thế này lẽ ra cô phải dồn toàn bộ năng lực của mình để khuất phục nó. Cũng phải thừa nhận mối quan hệ hoà bình với Neil đã tạo ra những khả năng tuyệt vời, nụ hôn tay đầu tiên này của anh đã đánh thức tâm tư cô cho dù không biết sau này họ có đi đến hôn nhân hay không, nhưng cũng sẽ là sai lầm nếu chấm dứt điều đó ngay lúc này, tại đây. Ôi, sai lầm, sai lầm!

Cũng như một người đàn ông, cô phát hiện anh thật cuốn hút, quyến rũ, thú vị. Thế giới của anh cũng tương tự thế giới của cô, chính nó tạo ra một tình bạn đẹp. Cô thích cái lối anh ngắm nhìn cô, thích cái tính cách đàn ông của anh, ngưỡng mộ trình độ học vấn của anh, cả giọng dõng dạc gia đình anh. Và cô thích hơn cả là phong cách rất đàn ông của anh – ngoại trừ nỗi ám ảnh ngớ

ngắn bất hạnh của anh.

Trong khi anh ngoan cổ lắng nghe tiếng vọng ngược về cái ngày đầm máu đó như thể nó vĩnh viễn đổi màu đời anh cho đến chết, cô nghi ngờ khả năng tồn tại mối quan hệ thời bình của họ. Vì rằng cô đâu muốn trao tình cảm quý giá của mình cho một tình cảm què quặt, cho dù sự què quặt đó có thể thông cảm được. Cô muốn, cô cần, một ai đó đồng đẳng, chứ không dựa dẫm vào cô, đồng thời tôn sùng cô như Nữ Thánh.

- Đó là lý do khiến tôi ở đây, làm dịu và xua tan những nỗi đau – cô khẽ nói, rồi khéo léo rút tay ra, không muốn làm tổn thương tình cảm của anh. Tập hồ sơ của Michael vẫn nằm dưới tay cô, cô nhắc chúng lên – Tiếc quá chúng ta phải ngừng câu chuyện ở đây thôi, Neil. Tôi phải làm việc đây. Anh đứng lên, cúi nhìn cô lo lắng.

- Lát nữa em xuống chỗ chúng tôi chứ? Không vì bận rộn với cái anh chàng mới đến mà phá lệ chứ?

Cô ngược lên ngạc nhiên.

- Không gì có thể phá lệ đó. Anh đã từng thấy tôi bỏ lỡ một tách trà tối trong khoa bao giờ chưa? – Cô hỏi khéo, mỉm cười với anh, rồi cúi đầu trở lại bộ hồ sơ của Michael.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 6

Đại tá Wallace Donaldson nâng cao cây đèn cây cổ dọi sáng lối mòn dẫn xuống dãy nhà cuối cùng phía xa, thấy nặng trĩu cả tay. Mà quả thực nó có nhỏ nhắn gì cho cam! Thời bình rồi mà góc cuối này vẫn tối đen như mựcm đến mức này mà lão giám thị chưa thêm mắc đèn cho ngoài này có đôi chút ánh sáng! Quả thật phần lớn diện tích của bệnh viện đều trong cảnh ngổ này, và lại những chỗ đó không người qua lại nên cũng chẳng cần lãng phí điện như sự tương phản sáng trưng bên trong kia.

Hơn sáu tháng nay viện quân y của Cứ 15 giảm người đáng kể trong khi diện tích thì không giảm, khác nào anh chàng béo ị đã giảm cân mà vẫn phải mặc bộ quần áo lung thùng ngày xưa. Người Mỹ đã khởi công xây dựng bệnh viện này cách đây hơn một năm nhưng rồi rồi đi ngay, để lại công trình còn dở dang cả về xây dựng kết cấu lẫn hoàn thiện nội thất cho quân úc trên đường di chuyển về hướng Tây.

Thời huy hoàng, bệnh viện đã nhồi nhét hơn năm trăm thương bệnh binh trong khuôn viên này, ba mươi sĩ quan quân y và một trăm năm mươi y tá quay cuồng như con thoi đến nỗi nghỉ phép trở thành một ước mơ xa xôi hão huyền. giờ chỉ còn dăm bảy khoa có người. Và dĩ nhiên còn khu X, nằm sát bìa rừng dừa, nơi từng đem lại gia tài nhỏ nhỏ từ cùi dừa khô cho các chủ nhân Hà Lan. Trong số ba mươi sĩ quan quân y đó chỉ sót lại năm bác sĩ ngoại và năm bác sĩ nội, cả đa khoa và chuyên khoa, cùng một chuyên gia xét nghiệm duy nhất. Gần ba chục y tá ở dàn trải trong khu tập thể rộng thênh thang.

Là chuyên gia thần kinh, đại tá Donaldson được chỉ định tới khu X khi Cứ 15 đã sang tay người Úc, ông thừa kế một lô một lốc các chàng trai bị sang chấn tình cảm, những kẻ có thể trào lên như bia sủi bọt, rồi lập tức lặn mất tăm, và rồi bị dồn vào khu X.

Trước chiến tranh đại tá Donalson bận ngáp mình trong phòng khám phố Macquarie, lẫn lộn để trở thành một trong những bác sĩ kỳ cựu danh giá nhất mà cũng thất thường nhất của giới y khoa Sydney. Năm 1937 khi cả thế giới đang vươn mình khỏi cuộc khủng hoảng thì vụ đầu cơ chung may mắn đã đem lại cho ông một khoản tiền để mua được nhà trên phố Macquarie, khi bắt đầu có được danh phận đáng kể tại các bệnh viện tâm cỡ trên bước đường sự nghiệp cũng là lúc Hitler mang quân xâm lược Hà Lan. Ở một thời điểm như thế, mọi thứ bỗng chốc thay đổi, thỉnh thoảng ông vẫn lo, không biết mọi việc có thể trở lại như hồi trước năm 1939 hay không. Từ cái địa phủ được gọi là Cú 15 này, tầng địa ngục cuối cùng sau một chuỗi tầng địa ngục, dường như không gì có thể trở lại nguyên vẹn như xưa. Ngay cả bản thân ông.

Về kiến thức xã hội, ông thuộc loại tuyệt vời, cho dù suốt thời kỳ khủng hoảng toàn bộ số tiền tích lũy của gia đình đã cạn kiệt đến mức báo động. Cũng may anh trai ông làm nghề môi giới chứng khoán đã gánh vác trách nhiệm nâng nê để vực gia đình lên. Giống như Neil Parkinson, ông nói tiếng Anh không một chút âm Úc, ông học ở trường trung học Newington rồi đại học Sydney, nhưng tất cả những tấm bằng nghiên cứu sinh y khoa mà ông đạt được lại ở Anh và Scotland, còn ông tự hào cho mình là người Anh hơn là người Úc. Không phải ông hồ thẹn việc là người Úc, đơn giản là người Anh thì khoái hơn.

Nếu ông ghét một vật nuôi nào đấy thì người phụ nữ mà ông đang trên đường tới gặp chính là vật nuôi đáng ghét đó. Y tá Honour Langtry. Cô ta cũng bình thường thôi, độ tuổi ba mươi, một y tá chuyên nghiệp nhưng lại không qua đào tạo quân y chính quy, ông thừa biết cô nhập ngũ từ năm 1940 kia, cô ta là người khó hiểu, như một dấu hỏi bí ẩn. cô phát âm cực chuẩn, rõ ràng là phải được học hành đến nơi đến chốn, được đào tạo y tá tại PA (bệnh viện của Thái Tử Alfred), đó thực sự là một bệnh viện đào tạo có tiếng. Nhưng cô không chút kiêu cách kên kiệu, không thất lễ cũng không bận tâm đến địa vị phục dịch của mình. Nếu có thể trung thực với chính mình, ông phải thừa nhận cô làm ông sợ muốn chết. Ông luôn phải dồn hết trí óc lẫn tinh thần vào các cuộc đối đầu vbcô mới gỡ gạc được thế trận. Cô luôn kết thúc cuộc đấu khi đã dày vò ông một cách nhẫn tâm mà cái trạng thái ấy có thể diễn ra hàng giờ trước khi ông tỉnh táo lại.

Đến cái rèm gió được khâu nút chai bia cũng làm ông phát điên lên. Không

một nơi nào ngoài khu X được phép duy trì kiểu đó, còn bà viện trưởng, đầu ghê gớm ác nghiệt đến thế nào đi nữa thì vẫn luôn dè chừng trong khâu hành động với khu X. hồi đầu, có một bệnh nhân nọ quá ức chế khi phải nghe bà ta lải nhải với y tá Langtry đã giải quyết bà ta bằng một đòn đơn giản nhưng hiệu quả: cậu chàng chỉ việc tóm lấy và xé toạc bộ đồng phục trên người bà từ cổ đến gấu, kiểu cuồng lên như thỏ rừng vào mùa yêu đương tháng Ba, sau đó cậu chàng phải lên tàu về Úc luôn, kể từ vụ động trời đó, bà viện trưởng không dám gây hấn gì với những cậu chàng ở khu X.

Ánh sáng nơi cầu thang khiến cái bóng của đại tá Wallace Donaldson hắt xuống dài nghêu, cái dáng dấp nhanh nhẹn hoạt bát của một người đàn ông xấp xỉ ngũ tuần, làn da răn rỏi đỏ au của người đang yêu. Hàng ria mép muối tiêu được xén tỉa công phu như phần lớn lính tráng, nếu trừ phần ria mép thì da mặt ông được cạo nhẵn nhụi. Khi hạ mũ xuống thì mới là lúc mái tóc ông phô ra, một đường ngôi thẳng tắp giữa hai luống tóc đã ngả màu chuốt dầu bóng mượt, lộ một mảng da đầu, cũng bởi mái tóc ông có dày dặn gì cho cam mà cũng không được mềm mại cho lắm. Đôi mắt xanh nhạt hơi lồi, nhưng ông vẫn giữ được đường nét của chàng trai đẹp mã thuở nào, những ngón tay thon mềm, vai rộng, bụng thon. Trong bộ quần áo "cũ" được may hoàn hảo không chê vào đâu được ông đúng là một người đàn ông oai vệ, còn khi trong bộ quân phục cũng may khéo không kém, trông ông còn nguyên soái hơn cả nguyên soái thật.

Y tá Langtry vội tới đón ông, cô ta dẫn ông về thẳng phòng mình, nhìn ông yên vị trong chiếc ghế dành cho khách mà vẫn chưa chịu ngồi – một trong những mẹo nhỏ của cô ta đây, ông nghĩ mà bực. Đó là cái kế duy nhất mà cô ta có thể chơi cao tay hơn ông.

- Báo cáo, tôi xin lỗi vì buộc sếp phải lặn lội xuống nơi này, nhưng vì cái anh chàng – cô nâng tập hồ sơ đang cầm hờ trên tay – mới đến hôm nay, và tôi thực sự chưa nhận được lời nào từ ông, tôi đoán ông chưa biết gì về sự xuất hiện của anh ta.

- Y tá, ngồi, ngồi! – ông bảo cô bằng đúng cái giọng sẽ nói với một con cún không biết vâng lời.

Cô ngồi phịch xuống ghế thản nhiên như không, ra vẻ ngoan ngoãn như một sĩ quan học viên trong bộ áo jacket quần xám. Hiệp một với y tá Langtry, cô ta như trên người để ông nổi đoá.

Cô khẽ bày giấy tờ ra trước mặt ông.

-Không, tôi chưa muốn nghiên cứu mớ giấy tờ này ngay bây giờ! – ông phản

đổi. – Chỉ cần báo cáo ngắn gọn cho tôi nghe toàn bộ.

Y tá Langtry nhìn ông chăm chặp nhưng không tức tối. Sau lần gặp gỡ đầu tiên với đại tá, Luc đã gán cho ông cái tên lóng – đại tá Râu Xanh – và cũng vì nó quá hợp với ông nên mọi người vẫn dùng cái tên ấy để ám chỉ ông ta. Cô tự hỏi chẳng nhẽ ông biết mọi người trong Cứ 15 gọi ông là đại tá Râu Xanh sau lưng mà không ra đòn gì ư. Ông ta không thể làm ngơ trước cái biệt danh xúc phạm ông đến thế.

- Trung sĩ Michael Edward John Wilson – cô nói đều đều – từ giờ trở đi tôi sẽ gọi anh ta là Michael. Hai chín tuổi, nhập ngũ ngay từ những ngày đầu chiến tranh, chiến trường Bắc Phi, Syria, New Guinea, quần đảo Island. Theo hồ sơ, anh ta đã tham gia nhiều trận nhưng không có chứng cứ cụ thể nào cho thấy thần kinh không ổn định. Thực tế anh ta là một người lính vô cùng dũng cảm, can trường và xuất sắc. Anh ta đã được tặng bằng khen. Ba tháng trước người bạn thân duy nhất của anh ta tử trận trong một trận chiến ác liệt với kẻ thù, và từ sau thảm kịch đó anh ta rất tự lự.

Không nén nổi, đại tá Râu Xanh bật tiếng thở dài:

- Ôi, hãy quen với nó đi , y tá ạ!

Cô trình bày tiếp không chút mủi lòng.

- Michael bị nghi ngờ rối loạn thần kinh sau một vụ bê bối tại trại lính tuần trước đó, đã nổ ra một vụ xô xát giữa anh ta và một hạ sĩ quan, hành vi quá mất bình tĩnh của cả hai. Nếu không có ai ở đó để kéo Michael ra khỏi tay thượng sĩ của trung đoàn thì hẳn giờ này tay đó đã nằm dưới mấy tác đất rồi, và câu duy nhất của Michael kể từ sau vụ đụng độ đó là anh ta muốn giết hắn và sẽ phải giết chết hắn. Anh ta luôn lải nhải câu đó dù rằng chẳng có thêm hành động nào nữa. Khi chỉ huy truy xét sự việc thì Michael cương quyết không khai. Tuy nhiên, tay thượng sĩ của trung đoàn đã làm om sòm vụ này. Hẳn buộc tội Michael có những hành vi đồng tính với hắn, và đòi mở toà án binh. Hoá ra người bạn đã chết của Michael có quan hệ đồng tính, nhưng vấn đề Michael có dính líu tới chuyện đó hay không thì ý kiến tách làm` hai phe đối lập nhau. Cái tay thượng sĩ ở trung đoàn và những kẻ theo đuôi vẫn cho rằng hai người là tình nhân của nhau, trong khi phần lớn bạn cùng đại đội khẳng định thái độ của Michael đối với người bạn đã chết kia chỉ là bảo vệ nhau và là một tình bằng hữu thuần túy mà thôi.

Chỉ huy tiểu đoàn hiểu rành rọt về cả ba chiến sĩ, vì tất cả đều ở tiểu đoàn lâu năm, Michael và cậu bạn đã chết cùng có mặt ngay từ những ngày đầu, còn tay thượng sĩ trung đoàn bắt đầu tham gia từ trận New Guinea. Và theo ý kiến của chỉ huy thì Michael không nên ra toà án binh vì bất cứ lý do nào. Ông muốn tin Michael đã phải chịu một sức ép tâm lý nhất thời, và ông đề nghị Michael chấp hành một cuộc kiểm tra sức khoẻ, thế rồi các kết quả trong đợt kiểm tra cho thấy tình trạng thần kinh bất ổn của anh, bất cứ điều

gì cũng có thể như thế - Giọng cô rõ buồn, nghiêm nghị hơn trước – Thế đấy, họ đã lừa anh ta lên máy bay và gửi thẳng về đây. Nhân viên thừa hành đã chuyển anh ta vào X tự động như thế đấy.

Đại tá Râu Xanh mím chặt môi và thận trọng quan sát y tá Langtry. Cô ta lại giờ trò đó nữa rồi, lòng trắc ẩn chính là điều đáng tiếc nhất ở cô ta.

- Tôi sẽ gặp trung sĩ Wilson sáng mai tại phòng khám của tôi. Y tá có thể đích thân dẫn anh ta đến – Ông ngược nhìn bóng đèn leo lét bên trong cái chụp giản dị - Được rồi, tôi sẽ nghiên cứu hồ sơ của anh ta. Mà tôi tự hỏi làm sao cô có thể đọc mọi thứ dưới ánh sáng như thế này được nhỉ...tôi thì chắc chắn không thể - Chiếc ghế bành bồng chốc trở nên quá cứng nhắc và không còn thoải mái, ông nhòm mông, khẽ đằng hắng, nhúu mày bực dọc vô cớ - Tôi rất ghét những trường hợp liên quan tới phạm trù sinh lý! – ông buột miệng thú nhận.

Y tá Langtry đang uể oải cầm cây bút chì, hai bàn tay nắm cây bút vặn xiết.

- Sếp làm trái tim tôi rướm máu đấy – cô không giấu sự mỉa mai – Trung sĩ Wilson không thuộc về X, thực ra anh ấy không thuộc về bất cứ một loại bệnh viện nào – giọng cô run lên, cô lùa bàn tay thiếu kiên nhẫn vào mái tóc và làm những lọn tóc màu nâu loà xoà khỏi nếp.

- Theo tôi, đây là một màn kịch ấu và những lời buộc tội hấp tấp vô căn cứ ấy có thể phá hỏng cuộc đời một người lính trẻ, tôi khẳng định nó là vô căn cứ vì rằng bạn anh ta đã chết. Tôi cứ nghĩ mãi không biết lúc này đây anh ta cảm thấy ra sao. Như thể anh ta đang dò dẫm trong đám mây mù dày đặc mà không tài nào thoát ra được, tôi tin thế. Tôi đã nói chuyện với anh ta, tôi biết rồi ông xem, hoàn toàn không có gì trục trặc, về thần kinh lẫn tình ái, hay bất cứ một triệu chứng nào ông quan tâm. Tay bác sĩ nào ra quyết định đẩy Michael về đây ra đời chất trước toà án binh đi! Từ chối cơ hội để Michael minh oan bằng việc đưa anh ta xuống một nơi như khu X này quả là một điều sỉ nhục đối với quân đội.

Lần nào cũng vậy, đại tá thấy mình không thể xử lý những lời lẽ xác xược ngang nhiên đến vậy, mà nói chung những người có địa vị cao như ông việc gì phải lời thôi với chuyện này. Đồ chết tiệt, cô ta dám ăn nói như thể bằng vai phải lứa với mình về trình độ và trí tuệ thế đấy! Có lẽ sai lầm khi trao hàm sĩ quan cho các y tá quân y, cấp bậc cao lẫn quyền tự trị cao mà họ được hưởng ở những nơi như Cứ 15 này nữa. Và những cái mũ mạng ngu ngốc chết tiệt của họ cũng chẳng ích gì. chỉ những bà sơ mới phải đeo mạng, và chỉ những bà sơ mới đáng được gọi là y tá (từ Sister trong tiếng Anh nghĩa là Sơ hoặc y tá).

- Được rồi, cô cứ nói tiếp đi! – ông yêu cầu, giữ một thái độ bình thản và cố tỏ ra thông hiểu – Tôi nhất trí ý kiến hoàn cảnh cô hơi bất bình thường, nhưng chiến tranh qua rồi mà. Chàng trai ấy không được ở đây quá vài tuần

đâu. Và y tá biết đấy, anh ta có thể bị ở trong những nơi điều trị tồi tệ hơn cả khu X ấy chứ.

Cây bút chì bay vút trong không khí, nảy trên góc bàn và đổ kênh xuống mặt bàn đánh cách một tiếng ngay bên đại tá, ông tự hỏi liệu ý đồ của cô ta tốt hay xấu. Xét nghiêm túc ra, cô ta đáng bị báo cáo lên viện trưởng, người phụ trách các y tá ở đây, viện trưởng là người duy nhất được quyền kỷ luật nhân viên y tá. Nhưng vấn đề ở chỗ, kể từ vụ xâu xé bộ đồng phục kia, bà viện trưởng luôn dè chừng y tá Langtry. Làm chủ bản thân nào, nếu ông phàn nàn thì sẽ có một vụ lộn xộn lắm đây!

- Khu X là một nhà tù! – Langtry hét lên, chưa bao giờ ông thấy cô giận dữ đến thế. Thói tò mò của ông bắt đầu nổi lên, số phận của tay trung sĩ Michael Wilson chắc tác động cô ta ghê gớm. hắn sẽ thú vị khi gặp tay này sáng mai đây.

Cô tiếp tục sôi máu tuôn lời:

- Khu X là một nhà tù! Không ai biết phải làm gì với bệnh nhân, họ lần lượt bị quăng vào khu X và bị quên lãng! Ông là nhà thần kinh học kia mà. Còn tôi chỉ là y tá sơ đẳng. Giữa ông và tôi không tương đồng về kinh nghiệm và trình độ. Liệu sếp có biết phải làm gì cho những người đàn ông đó không? Tôi thì không, thưa sếp! Tôi cố hết mình, nhưng rồi tôi cay đắng nhận ra rằng không nơi nào được gọi là tốt hết. Mỗi sáng khi đi làm tôi đều phải cầu nguyện – cầu sao cho mình có đủ nghị lực để vượt qua một ngày mà không làm tan nát đời một người yếu đuối ở đó. Thưa sếp, những người của tôi trong khu X xứng đáng được ca ngợi hơn ông hay tôi đây.

- Quá đủ rồi, y tá! – ông quát, một quãng hồng tía lan cuộn dưới làn da ông.

- Chao ời! Nhưng tôi nào đã nói hết đâu – cô nói, không nao núng cũng không hung hăng – Chúng ta phải giúp trung sĩ Michael Wilson thoát hắn, làm gương. Thử cùng nhìn năm nhân vật hiện thời của khu X. Matt Sawyer bị chuyển về đây từ khoa thần kinh khi không thể tìm ra nổi một vùng thương tổn hữu cơ gây mù. Chẩn đoán chứng hysteria. Chính tay ông cùng ký xác nhận ca đó. Nugget Jones lại bị tống vào đây từ khoa ruột sau hai cuộc phẫu thuật bụng NAD cùng tiền sử khiến toàn khoa phát điên với những lời than phiền của anh ta. Chẩn đoán chứng bệnh tương. Còn Neil, đại úy Parkinson, con người đó chỉ bị suy sụp, mà ta có thể gọi nó đơn giản là nỗi buồn thì đúng hơn. Nhưng cái người chỉ huy của anh ta cho rằng như thế mới là bảo vệ anh, cho nên Neil cứ phải ngồi lì ở đây hết tháng này sang tháng khác. Chẩn đoán mắc bệnh u sầu vô cơ. Benedict Myanard phát điên thật sau khi đại đội anh ta phát hoả thiêu rụi một ngôi làng, ngọn lửa liếm sạch tất cả trong khi chẳng có tên lính Nhật nào ở đó, thay vào đó lại là những người dân bản xứ, đàn bà, trẻ em và người già. Hồi đó anh ta bị

thương nhẹ ở da đầu, những triệu chứng thần kinh bắt đầu phát tác, người ta công nhận anh bị thần kinh vì một cơn chấn động và rồi gửi anh ta về đây. Chẩn đoán mất trí. Tôi hoàn toàn đồng tình với chẩn đoán đó, mà thực tế đúng vậy. Nhưng lẽ ra Ben phải được các chuyên gia ở Úc quan tâm và được nhận chính sách chăm sóc thoả đáng mới phải. Còn Luce Dagget, nói chính xác xem tại sao anh ta ở đây? không một chẩn đoán bệnh gì trong bệnh án của anh ta! Nhưng cả ông và tôi đều hiểu nguyên nhân vì sao anh ta lại ở đây. Vì anh ta đang sống cuộc đời của Riley, kẻ khủng bố số quan chỉ huy của mình, bắt ông ta làm đúng những gì mà anh ta muốn. biết thế mà họ không thể đưa ra lời buộc tội nào và họ không biết làm gì hơn nữa ngoài cái giải pháp đưa anh ta vào khu X cho đến khi mọi chuyện lắng xuống. Đại tá trượt chân, mặt đỏ như vì cơn thịnh nộ vẫn bị nén chặt trong lòng.

-       Này, cô đi quá đà rồi đấy!

-       Nói thế mà ông đã cho là quá đáng rồi sao? Xin sắp cho cái hẹn – cô vẫn thản nhiên như không, và đó luôn là thế mạnh của cô.

Tay vịn vào cánh cửa, đại tá Râu Xanh chẳng lại nhìn cô.

-       Mười giờ sáng mai tại phòng khám của tôi cho trung sĩ Wilson, đừng quên đích thân cô phải đưa anh ta đến – đôi mắt ông toé lửa, ông cố nặn một lời thâm thúy nào đó để chọc cô, một câu gì đó thật đau để có thể lột phẳng vẻ bề ngoài không thể lay chuyển kia – Để tôi xem xét trường hợp đặc biệt của tay trung sĩ Wilson đã, một người lính mẫu mực thì biết rồi, được đánh giá là dũng cảm, can trường, chiến đấu quên mình trong lửa đạn suốt sáu năm mà lại không được thăng cấp cao hơn một trung sĩ quên sao.

-       Nhưng thưa sếp, không thể tất cả chúng ta cùng làm tướng tá trắng sạch được! Phải có ai đó làm công việc bẩn thỉu chứ - y tá Langtry cười mỉa.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 7

Đại tá đi rồi, còn lại một mình y tá Langtry lặng ngòai bất động, thoáng gọn vẻ chán chường, kết cục của cơn bức dọc làm cho hàng lông mày và môi trên của cô đan lại, mồ hôi thì vã ra như tắm. Ngốc thật, ai lại nặng lời gay gắt với ông ta như thế. Có hay hóm gì đâu, cái kiêu xử sự như thế chỉ tỏ lòi đuôi cho ông ta thấy những cảm xúc của cô mà thôi, cô mong ông ta cứ tiếp tục lờ họ đi có lẽ lại hay hơn. Sự tự tin luôn mang lại chiến thắng cho cô trong bao cuộc khẩu chiến với đại tá Râu Xanh tự dưng bay biê đi đâu nhỉ? Phí hoài thời gian giải thích cho ông ta về khu X và những nạn nhân của khoa. Thậm chí cô không nhớ nổi mình câu đến mức nào. Và rồi chuyện đáng tiếc này đã xảy ra, giá lão ấy đến muộn hơn một chút thì chắc cô có đủ thời gian chuẩn bị tư tưởng đối phó, đương nhiên cô không dễ để lão làm mình mất bình tĩnh đến thế. Đẳng này, vừa đặt hồ sơ của Michael xuống trong tích tắc ông ta đã lù lù xuất hiện.

Cái gã sĩ quan quân y đã tô vẽ vụ Michael có là ai chẳng nữa – cô chẳng buồn liên tưởng tới một gương mặt nào đó trong ký ức – hẳn chẳng để lại ấn tượng gì. Khi cô nghiên cứu những nhận xét của hắn thì những người trong cuộc bỗng trở nên sống động. đặc biệt là Michael thực sự như ở ngay trước mắt cô. Cuộc chạm trán ngắn ngủi trong khoa khởi dồ. Người cho hàng loạt suy đoán, nhưng không một suy đoán nào đủ sức chống lại câu chuyện có thật đó. Khủng khiếp hết mức, và cũng thật bất công cho anh chàng tội nghiệp ấy! Chắc anh ta khổ sở lắm. Lúc đọc tường trình sự việc của Michael cô dường như không còn nhận thức được mình đang làm gì, cảm xúc trào dâng rồi nhòa vào câu chuyện, cô thấy mình rơi vào hoàn cảnh của Michael, thông cảm với anh trước mắt mát mát người bạn thân thiết đến nỗi khó khăn lắm cô mới nuốt nổi cục đắng nghẹn ứ nơi cổ họng, cô thấy ngực mình quặn thắt và rồi đại tá Râu Xanh bước vào.

Khu X đang hội nhập với mình, cô nghĩ, mình vừa phạm phải tất cả các lỗi trong cuốn sách y đức, từ thái độ bất bình không kìm nén nổi cho đến những lời lẽ phản kháng thô thiển.

Nhưng chính là ký ức khuôn mặt Michael. Anh ấy có thể đối chọi, anh ấy đang đối chọi, ngay cả với thực tế phũ phàng trong việc gia nhập đội quân X. Những điều không thoả đáng đối với các bệnh nhân của cô luôn làm cho

cô day dứt, thế mà cô đây hoàn toàn mất tự chủ trước số phận của một người đàn ông hiền nhiên không cần sự hỗ trợ của cô. Có những dấu hiệu cảnh báo cô thế. Một trong những vũ khí phòng thủ chính của cô chống lại mắc mớ riêng tư với bệnh nhân là phải luôn ghi nhớ họ không được khỏe, họ chán đời, yếu đuối, và bất cứ lý lẽ nào làm lu mờ chất đàn ông của họ. Không phải cô sợ đàn ông, hay e ngại mắc mớ riêng tư nào đấy. Chỉ vì để trao hết mình, một y tá giỏi phải duy trì được sự vô tư khách quan. Không phải rèn mình chống lại thứ tình cảm rất con người ấy mà phải rèn luyện chống lại mối quan hệ năm nữ yêu đương. Chuyện đó mà xảy ra với người y tá cũng đủ tệ hại rồi, nhưng nếu xảy ra với các bệnh nhân bị ảnh hưởng thần kinh thì là thảm họa. Neil làm cô suy nghĩ nhiều lắm, ấy vậy cô vẫn không dám chắc việc cho phép mình tìm hiểu anh khi họ được trở về nhà là đúng hay sai nữa. Cô tự nhủ, có gì sai đâu vì anh ấy gần như bình phục hoàn toàn, vì sự tồn vong của khu X giờ đã được định liệu, và vì khi cần thiết cô vẫn có đủ bản lĩnh trước tình huống xấu là anh có thể là một người đàn ông tội nghiệp, sâu não và yếu đuối.

Nói cho cùng mình cũng chỉ là một con người, cô nhủ. Mình chưa bao giờ quên điều đó, chưa bao giờ! Và nó sao mà khó thế.

Cô thở dài thườn thượt, vươn người, đẩy mọi suy nghĩ ra khỏi đầu, trước hết là Neil, rồi lắc một cái để khỏi nghĩ về Michael. Còn quá sớm để xuất hiện ở khoa điều trị, nhịp thở và sắc mặt vẫn chưa hồi lại. Cây bút chì... cô đã ném nó vào đại tá, nó lăn đi đâu được nhỉ? Không ngờ ông ta ngu ngốc đến thế, ông ta thậm chí không hề biết ông ta suýt dính cuộc oanh tạc, cái vỏ đạn ngót ba ký lô, ngay sau khi bắn ra lời nhận xét về thiếu sót trong việc thăng tiến Michael. Còn ông ta trốn ở đâu suốt sáu năm cuối cơ chứ? Hiểu biết về quân đội nước khác của Langtry cũng sơ sài thôi, nhưng sau sáu năm phục vụ lính Úc, cô nhận thức rất rõ một điều là quê hương cô chỉ ít cũng sản sinh ra khá nhiều anh hùng – những người đàn ông thông minh, có tài thao lược và mang trong mình mọi phẩm chất đẹp của người sĩ quan quân đội, nhưng ai dám từ chối thăng cấp cao hơn trung sĩ. Có lẽ phải làm gì đó với ý thức về đẳng cấp dẫu cho không hề sa đà ý thức tiêu cực. Như thể họ hài lòng với vị trí hiện tại, không thể tìm ra dấu hiệu đòi hỏi thăng cấp nào. Và nếu Michael Wilson không thuộc về cái nhóm đàn ông đặc biệt đó thì kinh nghiệm của cô về người lính còn thêm lên nhiều ngoài cái kết luận sai lầm này.

Không biết đã có ai nói với đại tá về những con người như Michael chưa?

Không biết ông ta có thử một lần để mắt đến điều đó vì chính mình không nhỉ? Đương nhiên là chuyện hoang đường, trừ phi ông ta nắm bắt được câu chuyện dớ dẩn để vượt mặt cô. Chết tiệt cái ông đại tá Râu Xanh! Cách phát âm của ông ta như siêu nhân, đến Neil còn phải bái phục. Đúng là đại mới nổi cơn tam bành với ông ta. Thực ra ông ta cũng đáng thương. Mà xét cho

cùng từ phố Macquarie tới Cú 15 nào có gần, và ông cũng gần cái tuổi lắm lắm rồi. Trông ông ta cũng không đến nỗi, dù là trong bộ đồng phục bánh chọe kia, lão luôn phải chịu đựng những bức bối và nhiều nhưong như bao đàn ông khác. Nghe đồn rằng ông đang cặp bồ với y tá Heather Connolly tới các rạp hàng tháng nay. Ôi dào, sĩ quan quân y nào mà chả có chứng xôn xang nho nhỏ, và con ả khác để mà bồi rồi, rung động cùng họ ngoài các y tá cơ chứ? Chúc ông ta may mắn.

Chà, cây bút chì kia rồi, nó nằm ở rìa chân bàn đằng kia, cô chui xuống nhặt, cắm vào ống bút và lại ngồi xuống nghĩ tiếp. Cái cô Heather Connolly đó có thể nói chuyện quái gì với ông ta nhỉ? Đương nhiên họ phải chuyện trò rồi. Chẳng ai dành toàn bộ giây phút cho người yêu chỉ để yêu. Là một nhà thần kinh học thời bình, mối quan tâm lớn nhất của Wallace Donaldson là cơ mạn các bệnh về xương tuỷ với các tên bệnh lai tạp không thể phát âm nổi, có lẽ họ nói với nhau về những bệnh đó, và than thở vì ít ca mắc căn bệnh xương tuỷ mơ hồ này ở đây, nơi mà việc điều trị cột sống chỉ là việc chữa chạy thô thiển, chiếu cố, rùng rợn cái vết thương do đạn bom mà thôi. Mà cũng có thể họ nói về vợ ông, người đang gìn giữ một gia đình yên ấm ở Vaucluse hay đồi Bellevue. Đàn ông thường có xu hướng kể với người tình về các bà vợ, họ thích thảo luận về công tội của người bạn nọ với người bạn kia trogn khi cùng lúc than vãn vì thiếu cơ hội giới thiệu họ. Đàn ông lúc nào cũng lạc quan trong chuyện vợ và nhân tình sẽ thành bạn tốt nếu luật lệ xã hội cho phép. Ôi, có lý quá đi chứ. Bằng không nó có thể phản ánh không hay phán xét cũng như sự lựa chọn phụ nữ của họ.

Người tình của cô đã từng thế, cô cay đắng nhớ lại. Anh ta luôn miệng kể về vợ mình, lấy làm tiếc trước thực tại. Hoàn cảnh không cho phép họ gặp nhau, họ chắt ngưỡng mộ, tôn thờ nhau lắm. Sau ba câu đầu diễn tả về vợ, Honour Langtry đã thấy mình ghét chị ta lắm. Nhưng cô quá tế nhị để nói ra được điều đó một cách tự nhiên.

Quả thực chuyện đã thành dĩ vãng! Ôi thời gian, làm sao có thể đo được từng giờ, từng giây, từng phút, những khoảnh khắc đã qua, trong khi nó diễn biến thất thường như con côn trùng khổng lồ khoan khoái rữ mình liên tục khỏi lớp vỏ để có được một dáng hình khác, một cảm nhận khác, trong một thế giới tình cảm khác.

Anh ta cũng là chuyên gia tư vấn tại một bệnh viện ở Sydney. Bệnh viện duy nhất ở Sydney mà cô làm việc. một bác sĩ da liễu – một chuyên ngành rất mới. cao, ngăm đen, và rất đẹp trai ở lứa tuổi ba mươi. Tất nhiên anh đã có gia đình. Nếu ta không cố tóm lấy một bác sĩ nội trú thì rốt cục ta sẽ chẳng bao giờ có thể trói được ai. Mà cô lại không bao giờ hấp dẫn các bác sĩ nội trú vì họ thích những cô nàng mảnh mai, xinh xắn hơn, hoạt bát hơn, mềm

mại hơn và cũng ít đầu óc hơn kia. Ấy là giới thiệu của những chàng trai chừng ba lăm và họ chán ngấy kiểu lựa chọn của mình cái thời hai mươi mốt mốt.

Honour Langtry là một phụ nữ cực kỳ nghiêm túc, đứng đầu lớp y tá của cô. Ấy nên hơi có bần khoản khi cô chọn nghề y tá thay vì nghề bác sĩ, thậm chí nghề bác sĩ có tiếng là khó nhằn đối với phụ nữ. Gia đình cô vốn làm trang trại giàu có, và cô được đi học, rồi tốt nghiệp trường nữ sinh nội trú tốt nhất Sydney. Sự thật là cô chọn làm y tá cũng bởi cô muốn săn sóc người khác, và cô hoàn toàn không hiểu tại sao hồi xưa mình lại muốn lập nghiệp bằng nghề này, nhưng cô cũng đủ chín chắn để hiểu đó là công việc gần gũi về tình cảm lẫn tâm lý với những người mà cô muốn chăm sóc, và trong quá trình làm việc cô tin rồi đây mình sẽ từng bước khai phá nó. Bởi vì nghề y tá đã thành một nghề được yêu thích nhất, nữ tính nhất trong các nghề dành cho phái yếu, cha mẹ cô rất hài lòng và nhẹ nhõm khi cô bỏ qua lời đề nghị học lên bác sĩ nếu cô thực sự muốn.

Ngay cả khi là một cô lính mới tò te – lính tập sự - người ta vẫn gọi vậy, cô không mang kính, không rụt rè, cũng không xông xáo để chứng tỏ bộ óc thông minh của mình. Ở trường trung cấp cũng như ở nhà, cô sống một cuộc sống xã hội năng động nhưng không quan hệ thực sự với chàng trai trẻ nào, suốt bốn năm miệt mài thực tập cô thường xuyên tham gia duy nhất một loại hoạt động – không bỏ một buổi khiêu vũ nào, và cô không bao giờ phải tựa tường vì không có ai mời nhảy, cô gặp gỡ đủ các loại trai trẻ trong quán cà phê ở Repins hay trong buổi tối ở phòng tranh. Nhưng không có quan hệ mật thiết nghiêm túc với ai. Nghề y tá cuốn hút cô hơn tất cả.

Sau khi tốt nghiệp cô được điều về một trong những khoa điều trị nữ ở bệnh viện của Thái Tử Alfred, và ở đó cô gặp anh chàng bác sĩ chuyên khoa da của mình, được bổ nhiệm phát tiền thù lao cho anh ta. Ngay từ đầu họ đã đam mê nhau, anh mê cô ngay lập tức, còn cô dựa dẫm vào anh, cô biết còn quá sớm. Mất một thời gian sau cô mới nhận ra mình cuốn hút anh thực sự như một người đàn bà. Lúc hiểu được cảm xúc của mình cũng là lúc cô đắm chìm trong tình yêu của anh.

Anh mượn tạm một căn hộ vốn là của một anh bạn tiền sĩ luật, căn hộ nằm trong khu chung cư cuối con phố Elizabeth, và anh đề nghị hẹn hò cô ở đó. Cô đồng ý và ý thức được điều mình đang làm. Cô thấy anh tuyệt vời, ở thái độ thẳng thắn khi quyết định kể hết cho cô những vết thương lòng. Anh bộc bạch việc ly dị vợ để kết hôn cùng cô là không thể, nhưng anh yêu cô, và anh tha thiết muốn quan hệ với cô.

Được xây dựng trên cơ sở tình cảm chân thành nên mối tình của anh và cô vẫn gắn bó tha thiết sau mười hai tháng. Họ gặp nhau bất cứ khi nào anh tìm được cơ, điều này quả thực đôi khi không dễ, các bác sĩ da liễu không có

những ca cấp cứu sống còn như các bác sĩ ngoại khoa hay sản khoa. Cho nên anh thường đưa ra những cơ rất buồn cười, đã ai nghe thấy vị bác sĩ da liễu nào bị lôi tuột khỏi giường lúc ba giờ sáng tinh sương chỉ để điều trị một ca trứng cá cấp tính chưa? Mà cô cũng đâu dễ tìm được thời gian, vì cô chỉ là y tá quèn, còn trong giai đoạn non nớt kinh nghiệm, và không thể đòi hỏi bất cứ ưu đãi nào trong lịch phân công giờ nghỉ được. Trong quá trình quan hệ, họ cố đến với nhau đều đặn mỗi tuần một lần, nhưng có khi đến ba bốn tuần mới được bên nhau.

Honour Langtry nhủ lòng, không được làm vợ, mà làm một người tình. Cảnh làm vợ vô vị và an toàn. Nhưng với tất cả người tình thì hiện tượng thoáng qua không xác định mang đậm chất quyến rũ và huyền bí. Tuy nhiên thực tế đó không cân đo đong đếm được. Những cuộc gặp gỡ lén lút và ngán ngùi, thường chung hưởng khi phát hiện rằng họ giành hết thời gian cho đam mê nhục dục hơn là sự giao hoà tri thức. Thế không có nghĩa là cô không thích làm tình, hay coi đó là một hoạt động không xứng với phẩm giá của mình. Cô học anh rất nhanh, đủ thông minh để sửa đổi và thích nghi với kiến thức mới đến nỗi có thể tiếp tục làm anh thỏa mãn nhu cầu sinh lý, và bằng cách ấy thỏa mãn chính mình. Song những gợi ý nhỏ của anh để cô tới được phần cốt lõi con người anh lại không bao giờ được tuân theo thỏa đáng, chỉ vì không đủ thời gian.

Và rồi cũng đến một ngày anh mệt mỏi vì cô. Anh tâm sự với cô ngay, không biện minh cho hạnh kiểm của anh. Cô cao thượng chấp nhận chia tay cùng với tinh thần bình thản, bỏ lại tất cả và bước khỏi đời anh. Một kẻ xa lạ và thờ ơ.

Thật đau đớn, đau ghê gớm. Và nỗi đau tồi tệ nhất trong mọi nỗi đau là việc không hiểu nổi lý do. Tại sao lại bắt đầu với anh ta. Tại sao anh ta buộc phải kết thúc câu chuyện. trong những khoảnh khắc lạc quan chút đỉnh, cô tự an ủi rằng chuyện của họ kết thúc là vì anh ngộp, anh quan tâm đến cô quá mức để có thể chịu đựng sự nhất thời trong mối quan hệ của họ. Còn trong những khoảnh khắc trầm thực hơn, thâm tâm cô biết rõ lý do thực tình là sự kết hợp của việc thiếu thoải mái và tình cảm đơn điệu lén lút mà chuyện tình từ đầu đã vậy. rất có khả năng đó là lý do xác đáng vì sao anh dần thân vào cuộc tình vụng trộm này. Và cô biết còn có một lý do nữa, thái độ thay đổi của chính cô đối với anh, cô thấy ngày càng khó che giấu cảm giác bức mình khó chịu, rằng trên giường cô chẳng có ý nghĩa gì với anh hơn những người đàn bà khác. Để anh si mê cô mãi mãi, lẽ ra cô phải dâng hiến từng giây từng phút, phải hết mình cho riêng anh thôi, như một người vợ vẫn làm.

Chao ôi, khả năng nhào lộn của đàn bà đâu đáng để cho việc này. Cô còn ối

việc khác cần làm cho đời mình chứ đâu chỉ mỗi việc dâng hiến mình để thoả mãn một người đàn ông ích kỷ và tự cao tự đại. Dầu sao, đại đa số phụ nữ có khuynh hướng sống kiểu đó thì phải. Honour Langtry hiểu cái lối sống đó không thuộc về cô. Không phải cô không còn thích đàn ông, cô chỉ cảm thấy sẽ là sai lầm nếu cô kết hôn với ai đó.

Cho nên cô tiếp tục sự nghiệp y tá, và tìm thấy niềm vui trong công việc, chân thực mà nói cô tự thoả mãn với cái mà cô đã không tìm thấy trong tình yêu. Thực tế cô mê nghề y tá. Cô ham mê cái công việc bận bịu tới mắt tới mũi này, sự thay đổi liên tục những gương mặt, cuộc đối mặt thực sự với những vấn đề cuộc sống trogn khoa điều trị đã ngấm vào máu cô. Những người bạn tốt, và cô có vài người bạn, cô ngắm nhìn họ và đánh thức cái đầu của họ. Honour Langtry đáng thương đã bị cuốn theo guồng quay của nghề y tá, và điều này thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Có thể sẽ có những mối tình khác và ai khác đủ sâu sắc khiến cô thay đổi quan niệm về hôn nhân chứ. Nhưng chiến tranh đã xen ngang. Hai mươi lăm tuổi, cô là một trong những y tá tiên phong, và kể từ lúc bước vào đời lính cô làm gì còn thời gian để nghĩ cho mình nữa. Cô đã làm việc tại các trạm thương binh dã chiến ở Bắc Phi, New Guinea, và Island, những nơi bị tàn phá tan hoang. Trời ơi, cuộc sống là thế sao! Guồng quay của cuộc sống quá nhiều đòi hỏi, quá nhiều đam mê, và quá lạ lùng đến nỗi ở mọi khía cạnh cô không biết rồi mọi chuyện sẽ đi đến đâu. Họ từng là nhóm xuất sắc nhất, những y tá quân đội năng động, và Honour Langtry là trái tim là linh hồn của nhóm.

Tuy nhiên những năm tháng ấy đã cướp đi tuổi xuân của họ. Theo quy luật cô bám trụ tốt hơn hầu hết bọn họ, vì cô vừa mạnh mẽ lại vừa nhạy cảm. Trong ý nghĩ, cô cũng bền bỉ hơn, nhưng khi Cứ 15 xuất hiện trong đời cô, cô đón nhận nó bằng tiếng thở dài quặn đau. Họ muốn chuyển cô về Úc, nhưng cô cực lực phản đối quyết định đó và thành công, cô thấy kinh nghiệm và sức khỏe của imình phục vụ ở một nơi thân thương như Cứ 15 sẽ là tốt hơn trở về Sydney hay Melbourne.

Sáu tháng qua, áp lực cũng bắt đầu nới lỏng, cô có thời gian để cân nhắc và định rõ những cảm xúc của cô về những điều muốn làm với những bệnh nhân còn lại, rồi cô bắt đầu lo lắng liệu việc chuyển về một bệnh viện nội thành nào đó có làm cô hài lòng trở lại không? Cô cũng thấy mình nghĩ nhiều hơn tới cuộc sống tình cảm riêng tư, nhưng những bức bối nghề nghiệp vẫn sâu sắc hơn, tập trung hơn.

Nếu không phải tại Luce Daggett, có lẽ cô đã không rơi vào trạng thái sẵn sàng đáp lại Neil Parkinson. Khi Luce nhập khoa điều trị thì Neil vẫn còn trong cơn vật vã tồi tệ nhất, cô nghĩ về anh chỉ như nghĩ về người bệnh. Luce đã gây cho cô một điều gì đó, cô vẫn chưa chắc đó là điều gì. Nhưng khi anh ta vào khu X trông anh ta quá hoàn chỉnh, hoàn chỉnh trong cái vẻ tự chủ và trong nhận thức tình trạng bản thân, anh hớp hồn cô. Trong hai ngày, anh ta mê hoặc cô, quyến rũ cô, khiến cô rung động như chưa bao giờ rung động. Nữ tính, khao khát, say mê. Chính Luce đã tự phá tan tình cảm của cô bởi trò tra tấn một binh nhì bé nhỏ yếu ớt dẫn đến vụ tự tử hụt trong doanh trại. Khi phát hiện ra hấn làm thế chỉ vì tiền, cô suýt nộp đơn xin thôi việc, sau đó cô cứ trách mình vì phản ứng quá khích và ngu ngốc đó. Vào thời điểm ấy, sự vụ dường như quá to tát. May mắn thay Luce không bao giờ nhận ra ảnh hưởng của hấn tác động tới cô ra sao, dù chỉ một lần trong đời, không phải bàn cãi gì nữa, anh ta thất bại lúc tận dụng cơ hội. Nhưng khu X quá mới với anh ta, mọi khuôn mặt đều mới và anh ta phải từ bỏ ý đồ đổ bê tông cho quan hệ với y tá Langtry muộn mất một ngày. Mỗi khi anh ta phô bày sức mạnh, vẻ duyên dáng của mình cho cô thấy, cô dứt khoát từ chối thẳng thừng và không hề tỏ ra nhu nhược.

Tuy nhiên, cái giây phút hoang đường nhỏ nhoi ấy đã tạo ra một bước khởi đầu của sự thay đổi tư cách. Có lẽ cô nhận thức chiến tranh rồi cũng qua nhưng nó vẫn là kẻ chiến thắng, cuộc đời kỳ quái này, cuộc đời mà cô vẫn sống lâu nay sẽ kết thúc để chuyển sang một cuộc đời mới, có thể chính Luce công tử bột đã lôi kéo cô, đánh thức cô khỏi giấc mơ mù mịt tự mình đặt ra. Nhưng kể từ đó cô chẳng e ngại thay đổi mình và những suy nghĩ không còn bí ẩn trong trách nhiệm công việc nữa.

Vì thế khi Neil Parkinson bật ra khỏi cơn u sầu và tỏ ra quan tâm đến cô, cô thấy anh hấp dẫn, anh đàn ông đến nỗi sự gắn bó trọn vẹn cho nghề y tá của cô từ trước đến nay bắt đầu xói mòn. Cô bắt đầu mến anh ghê gớm và chỉ lúc này mới bắt đầu một tình yêu. Anh không vị kỷ, không tự cao tự đại. Anh ngưỡng mộ và tin tưởng cô. Và anh yêu cô. Hướng tới cuộc sống với anh sau chiến tranh là một hạnh phúc, và viễn cảnh ấy càng đến gần cô càng háo hức đón nhận nó.

Vốn nghiêm túc nên cô không bao giờ cho phép mình được nhấm nháp Neil như một người đàn ông, được tha hồ ngắm nhìn khoé môi anh, được chạm vào đôi tay anh, được tưởng tượng những nụ hôn của anh, được làm tình với

anh. Cô không thể, cũng như không được phép để điều đó thực sự xảy ra. Và đó mới là thảm họa. Cứ 15 không phải là đất để bắt đầu một cuộc tình, để nuôi hy vọng mỗi tình sẽ trường tồn cả đời. Cô biết anh cũng ý thức được điều đó như cô, có thể điều đó sẽ xảy ra. Thà được vui vẻ lớn vồn mơ tưởng những tình cảm tuyệt vời đó còn hơn cứ phải cứng nhắc kìm nén những mong muốn, những khát khao, những bức bối. Cô vờ như không biết đến tình cảm của anh vậy...

Giật nảy người, cô nhìn đồng hồ đã chỉ chín giờ kém mười lăm. Nếu cô không trở lại khoa, họ sẽ tưởng cô không đến mất.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 8

Lúc y tá Langtry bước ra khỏi phòng, lưng thưng qua đoạn hành lang vào khoa, cô không linh cảm thấy trạng thái bất ổn kỳ lạ của khu X đang thực sự trỗi dậy.

Ngay sau những bức bình phong đối diện giường của Michael đang diễn ra một cuộc trò chuyện rôm rả, cô lách mình giữa hai bức bình phong và xuất hiện trước bàn ăn. Neil đang ngồi ở ghế cuối băng, vị trí gần ghế tựa của cô nhất, ngay sát bên anh là Matt. Benedict và Nugget ngồi trên ghế băng đối diện, nhưng vẫn chừa lại một khoảng trống cạnh ghế cô. Cô kín đáo thừa nhận vị trí đầu bàn của mình, và nhìn bốn người đàn ông.

Michael đâu nhỉ? Cô thắc mắc, cơn hoảng hốt vô cớ ập tới làm ngực cô dội thành thạch. Đồ ngốc, phải chăng phán xử của cô lệch lạc đến nỗi suýt liệt anh vào dạng không có hiểm họa thần kinh ư? Chiến tranh vẫn còn đó, thì lãnh địa này vẫn tồn tại. Bình thường không đời nào cô để mặc bệnh nhân mới ngoài vòng kiểm soát trong vài tiếng đầu mới nhập viện. Liệu Michael đó định làm điều gì đáng tiếc không? Ai lại để hồ sơ lơ đãng thể trong khi nói chuyện với anh chứ...bây giờ cô thậm chí không thể bảo vệ được chính anh.

Chắc chắn mặt cô đã tái đi, cả bốn người đàn ông đang chòng chọc nhìn cô tò mò, điều này chứng tỏ giọng cô cũng bộc lộ lo lắng. nếu không phải vậy thì Matt đã không thể phát hiện ra.

- Mike đang ở trong kia pha trà – Neil giải toả, rồi rút bao thuốc lá của mình mời từng người. Cô thừa hiểu, bên ngoài bốn tường phòng làm việc của cô, anh sẽ đủ khôn ngoan thận trọng để không mời cô một điều.

- Có lẽ anh chàng lính mới muốn tỏ ra mình có ích đây mà – anh nói tiếp, dùng chiếc bật lửa của mình mời lửa từng điều – nào là dọn tất cả đĩa bẩn sau bữa tối, nào là giúp chúng ta rửa sạch bát đĩa, giờ còn pha trà cho mọi người nữa chứ.

Cô thấy miệng khô khốc, nhưng chẳng dám gây thêm một phản ứng kỳ cục nào nữa bằng cách liếm môi.

- Còn Luce đâu?

- Nó lúc nào mà chả lảng vảng, rình mò như mèo động đực – Matt cười thâm.

- Tôi mon hán đi cả đêm luôn thể - Benedict bồi thêm, môi mím lại.

- Tôi hy vọng cậu ta không làm thế, cũng như k ggp phải bất cứ phiền

phức đáng tiếc gì – y tá Langtry chỉnh lại, dành nuốt nước bọt.

Michael bung lên bình trà cũ to tướng, nó vốn đã nằm chết gí ở đây từ những ngày đầu, những chỗ men gỉ tróc từng mảng và gồ ghề lồi lõm đến là xấu. Anh đặt xuống trước mặt y tá Langtry rồi quay lại phòng ăn lấy ra một tấm gỗ làm khay đựng. Trên khay đó xếp sáu chiếc tách men nham nhở, một thìa trà, một hộp sữa bột cũ dùng để đựng đường, và một chiếc bình thiếc méo vẹo mòn vẹt đựng sữa đặc để chế thêm. Trên tấm gỗ ấy còn có một bộ đĩa tách Trung Quốc Aynsley rất đẹp được vẽ trang trí thủ công và mạ vàng, cạnh đó là một chiếc thìa bạc trạm trổ tinh hoa.

Cô vui khi thấy Michael chễm chệ ngồi vào chỗ ghế trống cuối bàn đối diện Neil, cạnh cô, như thể chưa từng có chuyện đó là chỗ riêng của Luce. Hay! Điều này sẽ làm cho Luce sớm nhận ra anh ta không dễ qua mặt bệnh nhân mới này đâu. Nhưng Michael đâu dễ để Luce phỉnh lừa dọa nạt nhỉ? Michael chẳng bị làm sao, anh ta không có dấu hiệu của sự sợ hãi, e dè và cũng không có những ý nghĩ vớ vẩn rằng những người đàn ông của khu X lúc nào cũng phải chịu đựng kẻ mới đến. Khởi phải bàn, trong mắt anh ta Luce lộ bịch nhiều hơn đáng sợ. Trong trường hợp này, cô nghĩ, nếu mình sử dụng Michael như chuẩn mực của sự bình thường vốn có thì mình đúng là quá kỳ lạ đấy, vì điều đó ở Luce làm mình bức bối. Hắn ta làm mình ong đầu ngay cả khi thoát khỏi cơn sững sốt khi phát hiện ra rằng gần đây hắn bị hâm, chứng bệnh mà trong y học gọi là thái nhân cách. Mình sợ hắn vì hắn làm đầu óc mình mụ mị đi, mình suýt yêu hắn mới chết chứ. Mình đón nhận những điều dường như bình thường của Michael. Mình lại sai trong nhận xét tình trạng của Michael rồi hay sao?

- Tôi đoán là những chiếc tách này dành cho chúng tôi, còn bộ tách xinh đẹp này thuộc về y tá – Michael nói, nhìn cô.

- Chúng đúng là của tôi. Đó là một món quà sinh nhật – cô tủm tỉm.

- Sinh nhật của cô ngày nào? – Anh lập tức hỏi.

- Tháng Mười một.

- Sinh nhật của cô lần tới chắc được tổ chức tại nhà rồi. Ngày ấy cô bước sang tuổi bao nhiêu?

Neil bực ra mặt. Matt cũng thế, hiếm có lúc nào thấy Nugget ghé đến thế.

Benedict không hài lòng cho lắm. Y tá Langtry trông có vẻ như được quan tâm hơn là bị méch lòng, nhưng Neil đã cướp lời trước khi cô có thể trả lời.

- Tuổi tác của cô ấy không phải là việc của cậu – anh nói.

- Sao anh không để cô ấy nói – Michael tỉnh bơ – Trông mà xem, y tá có già đâu mà phải bùng bít tuổi tác nhỉ?

- Chị ấy hết như người mẹ dịu dàng – Matt tán tụng – y tá Langtry ấy – giọng anh run lên vì giận.

- Tháng Mười một này chị bao nhiêu tuổi, y tá Langtry? – Michael hỏi

lại, không có ý khiêu khích, nhưng dường như anh nghĩ mọi người quá ư e ấp, và anh dự định chứng tỏ tính quả quyết của mình.

- Tôi tròn ba mươi một – cô nói bình dị.
- Thế y tá chưa lập gia đình à? Không phải đã góa chồng à?
- Chưa. Tôi chỉ là gái già mà thôi.
- Không đâu, y tá chẳng có vẻ gì như một gái già – anh cười ngả nghiêng.

Một bầu không khí xám xịt đang bao trùm, tất cả bọn họ đều sôi sùng sục trước cái thói to gan lớn mật của anh, và cả với sự độ lượng của cô trước điều ấy. Cô từ tốn lên tiếng:

- Có một hộp bánh trong phòng làm việc của tôi. Ai xung phong đi lấy nó nào?

Michael bật dậy ngay tắp lự.

- Nếu cô vui lòng chỉ dùm tôi nó ở đâu. Tôi rất sẵn lòng.
- Hãy tìm ở khay bên dưới giá sách. Nó là một chiếc hộp thiếc đựng thuốc nhưng trên nắp có dán nhãn bánh bích quy. Anh dùng trà như thế nào?
- Đen, hai viên đường. Cảm ơn y tá.

Trong lúc anh ta khuất dạng, sự im lặng bao trùm. Y tá Langtry cẩn thận rót trà, những người đàn ông trầm ngâm rít thuốc như thể đó là một phần con tính nộ của họ.

Anh quay lại, tay cầm chiếc hộp, nhưng thay vì ngồi xuống, anh đi quanh bàn mời bánh từng người. Bốn chiếc có lẽ là số lượng từng người nhặt lên, cho nên khi đến Matt, anh nhặt bốn chiếc khỏi hộp và khế đặt chúng vào lòng bàn tay khum hờ trên mặt bàn. Rồi anh chuyển tách trà xích gần bàn tay của Matt để cậu ấy có thể xác định vị trí của nó nhờ hơi ấm đang bốc lên. Sau đó anh ngồi xuống cạnh y tá Langtry, nhoẻn cười với cô, với cái vẻ thích thú và tự tin không giấu diếm cô thấy rõ mồn một và tất cả điều ấy không giống Luce điểm nào.

Những người đàn ông kia vẫn im như thóc, lặng lẽ và dè chừng nhưng lúc này cô không để ý đến điều ấy, cô còn mãi cười đáp lại Michael và nhận thấy anh đẹp trai, vô tư và luôn phân biệt rõ ràng những cơn sợ hãi vẫn vơ và sự bấp bênh thiếu tự tin. Cô không hề nghĩ tới chuyện sẽ bị anh nhằm bắn để tiến tới kết cục tình cảm theo cái cách những kẻ khác từng làm.

Nugget khục khặc lâu bầu thành tiếng còn tay nắm lấy dây lưng, anh ta cau có đẩy tách trà ra xa:

- Ôi Chúa ơi, con lại thế nữa rồi! Ôi, y tá ơi, hình như tôi bị bệnh lồng ruột hay đau ruột thừa hay sao đây này!
- Bọn này còn xót ruột hơn kia – Neil nói bất bình, vò lấy tách trà của Nugget và dốc sạch vào chiếc tách trống rỗng của mình. Rồi thoát một cái anh ta nhặt biến bốn chiếc bánh của Nugget và ăn sạch, như thể anh ta đang

cầm trên tay những lá bài.

- Nhưng y tá ơi, tôi đau thật mà! – Nugget tội nghiệp rên như mèo hen.

- Nếu cả ngày nay cậu đừng nằm dài trên giường ngầu nghiêng mấy cuốn tự điển y khoa thì đau đến nông nổi này, thậm chí còn khoẻ như vâm nữa là đằng khác – Benedict chân thành khiển trách – như thế không tốt cho sức khoẻ - Anh nhăn mặt gườm gườm nhìn khắp bàn như thể có điều làm anh tổn thương ghê gớm – Một bầu không khí như thế này thì khoẻ làm sao nổi – anh nói rồi đứng dậy đi ra ngoài hiên.

Nugget lại bắt đầu rên to hơn.

- Khổ thân Nugget! – y tá Langtry ôn tồn nói – Xem anh kìa, tại sao anh không xuống văn phòng của tôi và chờ ở đó? Tôi sẽ sớm xuống ngay khi có thể. Nếu muốn, anh có thể bắt mạch và đếm nhịp thở trong thời gian chờ đợi, được chứ?

Anh ta vội vàng đứng lên, tay chèn lấy bụng như thể những thứ hằm bà lằng trogn đó sắp phụt cả ra, bắn tứ tung vào mọi người.

- Thấy chưa? Y tá biết đấy! Y tá biết tôi không muốn mọi người phải hứng thứ này! Ruột gan tôi lại đang nhảy nhót tùm lum, tôi biết mà – nói rồi anh chạy vội xuống cuối khoa.

- Tôi hy vọng bệnh không trầm trọng chứ y tá – Michael lên tiếng đầy lo lắng – Trông anh ta ốm thật đấy.

- Ô hô! – Neil thốt lên.

- Cậu ấy sẽ ổn thôi – y tá Langtry nói, rõ ràng chẳng có biểu hiện lo lắng gì cả.

- Chỉ có linh hồn anh ta đau ốm mà thôi – Matt bất chợt xen vào – Kiểu tay linh mục trẻ nhớ mẹ ấy mà. Anh ta ở đây là vì đây là nơi duy nhất có thể chịu đựng được anh ta, còn chúng tôi chịu đựng anh ta là vì y tá. Nếu người ta mà biết suy nghĩ thì họ đã gửi anh ta về cho bà mẹ cách đây hai năm rồi. Thay vào đó, anh ta nào là đau lưng, đau đầu, đau bụng, và cả đau lòng. Rồi thì chết dần chết mòn như cả lũ chúng ta.

- Đúng là chết dần chết mòn – Neil trầm tư.

Một trận cuồng phong đang thổi tới, họ như gió và mây ở cùng một vĩ độ, y tá Langtry nghĩ, lướt mắt từng gương mặt. Tất cả đều phô ra tiết trời êm ả nhất thời để rồi kế tiếp là những cơn lốc xoáy và sôi sục. Lần này thì chuyện gì đã khuấy động nó? Một sự liên tưởng chết dần chết mòn.

- Ô kìa, ít ra chúng ta còn có y tá Langtry, cho nên mọi chuyện đâu phải đều có kết thúc tồi tệ - Michael hồ hởi nói.

Tiếng cười của Neil buột ra sáng khoái, có lẽ cơn giông khi nãy tan rồi.

- Hoan hô! – anh reo – cuối cùng một tâm hồn hào hiệp đã đến với chúng ta. Tất cả giành cho cô đấy, y tá thân mến. Cứ viện cớ từ chối lời tán tụng ấy nếu y tá có thể.

- Sao tôi lại phải từ chối lời khen tuyệt vời đó chứ? Có phải ngày nào tôi cũng được nhận những lời khen như thế đâu.
Neil cắt hứng, nhưng anh tựa lưng thoải mái vào thành ghế, nói lí nhí:
- Nói dối thế mà cũng nói được! Y tá thừa hiểu tấm lòng của chúng tôi ra sao, dành cho y tá bao lời hay ý đẹp. Nhưng vì lời nói dối đó, y tá làm ơn giải thích hộ vì sao chúng tôi cứ phải chết dần chết mòn trong X. Lẽ ra y tá phải làm gì khác chứ.
- Phải, phải, quả thực là vậy. Tôi đã phạm phải tội lỗi khủng khiếp, cái tội đã quá gần bó yêu mến khu X này. Và giả như tôi không có tình cảm như thế thì không điều gì có thể ép tôi ở đây được, các anh biết đấy.
Matt đứng bật dậy, như thể anh thấy ở bàn này có điều gì đó khủng khiếp không sao chịu nổi, anh quả quyết ngẩng đầu như nhìn rõ tất cả, khẽ lướt bàn tay trên bờ vai y tá Langtry.
- Y tá ơi, tôi mệt nên tôi chúc mọi người ngủ ngon đây. Không quá buồn cười chứ? Đêm nay sẽ lại như bao đêm khác tôi ước sao có thể nhìn thấy ánh sáng vào sớm mai thức dậy.
Michael dợm đứng lên giúp Matt đi qua thanh chắn giữa những bức bình phong, nhưng Neil vói tay qua bàn chặn lại.
- Đây cậu, anh ấy biết đường mà. Không ai biết rõ hơn anh ấy.
- Trà nữa nhé, Michael? – y tá Lantry mời.
Anh gạt đầu, định nói điều gì đó thì bức bình phong lại rung lên. Luce bước vào ngồi ngay xuống chiếc ghế cạnh Neil, chỗ Matt vừa ngồi khi nãy.
- Chà, hay quá! Tôi có mặt đúng giờ trào đạo.
- Đúng là giọng của quý sứ - Neil thở dài ngao ngán.
- Được thôi – Luce đồng ý. Anh ta đặt tay ra sau gáy, hơi ngả đầu ra sau, hé mắt quan sát ba người bọn họ - Chà, dùm người này có vẻ thoải mái dễ chịu nhỉ! Tôi thấy có vẻ như còn thiếu các tốt đen, chỉ còn lại những tay súng cỡ lớn thôi sao. Vẫn chưa tới mười giờ, y tá ơi nhìn đồng hồ mà làm gì. Chỉ tiếc vì tôi không về trễ chứ gì?
- Không phải vậy – y tá Langtry bình tĩnh nói – Tôi biết anh sẽ về mà. Chưa lần nào tôi thấy anh lang thang ngoài kia quá mười giờ dù chỉ một phút, cũng như chưa bao giờ phá vỡ nội quy.
- Thế ư, nghe cũng có vẻ không buồn cho lắm. vậy mà tôi tưởng chẳng có gì khiến y tá hài lòng hơn việc trình báo về tôi cho lão đại tá Râu Xanh.
- Làm sao tôi có thể hài lòng vì chuyện ấy Luce. Đó, toàn bộ rắc rối của anh là ở đó, bạn của tôi ạ. Anh cố khoe cho mọi người thấy những cái tệ hại nhất của mình quá đáng đến nỗi theo nghĩa đen mà nói thì chính anh đã buộc họ mặc nhiên tin vào những điều tệ hại nhất đó, chỉ để xin hai chữ bình yên. Luce thở dài, ngả ra trước chống khuỷu tay xuống bàn và tỉ cầm trên đôi bàn tay. Mái tóc hung đỏ óng mượt, dày, hơi dài và gọn sóng, vài lọn vương loà

xoà trước trán. Anh ta có vẻ đẹp hoàn hảo quá, y tá Langtry thầm ngưỡng mộ và chột thấy một con run rẩy thực sự. có lẽ là vì vẻ đẹp nam tính tuyệt vời của anh ta, mà cũng có thể là do sắc màu không thể hấp thụ nổi. Cô ngỡ anh ta tô đen hàng lông mày và mi mắt, mà hình như anh ta cũng tĩa lông mày và uốn chúng mọc theo ý muốn, không phải bệnh đồng tính, hoàn toàn không phải thói phù hoa kiêu ngạo. Đôi mắt vàng rực, rất to và cũng rất hài hoà với hàng lông mày cong cong đen nhánh đến mức khó tin. Mũi thấp nhưng thẳng tắp, mảnh dẻ, cánh mũi loe ra ngạo nghễ. Xương gò má nhô cao, hoàn hảo. Dù còn khuya mới có thể coi đó là màu thắm tươi nhưng khuôn miệng nhỏ và khoé môi lộ rõ vẻ thanh tú luôn gợi tình.

Lần đầu tiên chạm trán anh ta mình đã chẳng lo rằng mình bị hạ gục là gì... Nhưng còn lâu mình mới để khuôn mặt tuyệt diệu kia, chiều cao lý tưởng kia và thân hình gợi cảm kia hợp hồn. hoàn toàn không giống cảm nhận ở Neil – hay Michael, xem nào. Có gì đó không ổn với Luce, trong tâm hồn, không yếu đuối, cũng không sai phạm gì, nhưng trong toàn bộ con người anh ta có một cái gì đó như tật bẩm sinh và vì thế không thể tiêu diệt được.

Cô hơi quay sang nhìn Neil, vẻ đẹp đàn ông của anh vượt trội vẻ đẹp tĩa tốt của Luce. Có nhiều nét giống Luce, dù anh không rực rỡ, quyến rũ đặc biệt như Luce. Mà hầu hết những người đàn ông đẹp mã trông sẽ hấp dẫn hơn với vài nếp nhăn trên khuôn mặt đầy đà của Neil, nhưng mỗi lần nếp nhăn xuất hiện trên khuôn mặt Luce thì gương mặt thần tiên kia sẽ biến thành quỷ dữ. có lẽ chúng xuất hiện không đúng vị trí. Phải chăng những nếp nhăn ấy chỉ thể hiện sự phóng đảng chơi bời chứ không chứng tỏ được sự từng trải, chỉ thể hiện được tính khí nóng nảy mà không thể hiện được khả năng chịu đựng. rồi Luce sẽ béo tròn ung ung còn Neil sẽ không thể. Thực lòng mà nói cô mê đôi mắt của Neil, một màu xanh nước biển lấp lóa sống động với "phụ nữ có lẽ thích dùng những đầu ngón tay để mân mê và vuốt ve, chỉ vì vẻ hoàn mỹ có một không hai của nó..."

Giờ đến Michael, Michael lại khác hẳn. có thể nói anh ta mang đậm nét Ý cổ điển. Cá tính đầy nghị lực nổi bật trên vẻ đẹp bề ngoài, một sức vóc cường tráng mạnh hơn những đam mê lạc thú. Rất tài tình. Ấy là một nét đặc biệt ở anh ta mà không thể không nhắc tới. Nãy giờ mình mãi quan sát đánh giá mọi người và đánh giá cả mình, mình đã bay bổng qua thiên đường và địa ngục nhưng mình vẫn hoàn toàn chỉ là một con người, mình vẫn làm chủ bản thân. Phải, cô đi đến kết luận: Michael hấp dẫn nhất.

Luce đang soi cô. Cô linh cảm thế nên lia mắt về phía hắn, làm cho những cảm xúc về họ nguội lạnh và xa cách. Anh ta thua rồi, cô biết từ trước. Luce không bao giờ có thể hiểu được vì sao sức hấp dẫn của anh ta không tác động đến cô, và cô không có ý định nói cho anh ta biết, về cảm giác của cô

trong cái lần đầu tiên gặp anh, cũng như những lý do vì đâu mà những tình cảm ấy bị tiêu tan.

Đêm nay, vì có sự thay đổi, thái độ đề phòng của anh ta có chút nói lỏng, không phải anh ta dễ động lòng trắc ẩn hay yếu đuối gì đâu, nói đúng ra, anh ta còn muốn thể hiện mình yếu đuối hơn thế nhiều.

- Tôi nay tôi đã gặp một cô nàng đồng hương đây – Luce khoe khoang, vẫn tỉ cầm trên tay – Suốt chặng từ Woop-Woop tới Cú 15, không nói ngoa! Cô ta nhận ra tôi. Tuyệt chưa. Thế mà tôi chẳng nhớ gì cô ta cả. Cô ta cũng khác xưa nhiều rồi – Hạ tay xuống, hấn giả giọng con gái thánh thót và thổ thổ, phô cho họ thấy một hình ảnh sống động đến nỗi Y tá Langtry cảm thấy như bị kéo vào trong cuộc – Cô ta kể, nào là mẹ tôi giặt đồ cho bà ấy, nào là bố cô ta quản lý nhà băng – Anh ta đổi giọng, hạ thanh và trở về với Luce với chất giọng trịch thượng nhất, phức tạp nhất – tôi nói cho mà biết, chắc hẳn lão kiếm được ồi bạn cùng thời Suy Thoái. Nói cho mà biết, toàn đi tịch thu tài sản thế nợ này nọ, nọ kia. Nói cho mà biết, mẹ tôi đây, chẳng có gì giá trị khi bị tịch thu tài sản. Cô ta nói, anh tàn nhẫn lắm, và chực khóc. Tôi nói, không hề, anh chỉ thành thật thôi. Cô ta lại nói, đừng đổ chuyện ấy cho em, đôi mắt đen tròn đẫm nước mắt. Tôi bảo, làm sao anh có thể đổ cái gì vào một người xinh đẹp như em được. Hấn cười nhả, sắc lẹm và dữ dằn như một nhát dao rạch ngang – Dù sao đó hiểu chỉ là chuyện tầm phào. Tôi có một thứ mà tôi khoái đổ vào người cô ả!

Y tá Langtry bắt chước tư thế ban đầu của anh ta, khuỷu tay chống mặt bàn, hai bàn tay đỡ cằm, mãi mê theo dõi anh ta nhại giọng và làm điệu bộ suốt câu chuyện.

- Chưa chát đề đây, Luce ạ - cô dịu dàng nói – Việc mang đồ giặt là cho quản lý nhà băng hẳn đau lòng lắm.

Luc nhún vai, hoài công tỏ vẻ vô tư không thêm chấp.

- Dào ôi! Cái gì mà chẳng đau lòng, đúng không? – Đôi mắt anh ta mở thao láo và sáng rực – Dù sao thực tế thì việc mang đồ giặt ủi cho chủ nhà băng, hiệu trưởng, linh mục hay bác sĩ nha khoa nào đó thì sao đau đớn bằng nửa nỗi nhục nhã đi chân đất đến trường, cô ta từng học cùng trường. Nghe cô ta tự giới thiệu là tôi nhớ ra ngay, và đến giờ tôi vẫn còn nhớ kiểu giày cô ta đi hồi đó. Loại giày da màu đen của hãng Shirley Temples cột dây da có nơ con bướm bằng dải lụa đen. Các chị gái tôi xinh hơn đứt bọn họ, xinh hơn cả cô ta, nhưng họ không có giày, bất cứ loại giày nào.

- Những đứa trẻ trong đôi giày êm ấm đó có khi lại thêm phát ghen với sự tự do thoải mái của anh ấy chứ, liệu trong đầu anh có bao giờ nghĩ thế không? – Y tá Langtry ôn tồn hỏi, cố tìm ra điều gì đó để nói miễn sao có thể giúp anh nhìn về tuổi thơ theo chiều hướng có triển vọng tốt đẹp hơn mà thôi – Tôi hiểu tôi luôn được ăn no mặc ấm, hồi học ở trường làng trước khi

khôn lớn đi học nội trú xa nhà. Tôi luôn được đi những đôi giày hao hao cô con cưng của ông quản lý nhà băng kia. Và ngày ngày tôi phải chứng kiến tụi con trai cực kỳ vô tư nhảy nhót khắp mảnh ruộng đầy gai cỏ may mà không hề nhăn mặt. Chao ôi, tôi từng khao khát được quảng quách đôi giày của mình cho nhẹ nợ!

- Gai cỏ may! – Luce thốt lên, cười tủm tỉm – Hay thật, tôi quên tiệt chúng! Trong Woop-Woop cỏ may có gai dài hơn một phân chứ ít ă. Tôi có thể nhổ chúng khỏi bàn chân mà không có chút cảm giác gì – Anh ngồi thẳng lưng, trừng mắt nhìn cô – Thế còn những mùa đông buốt giá thì sao hả y tá Langtry yêu trường yêu lớp, được ăn ngon, được mặc đẹp, còn hai gót chân tôi, khắp bàn chân lên tận cẳng chân lở loét thối hoắc! – từ ngữ đó bật ra lao vút như một viên đạn – và róm máuuuuu – lời nói đến đây tắc nghẹn, mãi mới thốt nổi - trogn từng cơn gió buốt, rét ghê người đẩy y tá Langtry! Cô thì biết lạnh là gì?

- Vâng – cô nói, cảm thấy xấu hổ, nhưng vì quá bất ngờ nên cũng hơi bực – Hồi ở sa mạc tôi đã bị rét cóng. Tôi đói và khát. Trong rừng thì nóng diên người, ốm liệt, kiệt sức đến độ không nuốt nổi thức ăn đồ uống. Nhưng tôi còn sứ mệnh của mình. Tôi không ẽo ợt như thứ đồ trang sức! Cũng không phải là người không biết thônG cảm với cảnh ngộ thơ ấu của anh. Nếu tôi có lỡ nói điều gì làm anh phật ý thì mong anh tha lỗi cho tôi. Nhưng trong thâm tâm thì những lời nói đó là xác đáng!

- Cô đang thương hại tôi ư, tôi cóc cần lòng thương hại của cô! – Luce đau đớn gằm lên cắn giận.

- Anh không có được nó đâu. Tôi đâu có thương hại anh. Việc quái gì tôi phải thương hại anh kia chứ? Chuyện anh từ đâu đến không quan trọng. Đây chính là nơi anh sẽ phải về. Nhưng hấn bỏ qua tình trạng buồn bã, uất ức, trở lại sáng sủa, cứng rắn và vui tươi.

- Ôi dào, dù gì đi nữa trước khi quân đội vô được thì tôi cũng đang mang một đôi giày tốt nhất mà đích thân tôi tậu được trị giá bằng cả gia tài. Ấy là sau khi tôi rời Sydney và trở thành diễn viên. Vai Laurence Olivier..

- Trên sân khấu anh lấy biệt danh là gì hả Luce?

- Lucius sherringham – hấn ta uốn lưỡi ngân sang sảng rất ấn tượng – Cho đến khi tôi nhận ra nó quá dài cho những kẻ nịnh hót, chính thế. Và rồi tôi chuyển thành Lucius Ingham. Lucius cái tên rất kêu trên sân khấu, cũng không đến nổi tẹt trên đài loa. Nhưng khi nào đến Hollywood tôi sẽ đổi cái tên Lucius ấy thành một cái tên nào đó có vẻ ngẫu hơn. Rhett hay Tony. Mà giá như hình ảnh của tôi mà nổi lên như còn như Colman vượt trội Flynn, cái tên John mộc mạc bình dị thế mà nghe hay ra phết.

- Sao lại không chứ Luce? Cái tên đó rất mùi đây.

- Nó không hợp với Ingham – anh ta quả quyết – nếu tôi cứ lấy tên Luce thì Ingham bị vứt xó là phải thôi. Nhưng đó mới chỉ là một ý, Luce ư? Luce Diablo sẽ làm trái tim bọn con gái rung bần bật, đúng không?
  - Daggett không được à?
  - Daggett! Tên vớ vẩn tuổi! nghe như đít cừu ấy – mặt hần méo xẹo nhăn nhúm như thể một nỗi đau mơ hồ nào đấy đã âm ỉ nhiều năm – Y tá ơi, nhưng hồi ấy tôi giỏi lắm! Mặc dù quá trẻ. Tôi không có đủ thời gian để gây được tiếng vang lớn trước khi Vua và Đất nước kêu gọi. Còn đến khi được trở về thì tôi đã lên lão mất rồi... Thằng con hoang nịnh hót huyết áp cao nào đó hay một ông bố giàu dùng tiền chạy cho con gái ngủ sẽ phải lu mờ trước hào quang của tôi. Tôi thật hăm hiu!
  - Nếu trước kia anh đã từng giỏi đến thế thì tuổi tác không thể thay đổi được điều ấy – cô nói – Anh sẽ đến đó. Mọi người sẽ thấy tài năng của anh. Mà sao anh không thử gia nhập đoàn văn công nào đó?
Hắn nhìn chòng chọc.
  - Tôi đây là một diễn viên thực thụ chứ không phải cái loại diễn viên hài kịch già cỗi đâu! Những người tuyển diễn viên cho các đoàn văn công toàn những cha già khô cằn, họ chỉ cần những con rối và những cái máy biết nói mà thôi. Không cần đến các chàng trai đậm đôn.
  - Bạn tâm làm gì, Luce, anh sẽ vào được đó. Tôi biết anh sẽ được. một khi ai đó mong muốn kinh khủng trở thành diễn viên nổi tiếng thì điều đó phải xảy đến thôi.
- Y tá Langtry chợt nhận thấy có ai đó đang xa đang rên rỉ, cô lưỡng lự thoát ra khỏi những lời lẽ khôn ngoan mà Luce khéo giảng, gần như cô đang si mê anh ta. Nugget đang gây ra tiếng ồn kinh khủng ở đâu đó trong văn phòng của cô, và nó có thể làm Matt choàng dậy mất.
- Y tá ơi, tôi thấy đau quá! – anh ta đang giở cái giọng than vãn.
  - Xin lỗi Luce nhé – cô đứng lên, nhìn xuống Luce nuôi tiếc – Tôi thực sự lấy làm tiếc, nhưng nếu tôi không đi thì sau đêm nay anh sẽ trả giá cho điều đó.
  - Không quan trọng vì đúng ra tôi có đau gì đâu! – Luce nói với theo khi cô đã đi được nửa đường.
- Mặt Luce lại nhăn như khi ăn gừng, cay cú hơn và cũng tức tối hơn.
- Luce nhìn xuống tách trà, nó đã nguội ngắt từ khi nào, đóng lại lớp váng sữa khá dày trên bề mặt. với vẻ ghê tởm, anh ta nhấc chén trà rất chậm rãi, và rồi chủ tâm dốc ngược nó xuống mặt bàn. nước trà lênh láng. Neil đứng bật dậy tránh nước trào, phui quần. Michael né sang một bên. Luce vẫn ngồi đó không tìm cách tránh cho số phận đáng thương của bộ quần áo đang mặc, anh ta trân trân nhìn dòng nước tràn khỏi mép bàn và nhỏ từng giọt xuống nền nhà.

- Lau đi, đồ quỷ dữ dần! – Neil nghiêng răng quát.

Luce ngược nhìn lên nhả nhở, dẫn giọng hằn học:

- Sai ta ư?

Neil vẫn điên tiết. Người cứng đờ ra, mắt môi mấp mấp, khuôn mặt trắng bệch.

- Giá như tao đừng là cấp trên của mày về quân hàm, trung sĩ, thì điều làm tao thoả mãn nhất là sai khiến mày... và đim cái mũi thối của mày chết ngạt trong sự thoả mãn đó – Anh quay gót và thấy lối đi giữa hai bức bình phong như thể tình cờ hơn là chủ ý, không loạng choạng, nhưng đi ầu.

- Sếp đi nhé! – Luce nói với, giọng the thé chọc ngoáy – Cứ đi đi, ngài Đại úy, đi mà cong đuôi chạy xa để núp mình sau những cái tủ! Ông không đủ can đảm chịu đựng đâu!

Từng thớ thịt trên tay Luce cuộn cuộn, nhấp nhô. Hắn chậm rãi quay lại mặt bàn và thấy Michael đang cúi húi với cái giẻ, thấm lau đồng nước bồn trên sàn nhà. Luce nhìn chằm chằm kinh ngạc thật sự.

- Đồ ngốc vô công rồi nghề! – hắn nói.

Michael không thèm để tâm. Anh nhặt chiếc khăn và tách muỗng trà rỗng lên, chồng vào giữa những chiếc tách khác trên khay, rồi nhẹ nhàng bê cả vào bếp. Còn lại một mình bên bàn, Luce ngồi trong ánh đèn và ngọn lửa hừng hực thiêu đốt làm hắn sôi máu và không khóc đã là thành công lắm rồi.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 9

Đó hoàn toàn là lựa chọn của cô, y tá Langtry làm việc cả hai ca. Hồi khu X mới thành lập, ngay sau Cú 15 độ một năm trước, có hai y tá thay ca chăm nom các bệnh nhân theo bảng phân công của viện trưởng. y tá thứ hai kia là người yếu đuối và luôn có ác cảm, không có được tính khí ôn hoà mỗi khi phải đối mặt với kiểu lên cơn của bệnh nhân điều trị. Chị này cảm cự được một tháng và được thay thế bằng một y tá to béo, phốp pháp và lanh lợi nhưng tâm tính lại vẫn đồng đánh như một cô trò nhỏ. Mới làm một tuần, cô ta đã nằng nặc đòi chuyển công tác, không phải có chuyện gì xảy ra với cá nhân cô ta, chỉ vì sau khi chứng kiến tận mắt y tá Langtry giải quyết một tình huống đám đá điên loạn của một bệnh nhân. Cô gái thứ ba thì nóng nảy và không khoan dung. Cô ta cũng chỉ thọ được chừng mười ngày, và theo yêu cầu của y tá Langtry, cô ta bị chuyển đi. Đây những lời xin lỗi, bà viện trưởng hứa hẹn sẽ cử xuống một ai đó ngay khi tìm ra được người thay thế phù hợp. Nhưng rồi bà ta chẳng gửi ma nào xuống giúp cả, có lẽ bà ta không tìm được ai hay đơn giản là quên mất rồi, ngoài cách đó y tá Langtry không tìm ra được lời giải thích nào xác đáng hơn.

Với y tá Langtry, công việc của khu X phù hợp với bản thân, đằng nào cũng mất mát vì công việc làm hao mòn sức khoẻ, cướp trắng những giấc ngủ của cô, nên cô không bao giờ thúc giục đòi hỏi một y tá thứ hai nào nữa. Nói cho cùng, người ta có thể làm gì trogn những ngày nghỉ ở cái chốn khỉ ho cò gáy như Cú 15 này? Thực sự chẳng có chỗ nào ra hồn mà đến. Vì cô không thuộc loại người thích tiệc tùng hay thích tắm nắng, hai trò tiêu khiển duy nhất mà Cú 15 đề ra chẳng hấp dẫn y tá Langtry cho lắm, không giống các bệnh nhân của cô. Cho nênsau ba mẫu đồng nghiệp trên cô làm việc đơn độc, thanh thản nhận ra cách khôn ngoan nhất là để bệnh nhân được đứng trước một người phụ nữ, một nguyên tắc và một con đường mà thôi. Số mệnh của cô quá rõ ràng, cô không phải một phần kết quả của cuộc chiến để phục vụ những sở thích cá nhân, hay nuông chiều bản thân quá mức, là một bầy tôi trung thành của đất nước, trong hoàn cảnh đất nước lâm nguy, cô phải cống hiến hết mình, tận tâm với công việc bằng khả năng lớn nhất có thể.

Dù là trong tâm tưởng cô chưa bao giờ mấy may có ý thắt chặt quyền lực của mình thâm tóm việc điều hành khu điều trị, không một ý nghĩ đen tối dù chỉ thoáng qua trong đầu cô là mình đang phạm phải sai lầm với bệnh nhân.

Nhờ được giáo dục đầy đủ nên bằng một trái tim nhân hậu cũng như một tâm hồn nhiệt huyết mà cô có thể thấy được mình nên làm điều gì có lợi cho một người như Luce Daggett, cho nên sự thiếu kinh nghiệm đã ngăn cô nhìn sang tất cả các khía cạnh khác của khu X, nghĩa vụ của cô gói trọn trong nó, và mối quan hệ thực sự với các bệnh nhân của cô. E rằng cô sẽ thành một y tá chính quy cho công việc ở khu vực nào đó hơn cả khu X, hoá hoàn hảo y tá Langtry mới nổi cáu. Có lần phải đi công tác xa một tháng, cô giao khu điều trị cho người thay thế một cách thờ ơ, không đến nỗi nhức óc, thế nhưng khi trở về cô thấy gần như toàn những khuôn mặt mới, cô sững người trước cái nơi mới tạm xa rời ấy.

Một ngày bình thường của cô bắt đầu ngay khi bình minh ló rạng, có khi còn sớm hơn thế, nằm trong vĩ tuyến này, ngày đông và hè dài ngắn khác nhau, mà điều này rất tuyệt. Mặt trời lên cao cô đã có mặt trong khoa điều trị bận rộn lên thực đơn với nhà bếp xem có ai định ăn sáng không. Sau đó nhà bếp sẽ chuẩn bị ngay những món này. Nếu chưa ai chịu dậy, cô pha sẵn cho họ một bình trà cùng với một lát bánh mì kẹp bơ, rồi khuấy động đánh thức họ. Cô cũng tham dự bữa điểm tâm với họ bằng một tách trà, rồi đi rửa bát đĩa và sang phòng khách trong khi hội đàn ông nhảy vào phòng tắm để tắm rửa và cạo râu. Cấp dưỡng chưa kịp nhen lửa thì cô đã chuẩn bị xong bữa sáng rồi. quãng chừng tám giờ cô ăn sáng cùng họ sau đó cô phải điểm danh, chắc chắn tất cả họ đã sẵn sàng cho một ngày mới, cùng dọn giường, giám sát một trong hai tên cầm đầu là Neil hoặc Luce làm nhiệm vụ biến hoá tấm rèm phức tạp thành màn tránh muỗi. Đích thân viện trưởng đã phát minh ra kiểu xếp màn cho ban ngày này, và thực tế ai cũng biết rằng với điều kiện khi tới thanh tra khoa mà thấy màn muỗi gấp đàng hoàng, thì bà ta không moi móc được gì khác.

Trong khoa điều trị lưu toàn bệnh nhân tự đi lại được cho nên công việc dọn dẹp không khó khăn gì, và cũng không đòi hỏi có sự giúp đỡ của hộ lý. Họ giữ gìn vệ sinh cho chính mình, dưới con mắt giám sát tỉ mỉ và có nghề của Langtry. Cứ để các hộ lý tới nơi nào cần thiết nhất, chứ ở đây họ sẽ là một mối phiền hà.

Những bức bối nhỏ nhỏ bởi công trình xây dựng, khu X con rơi lâu nay đã được xử lý thoả đáng. Neil, là sĩ quan, được hưởng một phần tư căn phòng cũ kỹ, một ô riêng nho nhỏ có diện tích 1,8 tới 2,5 mét, sát vách phòng làm việc xinh xắn của y tá Langtry. Không ai trong khoa điều trị cần ưu đãi y tế, và cũng không có chuyên gia thần kinh chữa trị cho họ theo kiểu siêu hình. Cho nên phòng điều trị sẵn sàng biến thành nhà cho những bệnh nhân sĩ quan hiếm hoi. Mỗi bận y tá Langtry cần kiểm tra những bệnh vật thường gặp như viêm lợi, mụn nhọt, nổi hạch và viêm da, cô thường sử dụng phòng

làm việc của mình. Sự xuất hiện định kỳ của căn bệnh sốt rét và hàng loạt các bệnh sốt huyết đường ruột nhiệt đới của bệnh nhân đều được chăm sóc và chữa trị ngay tại giường, dù sao nếu gặp phải trường hợp ở dạng cấp tính thì bệnh nhân đó sẽ được chuyển tới một khu điều trị khác có kỹ năng chạy chữa cao hơn.

Không có phòng vệ sinh khép kín trong phòng bệnh nhân cũng như nhân viên. Với nhu cầu vệ sinh thì các bệnh nhân có khả năng đi lại và toàn bộ nhân viên trong Cứ 15 sử dụng những nhà xí có rãnh sâu được xây từng quãng xuyên suốt dãy nhà, chúng được tẩy uế hàng ngày và được đốt xăng hoặc dầu hoả theo định kỳ để phòng chống và tiêu diệt sự sinh sôi nảy nở của côn trùng. Các bệnh nhân vệ sinh tắm rửa trong khoang riêng được gọi là nhà tắm, khu vực nhà tắm nằm sau lưng kho điều trị, cách chừng hai trăm feet, và ngày trước nó từng được sáu khoa khác cùng sử dụng. Các khoa kia đóng cửa từ sáu tháng nay, nên toàn bộ khu nhà tắm lúc này thuộc về những người đàn ông của X, khu vệ sinh cũng vậy. Buồng chứa nước trong khu X chứa các thùng nước thải, bồn vệ sinh cho người bệnh, nắp đậy, một số vật dụng nghèo nàn và một thùng thuốc tẩy cho vệ sinh cá nhân, buồng này chỉ được sờ tới khi cần. Nguồn nước sạch phục vụ khoa được lưu trữ trong một bể nước chắc chắn, nước được bơm đầy mấp mé miệng bể cung cấp dư thừa cho phòng khách, phòng vệ sinh và phòng điều trị.

Sau khi mọi việc đầu vào đầy, y tá Langtry rút về phòng làm việc của mình để xem xét giấy tờ, mọi thứ từ mẫu biểu, các yêu cầu và danh sách giặt ủi cho tới việc vào sổ sách hàng ngày diễn biến từng ca. Nếu sáng nào phải đi kiểm tra kho lưu trữ, khu vực được khóa kín và trực thuộc hậu cần, cô và một bệnh nhân đi rà soát tất cả mọi thứ. Cô nhận thấy Nugget là người hộ tống coi kho tuyệt vời nhất, cậu luôn có vẻ vô tâm vô tính, nhưng khi về đến khu X, cậu ta thần nhiên trút khỏi thân hình khăng khiu của mình đủ thứ trần đời, từ những thỏi chocolate cho tới những hộp pudding hay bánh ngọt, muối tinh, xà phòng bột, thuốc sợi, giấy cuộn thuốc và những que diêm.

Những cuộc thăm viếng của nhóm người gồm viện trưởng, đại tá Râu Xanh và đại tá mũ đỏ là thanh tra viên, cùng vài nhân vật khác nữa, thường xuất hiện vào tầm trưa. Còn cả buổi sáng họ không làm phiền các bệnh nhân của cô, gần như hôm nào cũng vậy, giờ đó cô ngồi ngoài hiên trò chuyện với các bệnh nhân, hay thậm chí có thể nói đó là cuộc thanh tra bí mật.

Sau khi bữa trưa được dọn ra quãng chừng mười hai rưỡi, nói chung phụ thuộc vào nhà bếp, cô rời khoa và lao đầu về chỗ ăn ca của mình để ăn trưa. Buổi chiều với cô tĩnh lặng, thường ở trong phòng, có thể đọc sách, mạng lại các đôi tất, sơ mi, đồ lót cho các cậu chàng, thi thoảng khi thời tiết mát mẻ và khô ráo cô sẽ lên giường chợp mắt một lát. Khoảng bốn giờ cô có thể lao sang phòng y tá dùng trà và tán gẫu chừng một tiếng với bất cứ ai xuất hiện

ở đó, đây là mối giao tiếp xã hội duy nhất của cô với các bạn đồng nghiệp, vì các bữa ăn ca luôn ngắn ngủi và vội vã.

Năm giờ - cô trở lại khu X để giám sát bữa tối của bọn họ, đến sáu giờ mười lăm – trở lại nhà ăn ca của y tá để ăn tối, bảy giờ - cô tắt tả ngược lại khu X, đây là khoảng thời gian cô cảm thấy thú vị nhất trong ngày. Một cuộc thăm hỏi, làm một điều thuốc với Neil trong văn phòng cô, gấp gờ và trao đổi với những người khác kh họ cảm thấy cần hay khi cô cảm thấy họ cần được thổ lộ. Sau đó cô ghi chép lại những sự kiện lớn trong ngày. Trước chín giờ - một người trong số họ sẽ pha trà, cô cùng uống với họ bên bàn ăn trong khoa, phía sau những bức bình phong. Mười giờ - các bệnh nhân của cô đến lúc lên giường. Mười rưỡi, cô ra khỏi khoa.

Hiển nhiên những việc trong ngày với cô là một cuộc sống dễ dàng ở chừng mực nào đó. Hồi còn nhộn nhịp cô dành khá nhiều thời gian trong khoa, và trước khi đi cô thường phát thuốc giảm đau cho họ. Trong trường hợp có bệnh nhân nào đó lên cơn, luôn có một hộ lý hay một y tá thay thế túc trực cả đêm, nhưng những sự việc đáng tiếc ấy không kéo dài nếu như không có một sự cải tiến thích đáng. Khoa điều trị thoáng mát được là nhờ nỗ lực của cả nhóm, mà chính bệnh nhân là phần đóng góp đáng kể nhất, từ trước đến giờ trong khoa luôn có ít nhất một bệnh nhân được cô tin cậy, giao phó công việc khi cô vắng mặt, và cô nhận thấy những bệnh nhân đó giúp ích cô nhiều hơn là nhận thêm một nhân viên mới.

Cô thiết nghĩ nỗ lực của cả nhóm mới là điều quan trọng nhất, vì cấp trên e rằng cô thấy ngày tháng trống rỗng vô nghĩa kh phải quanh quẩn bận bịu bên những anh chàng của khu X. Vì từ đầu đến cuối giai đoạn chuyển biến bệnh tình, người bệnh phải đôi mặt hàng tuần với tình trạng chuyển biến chậm chạp trước khi được xuất viện. Chẳng có việc gì ở đây! Những người như Neil Parkinson, tình trạng bệnh khá hơn nhiều nhờ có cơ hội trở tài, mà nhờ khéo tay nên họ tự làm các việc dễ dàng, nhưng những họa sĩ như thế thì hiếm. Tiếc rằng y tá Langtry không có hoa tay làm các đồ thủ công, thậm chí ngay cả khi kiếm được ổi chất liệu. Cũng may mà đàn ông tỏ ra thích thú công việc gọt đẽo, hay đan lát, may vá, và đó là điều cô có thể khuyến khích họ. Nhưng nỗ lực cách nào đi nữa thì người ta vẫn nhìn nhận khu X là chỗ của lũ đàn độn. Cho nên càng thuyết phục được các bệnh nhân tham gia vào công việc hàng ngày của khoa thì càng tốt cho họ.

Trong cái đêm Michael nhập khoa, cũng như trong bao đêm khác, cứ mười giờ mười lăm, y tá Langtry bước ra khỏi phòng làm việc ,tay phải xách đèn pin. Các ngọn đèn trong khoa đã tắt duy chỉ còn ngọn đèn phía cuối bàn ăn vẫn thấp sáng. Đích thân cô bấm công tắc tắt đèn ở chỗ tiếp giáp giữa hành lang và khu chính. Cùng lúc này cô bật đèn pin và hướng những tia sáng leo lét của nó xuống nền nhà.

Mọi vật tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng xào xạc nhẹ nhàng của sự sống quanh cô trong cảnh tranh tối tranh sáng. Lạ thật, không phải tiếng ngáy của một bệnh nhân nào đó, đôi khi cô tự hỏi liệu đây có phải là một trong những nguyên nhân chính vì sao thay cho tính khiêu khích và thái độ kỳ quặc họ lại cố hoà hợp với nhau. Ít ra trong giấc ngủ, họ không chọc ngoáy đời tư của nhau, có thể tránh xa người khác. Hay là Michael ngáy? Cầu trời, cô hy vọng không phải vậy. Nếu đúng là tiếng ngáy của anh có thể họ chán ghét anh mất. Toàn khoa tối đen như mực khi cô tắt công tắc đèn. Cô để ngọn đèn trong hành lang phía sau sáng cả đêm, vì ngọn đèn trên bậc cầu thang cao nhất này có thể dội tới tận nhà tắm và nhà vệ sinh, những tia sáng dội qua cửa sổ bức tường đối diện giường của Michael, vì ngay sát chân giường là cửa ra vào dẫn ra các bậc thang.

Tất cả các giường đều đã buông màn và được ghém ngay ngắn như những nhà táng. Thực tâm mà nói, có gì đó giống khu hầm mộ, một loạt những chiến binh đang ngủ giấc ngàn thu và những giấc ngủ hoàn hảo nhất, bên trên lớp lờ những đám mây xám xịt như làn khói ma quái trên giàn thiêu. Với thâm niên trong nghề, y tá Langtry chuyển tay cầm đèn, bàn tay nhẹ nhàng nâng lên che cho khỏi lóa, làm giảm bớt tia sáng đỏ quạch loang loáng và những tia sáng trắng nhấp nháy đan giữa những ngón tay cô cầm. Cô đến giường Nugget đầu tiên và chiếu ánh sáng le lói qua màn. Như một đứa trẻ, anh ngủ say như chết, thế nhưng sáng mai thức dậy, anh ta sẽ lại than vãn với cô chuyện thao thức mất ngủ cho mà xem. Chiếc áo pajamas cài khuy kín tới cổ ấm áp, chiếc chăn đơn gấp gọn dưới cánh tay. Nếu anh ta không bị táo bón thì cũng bị tiêu chảy, nếu cái đầu để cho anh ta được yên thì đến lượt cái lưng giờ chứng, nếu chứng bệnh ngoài da không phát tác thành những đốm rỉ máu như miếng thịt sống, thì những chấm nhọt lại tung hoành chi chít trên lưng như tổ ong. Anh không thể yên ổn chừng nào anh còn bị những vết đau hành hạ tra tấn, cả những vết đau có thực lẫn tưởng tượng. Vật bất ly thân của anh là cuốn từ điển y khoa cũ kỹ mà anh xoáy đầu đó trước khi đến khu X, anh nghiên cứu và rất am hiểu nó. Như mọi đêm, đêm nay cô ân cần, ái ngại cho anh, mong muốn trò chuyện vui vẻ cùng anh về các triệu chứng bệnh luôn là trên hết, mong muốn chữa hết, làm giảm đau, xoa dịu cho anh, sau hết anh chọn cách ngoan ngoãn vâng lời. Nếu đôi lúc nào đó anh nghi ngờ những viên thuốc, những liều thuốc hỗn hợp và những mũi kim tiêm cô dùng để chữa trị cho anh là loại thuốc an thần, thì anh cũng không bao giờ nói ra. Y như con nít!

Giường Matt liền kề đó. Anh đang say sưa ngủ. Ánh sáng đỏ rực từ cây đèn lan tới đôi mắt nhắm nghiền, hiện ra những nét cứng cỏi đàn ông của anh. Anh làm cô buồn, vì cô chẳng thể làm điều gì cho anh, hay với anh. Cửa sổ tâm hồn và đôi mắt anh vẫn khép chặt không cho phép sự giao tiếp nào. Cô

đã thử thuyết phục anh đến các buổi kiểm tra thần kinh hàng tuần chỗ đại tá Râu Xanh, nhưng Matt khước từ, anh bảo, nếu đó là sự thực thì trước sau gì anh chẳng chết, còn nếu như đó là điều họ tưởng tượng ra thì việc gì phải lo lắng? một bức ảnh đặt cạnh đồng hồ bàn của anh, hình một người phụ nữ, quãng chừng ba mươi, mái tóc quăn lượn sóng óp theo kiểu mốt Hollywood, chiếc váy sẫm màu bó thân trên, cổ áo trắng xinh xắn Peter Pan. Ba bé gái cũng mặc những chiếc váy cổ trắng Peter Pan giống hệt nhau vây quanh làm chị ấy nổi bật, đứa trẻ thứ tư ngồi trên đùi chị cũng là bé gái, chừng hơn một tuổi. Lại ở chỗ một người không thể và cũng không bao giờ có thể nhìn được bức hình như anh mà vẫn nâng niu, giữ gìn hình ảnh những người thân yêu như kho báu. Dù sao cả quãng thời gian phục vụ trong khu X cô nhận thấy rằng không có người thân bên cạnh hay không có hình ảnh những người mình yêu mến là chuyện bình thường, không như ở những khoa khác. Benedict ngủ không giống như khi thức. Khi thức anh ta ít nói, lặng lẽ, nghe ngóng, thu mình. Lúc ngủ, anh ta lăn lộn, gập người, lại còn ú ớ mê sảng. trong tất cả bệnh nhân, cô lo nhất cho anh, cái cách ăn của anh dường như cô không thể điều khiển cũng như bắt anh dừng lại được. Cô không tài nào nắm bắt được anh, không phải anh chống đối, vì anh không bao giờ như thế nhưng dường như anh chẳng thèm nghe cô, hay giả như có nghe, thì anh dường như cũng chẳng hiểu gì cả. Bản năng giới tính là điều làm anh đau đớn nhất. Cô đã từng hoài nghi thử thách anh, khi cô hỏi anh có người bạn gái nào chưa, anh ta trả lời cộc lốc một từ "Không". "Tại sao không?" cô gắng hỏi rồi giải thích cho anh ta hiểu bạn gái không có nghĩa là để ngủ cùng, chỉ là một người quen biết nào đó và dần dà trở thành bạn bè rồi có thể tính tới hôn nhân. Benedict đơn giản chỉ nhìn cô, khuôn mặt anh méo xệch nhăn nhúm thành một sân phơi bày tâm trạng. "Lũ con gái bản thủ, dơ dáy!" Anh gất lên thế và không nói thêm một lời nào nữa. Đúng là cô rất lo cho anh, vì chuyện đó và còn bao nguyên nhân khác nữa.

Trước khi đến kiểm tra giường Michael, cô kiểm tra các bức bình phong quanh bàn ăn vì chúng quá sát giường Michael, phòng khi anh trở dậy lúc nửa đêm. Phải cuộn chúng lại như chiếc quạt gấp, đẩy ra xa dựa vào tường. Điều này cũng đã từng xảy ra với những người nằm giường đó, cũng không thường xuyên lắm nhờ có đèn trên cửa sổ dọi sáng.

Cô hài lòng khi thấy Michael đang say giấc nồng mà không mặc pajamas. rất nhạy cảm với khí hậu nơi này! Cô băn khoăn vì Matt và Nugget cứ khăng khăng giam mình trong bộ quần áo đó suốt đêm. Cô không thể tìm lời giải thích thuyết phục Matt cũng như Nuggett từ bỏ thói quen cài kín nút áo. Cô tự hỏi không biết có phải vì hai người bọn họ bị ảnh hưởng bởi những phụ nữ luôn tuân thủ những lễ thói phép tắc và bình dị của một thế giới văn minh, một thế giới khác xa với khu X: vợ, mẹ.

Michael nằm quay mặt vào tường, đương nhiên anh không bị ánh sáng chiếu vào mặt làm nhiều giấc ngủ. Thế là tốt, vậy là anh không lạ giường lạ chiếu. Phải vòng sang phía bên kia mới thấy được khuôn mặt bị khuất, nhưng cô ngại ngó nhìn khuôn mặt đang ngủ của anh nên cứ đứng tại chỗ. Ánh sáng dịu dàng mơn man làn da trần của lưng và vai, loá lên ánh bạc của sợi dây chuyền anh đeo trên cổ có tích kê nhận dạng, hai mảnh bạc phếch của một loại vật liệu dát mỏng, một miếng trượt xuống dưới, miếng kia vắt trên gối sau gáy anh. Đó là cách nhận dạng anh nếu thi thể còn nguyên vẹn để mà giữ được tích kê nhận dạng, có lẽ họ sẽ chặt đứt miếng bên dưới để gửi về gia đình cùng các vật dụng khác của anh, chôn anh cùng miếng kia vẫn đeo trên cổ...Điều đó giờ không thể xảy ra nữa, cô tự nhủ. Chiến tranh qua rồi. Điều đó không còn khả năng xảy ra.

Anh ta đã nhìn cô như thể thấy khó nắm bắt cô một cách nghiêm túc, như thể cô bước ra khỏi thiên chức tự nhiên và lầm đường lạc lối thể nào ấy. không hẳn là Chạy Trốn để chơi, cô bé ời, mà là Chạy Trốn để giải quyết những kẻ tội nghiệp cần đến cô, tôi không cần, và sẽ không bao giờ cần đến cô. Anh ta đột nhiên như đâm phải bức tường gạch. Hay đang đối mặt một thể lực liên minh. Những người kia cũng cảm nhận được điều này, nhận ra Michael không thuộc về X.

Cô đứng bên anh khá lâu mà không biết, cây đèn vẫn chiếu nguyên không trệch sang phía khuôn mặt, bàn tay trái của cô duỗi ra, nhẹ nhẹ vuốt ve màn. Có tiếng động khẽ bên kia. Cô nhìn lên, có thể thấy được giường Luce nằm dọc tường khi dịch chuyển những bức bình phong ra khỏi bàn ăn. Luce đang ngồi ở mép giường, cởi trần, một chân co lên, hai cánh tay bó gối, hẳn đang quan sát cô nhìn Michael. Cô đột nhiên cảm thấy như bị bắt quả tang khi đang hành động lén lút, không đứng đắn, song mừng thầm vì cả khu điều trị đã chìm trong bóng tối nên không lộ khuôn mặt đang đỏ bừng.

Cô và Luce nhìn nhau chằm chặp ở khoảng cách đó, như độ mắt nhau một lúc. Rồi Luce cũng thay đổi tư thế của mình, anh ta duỗi chân ra còn tay thì hạ xuống và giơ một tay lên chế giễu cô. Anh ta ghép lại mép màn phía kia và rồi khuất. Di chuyển khá tự nhiên, cô nhẹ nhàng đi sang và cúi xuống ghép lại màn cẩn thận cho anh ta. Nhưng cô không dám nhìn đâu đó gần khuôn mặt hẳn.

Cô không có thói quen kiểm tra Neil, trừ phi anh ta gọi cô, mà anh ấy chưa bao giờ gọi, vì anh giấu kín cuộc đời cho riêng mình. Cô có thể giúp Neil tội nghiệp nhiều hơn.

Tất cả đều ổn, y tá Langtry dừng lại ở văn phòng để cởi giày, xọc chân vào đôi bốt và đội mũ lên đầu. Cô cúi xuống nhấc chiếc giỏ, đặt vào đó hai đôi tất mà cô chọn từ bộ của Michael vì chúng cần được mạng lại. đến cửa trước không một tiếng động, cô lướt qua tấm màn gió, và ra hẳn bên ngoài. Chiếc

đèn của cô lúc này mặc sức toả sáng, cô đi xuyên qua dãy nhà về khu của mình. Mười rưỡi. Chừng mười một giờ, cô tắm tấp và chuẩn bị đi ngủ. mười một rưỡi, cô yên tâm đắm mình vào giấc ngủ một mạch sáu tiếng cho đến sáng.

Các chàng trai của khu X không hề thiếu hẳn sự trông nom khi cô vắng mặt, nếu chuông báo động trong khoa rung lên, cô sẽ lao ngay tới đó trong đêm, và đề nghị y tá trực đêm để mắt đặc biệt tới khu X trong lúc tuần tra các khoa. Thậm chí ngay cả khi không được y tá Langtry báo trước, y tá trực đêm vẫn luôn phải có trách nhiệm với công việc. Còn nếu trong trường hợp xấu nhất, đã có điện thoại. Thế là cũng đã ba tháng kể từ cái bận xảy ra sự cố ban đêm, cho nên những giấc mơ của cô dạo này đến khá dễ dàng.

Ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Phần II - Chương 1

Cuộc kiểm tra tại phòng khám của đại tá Râu Xanh hoàn toàn không mang lại kết quả như y tá Langtry mong đợi. Ngài đại tá chỉ chăm chăm khám thể trạng bên ngoài của Michael, cố tình bỏ qua phần kiểm tra tâm lý và tinh thần của anh. Ông ta nghe bệnh, sờ nắn, bắt mạch, nào là ấn, bóp, véo, vỗ, chích, cù, còn Michael chịu đựng tất cả một cách kiên nhẫn thản nhiên. Theo yêu cầu Michael nhắm mắt và trở ngón tay của mình lên đỉnh mũi, để kiểm tra phản xạ mắt, anh chỉ được dùng mắt liếc theo hướng cây bút chì hết bên nọ lại bên kia, hết lên cao lại xuống thấp. Anh phải bước trên một vạch thẳng trong khi mắt nhắm nghiền, nhảy lò cò chân này rồi đến chân kia, đọc to các chữ cái trên bảng kiểm tra thị lực, làm một bài kiểm tra miệng phân loại từ theo các chủ đề, chơi một trò đố chữ nho nhỏ. thậm chí ngay cả khi đôi mắt gườm gườm của ngài đại tá xuyên vào như muốn ăn tươi nuốt sống, anh vẫn tuyệt nhiên bình thản chịu đựng ánh mắt gay gắt nhất và nặng nề nhất của đại tá, y tá Langtry ngồi ghé chăm chú dõi theo, thấp thoáng niềm vui khi thấy anh chàng này thậm chí chẳng dè dặt với cái hơi thở thom thom hồn của ngài đại tá.

Cuối cùng thì Michael cũng được tha ra ngoài ngồi chờ trong khi y tá Langtry ngồi quan sát đại tá đắm đuối nắm tay vào môi ông, điều này luôn gợi cho cô liên tưởng đến chiếc mũi đánh hơi, dù đó chỉ là thói quen để đại tá kích thích dòng suy luận của mình.

- Tôi sẽ chọc tuỷ sống vào đầu giờ chiều nay – cuối cùng ông cũng lên tiếng chậm rãi.
- Để làm cái quái gì? – y tá Langtry bật hỏi trước khi kịp kìm nén.
- Đây y tá, cô làm ơn nhắc lại!
- Tôi hỏi, để làm cái quái gì? – bày đặt, việc đã làm thì làm cho đến nơi đến chốn chứ. cô đã khơi mào và cô nợ bệnh nhân của mình một cái kết thúc – Thừa sếp, trung sĩ Wilson tuyệt nhiên không có trục trặc thần kinh và sếp biết rõ điều đó. Tại sao anh chàng tội nghiệp ấy buộc phải nhúc óc và nằm bẹp giường trong khi hồng hào trước mọi khí hậu và điều kiện sống. Mới sáng ngày ra, còn quá sớm để đấu với cô ta. Ông vừa trải qua một đêm hơi vô độ với whisky và y tá Connolly, lý do là vì cuộc cãi vã với Langtry tối qua, và ông đã lập một ý định trả đũa nghiêm chỉnh. Một ngày nào đó cô ta sẽ được nhận một kết cục để đời, ông tự hứa đầy nghiêm ngặt, còn hôm nay thì chưa phải là ngày ấy.

- Rất tốt, y tá ạ - ông đai giọng, hạ cây bút máy trên tay xuống và gấp phất hồ sơ của trung sĩ Wilson lại – Thế thì tôi khỏi phải chọc tuỷ chiều nay nữa – Ông đưa cô tờ ghi như thể chúng bị vấy bẩn – chúc cô buổi sáng tốt lành.

- Chúc đại tá buổi sáng tốt lành – cô đứng bật dậy đáp rồi quay gót đi ra.

Michael đang ngồi ngóng bên ngoài, khi cô rảo cẳng thật mau thoát khỏi phòng khám để bước ra bầu không khí bên ngoài trong lành ấm áp thì Michael nhào tới.

- Thế thôi à? – Anh vồn vã hỏi.

- Gần như chắc chắn chỉ có thế! Trừ phi anh không phát tác một căn bệnh cột sống kỳ quái phát âm triệu họng nào đó thì tôi chắc trăm phần trăm rằng đó là lần cuối cùng anh được gặp đại tá Râu Xanh, tất nhiên trừ các cuộc thanh tra khoa và các cuộc tổng tuần tra hàng tuần của ông ấy.

- Đại tá gì kia?

- Đại tá Râu Xanh – cô cười khúc khích – Luce gán cái biệt danh ấy cho ông ta, hay và hợp quá đi chứ. Tên thật của ông ta là Donaldson cơ. Tôi hy vọng cái biệt danh chế diễu ấy không theo ông về tận phố Macquarie.

- Tôi phải công nhận rằng nơi đây và con người ở đây chứa nhiều sự ngạc nhiên bất ngờ thật đấy y tá ạ.

- Không hơn cái trại lính và tiểu đoàn của anh đấy chứ?

- Vấn đề khó chịu với trại lính và tiểu đoàn của tôi – Michael nói – là chuyện nhăn mặt nhau, tôi quen nhiều người trong bọn họ bao năm rồi. không phải tất cả chúng tôi tử trận và thương tật. Phải di chuyển địa bàn hay chuẩn bị dàn quân ra trận, phải vận động hay làm lụng gì đó ta mới không còn thấy đơn điệu buồn tẻ. Còn tôi gần trọn sáu năm cuối trú ở hết trại lính này đến trại lính khác. Những trại lính khi thì trên sa mạc bão cát, khi thì phải dầm mưa gió mùa, thậm chí có khi còn dựng trại ngay giữa chiến trường. Luôn là những nơi nóng bỏng. Tôi cứ nghĩ đến tiền tuyến ở Liên Xô, rồi tự hỏi, ở những khoa lính lạnh buốt thì ra sao nhỉ, và tôi thấy rõ mình mơ ước được như thế. Cũng có gì là kỳ quặc nào khi cuộc sống con người ta bỗng chốc đơn điệu quá thì chỉ ước mơ đến những khoa lính khác chứ không mơ được về nhà hay ở bên người thân của mình? Khoa lính là tất cả những gì tôi biết.

- Vâng, tôi đồng ý với anh, điều khó chịu chính của chiến tranh là sự buồn tẻ. Đó cũng là rắc rối chính của X. Với tôi và với những anh bạn kia. Tôi muốn bận rộn với công việc hàng giờ, và muốn đích thân chăm sóc khu X, vì nếu không thế, tôi cũng đến bị troppo mất. Bởi thể chất của những người đàn ông ấy cực tốt, họ hoàn toàn có khả năng làm những công việc nặng nhọc hàng ngày, nhưng họ lại không thể. Vì chẳng nơi đâu được việc

cho họ làm. Giá mà được, chắc chắn tinh thần của họ đã phấn chấn hơn – cô mỉm cười – Tuy nhiên, đến giờ phút này thì chuyện đó cũng không kéo dài lâu được. Chẳng bao lâu nữa tất cả chúng ta ai về nhà nấy.

Trở về nhà không hấp dẫn họ đâu, Michael biết nhưng anh lặng thinh, chỉ sánh bước cùng cô ngang qua khu đất trống.

Trong cô xuất hiện ý nghĩ: thật sánh đôi. Anh không cúi đầu tỏ ý tôn kính cô như Neil vẫn làm, cũng không làm dáng như Luce, không khép nép như Nugget. Nhìn mà xem, phong thái của anh mới tự nhiên và thân thiện làm sao, gần như những người bình thường với nhau. Nghe có vẻ hơi kỳ, có lẽ vậy, nhưng thực ra có lý.

- Anh có nghề gì ngoài đời không, Michael? – cô hỏi, rẽ về hướng khu X, đi vào con đường mòn chạy giữa hai dãy nhà quanh quẽ bỏ hoang.

- Có. Nông dân trại bò sữa. Tôi có ba trăm mẫu ở Hunter, gần Mainland. Lâu nay vợ chồng em gái tôi sinh sống ở đó nhưng chúng muốn về Sydney hoa lệ kia, cho nên khi nào trở về tôi sẽ làm chủ trang trại đó. Em rể tôi vốn là dân thành phố nhất gan, nhưng bức thiết quá nó mới quyết định tha về quê chăn đàn bò sữa và nuôi lũ gà trống còn hơn phải miễn cưỡng mặc đồ lính và vác súng giết người – Khuôn mặt Michael thoáng nét khinh thường.

- Khu X lại có thêm một đồng hương! Chúng ta chiếm đa số, Neil, Matt và Nugget cũng là dân thành phố, còn giờ có thêm anh, nhóm đồng hương sẽ là bốn người.

- Chị từ đâu đến?

- Bố tôi có một dinh cơ gần Yass.

- Nhưng chị đã từ bỏ nó để lên Sydney, giống Luce.

- Lên Sydney, vâng. Nhưng không giống Luce.

- Chị tha lỗi cho tôi nhé – Anh nhe răng cười, liếc nhanh sang cô.

- Từ giờ trở đi tốt hơn anh nên làm quen với việc gọi tôi là y tá thôi, như mọi người vẫn gọi ấy. Trước sau gì anh cũng như họ thôi.

- Được thôi, tôi sẽ theo ý y tá.

Họ leo lên những gò đất lồi nhô, đầy cát, thảm cỏ lá to giăng kín, những thân dừa mọc rải rác, lan tới tận mép bãi biển. Đến đó họ dừng lại, khăn choàng của y tá Langtry bay phấp phới theo làn gió thoảng. Michael rút thuốc ra cuộn và ngồi xồm tỳ vào gót chân như đàn ông vẫn thường làm cho nên cô cũng ngồi quỳ gót cạnh anh, cẩn thận không để cát len vào trong giày.

- Chính khi được ngắm cảnh vật như lúc này đây tôi mới không để tâm quá nhiều tới Islands – anh bộc bạch, tiếp tục vê điệu thuốc – Đáng kinh ngạc đấy chứ? Chỉ khi nghĩ mình không thể sống thêm một ngày nào nữa với rêu phong, bùn lầy, mồ hôi, kiệt lý, ta mới bừng tỉnh, và đó là ngày hoàn

thiện nhất mà Chúa ban cho trái đất, hoặc được nhìn cảnh vật thế này, hoặc gì đó sẽ xảy ra khiến ta hiểu được rằng rốt cuộc đời không đến nỗi quá tệ. Khung cảnh nên thơ quá, một dải cát muối tiêu sẫm dần trái thẳng tắp đến mép nước, đến đây thì sừng nước vì thủy triều đang rút, và tuyệt đối quang quẻ. Dường như đây là một bờ của mũi đất chạy dài, vì bên phải tiếp giáp trời và biển, bên trái là vạt đước bốc mùi nồng nồng. nước trong vắt, phớt màu xanh dương, lặng im như tờ, giống như lớp màu mỏng phết phết lên trên nền trắng. Xa xa một dải đá ngầm nhấp nhô và đường chân trời bẽn lễn ẩn mình sau hơi thở của những cơn sóng bạc đầu trắng xoá.

- Đây là bãi tắm của bệnh nhân – cô nói, vẫn ngồi tì trên gót chân – hàng sáng bãi biển là khu vực cấm bệnh nhân, đó là lý do giờ không có ai ở đây. Nhưng trong tầm từ một giờ chiều đến năm giờ chiều thì nó là của các anh. Chiều tôi không thể đưa anh tới đây, vì từ một giờ đến năm giờ chiều đàn bà con gái không được bén mảng lại gần bãi tắm. Giá mà quân đội phát đồ tắm cho mọi người. Hộ lý và hạ sĩ quan cũng tắm bãi này, cùng giờ với mọi người. Tôi cho bãi biển này là quà tặng của Chúa. Không có bãi biển làm cho cuộc sống có màu sắc, chắc những chàng trai của tôi không bao giờ khá hơn được.

- Y tá không tắm biển à?

- Mé đằng kia là của chúng tôi, tuy nhiên chúng tôi không có được may mắn như các anh đâu. Bà viện trưởng cứ trần như nhộng mà nhào xuống biển.

- Bà già phá đám.

- Các sĩ quan cũng có bãi tắm riêng, rìa địa phận của chúng ta, nhưng được ngăn cách bằng mũi biển nhỏ kia. Bệnh nhân là sĩ quan được phép bơi cả ở đó lẫn ở đây.

- Hội sĩ quan quân y có mặc đồ tắm không?

- Tôi thực sự chưa tính đến việc điều tra chuyện ấy – cô tủm tỉm. Tình thế của cô không thuận tiện cho lắm, nên cô liếc nhìn đồng hồ như một lời cáo lỗi để đứng dậy – Chúng ta nên về ngay thôi. Sáng nay không phải ngày viện trưởng quanh quẩn kiểm tra, nhưng tôi vẫn chưa chỉ cho anh cách gấp màn muối. Chúng ta có chừng một tiếng để thực hành trước khi đến giờ ăn trưa của các anh.

- Không mất đến một tiếng đâu. Tôi học sáng dạ lắm – anh nói, tần ngần chưa muốn đi, chưa sẵn sàng ngưng lại cảm giác thân mật gần gũi của cuộc giao lưu thực sự với phụ nữ.

Nhưng cô lắc đầu mất rồi và quay gót đi khỏi bãi biển, buộc anh phải theo sau.

- Tin tôi đi, học cái đó có khi còn mất hơn một tiếng là đằng khác. Không thể nói mình đã thử mọi thứ nếu chưa gấp màn muối theo đúng quy

định. Giá mà tôi biết chính xác nó thể hiện điều gì, tôi đã khuyên đại tá Râu Xanh là ông ta nên sử dụng bài gập màn của viện trưởng làm bài kiểm tra khả năng thần kinh.

- Ý cô là sao? – anh bắt kịp cô, phui cát khỏi quần.

- Chắc chắn bệnh nhân ở X không thể làm được. Benedict là một ví dụ điển hình. Bọn tôi đã ra sức dạy anh ta và anh ấy học rất nhiệt tình và nỗ lực, nhưng không thể gập cũng như treo nó lên được, tuy nhiên anh ta còn khéo chán. Tạo được dáng màn độc đáo và đẹp mắt nhất, khác hoàn toàn với quy chuẩn của viện trưởng, duy kiểu gập của bà ấy thì anh ta không thể.

- Co rất thành thật về mọi người, phải không?

Cô dừng bước nhìn anh nghiêm túc.

- Không thể khác được, Michael à. Dù cho anh có thích điều đó hay không, dù anh nghĩ anh hợp với nơi này hay không, dù anh có thuộc về nơi này hay không, thì từ giờ cho đến khi tất cả chúng ta trở về nhà, anh là thành viên của khu X. Và rồi anh sẽ nhận thấy rằng ở đây, chúng ta không thể tiêu hoá cái món nói bóng nói gió.

Anh gật đầu không nói không rằng, chỉ chăm chú nhìn cô như thể sức mạnh phi thường của cô đang tăng, nhưng rõ là trân trọng hơn những gì thừa nhận về cô ngày hôm qua. Lát sau cô mới cụp mi xuống và tiếp tục bước đi, nhưng tản bộ dọc theo đường mòn chứ không rảo bước thoăn thoắt theo thói quen. Cô thích thú với đoạn nghỉ giữa đường, cô còn thích thái độ miễn cưỡng đi tiếp của anh hơn. Thế là cô không phải lo lắng xem cảm giác của anh chàng này ra sao nữa, cô có thể yên tâm coi anh như một người quen biết ngoài xã hội.

Tuy nhiên, chẳng mấy chốc khu X đã hiện ra từ góc quặt của dãy nhà bỏ hoang. Neil đang đứng ngoài ngóng họ. Cô hơi khó chịu, thái độ của anh ta như một người cha quá nóng ruột chờ đứa con lần đầu tiên được phép đi một mình từ trường về nhà vậy.

Ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 2

Buổi chiều Michael quay lại bờ biển cùng Neil, Matt và Benedict. Nugget từ chối không đi, còn Luce không biết đang ở xá xính nào để mà rủ.

Michael sôi nổi và cuồng nhiệt đến nỗi Matt quyết định đi cùng, anh nhận thấy rằng tất cả những điều Matt cần để ra đến biển chỉ là những cái đũa khê của Neil vào khuỷu tay, vào cánh tay hay bàn tay, Michael nhìn theo và học tập, nên những khi Neil biến đâu mất, Michael thế chỗ chẳng thua kém. Lúc trong nhà tắm, Nugget đã thông báo cho anh với đầy chi tiết chuyên môn rằng Matt không hẳn bị mù, rằng đôi mắt của anh ta chẳng sao cả, nhưng với Michael việc mất khả năng nhìn của Matt có vẻ hoàn toàn chân thực. Một người giả vờ mù chắc chắn phải đóng kịch dò dẫm tìm đường, vấp ngã kia. Trong khi Matt làm gì cũng dường hoảng và ăn nói kín đáo, cái tôi trong con người anh ấy không có sự giả dối.

Chừng năm chục người đang nằm ngời rải rác trên bãi biển, nơi có thể chứa cả nghìn người mà vẫn chưa thâm nhập gì. Tất cả đều trần truồng, một số tàn tật, một số đang lành sẹo. Vì có lần hạ sĩ quan bên những bệnh nhân đang dưỡng bệnh sau dịch sốt rét hay bệnh nhiệt đới gì đó, ba người đàn ông trông lành lặn khoẻ mạnh từ khu X không hoàn toàn lạc lõng. Tuy nhiên, Michael nhận thấy rằng thú vui này bị giới hạn theo từng nhóm điều trị, thần kinh, bó bột, bệnh về xương, bệnh ngoài da, và đa khoa, các nhân viên thì tụ lại với nhau.

Những kẻ troppo của X cởi bỏ quần áo ở cách xa các nhóm khác để không bị kết tội nghe lỏm chuyện riêng của họ, và họ bơi chừng một tiếng, làn nước ấm áp và không kích thích như bể tắm của lũ trẻ. Rồi họ nằm dài trên cát tắm nắng, làn da phủ những vảy cát lấp lánh như những đồng vàng Xêquin. Michael ngồi dậy cuốn một điếu thuốc, mời lửa và mời Matt. Neil tùm tùm nhưng không nói gì, chỉ nhìn theo những ngón tay rắn chắc của Michael cuốn thuốc cho chính mình.

Một sự thay đổi chỗ ở tuyệt vời, Michael miên man suy nghĩ, đôi mắt lim dim vì chói mắt miết ngắm nhìn làn nước trong vắt, ngó làn khói thuốc âm ỉ vờn vờn uốn lượn chẳng ra hình thù gì trước khi nó nhạt nhoà tan biến theo từng hơi thở của gió. Lòng anh lâng lâng vì được ở trong một gia đình khác, vì thoát khỏi chiến trường, dù sao gia đình này thân thiện và phép tắc không gắt gao cho lắm dưới bàn tay chăm sóc của một phụ nữ. Y tá Langtry

là người phụ nữ đầu tiên anh tiếp xúc khá lâu trong vòng sáu năm qua. Anh đã quên họ đi đứng ra sao, họ mỉm cười như thế nào, họ khác nhau ở điểm gì. Hơi âm tình cảm gia đình của khu X mà anh cảm nhận được có lẽ bắt nguồn từ cô, không một ai ở X, thậm chí Luce cũng không nốt, dám ăn nói dâm dật suồng sã và thiếu tôn trọng. Đúng, cô là một tiểu thư duyên dáng, đó là sự thực, nhưng cô ấy còn tuyệt vời hơn cả một tiểu thư. Các tiểu thư không đời nào có được cách cư xử và thái độ quan tâm đến anh như cô, y tá Langtry, anh bắt đầu mơ màng, cô ấy có những tính cách mà anh thấy đồng cảm, cô không ngại nói ra ý nghĩ của mình, cũng không ngại những người ở khu X vì họ là đàn ông.

Thoạt đầu cô cũng hơi làm anh điên tiết, nhưng công bằng mà nói anh thừa nhận lỗi ở anh hơn là ở cô, tại sao phụ nữ lại không được giao quyền lực và địa vị trong khi họ thừa khả năng nhỉ? Cô ấy hoàn toàn có thể, trong khi cô vẫn rất nữ tính, và rất, rất hay. Không cần mưu ma chước quỷ, cô vẫn chinh phục được cả mớ đàn ông ô tạp, điều này thì rõ như lòng bàn tay. Họ yêu cô, yêu thực sự. Như thể ai cũng thấy nét gợi tình đâu đó trong cô. Mới đầu anh không thấy sự gợi cảm này, nhưng chỉ sau một ngày và qua hai bận trò chuyện riêng với cô, anh đã bắt đầu thấy. Trời đất, không có chuyện muốn đê cô ra chiếm đoạt đâu, điều gì đó thú vị hơn và mong manh hơn cơ, một khám phá từ từ và dịu ngọt khuôn miệng, bờ vai, bờ cổ, cặp chân của cô... Đàn ông tắt ngấm khi anh ta bắt lực với tất cả, chỉ còn biết thủ dâm khổ sở, tội lỗi, nhưng khi có đàn bà bên mình suốt ngày, dòng nước quả lại tràn trề, những suy nghĩ của anh bắt đầu chao liêng vượt quá giấc mơ hảo huyền. Y tá Langtry có phải là tấm áp phích trang trí đâu, cô có thực. Dầu rằng với Michael cô có phẩm chất như thần tượng – không liên quan tới chiến tranh, hay sự hiếm hoi phụ nữ trong chiến tranh. Cô thuộc về giới thượng lưu, con gái một ông chủ bụng phệ, típ phụ nữ mà anh chẳng bao giờ được gặp gỡ trong dòng dõi thường dân của mình.

Tội nghiệp Colin, có lẽ cậu sẽ ghét cô. Không giống như kiểu Luce ghét cô, vì Luce tuy ghét nhưng vẫn khao khát cô, và hẳn si mê cô bệnh hoạn. Luce có thể lừa dối bản thân rằng hẳn thấy cô đáng ghét chỉ vì cô không đáp lại mong muốn của hẳn và hẳn không sao chịu nổi điều ấy. Nhưng với Colin thì lại khác. Vẫn luôn là những rắc rối của Colin. Họ thân thiết với nhau từ hồi tòng quân. Mới nhập ngũ, anh với Colin đã như hình với bóng, vì thực sự Colin là tip người cục mịch để cho kẻ khác la rầy, không hiểu nổi sao mình khiến họ bức bối, chỉ còn biết tự sỉ vả vì sự bức bối đó không ngớt, khác nào đàn ngựa cuồng lên xua lũ nhặng. Còn Michael có tính bênh vực người khác mạnh mẽ đến nỗi từ thời thơ bé nó đã gây phiền phức cho anh, thế nên anh luôn thu nhận những kẻ yếu đuối.

Colin có làn da căng đẹp như da con gái và hơi xinh trai, là một người lính

xông xáo, dị tật kiểu như Benedict mà anh cảm nhận thấy. Vùi mẩu đầu lọc vào trong cát, Michael đắm chiêu nhìn Benedict. Có nhiều điều chất chứa bên trong thân hình nhỏ bé của Ben, sự dằn vặt đau khổ và công cuộc tìm kiếm linh hồn với một mầm mống nổi loạn đáng sợ, đó chính là uẩn khúc trong con người Colin. Anh sẵn sàng dốc sạch túi để đánh cược với bất cứ ai quan tâm để xướng lên rằng Ben cũng là một người lính xông xáo, một thành viên của nhóm đàn ông không có gì hứa hẹn, hình ảnh của sự nhu nhược cho đến khi chiến trận ngấm vào họ, khi ấy họ bỗng điên cuồng và hành động như những nhân vật anh hùng cổ xưa. Những kẻ đàn ông khao khát được tự chứng minh thường là những người lính xông xáo, đặc biệt là khi bị những cơn xung đột tinh thần khuấy đảo.

Michael bắt đầu ngậm ngùi cho Colin, bản năng tự vệ luôn vượt lên, nhưng ngày tháng liên miên, hết nước này sang nước khác, sự cảm mến háo hức và tình bạn ngày một nảy nở. Họ sát cánh lao vào lửa đạn, ở cùng doanh trại, và họ phát hiện ra rằng cả hai đều không có sở thích đàn bà hay say sưa khi rỗi rãi, thế nên việc họ dính với nhau như hình với bóng âu cũng là lẽ tự nhiên. Tuy nhiên, sự gần gũi có thể là vô tư, và với Michael nó vô tư thật. Cho đến khi họ đặt chân lên New Guinea thì tình bạn của họ không còn vô tư được nữa khi anh húc biết những vấn đề ngày càng trầm trọng của Colin. Đại đội của anh nặng gánh vì một hạ sĩ quan mới tòe, một thượng sĩ to béo, tự tin, khá huênh hoang, hấn sớm bộc lộ ý định lợi dụng Colin làm trò tiêu khiển. Chuyện này không làm Michael quá sàu não, anh biết sự việc chỉ có thể đến thế một khi anh vạch cho mình một ranh giới mà không ai bước được vào. Thằng cha thượng sĩ ở trung đoàn cũng đoán được kế sách của Michael, và hấn cũng không định dấn lên vạch ranh giới. Cho nên mọi chuyện bực mình chĩa vào Colin toàn là nhỏ nhặt, bó buộc trong những lời đàm tiếu và những ánh mắt. Michael điềm tĩnh chờ đợi, anh biết sớm muộn họ cũng vào trận và khi ấy tay thượng sĩ ở trung đoàn sẽ sáng mắt trước một Colin thư sinh kiểu con gái trong trận mạc ra sao.

Thế rồi đến một ngày Michael choáng váng khi thấy Colin cay đắng khóc, kiên trì lắm anh mới điều tra ra được nguyên nhân của vấn đề, lời đề nghị quan hệ đồng tính của thằng cha thượng sĩ ở trung đoàn đã dày vò Colin ghê gớm. Sự suy sụp của Colin là vì thế, cậu ấy thú nhận. Cậu ta biết thế là sai, cậu ta biết chuyện đó thật kinh dị, cậu ta khinh thường bản thân, nhưng lại không thể ngăn nổi mình, cũng như thằng cha kia. Cậu ta không chỉ muốn thằng cha thượng sĩ ở trung đoàn mà còn muốn cả Michael.

Michael không đột ngột thay đổi tình bạn thân thiết của họ, không xử sự làm tổn thương Colin, chỉ buồn ghê gớm, tình bạn êm đềm lâu bền vừa đáng tiếc vừa khó xử, và tình yêu chân thành được phép. Làm sao con người ta có thể quay lưng bỏ mặc người bạn thân thiết của mình khi họ đã từng sát cánh

sống chết có nhau? Họ đã tâm sự rất lâu và ca lời thú nhận của Colin cũng không làm sứt mẻ tình bạn vốn có của họ, thậm chí nó còn khăng khít hơn xưa. Những ưu ái thiện ý của Michael không theo hướng đó, nhưng anh cảm thấy Colin không thể khác được vì tình yêu của anh ta. Cuộc sống là thế đó, con người là thế đó, thực tế là thế đó. chiến tranh và sự dai dẳng của nó, nó đè nặng lên anh, điều đó có nghĩa là anh phải học cách sống với tất cả những điều mà trước kia, hồi chưa nhập ngũ, anh đã phê phán gay gắt, vì chọn sống chung với chúng khác nào đi đến chỗ chết. Còn chọn một lối sống đơn giản thì phải học cách bao dung, cho nên khi con người ta cô độc thì người ta không đòi hỏi những quan hệ riêng tư quá gần gũi.

Nhưng bị yêu như người tình thì là một gánh nặng, trách nhiệm của Michael đối với Colin bỗng chốc nặng gấp đôi. Vì không thể đáp lại tình cảm của Colin như Colin mong muốn, Michael càng lo chăm nom, bảo vệ cậu ấy hơn. Họ đã từng bên nhau sống chết, chiến đấu, vật lộn, đói khát, cô độc, nhớ nhà da diết, hay những khi đau ốm, không rời nhau. Nhưng việc không thể đáp ứng tình yêu của Colin luôn là gánh nặng tội lỗi mà anh chỉ có thể chuộc lại bằng sự giúp đỡ và cung phụng trong giới hạn tình bạn đơn thuần cho phép. Còn Colin, ham muốn tình dục càng không đạt được thì càng tăng gấp bội, nó nảy nở và cháy bỏng không sao lường nổi sau cái ngày ở New Guinea.

Khi Colin chết Michael đã không thể tin những gì trong đôi mắt biết nói của Colin đắm đắm nhìn anh, một trong những cái chết may mắn, một mảnh vỏ đạn bay vút nhanh hơn âm thanh sượt qua mái tóc găm giữa cổ và đầu, nên cậu ta chỉ khuyu ngã và ra đi, rất thanh thản, không đổ máu, không ghê rợn. Michael ngồi lặng mãi bên cậu ta, chỉ biết nắm chặt bàn tay lạnh lẽo kia, cuối cùng mọi người phải cố gắng lắm mới tách nổi họ, một bàn tay sống và một bàn tay chết, họ phải thuyết phục Michael ra chỗ khác, rằng hoàn toàn không còn hy vọng nhìn thấy sự sống trên khuôn mặt đang ngủ êm ả của Colin. Một khuôn mặt cao quý quá, thanh thản quá, như thiên thần, và cũng thật dịu dàng. Cái chết đã thay đổi phần nào sắc thái khuôn mặt cậu ấy. Mà cũng đúng thôi, chết là siêu thoát, là hết. Anh vẫn dần vật không biết Colin đã chết hay khuôn mặt ngàn thu của Colin lúc ấy đang say giấc nồng, phải chăng đôi mắt ấy toát lên sự thay đổi làm cho ánh mắt bỗng trở nên bình dị như đang ngủ. Nỗi buồn từng luôn hành hạ anh, nhưng nỗi đau này lại khác. Cuối cùng cú sốc về cái chết của Colin cũng nguôi ngoai. Michael phát hoảng khi chợt phát hiện mình đang sống, nó xuất hiện song song nỗi đau khôn nguôi kia, một cảm giác thư thái tuyệt diệu. Anh tự do! Bóng dáng nghĩa vụ với một người cần nương tựa hơn mình, yếu đuối hơn mình biến mất. Chừng nào Colin còn sống, anh còn bị bó buộc trong nghĩa vụ đó. Có lẽ điều ấy không ngăn anh đến với tình yêu ở đâu đó, nhưng chắc chắn nó

cản trở anh, và Colin cũng không đủ mạnh để duy trì bền bỉ việc độc chiếm anh, anh biết thế. Cho nên, cái chết ập đến có thể được coi là sự giải nguy, và nó làm anh đau khổ.

Hàng tháng trời anh sống trong tình trạng khép mình và cũng né tránh các cuộc chiến, có khối chiến sĩ giỏi trong một đơn vị lừng lẫy như đơn vị anh, nhưng Michael lắm thành tích nhất. Chỉ huy gọi anh là người lính của mọi tình hoa, ý rằng trình độ chiến đấu chuyên nghiệp của anh là hiếm hoi. Với Michael đó là nghề, và anh chưa bao giờ thất bại vì anh không chỉ tin vào chính mình mà còn đặt niềm tin vào chính nghĩa sự nghiệp. Anh không để những ham muốn hay sự kích động điều khiển bản thân, điều đó có nghĩa là anh luôn giữ mình trong mọi tình huống, hoàn thành mọi nhiệm vụ được giao mà không gây hậu họa, xét chính cuộc đời anh cũng vậy. Anh có thể đào hào, đào đường, đào hố hay đào mồ, anh có thể nhận vị trí không ai dám nhận hoặc dùng nó để lẫn tránh khi bị xét nét, anh không bao giờ kêu ca, không bao giờ làm phiền ai, mà cũng chẳng bao giờ thắc mắc mệnh lệnh cho dù quyết tâm phá lệnh. Tư cách bình tĩnh, kiên định và lòng nhiệt thành của anh luôn có tác động mạnh tới đồng đội. Họ tưởng anh sống một cuộc đời êm đềm, và xem anh là vị thần may mắn của họ.

Sau khi đáp xuống Borneo, anh được giao một nhiệm vụ mới, một công việc vốn đã quá quen thuộc, chiến đấu là nghĩa vụ của người lính, thằng cha thượng sĩ ở trung đoàn đã quấy rối Colin được giao nhiệm vụ xuất kích. Đoàn quân gồm ba chiến hạm hùng hậu. Theo kế hoạch họ sẽ đổ bộ xuống một bãi biển, chiếm đóng, rồi bí mật xâm nhập. Nhóm trinh sát vội vàng thông báo không có bóng dáng lính Nhật trong khu vực. Thế nhưng khi họ bắt đầu bài tập thì bọn Nhật đồng loạt xuất hiện, và thế là hơn nửa đại đội thương vong. Một chiến hạm đã hoàn toàn biến mất, toàn bộ lính trên thuyền tan xác, một chiếc chìm trong biển lửa, Michael và một trung úy cùng gã thượng sĩ ở trung đoàn đã cố gom số binh lính may mắn sống sót và những người bị thương nhẹ lên chiếc chiến hạm còn lại. Lênh đênh ngoài khơi. Giữa đường họ gặp phải những khó khăn về cứu thương, thiếu thốn huyết thanh, morphine, chiến hạm không bị tấn công ấy cuối cùng cũng về đến nhà và họ được đưa đi cấp cứu ngay.

Viên thượng sĩ ở trung đoàn rất hà khắc trong việc mất quá nhiều lính giỏi, cứ tự trách mình mãi vì lệnh hấn ban ra đầu tiên. Còn Michael, nhớ về những ngày ở New Guinea với Colin, anh cảm thấy mình phải có trách nhiệm động viên an ủi người đàn ông này. Nhưng kết quả không được như mong muốn. Viên thượng sĩ ở trung đoàn nồng nhiệt đón nhận những quan tâm của anh. Chịu đựng chừng năm phút ghê tởm, Michael phát khùng lên, một người lính tinh nhuệ không bao giờ được phép chìm ngập trong đam mê, không thể để ham muốn chế ngự. Anh thấy toàn cảnh cái vòng luẩn

quần lại khởi động guồng quay – cái thứ tình yêu không mong muốn, sự phục tùng miễn cưỡng, bản thân anh vừa là nạn nhân vừa là nguyên nhân, cùng một lúc – anh chợt thấy căm ghét thằng cha thượng sĩ ở trung đoàn trong khi từ trước đến giờ anh chưa từng thù ghét ai. Giá gã này ngày xưa không lợi dụng Colin thì mọi chuyện đã không xảy ra, Colin chắc không đủ can đảm bộc lộ tâm tư.

Cũng may tất cả những gì anh có là đôi bàn tay, song võ nghệ, cơn cuồng nộ và lợi thế bất ngờ thừa đủ để thằng cha thượng sĩ ở trung đoàn không kêu cứu nổi, và người đến cứu lại chẳng ở gần cho lắm.

Một khi cơn cuồng nộ bột phát, Michael thấy bản thân bị huỷ hoại. Bao năm phục vụ cho quân đội, anh chưa bao giờ muốn giết người, chưa bao giờ cảm thấy thanh thản với nó, và cũng chưa bao giờ căm thù kẻ địch. Nhưng khi đôi bàn tay anh siết họng thượng sĩ ở trung đoàn, anh thấy mình hả dạ cũng na ná những cao trào tình dục, và những năm đắm đuối giáng cật lực xuống thân thể gã khiến anh thỏa mãn, như bị lái vào ham muốn nhục dục vô thức, cái thứ bản thủ mà anh đã từng gay gắt lên án người khác.

Chỉ anh mới biết anh cảm thấy ra sao trong những giây phút bạo lực ngắn ngủi đó, và anh hiểu, anh chọn cách làm ấy không phải để gánh hậu quả. Anh chối từ thanh minh cho hành động của mình, từ chối không nói bất cứ điều gì trừ cái ý định giết gã.

Tiểu đoàn trưởng, một trong những sĩ quan chỉ huy tài nhất từng có trên đời đã triệu Michael tới trò chuyện riêng. Một người nữa cùng tham gia cuộc nói chuyện là sĩ quan quân y Hoàng gia, một bác sĩ xuất sắc và một người theo chủ nghĩa nhân đạo. Họ cùng thông báo cho Michael biết vấn đề đã qua mặt họ để trình thẳng lên tổng hành dinh sư đoàn, gã thượng sĩ quyết đòi toà án binh, và không có ý định giới hạn chuyện này ở cấp tiểu đoàn.

- Cái thằng đâm dật hung hăng ngu si – Tiểu đoàn trưởng nói một câu phẫn nộ.

- Giờ hắn không còn là người nữa – Michael vừa nói vừa rung người lên để kìm nén những giọt nước mắt chực trào ra.

- Nếu cậu cứ tiếp tục thế này người ta sẽ kết tội cậu mất – sĩ quan quân y Hoàng gia khuyên nhủ - Cậu sẽ mất tất cả, chỉ bằng giải ngũ trong vinh quang có hơn không.

- Cứ để họ kết tội tôi đi – Michael bực dọc.

- Ôi thôi nào, Michael – tiểu đoàn trưởng nói – mười gã như thế cũng không bằng cậu và cậu biết thế mà!

- Tôi chỉ muốn thoát khỏi mớ bòng bong này – Michael thú nhận, mắt nhắm nghiền – Ôi, Johnno, tôi chán chiến tranh lắm rồi, chán đồng đội, và tất cả những chiến dịch chết chóc!

Hai viên sĩ quan trao đổi ánh mắt.

- Điều cậu cần là một kết cục có hậu – sĩ quan quân y Hoàng gia tìm lời khôn ngoan – một chiếc giường êm ái ở một bệnh viện thanh bình với một y tá giỏi, dịu dàng chăm sóc không hơn sao?

- Nghe như thiên đường ấy nhỉ? – Michael mở to mắt phẫn chấn – Thế ở đó tôi phải làm gì?

- Chỉ rong chơi như cây thì là vậy – sĩ quan quân y Hoàng gia giải thích, loe miệng cười – Tôi sẽ gửi cậu tới Cú 15 giả bệnh thần kinh không ổn định. Căn bệnh danh nghĩa này không ghi trên y bạ, ai muốn nói thế nào cũng được. Nhưng điều này sẽ khiến các sĩ quan tò mò cho mà xem.

Thế là hiệp ước đã được triện dấu. Michael bàn giao lại khẩu súng Owen, còn bản thân cùng toàn bộ quân trang quân dụng được đưa lên xe cứu thương, rồi lên máy bay, và thế là tới Cú 15.

Một chiếc giường xinh xắn êm ái ở một bệnh viện thanh bình với một cô y tá giỏi, dịu dàng chăm sóc anh. Nhưng y tá Langtry có đúng là một y tá giỏi, dịu dàng không thì chưa biết. anh những tưởng người đó quãng chừng bốn mươi, khệ nệ, ục ịch với tính cách khô cứng kia. Cứ tưởng đó phải là một bà đứng tuổi, không uyển chuyển, không thon thả, có tính cách quân phiệt hơn cả một sư đoàn trưởng và có đầu óc hơn cả một thống soái...

Anh bừng tỉnh cơn mộng mị khi thấy Benedict hấp háy nhìn anh, thế là anh chẳng giấu giếm nụ cười đáp lại trước khi những tiếng chuông cảnh báo kịp ngăn lại. không, sẽ không bao giờ lặp lại nữa! Ngay cả cậu chàng tội nghiệp này cũng không, cái thân tàn ma dại đáng thương kia loé lên ánh mắt tinh thông thềm muộn của một con chó hoang. Không bao giờ, không thể để nó tái diễn. Lời cảnh báo được định trước, và anh có cơ sở tin chắc tình bạn lần này sẽ trong giới hạn. Không phải Michael gán cho Benedict bệnh đồng tính. Chỉ là Ben cần có bạn ghê gớm, trong khi những người đàn ông kia không buồn quan tâm đến cậu ấy. Không có gì phải đắn đo. Cậu ta có kiểu nhìn chăm chăm dễ làm người ta bối rối, giống một số người Michael từng gặp hết lần này đến lần khác, nó luôn diễn dịch họ không có bạn. Họ không quá cự tuyệt những cuộc kết thân cũng như phản ứng khác thường, họ chỉ lải nhải về tôn giáo hay tuôn ra những chuyện mà hầu hết đàn ông thường cố lờ đi. Cậu ta phát khiếp tụi đàn bà con gái, mà có lẽ bọn họ cũng sợ cậu ta chết khiếp. Ben đập vào anh cũng giống kiểu người mà cả cuộc đời là một sa mạc cảm xúc, với sự khô khan ngay từ trong cơ thể. Không nghi ngờ gì việc cậu ta yêu y tá Langtry, trong khi cô cư xử với cậu rất thường tình, những người còn lại thì xem cậu như quái vật kỳ dị. Chỉ là họ cảm nhận thấy thế chứ không hiểu lắm, dấu cho có Neil đủ sành sỏi để nhận biết đó là tính bạo loạn. Lạy Chúa! Cậu ta đúng là cánh lính!

Đúng lúc này Ben bắt đầu nhúc nhích, mặt cậu ta đánh dần, mũi nhăn vẹo,

đôi mắt lấp lóa. Mắt dán vào gì đó đằng sau Michael. Tò mò, anh quay đầu xem Benedict nhìn thấy cái gì. và Luce ở đó, cậu ta đang mãi bước từ bãi biển xa xa về phía họ, phô diễn. Những bước uốn éo bất chước đáng đi khệnh khạng của người cứu đắm, choáng ngợp khi nhận thấy vẻ đẹp rực rỡ của chính mình, mặt trời phủ nắng óng ánh lên cơ thể hoàn mỹ của hắn, chiều cao và những cơ bắp cuộn cuộn mà tất cả lũ đàn ông hiện đang có mặt trên bãi biển phải thầm ghen tị.

- Thăng ranh! – Neil lên tiếng, vui những ngón chân xuống cát như thể đó là cách phê phán..mà nó chỉ tổ chôn vùi anh ta – Chúa lòng lành, giá con có khí phách để cầm chiếc dao cạo Bengal mà hắn đang cầm!

- Tôi ước sao có thể nhìn thấy hắn dù chỉ một lần trong đời! – Matt nói đây thêm muốn.

- Một cuộc biểu diễn phô trương thôi mà – Michael miêu tả hóm hỉnh. Luce đến gần họ và ngừng ngẫu điệu đằng, một tay vuốt ve bộ ngực nhẵn thín.

- Ai chơi tennis không? – hắn ta hỏi trong khi tay kia vung vẩy cây vợt tưởng tượng.

- Chà, ở đây có sân à? – Michael vui vẻ hỏi, ra vẻ ngây ngô – Vậy thì mình phải đấu cùng cậu mới được.

Luce ngây người chòng chọc nhìn anh nghi ngờ nhận ra đề nghị không có ý nghiêm túc.

- Ông trêu tôi đấy à, đồ con hoang châm chọc! – hắn nói vẻ kinh ngạc.

- Tại sao không? – Michael hỏi, nhe răng cười – Chấp cậu ba quả.

Matt và Neil cười ồ lên, còn Benedict không nhin nổi nữa cũng ngượng ngập bật tiếng khúc khích, tiếng cười vọng tới nhóm đang ngồi trên bãi biển gần đó khiến những cái tai vểnh lên. Luce đứng như phỗng kinh ngạc, không biết phải hành động ra sao. Chỉ là một khoảnh khắc ngây ra ngẩn ngui, hắn nhún vai và đi về phía làn nước như thể đó là dự định từ trước.

- Giỏi lắm, Mike – hắn nói với qua vai – Quả thực giỏi đấy! Mừng cho ông vì đã đề ý.

- Có thằng cha nào mà không đề ý một "quả" như thế? Thoạt đầu tôi cứ tưởng một mẫu sót lại của Cầu Cảng Sydney! – Michael hét với theo.

Nhóm ngồi gần bãi biển lúc trước giả vờ không quan tâm giờ cũng cười rộ lên, dáng điệu của Luce trở thành một thằng hề. Neil vốc một nắm cát ném Michael và đùa nghịch.

- Điểm tuyệt đối, chàng trai – anh ta vừa khen vừa lau mắt – lạy Chúa ước sao con có thể nói như thế!

Hơn năm giờ y tá Langtry trở lại với công việc, cuối cùng phát hiện ra tôi rõ ràng cô đã mền Michael, cô cảm thấy thích được hò reo và vẫy cờ. Điều cô

bận tâm ghê gớm là làm sao để mọi người hoà hợp được với Michael, cô mong sao những ngày còn lại này họ sống thân ái với anh như anh đã thân ái với họ. Tại sao chỉ việc ấy thôi cũng làm tâm trí cô rối ren đến thế, nhưng cô ngờ nó vì anh hơn là vì quyền lợi chung của mọi người.

Ngay từ đầu anh đã khuấy động trí tò mò của cô, cảm tình của cô trong cách phán xét và đối xử công bằng, sau đó là thái độ quan tâm thẳng thắn bộc trực của cô. nếu còn nghi ngờ nguyên cớ dẫn anh vào khu X thì mỗi nghi ngờ ấy của cô không kéo dài như ngày xưa cô thắc mắc trong trường hợp của Neil, thủ lĩnh của X. Hôm nay Neil đón tiếp không được mặn mà cho lắm, anh ta có thể tự ti, song anh anh vẫn là thủ lĩnh, một cá tính chuyên quyền. Mọi người đều tôn trọng anh, Luce cũng còn thế nữa là, anh có uy chỉ đạo khoa, một nhà tù có thể coi là thiên đường mà cũng có thể nói là chốn âm ti địa ngục tăm tối.

Biết được Neil đối xử với Michael như người đồng đảng khiến cô biết ơn anh sâu sắc. Từ giờ trở đi, Michael sẽ yên ổn, dần dà những người khác cũng thế.

Lát sau Benedict xuất hiện và hào hứng vì có Michael chơi cờ. Môn cờ rõ là khó nhằn đối với Ben, trong khi Neil chán ốm, còn Nugget ghét cay ghét đắng trò này, Matt ham chơi cờ hỏi anh còn nhìn thấy bàn cờ và các quân cờ kia, nhưng anh nói rằng nếu cứ phải tập trung cao độ để lưu vào óc các nước cờ thì căng thẳng lắm. Luce chơi giỏi, nhưng không thể cưỡng lại trò đổi trắng thay đen trong cuộc đấu ẩn dụ giữa cái thiện và cái ác. Y tá Langtry tưởng thế là tốt song thực ra nó làm Ben rầu rĩ, nên cô đã cấm tiệt cậu không được chơi cờ với Luce.

Xem ra Benedict có vẻ khoái chí ngồi ghế băng đối diện Michael sau bữa tối, bàn cờ được trải ra, y tá Langtry có cảm giác như khu X cuối cùng đã đi vào trật tự của nó. Có một đồng minh thật tuyệt! Cô thầm hài lòng, hơi rộng lượng khi không bức mình trước thực tế là Michael đang thành công với một bệnh nhân mà cô luôn biết không dễ nghe theo chỉ đạo của mình.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 3

Luce có một biệt tài của giống mèo, hẳn không những di chuyển lanh lẹ, mà còn có thể nhìn xuyên bóng tối như mèo. Dù không mang theo đèn nhưng hẳn có thể bước đầy tự tin khắp ngõ ngách giữa những căn nhà gỗ dựng tạm hoang vắng, đến móm cuối bãi tắm của y tá, một dải đá ngầm nhỏ nhô lên mà y tá Langtry đã dùng từ không đúng lắm gọi nó là "mũi biển" khi nói chuyện với Michael.

Đạo này quân cảnh canh gác lỏng lẻo, Luce quá rành, chiến tranh đã trôi qua, Cú 15 trở nên tĩnh lặng như một nhà mồ, và những âm thanh của bầu không khí sôi động ồn ào giờ không còn nữa. Nhảy cảm với tình thế nên những ăng ten của quân cảnh giờ đứng yên ở số không.

Đêm nay Luce đang hăm hở đến một điểm hẹn quan trọng, anh thấy mình khoẻ khoắn, bay bổng và cả nhói lòng. Ôi chao, thế chứ, cô nàng Woop-Woop, cô con gái rượu của lão chủ nhà băng! Thuyết phục cô nàng gấp gờ kiểu này đâu phải dễ, mãi khi nhận ra rằng thà lén lút còn hơn gấp gờ trước những con mắt tò mò của mọi người có mặt ngoài hành lang phòng ăn tập thể của y tá. Cô là nhân viên y tá, còn anh lại là bệnh nhân điều trị, giao tiếp tình cảm bạn bè trong sáng giữa những người bạn cùng mái trường xưa là hợp lý quá đi chứ, chỉ cần một biểu hiện quan hệ thân mật hơn sẽ rước vào thân một lời khiển trách nặng nề kèm theo một hình phạt kỷ luật thích đáng của viện trưởng, người đàn bà thép với kỷ luật quân đội rất khắt khe. Nhưng anh đã thuyết phục được cô gặp anh trên bãi biển này đêm nay, và anh không nghi ngờ những việc sẽ xảy ra kể từ lúc này, rào cản lớn nhất đã vượt qua rồi.

Đêm nay trời không trăng để soi tỏ hai người, ở nơi yên bình tranh tối tranh sáng này bầu trời vẫn toả thứ ánh sáng kỳ bí, những đám tinh vân mờ ảo, các chòm sao kết tụ thành dải ngân hà bất động, một ánh sáng lạnh lẽo bao trùm vạn vật, sắc bàng bạc nhờ nhờ. Tuy thế anh không khó khăn tìm ra bóng dáng cô chìm trong màn đêm dày đặc, thế rồi anh lặng lẽ lướt nhanh như tia chớp đến bên cô. Cô hét hồn, khẽ rung mình và nói hồn hển:

- Em không nghe thấy tiếng anh!
- Anh không cho phép mình để em bị cảm lạnh trong một đêm như đêm nay đâu – anh lên tiếng, chà mu bàn tay có vẻ vô tư đầy quan tâm thân thiện.
- Em sợ. Em không quen đêm hôm lên ra tận ngoài này...không như những lần lên ra khỏi ký túc xá y tá ngày nào ở Sydney.

- Yên tâm đi, không sao đâu! Bọn mình chỉ ra một chốn yên ả để ngồi tha hồ tâm sự, và hút một điếu với nhau thôi mà. – một tay đỡ dưới khuỷu tay cô, anh giúp cô ngồi xuống bãi cát, và bản thân anh cũng ngồi xuống cách cô một chút để cô an tâm – Anh ghét bị coi là kẻ sở Khanh, nhưng em có... ấy không? – anh hỏi, hàm răng loá sáng trong màn đêm mờ mờ - Anh có thể quần cho em một điếu, nhưng có lẽ em không ưa vị lạ.

Cô lóng ngóng lần tay vào một túi áo choàng lôi ra một bao Craven A, anh dùng ngón tay rút đúng một điếu và không chạm vào bao thuốc. rồi anh tỏ một cử chỉ thân mật bằng cách đích thân môi lửa và trao điếu thuốc cho cô. Với mình, anh lấy thuốc sợi của mình ra dùng định cuốn một điếu.

- Liệu có ai nhìn thấy lửa thuốc của mình không nhỉ? – cô lo lắng hỏi.

- Trời, có mà mắt thánh mới trông thấy được, anh còn mong họ thấy cơ đấy – anh thản nhiên nói – Các y tá ở đây rất nghiêm túc cho nên quân cảnh không phải thường xuyên đảo qua kiểm tra nơi này – Anh quay đầu sang nhìn nét mặt nghiêng của cô – Thế phổ cũ dạo này ra sao?

- Hoàn toàn hoang vu.

- Mẹ anh ra sao? Chị anh nữa? – thật khó nói ra điều này, nhưng anh miễn cưỡng thốt lời hỏi thăm.

- Lần cuối anh nhận được tin của họ từ bao giờ?

- Cách đây hai năm.

- Hả? Họ không thư từ gì ư?

- Ôi, thời gian! Chỉ tại anh không có lúc nào rảnh để đọc những lá thư của họ.

- Thế bây giờ anh còn giả bộ hỏi han quan tâm đến họ làm gì?

Đến anh cũng ngạc nhiên với cảm xúc dâng trào này.

- Bọn mình phải nói chuyện khác đi, được không? – anh dịu dàng hỏi, và vươn tay sang nắm lấy tay cô – Em lo lắng à?

- Anh vẫn giống hệt hồi đi học!

- Không, không giống một tí nào cả. Kể từ ngày ấy có quá nhiều điều làm con người ta thay đổi.

- Chuyện ấy hẳn khủng khiếp lắm? – cô hỏi, thông cảm với anh.

- Em định nói đến chiến tranh? Có lẽ thế - anh chạnh lòng nghĩ về đơn vị mình, công việc an toàn yên bình với vị chỉ huy nhu nhược, sếp của anh, tuy nhiên thực tế đầy mọi việc đã xoay vần rồi. Luce thờ dài – Con người ta cũng phải thực thi nghĩa vụ của mình mà, em biết đấy.

- Ô vâng, em hiểu!

- Được thấy một khuôn mặt thân quen ở đây thật tuyệt – anh bày tỏ sau một giây im lặng.

- Em cũng thế. Em đã quá sung sướng khi Ban nhân sự tha cho em để gia nhập quân đội, nhưng thế chưa phải là tất cả những điều em mong đợi.

Tất nhiên mọi chuyện hẳn sẽ khác nếu chiến tranh còn tiếp diễn. Mà Cứ 15 mợc ra khác nào địa ngục trần gian anh nhỉ?

- Một câu lột tả quá đúng – Anh bật cười khẽ.

Cô chột buột miệng hỏi trước khi kịp ngăn lại, hay chỉnh lại câu hỏi cho tế nhị một chút:

- Anh làm gì ở đây hả Luce?

Câu trả lời của anh rất sẵn sàng như thể đầu óc được lập trình cho cô nàng Woop-Woop bé nhỏ.

- Kiệt sức vì chiến đấu, một lý do mộc mạc, tinh khiết và giản dị - anh nói, hất một tiếng thờ ơ nào nề - Gần như tất cả chúng tôi dính đòn.

- Ôi Luce!

Chuyện nói chuyện này cũng đáng chép lại thành chuyện đấy, anh nghĩ về mình, nhưng cuộc đời là vậy. Nhưng Daggett thì có điểm nào giống Shakespeare chứ.

- Em thấy ấm hơn chưa? – anh hỏi.

- Quá mức! Ở đây nóng bức nhỉ?

- Thế ta bơi chút đi!

- Bây giờ hả? Em không mang theo đồ tắm.

Dừng lại đếm đến bốn, anh nói:

- Trời tôi đen như mực, đến anh cũng không nhìn thấy em. Mà nếu có thì anh cũng không nhìn đâu.

Tất nhiên cô và anh thừa hiểu lý do anh tán tỉnh và hẹn gặp cô ở đây. Còn cô cũng tán thành những dự định anh sắp thực hiện, nhưng mỗi cử chỉ phải được tiến hành một cách trình tự, sự đối đáp cũng được đưa ra theo trình tự. Mặt khác, lương tâm sẽ bị cắn rứt, không hiện ra hình ảnh phụ huynh. Cô đang thờ hỏn hển vì khát khao anh, và cô muốn có anh, nhưng anh không được phép nghĩ cô là loại gái rẻ tiền, phóng túng.

- Chà, thôi được. Nhưng anh phải xuống trước cơ và hứa với em phải đứng yên ở chỗ đó cho đến khi em lên bờ và mặc xong quần áo – cô tần ngần nói.

- Tuân lệnh! – anh thốt lên, rồi xoắn chân và cởi sạch đồ với tốc độ nhanh như tên bắn đúng kiểu lính được đào tạo thao tác những động tác kỹ thuật chính xác mau lẹ.

Cô không muốn lạc mất anh dưới làn nước, cho nên cô cố cởi đồ nhanh hết sức để theo anh, nhưng những thứ linh kinh nào là giấy, tất đều mới với cô, chúng làm cô ì ạch, chậm chạp.

- Luce, anh ở đâu? – cô thì thảo gọi, lội xuống cho đến khi nước ngập đầu gối, chỉ sợ anh vồ lấy mình như trò ú oà thời trẻ.

Buông một tiếng thờ dài nuối tiếc, cô rẽ nước lội ra xa hơn và dìm mình xuống cho nó ngập ghé phủ kín bờ vai.

- Thích chưa? – anh hỏi – Lại đây, cùng anh bơi ra xa kia nhé.

Cô bám sau ánh lân tinh lập loè của cái bóng bé tẹo là anh đang bơi khoẻ khoắn, và lần đầu trong đời cô có cảm giác tự do khoái lạc khi làn nước dịu dàng mơn man khắp cơ thể trần trụi. Cô phấn khích cao độ, cô quay sang và bắt đầu bơi vào, không đưa mắt xem anh đang bơi ra xa, hay đang bơi cùng cô.

Nó như một giấc mơ kỳ diệu, đầy ma lực, còn tâm tư cô thì bay bổng tận trời cao, cơ thể cô thực sự đang ngập trong yêu đương. Không còn là trinh nữ bẽn lèn, cô biết chuyện gì xảy ra tiếp đây, và cô biết chính anh, sẽ biến lần này thành lần tuyệt vời nhất từ trước đến nay.

Cô có cảm giác tội lỗi, cô càng tự tin anh sẽ đuổi kịp, khi khước mắt cô liếc thấy anh kề bên, cô dừng lại, đập nước, rồi thấy chân mình lơ lửng và trôi lên, cô chờ đợi nụ hôn của anh. Nhưng thay vào đó anh nâng cô trên cánh tay và rẽ nước vào bờ, tới tận nơi họ cởi đồ khi này, rồi anh trải quần áo mình ra và đặt cô nằm xuống đó. Cô vờ ôm anh trong tay, anh nằm đè lên cô và vùi mặt vào cổ cô. Cô cong lưng khi cảm thấy rằng anh chạm vào cổ và cô rên lên sung sướng, nhưng cái âm thanh hoan lạc ấy mau chóng biến thành tiếng rên đau xé, vì chúng không còn là những miếng cắn dịu dàng, mơn man đáng yêu nữa. Hắn đang cắn xé cô, đúng là cắn xé, lặng lẽ, hoang dã, hắn đang man dại nghiền lấy cô, ban đầu cô cũng gắng chịu vì những tưởng việc này sẽ không kéo dài, chắc hắn khát khao cô quá mà. Nhưng cơn đau quần quai cứ tiếp diễn mãi, đến độ không sao chịu nổi, cô bắt đầu kháng cự ẩy hắn ra, nhưng phỏng ích gì với trọng lượng vạm vỡ đè trịch. Tở ra bao dung, hắn tha cho cái cổ của cô, và bắt đầu cắn ngực cô nhẹ hơn, nhưng chẳng mấy chốc hàm răng lại bắt đầu hoang dại, đến nước này thì cô không sao nén được tiếng khóc nức hoảng hốt, đột nhiên cô tin chắc hắn có ý định giết chết cô đúng chỗ đang nằm.

- Ôi, Luce! Đừng mà! Xin anh! Em cầu xin anh! Anh đừng làm đau em!

– Từng lời yếu ớt, nghẹn ngào vỡ vụn ra, dường như cũng thức tỉnh hắn ta, vì hắn ngừng cắn, bắt đầu hôn ngực cô rất nhẹ nhàng khác hẳn với hành động hành hạ man dại vài giây trước đó, nhưng những nụ hôn ấy hơi hột chiếu lệ và ngắn ngủi quá.

Việc này rồi sẽ đâu vào đấy. tình yêu thương nào của cô cùng khát khao cháy bỏng đang quay lại, cô thở dài và phiên não. Hắn chống tay trườn lên trên cô, buộc hai đầu gối cô tách sang hai bên, và lách hai chân mình nằm gọn trong vòng chân cô. Cô đang cảm thấy một thứ gì đó chạm vào mình, cô vờ xuống để hướng dẫn nó, cô run rẩy, và rồi vòng tay xiết chặt bả vai hắn mà ghì xuống người mình, đón đợi, và cảm nhận được sức nặng, da thịt đàn ông, bàn tay hắn đỡ lưng cô. Nhưng hắn chưa chịu xuống thấp hơn, vẫn đang cách cô đúng một sai tay, hắn chống người trên hai cánh tay, rõ ràng chỉ

đụng chạm vào người cô ở những nơi hấn cho là cần, như thể nguồn năng lượng đặc biệt của hấn sẽ bay biến nếu chạm vào nơi nào khác trên cơ thể cô. Đợt xâm nhập đầu tiên khiến cô quặn đau, may thay cô còn trẻ, còn ham muốn, cô trùng xuống và lo lắng tột độ về việc này, cô nằm duỗi chân trên mặt đất chỉ để làm giảm bớt độ sâu hấn ấn vào cô, và bắt đầu dưỡn lên cho đến khi bắt được nhịp, cứ thế liên tục, hấn dưỡn lên, ấn xuống để thọc vào cô sâu hơn.

Và cũng đến lúc tuyệt diệu, cho dù cô mong sao hấn ôm ấp cô thay vì tư thế chống mình bên trên thế kia. Đáng diệu khiêu khích của hấn cũng đỡ chà sát mà cô cho là cần thiết, cho nên được mười phút thì cô đạt tới khoái cảm cực điểm, chưa lần nào trong đời cô khao khát và cuồng loạn hơn lúc này, cô đang tận hưởng những cơn co thắt toàn thân trong những cơn run rẩy ngây ngất.

Sung sướng vì điều khiển được hấn làm mình khoái lạc lâu đến thế, cô mong cơn khoái lạc cực điểm của hấn diễn ra ngay sau đó, nhưng hấn không vậy. hấn dừ dẩn, đều đều, cứ thế hết lần này đến lần khác, liên tục, liên tục và liên tục. Kiệt sức, cô thấy ngộp thở, người mềm nhũn, lãnh đạm, cam chịu cho đến khi không thể chịu đựng hơn được nữa.

- Trời ơi! Luce! Đủ rồi! Thế đủ rồi!

Hấn rút ra ngay tắp lự, vẫn cương cứng, vẫn chưa đạt được cực điểm khoái lạc. Thế mà hoàn toàn đã làm cô thỏa mãn. Trước nay cô chưa bao giờ cảm thấy mất hứng, thấy vô vị với bất kỳ một cơn bão tình ngọt ngào nào. Một tiếng thì thầm bên tai cũng không có, thật không sao hiểu nổi. Thế là tuyệt ư? Thực tế không có gì tuyệt vời cả.

Nhưng việc gì cô phải cam chịu cái cảnh nằm dưới để người ta muốn làm gì thì làm, nếu hấn ta chưa thỏa mãn thì đó là vấn đề của hấn, chứ đâu phải của cô. Cô vẫn nằm đó một lúc, hy vọng hấn sẽ hôn cô, sẽ ôm cô mà vuốt ve, nhưng hấn không làm thế, kể từ lúc bế cô lên cho đến khi cuộc tình kết thúc không có lấy một nụ hôn, như thể nếu chạm lên môi cô cảm xúc hài lòng của hấn ta sẽ bị thiêu rụi. Hài lòng? Con người ta có thể hài lòng mà không có nó ư? Chắc con người gã là thế! Gã lạnh lùng như một tảng đá.

Cô co chân sang một bên, chống khuỷu tay xoay người mò tìm thuốc hút. Lát sau cô cũng lần ra chúng, Luce chìa tay xin một điếu, cô đưa thuốc, nghiêng người mời lửa cho hấn. Đóm lửa le lói làm lộ khuôn mặt cùng những biểu cảm trên khuôn mặt kia, duy đôi mắt bị che giấu sau hàng mi rợp đen sậm. Gã hít một hơi dài và lửa bén thuốc, gã thối phụt que diêm đang cháy.

Ồi dào, có thể con chó cái ngu ngốc này mới sướng được, hấn nằm ngửa, hai tay chắp sau gáy suy nghĩ, điếu thuốc ngậm hờ trên môi. Hành hạ cho đến khi chúng phải rên lên vì sung sướng, rồi chúng không có quyền than phiền hay chỉ trích mình. Kéo dài chuyện ấy bao lâu với hấn không thành vấn đề.

Hắn có thể làm thế suốt đêm một khi thích. Hắn coi thường hành động đó, coi thường chúng, coi thường chính hắn nữa. Hành động ấy chỉ là một công cụ, công cụ của cái công cụ nằm giữa hai chân hắn, từ thuở xưa hắn đã có lời nguyên sẽ biến cả hai thành công cụ. Luôn luôn hoạt động. Hắn là chủ nhân, bọn chúng là nô lệ, và người duy nhất hắn không thể đạt được mong muốn ấy là Langtry, cô ta không là nô lệ cũng không là chủ nhân. Lạy Chúa, hắn không được nhìn thấy cô nàng Langtry hạ mình, cầu xin, van nài như bất cứ người nào trong số họ, bọn nô lệ và chủ nhân.

Hắn liếc nhìn đồng hồ, đã hơn chín rưỡi. đến lúc phải đi rồi nếu không cô nàng Langtry có cơ hội báo cáo với lão đại tá Râu Xanh về sự chậm trễ này. Hắn bật dậy, vỗ đét vào mông bóng người nằm ngửa bên cạnh.

- Đi nào, em yêu. Anh phải lên đường bây giờ. Muộn rồi.

Hắn giúp cô mặc đồ với vẻ quan tâm tới từng chi tiết giống như hầu gái của các công nương, quỳ gối xọc bột vào chân cô, kéo khóa bột lên. Hắn phải cát cho cô, giặt giặt áo khoác lông xám cho ngay ngắn, luôn móc dây đai, rồi chỉnh lại mũ cho cô cho thật vừa ý mình. Quần áo hắn ẩm ướt, nhưng hắn khoác vào mà chẳng bận tâm.

Và hắn tiễn cô đến tận dãy tường bao khu tập thể y tá, hờ hững đỡ khuỷu tay cô, dẫn cô xuyên trong bóng đêm làm cô tức điên lên được.

- Em sẽ gặp lại anh chứ? – cô dạm hỏi, lúc hắn dừng bước.

- Chắc chắn rồi, tình yêu của anh – hắn tủm tỉm.

- Bao giờ?

- Vài ba ngày tới. Bọn mình không thể gặp gỡ thường xuyên, lộ tẩy mất. Anh hứa danh dự sẽ gặp em ở bên ngoài nhà ăn tập thể lúc nhúc của em, và rồi chúng mình sẽ hẹn hò với nhau sau. Được chưa nào?

Cô kiễng chân ngượng ngập hôn lên má hắn và đi nốt đoạn đường còn lại về khu ở của mình.

Hắn lại biến thành giống mèo, lướt đi trong ánh sáng âm đạm, men theo những đóm sáng, dọc theo những dãy nhà.

Và hắn nghĩ đến cái kế hoạch mà mình suy tính suốt quãng thời gian mây mưa cùng cô ả, đại úy Wilson, người anh hùng và một thằng đồng tính. Bị chỉ huy thấy vướng căng nên ẩn vào khu X để khỏi dính dáng đến toà án binh, hắn đang muốn cá cược. Cha chả! Những nhân vật được X tiếp nhận chắc ngày một kỳ quái hơn.

Hắn không sao thoát khỏi cái ý nghĩ rằng Langtry cho tay mới đến là người hoàn toàn bình thường. Tay đó làm cô tươi tỉnh và đầy sức sống hơn! Tất nhiên đời nào cô tin vào những lời lẽ ngớ ngẩn trong hồ sơ bệnh án của tay đó, người phụ nữ nào cũng vậy thôi, bộ dạng mạnh mẽ, nam tính nổi bật như trung sĩ Wilson là câu trả lời xác đáng cho một con chiên quá lừa lợ thì. Câu hỏi, phải chăng trung sĩ Wilson là đáp án cho ẩn số của những lời Langtry

cầu nguyện? Lâu nay Luce vẫn cho đó là đặc lợi của Neil, nhưng giờ đã khác, hẳn không chắc nữa. Tốt hơn là nên cầu nguyện có lợi cho chính mình, rằng Langtry sẽ mền mộ tay trung sĩ hơn một gã Đại úy, thích một Wilson hơn là một Parkinson. Nếu được thế, thì kế hoạch hẳn đang thực hiện sẽ dễ dàng hơn nhiều. Đó là làm sao cho Langtry phải quỳ gối bên hắn.

Gã bắt đầu cảm giác cương nhức đến nổi suýt xoa suốt đường đi, và phải dừng chân ở một lán trại bỏ không để đi tiểu. Nhưng như mọi bận, của nợ tình nghịch này không chịu, thường rất mất thời gian gã mới tiểu được. Gã vẫn vò nó chán chê hồng mong tia nước phụt ra, nắm cái phần thưởng của nợ này giữa những ngón tay mà xóc trong cơn ảm ức tuyệt vọng. Không ích gì. Lại nhìn đồng hồ, không còn nhiều thời gian nữa rồi, chắc gì phải chịu đựng cơn nhức nhối này vài phút nữa.

Ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Phần III - Chương 1

Michael trở thành bệnh nhân của khu X đã được hai tuần, cũng là khoảng thời gian y tá Langtry thấy xuất hiện mầm mống những cảm giác kỳ quặc. Không phải là cảm giác dễ chịu mà là thứ cảm giác không lành mạnh đang lan toả, nghĩ mà sợ cho dù hoàn toàn chẳng có cơ sở xác thực nào cả. Thực tế là sự đảo ngược, một sự đảo ngược hoàn toàn mới mẻ và dịu nhẹ biết bao. Không có cơn sóng ngầm nào, bọn họ đều mến Michael và Michael cũng mến bọn họ. Mọi người đều dễ chịu, và chắc chắn thoải mái hơn nhờ Michael, vì Michael quan tâm chăm lo đến họ, mang lại sức sống và niềm vui cho họ. Cuối cùng anh đã giải thích cho cô, anh không thể tiếp tục trải qua những giây phút lười nhác bên bãi biển mãi được, anh cần dạo loanh quanh để làm một số việc. Anh sửa lại đường ống nước, đóng đinh, sửa sang mọi thứ. Anh mang lại tấm nệm lưng ghế bành ở phòng làm việc của cô, tác phong nhã nhặn của Michael, gần như các tầng đều có ánh sáng, phòng sinh hoạt chung dường như ngăn nắp sạch sẽ hơn.

Nhưng cảm giác bất ổn vẫn còn nguyên đó. Anh cứ như một chất xúc tác, anh có bản năng tự nhiên và bản chất vô hại, nhưng đã ở X thì ai biết cho anh điều đó? phải, mọi người quý mến anh và anh cũng quý mến mọi người. hoàn toàn không có sóng ngầm. Nhưng khu X đã khác trước kể từ khi anh xuất hiện, tuy rằng cô không phát hiện được gì khác. Chỉ là có vẻ như thế.

Không khí trở nên thù địch, bên ngoài tĩnh lặng, bên trong âm ỉ. Hơi nóng ngồn ngộn như thiêu như đốt, nắng gắt, còn bầu không khí oi ả bí bức, mỗi cử động dù là nhỏ nhất cũng tạo ra những luồng hơi nước lớn vờn, làn nước xanh ẩm đậm tràn vào lại tràn ra khắp góc ngách của dãy đá ngầm, đường chân trời mờ ảo xa xa. Mặt trăng tròn trịa giữa cơn mưa, hai ngày mưa trút xối xả và quét sạch đám bụi nhưng thay vào đó bùn lầy nhoe nhoét. Bầy nấm mốc được thể sinh sôi khắp nơi, Từ những chiếc màn, khăn trải giường, cho đến những bức bình phong, sách báo, giày boots, quần áo, đồ gỗ, thậm chí ngay cả bánh mì cũng không tha. Còn bãi biển thì không thể mê nổi, hội đàn ông chẳng còn thời gian để mà vờn vợ chán nản, vì mọi người còn phải tất tả với đồng giẻ lau chỉ để tiêu diệt lũ nấm mốc đáng ghét kia theo yêu cầu của y tá Langtry. Cô ra lệnh phải chùi sạch bong gót giày mới được bước vào dù là cửa trước hay cửa sau, nhưng không hiểu sao bùn vẫn nhoe nhoét khắp

trong này, cho nên cánh đàn ông càng bận rộn hì hục lau chùi bên những xô nước, giẻ lau và những cây lau nhà.

May thay không có gì phải phàn nàn về cơn mưa vì nó không dầm dề như những cơn mưa phùn tái tê ở những vùng khí hậu ẩm hơn. Chừng nào chưa tạnh cơn bão như thế này có sức mạnh tệt hại, chèn vào đầu óc nó nta ấn tượng to lớn về sức mạnh siêu nhiên. Còn nếu tạnh, ấy đích thực là dấu hiệu sắp có gió mùa, ảnh hưởng của nó tệt hơn bất cứ cơn mưa nào, vì sức mạnh của nó trở nên tàn khốc và ngự trị tất cả, những kẻ làm người chỉ còn như đàn kiến yếu đuối chạy nhón nháo lên.

Nhưng cơn mưa này xuất hiện quá sớm để có thể báo hiệu gió mùa, và khi bầu trời quang đặng, thì những dãy nhà tàn tạ xấu xí vẫn được gọi là Cú 15 mới đẹp làm sao, được thay áo mới, đầy tinh khôi, gột rửa sạch sẽ.

Chà, đúng thế, y tá Langtry trầm nghĩ, một cảm giác hụt hẫng ghê gớm dâng lên. Minh lo sợ trận mưa này đến chừng nào! Nó luôn xáo động họ. Cả mình cũng không thoát.

- Dở dẩn thật – cô than vãn với Michael ,đưa anh xô nước đục ngầu bùn đất.

Anh đang hí húi lau chùi nốt góc phòng còn lại, các miếng giẻ lau đều bẩn cả và anh đang kiếm một cái tử tế; ngoài hiên để tiếp tục gột rửa.

- Cái gì dở dẩn? – miệng hỏi, tay anh xối nước xuống đường ống và dùng miếng giẻ lau khô đường ống sắt mạ kẽm đó.

- Tự dưng tôi linh cảm có phiền phức gì đó đang âm ỉ đâu đây. Tóm lại, về vấn đề nhiệt đới này tôi hiểu biết hơn anh tưởng – cô tựa lưng vào cửa và ngắm nghía anh, mọi việc đâu ra đấy, anh làm hết cả đóng việc, thật nhịp nhàng suôn sẻ.

Sau khi giũ giẻ vắt lên miệng xôcho ráo nước anh ưỡn lưng quay sang nhìn cô khoan khoái.

- Tôi đồng ý, tôi cũng nghĩ thế - anh với sau lưng cô móc lấy cái áo sơ mi phía sau cửa bằng một ngón tay rồi mặc vào – Nó làm y tá thoáng chán nản phải không? Tôi chưa lần nào trải qua tâm trạng bằng nửa ở đây. Tôi nhớ hồi ở nhà chưa lần nào bị lâm vào tình trạng quẫn lên vì mưa dầm dề mấy ngày liền, nhưng bên này tôi thấy nó dẫn dắt con người ta gần lao vào giết chóc.

- Nó đã thế với chính trường hợp của anh ư?

Đôi mắt anh lấp lánh cười thầm một lúc mới nói:

- Chưa.

- Nếu trời không mưa thì sao?

- Đó là việc của tôi mà – anh đáp thản nhiên.

- Nó cũng là việc của tôi, lưu ý tới từng chi tiết – má cô ửng hồng – Trời ạ, anh không thấy cõi mở lòng mình là tốt hơn ư? Anh cứng đầu cứng cổ như Ben vậy.

Anh cài kín hàng khuy và nhét áo vào trong quần thật chỉnh tề, tự nhiên như không có cô ở đây vậy.

- Y tá đừng buồn, và đừng có lo cho tôi.

- Tôi có lo cho anh đâu. Nhưng quá trình làm việc và kinh nghiệm ở X đủ để tôi hiểu rằng bọc bạch suy nghĩ sẽ tốt hơn cho các bệnh nhân của tôi.

- Tôi không phải là bệnh nhân của cô – anh phản đối, giọng sang sảng như thể anh muốn cô biến đi cho khuất mắt.

Đời nào cô làm thế. Cô vẫn đứng đó, kiên quyết chứ không chỉ giận dữ.

- này Michael, đứng ra anh đâu phải bệnh nhân của ai! Phải công nhận anh ngoan cố làm bệnh nhân ra trò, nhưng có ai ở X này thừa nhận điều ấy cho anh vì không có lý do chính đáng!

- có một lý do cực kỳ chính đáng. Tôi đã cố giết bằng được một thằng khốn – anh thản nhiên nói.

- Lý do?

- Thì lý do trong bệnh án của tôi chứ đâu.

- Tôi cho đó vẫn chưa phải là lý do chính đáng – Miệng cô đại ra, đánh giọng – Tôi không hiểu hồ sơ của anh. Anh không phải là người đồng tính.

- Làm sao cô biết? – Anh hỏi không lấy gì làm sốt sắng.

Cô thở dài, nhưng mặt chiếu thẳng vào anh.

- Tôi biết chứ.

Đúng lúc này anh phá lên cười, đầu ngửa ra sau.

- Y tá ơi là y tá! Việc tại sao có mặt ở đây với tôi không hề hấn gì, cho nên cô đừng bận tâm làm gì cho mệt. Tôi còn lấy làm mừng vì được ở đây ấy chứ, thôi nhé.

- Anh đang đánh trống lảng với tôi – Cô rời ngưỡng cửa vào hẳn trong phòng, điềm tĩnh nói – Anh đang cố che giấu cái gì cơ chứ? Điều gì bí mật đến nỗi anh không thể nói với tôi?

Bất giác anh hoảng hốt, vẻ ngoài cương nghị của anh thoáng méo đi, và cô tóm được một ý niệm mờ mờ của con người này, một kẻ quá mệt mỏi, hoang mang, và tự rối loạn chính bản thân. Nhìn ra cảnh này, cô giải đáp hoàn toàn.

- Thôi không cần trả lời tôi đâu – cô mỉm cười thân thiện với anh.

Anh dịu hẳn thái độ, đáp lại cô bằng tình cảm trong sáng:

- Tôi không phải là người văn hay chữ tốt y tá ạ, chỉ vì mỗi khi nó đến, tôi lại không thể nói ra.

- Anh sợ tôi ngồi ghế quan toà sao?

- Không, nhưng để nói ra được, ta phải tìm những lời lẽ chuẩn, và hình

như chưa bao giờ tôi xoay sở nổi với từ ngữ. Ít ra là không tìm ra chúng đúng lúc. Quảng ba giờ sáng nay tất cả đều xuất hiện, đúng nơi tôi cần đây.

- Ai cũng thế mà! Nhưng điều anh phải làm là khởi động chúng đi. Tôi sẽ giúp anh, vì tôi muốn giúp anh.

Đôi mắt nhắm lại, anh thở dài:

- Cô y tá ạ, tôi không cần ai giúp.

- Thế thì nói cho tôi hay anh nghĩ gì về Ben – cô chuyển ngay vấn đề.

- Tại sao cô lại hỏi tôi về Ben?

- Vì anh đang thành công với cậu ấy, ở điểm này tôi xin thua anh. Chớ có nghĩ tôi khó chịu vì điều này. Tôi thực tâm vui mừng khi thấy những gì anh làm cho cậu ấy, và tôi rất quan tâm.

- Benedict – Đầu anh hơi cúi xuống trong lúc trầm ngâm suy nghĩ – Tôi đã nói với y tá rồi đấy, tôi không tìm được lời lẽ thích hợp. Tôi nghĩ sao về cậu ấy ư? Tôi mến cậu ta. Tôi lấy làm tiếc cho cậu ta. Cậu ta không ôn cho lắm.

- Những ngày xảy ra sự việc đáng tiếc ở ngôi làng nọ ư?

-Ồ không, chuyện từ trước đấy – Michael lắc mạnh đầu.

- Phải chăng vì cậu ấy mồ côi cha mẹ từ nhỏ? Hay tại bà lão nuôi nấng anh ta?

- Cũng có thể. Khó nói quá. Ben không rõ mình là ai, tôi nghĩ thế. Hay giả như có biết thì cậu ấy cũng không biết phải đối mặt với nó ra sao. Tôi không biết nữa. Tôi đâu phải là chuyên gia thần kinh.

- Tôi cũng thế - cô đồng tình.

- Y tá đúng.

- Nếu nói một cách trung thực thì Ben là người duy nhất khiến tôi lo lắng khi rời Cứ 15.

- Ý y tá là khi cậu ấy giải ngũ?

- Vâng – cô đã tìm được đúng những từ cần nói, không muốn làm tổn thương tình cảm của Michael, anh ấy đang rất cố gắng giúp Ben – Anh thấy đấy, tôi không dám khẳng định Ben có khả năng sống độc lập kiểu như một đơn vị khép kín. Thế nhưng tôi cảm thấy không công bằng nếu đề nghị đưa cậu ấy vào chế độ bị quản thúc.

- Một nhà thương điên? – anh hoài nghi hỏi.

- Tôi e là thế. Đó là tất cả những gì chúng tôi có thể làm cho những người như Ben. Nhưng tôi còn đang cân nhắc chuyện này.

- Cô thật sai lầm! – anh quát lên – Làm thế khác nào giết chết cậu ấy.

- Phải – mặt cô ỉu xiu – Anh thấy đấy, nghề nghiệp của tôi đâu phải chỉ toàn hái hoa bắt bướm.

- Chỉ xin cô đừng đưa ra bất cứ quyết định vội vàng nào! Và xin chớ làm gì mà không nói trước với tôi – Anh đưa tay lên nắm chặt lấy bả vai cô

mà lắc.

Đó là một bàn tay mạnh mẽ, cô nghiêng đầu nhìn xuống. Cô đưa ra nhận xét:

- Ben đang khá lên, cảm ơn anh. Chính vì thế tôi mới nói chuyện này với anh. Đừng lo!

Tiếng Neil từ ngoài cửa, thẽ thọt:

- Chúng tôi cứ tưởng hai người kiệt sức rồi chứ.

Y tá Langtry lùi lại một bước khiến tay Michael lập tức thông xuống ngay khi phát hiện ra Neil.

- Chưa đến nỗi không lết nổi – cô nói và mỉm cười với Neil hơi gượng gạo, rồi cô bị chính cái cảm giác có lỗi ấy làm phiền. Và Neil cũng làm cô khó nghĩ vì nhiều lý do khó hiểu.

Michael vẫn đứng đó, quan sát thái độ độc chiếm của Neil khi dẫn y tá Langtry ra khỏi phòng xả nước. Họ đi rồi, anh thở dài, nhún vai, và theo gót ra ngoài hiên. Nói chuyện riêng ở một chỗ riêng trong khu X chẳng khác gì đứng giữa thao trường. Mọi người đều dè chừng nhau, và đặc biệt là nhất cử nhất động của y tá Langtry. Nếu họ không biết cô ở đâu, ai đang ở bên cô, họ sẽ đứng ngồi không yên cho đến khi nào tìm ra cô mới thôi. Và đôi khi họ còn cân đo đong đếm để chắc rằng cô chia đều thời gian cho từng người bọn họ. Tất cả ư? Bọn người có vấn đề. Neil là thủ lĩnh của bọn họ.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 2

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, tiết trời thổi một luồng không khí dịu ngọt và ấm áp làm sao, cái không khí khiến tâm trạng con người ta như bay nhảy, sáng khoái hơn bao giờ hết. công việc tổng vệ sinh cũng đã hoàn tất, cánh đàn ông ngồi tùm tùm ngoài hiên, còn y tá Langtry vẫn cặm cụi với công việc sổ sách quen thuộc trong phòng. Chiều nay bãi biển sẽ mở cửa, sẽ đông nhưng nhúc cho mà xem, chỉ những khi bãi biển đóng cửa thì bệnh nhân khu X mới nhận thức được nó có ý nghĩa với họ đến nhường nào, họ có thể lột phẳng áo xống và chăm chút cho thân thể, gạt hết mọi ưu tư để bơi lội, tắm nắng và dầm mình trong cái cảm giác thư thái và thoải mái.

Buổi sáng trôi qua chậm chạp, dường như những thói quen hàng ngày đều bị dừng đọng, cũng bởi tất cả chỉ mong ngóng được lao ra biển. Luce nằm dài, mắt lim dim trên chiếc giường gấp ngoài hiên, bên bàn Neil đang ra sức gặm Nugget và Ben đánh bài với mình, còn Michael dẫn Matt về cuối hiên, ở đó có một chiếc bàn bên bậu cửa sổ sau phòng làm việc của y tá Langtry, đủ là một khoảng không yên ả.

Matt muốn viết thư cho vợ và Michael xung phong làm thư ký cho Matt. Đến giờ mà cô Sawyer không hề biết Matt bị mù, Matt vẫn ngoan cố giấu vợ chuyện này, viện cớ rằng muốn đích thân nói với cô, rằng không ai có quyền phá hỏng yêu cầu này của anh. Matt thật đáng thương, y tá Langtry rất thông cảm với anh, cô hiểu lý do thực sự là Matt vẫn hy vọng mong manh vào phép nhiệm màu sẽ xảy ra trước khi anh gặp lại vợ, và anh có thể thấy lại ánh sáng như xưa.

Viết xong, Michael đọc lại lá thư cho Matt một cách chậm rãi

- ..Và vì tay anh vẫn chưa khỏi hẳn nên Michael Wilson đã nhiệt tình nhận lời viết thư giùm anh đây. nói thế thôi chứ mình không phải lo lắng cho anh quá. Anh sắp bình phục rồi. Anh biết mình rất nhạy cảm, nhưng nếu vết thương của anh mà nặng thì người ta đã chuyển anh về Sydney từ lâu rồi. Mình đừng lo nhé. Cho người bố này gửi nụ hôn và lời hỏi thăm tới

Margaret, Mary, Joan và nhóc Pam nhé, bảo chúng không còn lâu nữa đâu. Anh rất nhớ mình. Mong sớm được chăm sóc mình và các cô công chúa của chúng ta. Người chồng yêu thương của mình, Matthew".

Tất cả những lá thư gửi về nhà đều thiếu tự nhiên, ấy đã là nỗ lực của hầu hết những con người không hề mong có ngày phải xa nhà, xa những người thân yêu để phải đặt bút lên trang giấy. Bên cạnh đó, giám thị bệnh viện đọc tất, và ta không bao giờ biết giám thị kiểm duyệt ấy là ai. Cho nên hầu hết các bệnh nhân đều tỏ ra lịch thiệp và khép nép, và họ biết cách kìm nén cơn phần nộ của bản thân. Chẳng nào cũng viết thư về nhà đều đặn, giống kiểu học sinh nội trú ghét những vẫn phải làm, ấy là những khoảnh khắc hạnh phúc nhưng bận rộn, rồi nổi háo hức được giao tiếp với người thân nơi xa cũng nhanh chóng tan biến.

- Xong chưa? – Matt lo lắng hỏi.

- Tôi nghĩ thế. Tôi sẽ bỏ vào phong bì ngay bây giờ và trước bữa trưa nó đã nằm gọn trong tay y tá rồi... gửi bà Ursula Sawyer, Địa chỉ gì nhỉ, Matt?

- Số 97, phố Fingleton, Drummoyne

Luce thung thảng bước xuống cuối hiên và ông ọo thả người xuống chiếc ghế mây gần đó lên tiếng khiêu khích.

- Ôi chao, cử chỉ nghĩa hiệp của ông ấy chẳng giống quận công xứ Fauntleroy chút nào hết.

- Nếu cậu ngồi trên ghế đó mặc độc quần đùi thì trông không khác gì bọn tội phạm – Michael bắt đầu phản công dứt tọt lá thư của Matt vào túi quần.

- Ôi, chán chết lên được!

- Để mọi chuyện được yên đi Luce – Matt nói, giọng anh hướng về cánh cửa liếp phòng y tá Langtry đang mở toang.

- Lo cái thân mình trước đi, Mike! Tôi còn một lá thư gửi vợ Matt đây, ông có thể gửi luôn một thể - Luce thì thảm nhưng cố để cho cả ba nghe thấy – Muốn tôi đọc nó không? Kính gửi phu nhân, phu nhân có biết đáng lang quân của mình giờ mắt đã như thầy bói không?

Matt lao bật khỏi ghế, dờ dẫm, may thay Michael đã can thiệp kịp thời, anh đứng chen vào giữa người đàn ông mù đang cứng đờ kiềm chế cơn đau đớn đang dày vò, anh ôm chặt lấy Matt.

- Thôi mà bạn, hấn ta trêu cậu ấy mà. Bình tĩnh lại nào! Nghe mình nói này, có chuyện gì đâu nào! Làm sao hấn có thể làm thế dù cho có muốn. Các giám thị đời nào cho phép chuyện này xảy ra.

Luce dõi theo, khoái chí với cảnh tượng này, và không buồn co cái chân ngáng lối đi dù đã thấy Michael quyết định dẫn Matt ra bàn ngồi cùng với mọi người. Thôi thì thà nhẫn nhịn còn hơn bạo động lúc này, Michael đành

dẫn Matt đi vòng qua cái chân ngông nghênh ấy, lặng lẽ tránh xa đĩa đói. Sau khi bị bỏ mặc, Matt đã tới bên bàn còn Michael đã khuất vào trong khoa, Luce mới đứng lên lững thững tới hàng bao lon, nhào người lên trên, vênh ta nghe ngóng tiếng rì rầm của Michael và y tá Langtry qua cửa sổ để ngó, tuy đứng ở vị trí này với cái tư thế tỏ ra chẳng thèm nghe lỏm nhưng những người bên trong nhìn dáng điệu của hắn cũng thừa hiểu hắn ta đang giởng tai nghe ngóng. Rồi cửa sổ bị đóng lại, tất cả lại im ắng như tờ. Luce đi lướt qua hội đánh bài và biến vào trong khu điều trị.

Hắn tìm thấy Michael đang phết bơ lên bánh mì trong phòng sinh hoạt chung. Bánh mì bơ dòn tan là món duy nhất được tất cả ưa chuộng, đến nỗi đạo này Cứ 15 phải theo yêu cầu mọi người, các bệnh nhân cũng như toàn thể nhân viên tiêu thụ một khối lượng bánh khá lớn mỗi khi có cơ hội, cũng bởi nó quá tuyệt. Cứ đúng chín giờ tối, tiệc trà cuối ngày chưa bao giờ để thừa khẩu phần đáng kể hàng ngày ấy.

Phòng sinh hoạt chung đâu phải nhà bếp, nó chỉ đơn giản là nơi dự trữ thực phẩm và là khu rửa đồ. Ở đây có một chậu rửa to đùng và một tủ chạn kê dưới xích đông chạy dọc bức tường ngăn nó và phòng vệ sinh bên cạnh. Chiếc bồn rửa đặt ngay dưới cửa sổ, trên mặt quầy có một lò nướng cách xa bồn rửa. Căn phòng thiếu tủ lạnh nhưng có dây xích treo thịt lủng lẳng tít tận rằm nhà, đu đưa như những đèn lồng Trung Quốc.

Sát góc ghế băng là xoong khử trùng xinh xắn mà y tá Langtry thường dùng để luộc dụng cụ tiêm, số dụng cụ ít ỏi phòng khi cần đến. Xét thực tế, cô chỉ giữ hai ống tiêm, kim tiêm dưới da, kim khâu, một đôi kẹp gấp kim khâu, fóc xép các loại đã được tiệt trùng phòng trường hợp bệnh nhân tự gây thương tích hay đánh nhau hoặc trong trường hợp tìm cách tự tử buộc phải tiêm giảm đau ngay. Hồi khu X mới mở cửa đã có cuộc tranh cãi nảy lửa về vấn đề bệnh nhân nào được phép giữ dao cạo râu, thắt lưng và các đồ dùng có nguy cơ gây thương tích, và có nên cho dao bếp vào tủ khóa kín không. Nhưng cuối cùng, phải thú nhận những vấn đề nêu ra đó là phi thực tế, và duy nhất một lần có một bệnh nhân sử dụng chính mình làm dụng cụ sát hại. may mà không thành. Bao lực từ bệnh nhân không bao giờ được dự tính khi duyệt các quyết định, vì bệnh nhân nào không tuân thủ các quy định của Cứ 15 thì không được ở lại.

Đến tối phòng sinh hoạt chung lớn nhốn gián. Mọi kẻ sách vệ sinh trên đời này cũng không đuổi nổi chúng bởi chúng bay từ ngoài vào, bò từ cống rãnh lên, rơi từ mái hiên ẩm mốc xuống, gần như tồn tại phi vật chất. nếu ai trông thấy con nào là giết luôn con đó nhưng luôn có những con khác đến thế chỗ. Neil có thói quen tổ chức một cuộc săn lùng có quy mô mỗi tuần một lần, tất cả mọi người trừ Matt đề ra kế hoạch bỏ túi ít nhất hai mươi con, và việc đó

có lẽ hạ được mật độ dân số của gián tới mức tha thứ được. Tuy nhiên căn phòng nhỏ ảm đạm này luôn rất sạch sẽ và gọn gàng, cho nên việc thu nhặt những con ăn xác thối này không nhiều lắm.

Luce đứng ở ngưỡng cửa theo dõi Michael một lát, rồi thò tay vào túi quần rút đồ lẻ ra, quần thuốc lá. Mặc dù Michael thấp hơn Luce mười ba phân vì Luce cao những trên một mét tám, cả hai cực kỳ cân đối, đều cởi trần, ngực nở, vai rộng, bụng phẳng.

Quay đầu sang trái, Luce thấy cửa phòng y tá Langtry đối diện phòng sinh hoạt chung đang đóng kín.

- Tôi chưa bao giờ tìm cách chọc ngoáy ông phải không? – hấn hỏi Michael, tay nhét hộp sợi thuốc trở lại túi quần rồi khoanh tay một cách lười biếng, một mẫu giấy cuốn bị đùn ra môi dưới, hấn nhổ toẹt ra.

Thấy Michael chẳng thèm trả lời, hấn lặp lại câu hỏi bằng giọng điệu cố ý làm cho người ta phải nhảy nhồm lên.

- Tao chưa bao giờ tìm cách chọc ngoáy mày phải không?

- Sao mày lại muốn thế? – Michael không chồm lên nhưng đã đập lại.

- Bởi vì tao thích chọc ngoáy người khác lắm. Tao thích làm cho mọi người phải quần quai. Nó phá đi sự đơn điệu tẻ tẹ vô cùng.

- Mày nên làm cho chính mày thú vị và hữu ích ấy – trong cách nói của Michael có một sự đay nghiến, anh vẫn cảm thấy sự khổ sở của Matt.

Điều thuốc cháy dở rơi ngang trái xuống sàn nhà, tờ giấy bị ném liệng đi, Luce xông vào phòng và ghi chặt cánh tay Michael, bẻ quặt ra sau.

- Mày nghĩ mình là ai mới được chứ. Mày dám chỉ đạo tao à?

- Nghe những lời mày phun ra cứ như trong kịch – Michael nói thẳng vào mặt Luce.

Dễ đến một phút họ không nhúc nhích, chỉ trừng trừng nhìn nhau.

Thế rồi Luce nói tay, nhưng thay vì bỏ tay ra hấn lại chộp lấy bắp tay Michael, những ngón tay cắm ngáp điên cuồng vào da thịt anh khi chộp quá mạnh.

- Michael của ta, bên trong mày có gì đấy? – Luce thì thào – Thăng bé mắt xanh nhỏ bé đáng yêu của y tá, của mọi người đây rồi. Có một thứ bên trong mày mà cô ấy không thích một tí nào. Nhưng tao biết nó là gì rồi, và tao biết phải làm gì với nó.

Giọng gầm ghè và bàn tay trượt xuống cổ tay Michael, nhẹ nhàng bắt anh phải thả con dao cắt bơ. Không ai dám thử mạnh. Rồi khi đầu của Luce dí sát môi của Michael tách ra, anh rít một hơi thật sâu qua kẽ răng và mắt toé lửa.

Họ nghe tiếng động và quay lại cùng một lúc. Y tá Langtry đang đứng ở ngưỡng cửa.

Tay Luce thả tay Michael ra tự nhiên, không quá vội vàng hoặc tội lỗi, rồi

với hành động kết thúc hần nhíp nhàng bước tự nhiên ra ngoài.

- Chưa xong à Michael? – y tá Langtry hỏi, giọng không được bình thường lắm mặc dù tất cả con người cô có vẻ bình thường, kể cả đôi mắt.

- Sắp xong y tá ạ - Michael nhặt con dao cắt bơ lên.

Luce bước qua một bên, nhìn gườm gườm y tá Langtry khi đi ngang qua và bỏ ra ngoài. Điều thuốc bị bỏ quên nằm trên sàn nhà, sợi thuốc và giấy cuộn bay nhẹ vì gió.

Hít một hơi thật sâu, y tá Langtry đi vào, không để ý rằng mình cứ vuội đi vuột lại từ trên xuống dưới chiếc váy của mình. Cô đứng ở chỗ có thể nhìn Michael cho rõ khi anh tiếp tục cắt bánh mì bơ vào một đĩa nhỏ và xếp chúng trên đĩa.

- Toàn bộ câu chuyện ra sao? – cô hỏi anh.

- Không có gì đâu – giọng anh thờ ơ.

- Anh chắc không?

- Hoàn toàn chắc.

- Cậu ta không...cố tình làm gì anh đấy chứ?

Michael quay đi pha trà, ấm trên bếp lò đang sôi sùng sục, phun khói dày đặc. Chúa ơi, tại sao người ta không để anh yên?

- Cố tình làm gì tôi ư? – anh nhắc lại, hy vọng rằng vẻ thản nhiên của mình sẽ làm cô bỏ qua.

Cô cố gắng trong vô vọng để điều khiển ý chí và tình cảm của mình vào khuôn khổ kỷ luật, nhận ra mình hiếm khi phiền lòng đến thế, mất thăng bằng đến thế.

- Thôi nào Michael, - cô nói không nhân nhượng – Tôi là người lớn và tôi không thích bị người khác nghĩ mình là con nít. Tại sao anh cố tình cư xử với tôi như thể anh có suy nghĩ trong đầu là chuyện đó quá sức tôi thể hả? Tôi hỏi lại lần nữa, có phải Luce đã có hành vi gây sự với anh trước không? Phải hần không?

Michael làm sánh nhiều nước sôi khi lập bắp rót từ ấm đun sang ấm trà đang hãm.

- Không có đâu y tá, hần không làm gì thật mà. Hần chỉ hành động đúng như một thằng Luce thôi – anh cười khẩy, đặt ấm xuống bếp, tắt lửa và quay lại đối diện với cô – Chuyện rất đơn giản, Luce chỉ cố tìm cách chọc tức tôi. Đó là cách nó thể hiện chính nó. Nhưng nó không thể. Tôi đã gặp nhiều kẻ như Luce rồi. Tôi xử sự thế nào không quan trọng, tôi sẽ không bao giờ mất tính kiềm chế nữa – Bàn tay kia của anh nắm chặt lại – Tôi không thể! Tôi sợ điều tôi có thể làm.

Ở anh có cái gì đó buồn cười, Luce cũng đã dùng từ này. Mắt cô dán chặt vào vai trần của anh, lông ngực sáng màu, không biết có phải da anh óng ánh vì mồ hôi không. Cô chột hoảng vì bắt gặp ánh mắt anh, cảm thấy đầu

óc nhẹ tênh và bụng còn cào, yếu đuối như một cô gái nhỏ lần đầu tiên phải lòng một người lớn thờ ơ với mình.

Mặt cô nhợt ra, người lão đảo. Anh vội vàng tới bên, đoán chắc cô sắp xỉu, anh vòng tay qua eo cô, đỡ cô bằng đủ sức mạnh xoa đi mọi sức nặng trên đôi chân. Cô không cảm thấy gì khác ngoài vòng tay anh, vai anh, cho đến khi cảm thấy gì đó trào dâng bên trong khiến hai núm vú cương cứng, bó ép ngực cô đau nhức.

- Ôi Chúa! Không! – cô hoảng hốt kêu la, vùng ra và vùng nắm đấm như thể một cử chỉ đang chống lại Luce – hấn nham hiểm lắm! – Cô rít qua kẽ răng – hấn sẽ phá huỷ bất cứ thứ gì chỉ để thấy nó méo mó đi.

Cô không phải là người duy nhất quá bị tác động, bàn tay Michael nâng lên gạt mồ hôi trên mặt và hơi quay người, bắt mình thở đều, không tự tin khi nhìn cô.

- Chỉ có một cách xử lý Luce – anh nói – đó là không để cho hấn chọc cô.

- Hấn cần bị phạt sáu tháng đi dọn đất!

- Tôi có thể tự giải quyết với hấn, tất cả chúng tôi ở khu X đều giải quyết được mà – Anh nói nhẹ nhàng và lấy lại được sức để nhặt cái khay lên – Thôi mà y tá, cô sẽ thấy đỡ hơn sau khi uống một tách trà này.

Cô cố mỉm cười và nhìn anh, không biết mình đang xấu hổ hay hả giận nữa, cô tìm kiếm cái gì đó trên khuôn mặt anh để khẳng định lại. Nhưng ngoài đôi mắt hoàn toàn xa lạ, và đôi mắt không toát lên điều gì trừ mức độ tình cảm kích động bởi cơ thể đang căng ra. Phải chăng cô như thế là bởi tại Luce.

Không có dấu hiệu Luce có mặt trong khoa hay ngoài hiên, nhóm chơi bài dừng chơi ngay khi nhìn thấy âm trà bởi họ chờ đợi sự kiện này mãi rồi.

- Càng toát mồ hôi tôi càng uống nhiều trà – Neil nói, làm một ngụm cạn cả ca nước, rồi giơ ra xin thêm.

- Đến lúc uống thuốc muối rồi đây, bạn của tôi ạ - y tá Langtry cố nói bằng vẻ tươi cười gượng gạo đúng mức cần thiết và hợp với giọng điệu. Neil liếc rất nhanh. Mọi người cũng vậy.

- Có chuyện gì thế y tá? – Nugget hỏi, giọng lo lắng. Cô mỉm cười lắc đầu.

- Một cuộc gây sự nho nhỏ của Luce. Cậu ta đâu?

- Tôi có cảm giác hấn ta đi về hướng bãi biển.

- Trước một giờ ư? Nghe không giống Luce lắm.

Nugget nhe răng cười, sở thích của anh ta trước những vụ lộn xộn nho nhỏ càng tăng khi nhe hai răng trên vầu ra.

- Tôi có nói hấn đi bơi đâu? Tôi có nói bãi biển nào đâu? Hấn đi dạo

thôi mà và nếu tình cờ gặp một thiếu nữ hay hay..thì là mà...họ dừng lại, trò chuyện, thế thôi.

Michael thở dài thườn thượt, mỉm cười với y như thể muốn nói, xem đây, tôi đã bảo mà, chẳng có gì đáng ngại, rồi ngả mình ra sau ghế, vươn một tay ra đỡ gáy, bắp ngực nở nang của anh căng ra, lông nách lộ ra đen nhánh lóng lánh mồ hôi.

Cô lại cảm thấy thần sắc của mình đi đâu mất, hết sức bình sinh đặt tách trà xuống đĩa mà không làm đổ nước. Nực cười quá! Cô thầm nghĩ bướng bỉnh chống chế. Mình không còn là cô học trò! Mình là một phụ nữ trưởng thành và chững chạc rồi mà.

Neil đánh hơi, vươn tay ra khua trước mặt để cô dừng những suy tư.

-        Này, này! Y tá bị sao vậy? Cảm lạnh rồi à?

Cô đứng lên, thản nhiên như không.

-        Chắc thế. Các anh ổn chứ nên tôi nghỉ sớm? Hay tốt hơn là tôi báo cáo viện trưởng cho người trực ca trưa.

Neil thấp từng cô về khoa, những người còn lại đứng bên bàn ăn vẻ lo lắng, Michael cũng thế.

-        Chúa lòng lành, xin đừng dập tắt sự êm ả của chúng con – Neil cầu khẩn – Chúng ta đi lòng vòng nhé, y tá sẽ ổn chứ? Có lẽ tốt hơn là tôi đi bộ cùng em về khu ở.

-        Không cần đâu Neil, thật đấy. Tôi ngờ rằng nếu có gì ngoài chuyện đó chỉ là vì hôm nay tôi không cảm thấy mình là chính mình thôi. Có lẽ tại thời tiết. tưởng là sẽ mát và khô sớm, ai ngờ trời đất cứ mù mịt như một liễn súp. Một buổi chiều nghỉ ngơi sẽ giúp tôi thư thái – cô vén tấm rèm gió và ngoái đầu qua vai mỉm cười với anh – Tôi sẽ gặp lại anh tối nay.

-        Với điều kiện cô cảm thấy khá hơn. Nếu không, cô cứ nghỉ, đừng lo. Đảm bảo khoa của chúng ta sẽ yên lành như một nắm mồi.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 3

Phòng của y tá Langtry nằm trong dãy mười phòng xây dựng theo thiết kế tổng thể không đâu có của Cú 15, nối nhau thành một hàng, trước mặt là một hàng hiên rộng, toàn bộ cấu trúc ọp ẹp này được xây trụ cách đất ba mét. Suốt bốn tháng trời cô là công dân duy nhất ở đây, đó không phải dấu hiệu cô bị cô lập với xã hội mà là sự thèm khát riêng tư của một phụ nữ trưởng thành. Từ khi gia nhập quân đội vào năm 1940, cô luôn phải chung đụng, bốn người nhét vào một lán nhỏ trong những ngày ở trạm thương binh dã chiến. Lần đầu tới Cú 15, nó cứ như một thiên đường, cho dù từng phải chung đụng phòng, chính căn phòng cô đang chiếm giữ và cả toà nhà náo nhiệt vì tiếng phụ nữ lanh lảnh từ xa đến gần. Khi đó, chẳng ai nghĩ tới chuyện sẽ có lúc đội ngũ y tá bị thu hẹp, những người sót lại phải chia khoảng cách giữa họ với nhau ở mức tối đa và được đắm mình trong sự xa hoa là yên thân một mình.

Y tá Langtry cứ thế vào phòng mình và lập tức băng tới bàn làm việc, mở ngăn kéo trên cùng lấy ra một chai lít rượu hạt Nembutal. Trên bàn có một bình nước lọc úp miệng bằng ly thủy tinh rẻ tiền, cô lấy ly ra, rót một ít nước, nuốt viên thuốc trước khi định đổi ý. Đôi mắt trong gương nhỏ treo tường đằng xa kia sạm đen, hốc hác, cô cứ mặc chúng như vậy cho đến khi thuốc Nembutal phát huy hiệu lực.

Cô chống lại sức ỳ, tháo hai chiếc cặp giữ mạng ra và nâng toàn bộ đồ nghề ra khỏi mớ tóc đầy mồ hôi, để nó rỗng và cứng nhắc trên chiếc ghế bành cứng nơi cứ trêu ngươi cô. Cô tựa vào thành giường để cởi bỏ đôi giày đồng phục, đặt chúng ngay ngắn ra xa cho chắc mình sẽ không đá nó vào gầm giường, rồi đứng lên cởi đồng phục và đồ lót.

Chiếc váy cùng sợi bông kiểu phương Đông treo trên móc cửa ra vào, cô chui vào váy đó và đi tắm trong phòng tắm chật chội không có gì thích thú. Cuối cùng, da dẻ sạch sẽ, ăn mặc đàng hoàng trong bộ ngủ cô tông mỏng, cô nằm xuống giường nhắm mắt lại. Thuốc Nembutal bắt đầu ngấm, cho cô trạng thái không như say rượu gin mà lại như say gin, ngây ngất và hơi buồn nôn, nhưng ít ra nó cũng có tác dụng. Cô thở dài và trở mình để khỏi nghĩ ngợi. Mình yêu anh ấy sao, hay điều đó còn khác xa tình yêu? Mình đã quá xa rời cuộc sống bình thường, đang khuất phục những tình cảm xác thịt quá

cay nghiệt? có thể thế. Mình hy vọng thế. Không yêu. Không phải ở đây. không phải với anh ta. Với mình, anh ta không có vẻ là tuýp người yêu say đắm.

Các hình ảnh cứ mờ dần, dừng lại, lẫn lộn, cô buồn ngủ, ơn trời rằng cô có thể bảo mình rằng sẽ là thiên đường nếu không bao giờ tỉnh khỏi giấc ngủ này nữa, đừng bao giờ, đừng bao giờ...

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 4

Lúc cô tới sân khu X là khoảng bảy giờ tối, cô gặp Luce ngay ngoài cửa, chắc hần hần sững lại vì sự chần chừ của cô, nhưng cô chận hần lại, nhìn nghiêm nghị.

- Tôi muốn gặp anh một lát, được chứ?
- Ô, xong ngay! Thế là tôi đã có một cuộc hẹn rồi! – hần đảo mắt láo liên.

- Thôi đi, vào trong đi trung sĩ.

Luce đứng nhìn cô cởi nút quai mũ màu xám sọc đỏ, treo nó lên trên chiếc mũ kép đỏ đã treo lúc ban ngày, hần thích cô trong bóng tối hơn, một cô lính nhỏ từ đầu đến chân đều xám như chì.

Ngồi xuống bàn, cô ngược lên thì thấy hần đang đứng tựa tường ngay cạnh cánh cửa để ngỏ, khoanh tay trước ngực, sẵn sàng chuồn cho nhanh.

- Vào đi, đóng cửa lại. Trung sĩ, nghiêm – Cô nói dứt khoát, đợi cho đến khi hần ta hoàn tất, cô mới tiếp tục – tôi đề nghị giải thích cho tôi biết chính xác chuyện gì đã diễn ra trong phòng sinh hoạt giữa anh và trung sĩ Wilson sáng nay.

- Có gì đâu y tá – hần nhún vai lắc đầu.
- Có gì đâu y tá. Với tôi chuyện đó không có vẻ là "có gì đâu".
- Vậy nó có vẻ như thế nào? – hần hỏi, cứ cười mãi, có vẻ như buồn cười về cô hơn là bực mình.

- Có vẻ như anh đã đề xuất một trò đồng tính với trung sĩ Wilson.
- Đúng thế - hần nói thản nhiên.

Tựa ra sau, cô phải ngưng một lát để tìm lời, tiếp theo là câu hỏi:

- Tại sao?
- Ôi dào, chỉ thử thôi mà, có thể thôi. Hần ta đẹp. Tôi muốn xem hần sẽ làm gì.

- Thôi bỏ quá đây, Luce.

Hần cười thành tiếng.

- Thì hần có thể đuổi tôi! Tôi bảo này, hần là một tay to khoẻ lắm đấy.
- Như thế không giải thích lý do tại sao anh lại đề xuất điều đó, đúng không? Hãy để trung sĩ Wilson yên. Anh ta không hề đồng tính đâu.

Thế rồi một cú chuyển động đột ngột làm cô ngã bật ra sau, hấn đã ngồi tót lên thành bàn, cúi sát vào mặt cô đến nỗi cô có thể thấy cấu trúc khác thường của tròng mắt hấn, vô vàn vân đốm đa sắc như đặt tính của tắc kè hoa, con người hơi lồi và phản xạ rục rờ. Và tim cô như muốn bật ra vì đập dồn, nhờ lại ảnh hưởng của hấn với mình trong hai ngày đầu ở khoa, cô cảm thấy đỡ dần, bị thôi miên, gần như bị bỏ bùa mê thuốc lú. Nhưng lời hấn tiếp theo kéo cô khỏi sự mê muội, khỏi sức mạnh kia.

-       Này em, anh có một thứ - hấn nói dịu dàng – em muốn gọi nó là gì cũng được! Trẻ, già, trai, gái – tất cả với anh đều là cục thịt.

Cô không thể ngăn cơn hôn hên khiếp sợ.

-       Thôi ngay! Không được nói năng như thế! Đồ mất dạy!

Mặt hấn càng dí sát hơn, cái mùi sạch sẽ và khoẻ khoắn của hấn bao trùm lấy cô.

-       Nào y tá, thử anh đi! Em không biết vấn đề của em là gì đúng không? Em chưa bao giờ thử ai. Sao em không bắt đầu với người tốt nhất? Anh là người tốt nhất ở đây, thực đấy..Ồi, đàn bà, ta có thể làm em run rẩy và bật thét lên đòi nữa! Em không thể tưởng tượng được ta có thể làm với em thế nào đâu. Nào y tá, thử anh nhé! Chỉ thử thôi. Đừng lãng phí mình để thành bà cô già hoặc một dân Anh di cư róm đời đến khi quá mệt mỏi không đứng dậy nổi nữa. hãy thử ta! Ta là tốt nhất đấy!

-       Làm ơn đi cho! – cô nói, chun mũi lại.

-       Tôi không mấy khi thích hôn, nhưng tôi sẽ hôn em. Nào y tá, hôn đi!

Không có lối thoát, lưng ghế cô quá sát tường đến nỗi chỉ đủ chỗ để cô ngồi vào, nhưng cô đẩy ghế ra sau mạnh đến nỗi rạn cả chớp cửa sổ sau lưng, người cô ngã hấn ra sau trong cơn điên giận, ngay cả Luce cũng không thể làm lẫn cái điều đang thực sự diễn ra với gì khác.

-       Luce ,cút! Ngay lập tức! – Cô bịt tay ngang miệng như thể nôn mửa, đôi mắt dán vào khuôn mặt đang trong cơn kích động kia như thể đang trông thấy quỷ.

-       Thôi được, vậy thì cứ việc phí đời – hấn nói và đứng lên, xốc và vuốt quần để kìm cơn cương cứng – Cô ngốc lắm! cô sẽ chẳng thích nổi một kẻ nào trong số kia đâu. Chúng không phải là đàn ông. Tôi là người đàn ông duy nhất ở đây.

Sau khi hấn đi, cô nhìn trân trân cánh cửa đóng kín cho đến khi cảm thấy hoảng sợ và nỗi kinh sợ bắt đầu ngấm, muốn khóc đến nỗi nếu không tiếp

tục nhìn trân trân cánh cửa kia thì cô sẽ khóc mất. Bởi vì cô đã cảm nhận được sức mạnh trong hần, ý chí có cái hần muốn bằng bất cứ giá nào. Và tự hỏi liệu có phải Michael cũng cảm thấy như vậy lúc ban ngày, ngây ngô vì đôi mắt dâm đang trừng trừng đó.

Neil gõ cửa, bước vào và đóng cửa lại, một tay giấu gì đó sau lưng. Trước khi ngồi xuống ghế khách, anh lấy hộp thuốc lá ra và đẩy qua bàn mời cô. Theo một phần nghi thức, cô sẽ tỏ thái độ phản đối chiếu lệ, nhưng tối nay cô nhặt thuốc, tựa lưng chằm lura như thể cô cần nó kinh khủng tới mức không còn tâm trí để mà phản đối.

Cô không bước mà lê đôi bốt trên sàn nhà, Neil nhướn mắt.

- Tôi chưa bao giờ thấy y tá ngồi mà không bỏ bốt ra. Em có tin rằng mình thích hợp với nơi này không. Cảm gió ư? Hay nhức đầu?

- Không cảm cũng không đau đầu, thưa bác sĩ, tôi hoàn toàn bình thường. Đôi bốt không được cởi ra bởi vì tôi gặp Luce đi ra ngay khi mới đến và tôi muốn nói đôi điều với hần, cho nên tạm quên đôi bốt.

Anh đứng lên, đi vòng qua bàn và quỳ gối ngay sát thành ghế cô, vỗ vào đùi:

- Nào, giơ chân lên.

Dây kéo đôi ghệt vải của cô bị mắc cứng khiến anh phải loay hoay mãi mới kéo được khoá, rồi anh bóc ghệt ra, nới lỏng viên bốt đủ để tháo chúng khỏi chân và kéo tất chân cô lên trên mép gấu quần. rồi anh tiếp tục làm tương tự với chân kia, ngồi quỳ lên gót chân, vặn người tìm kiếm đôi giày vải cô đi trong khoa khi trời tối.

- Ở tầng dưới cùng ấy – cô chỉ.

- Thế tốt hơn – đôi săng đan khiến anh hài lòng – Thoải mái chưa?

- Rồi, cảm ơn anh.

- Y tá vẫn hơn tránh mặt tôi – Anh quay lại ghé ngồi.

- Tôi có đủ công chúng rồi! – cô liếc xuống đôi thấy run run của mình, và cảm thấy ngạc nhiên vì mình.

- Sao y tá không tiếp tục nghỉ ốm đi?

- Chỉ đau đầu thôi Neil ạ.

Họ hút thuốc trong yên lặng, cô cố ý nhìn ra cửa sổ, anh chăm chú quan sát cô. Thế rồi khi cô quay lại gạt tàn thuốc, anh rút tờ giấy đang úp trên mặt bàn chìa ra trước mặt cô. Michael! Hệt như cô thấy bên ngoài, đẹp và khoẻ, đôi mắt chân thành và thẳng thắn, dường như không thể có điều gì tầm thường ẩn giấu trong đôi mắt đó.

- Bức này đẹp nhất đấy, tôi thấy thậm chí còn đẹp hơn Luce – cô vừa nói vừa cúi nhìn bức vẽ thêm khát, hy vọng không nhảy chồm lên khi trông thấy thứ anh mang cho cô. Nâng nó rất cẩn thận, cô trả lại anh – Anh ghim lên tường cho tôi được không?

Anh tuân lệnh, lấy kẹp ghim từng góc, định vị nó ở góc phải cuối hàng giữa, sát bức chính anh. Nó khiến anh nổi hơn, vì trong khi cố lột tả mình, anh không tài nào vô tư khách quan được, và khuôn mặt anh trên tường yếu đuối, căng thẳng và còm cõi.

- Chúng ta đã xong – Anh nói và lại ngồi xuống – Thêm điều nữa này. Cô nhận lấy điều thuốc cứng nhắc hao hao lần đầu tiên, hút một hơi thật sâu, và trong lúc nhả khói cô nói liền thoảng và giả tạo.

- Michael toát lên với tôi điều bí ẩn của đàn ông – tay cô chỉ vào bức vẽ mới.

- Y tá đoán trật rồi – Neil nói đơn giản, không lộ rằng mình hiểu khó khăn với cô đến nhường nào khi khơi chủ đề Michael, không lộ thiên kiến cá nhân với chủ đề cô và Michael – Chính phụ nữ mới bí ẩn. hỏi từ Shakespeare tới Shaw thì biết.

- Chỉ với đàn ông thôi. Shakespeare và Shaw đều là phái nam. Như thế một chiều quá, anh biết đấy. Phái đối lập là miền đất lạ. cho nên cứ lần nào tưởng rằng mình giải quyết được cánh đàn ông, người ta lại lẫn đi đâu mất tiêu, toàn bơi ngược chiều với mình – cô gạt tàn thuốc và cười mỉm – có khi lý do chính yếu khiến tôi thích điều hành khoa này là kiếm được một cơ hội hiếm có khó tìm để tìm hiểu một nhóm đàn ông mà không bị các phụ nữ khác can thiệp.

- Rất lạnh nhạt! – anh cười phá lên – Nói gì với tôi cũng được, nhưng chớ nói ra điều ấy cho Nugget biết, nếu không nó sẽ bị mắc cả hai bệnh cùng một lúc là dịch hạch và bệnh than đấy.

Thái độ trong mắt cô tỏ ra hơi bất cần như thể cô sắp phản đối rganh phán xét cô sai lầm, nhưng anh tiếp tục nhẹ nhàng không để cô có dịp chặn họng, phân vân không biết liệu cô có thể phản ứng lạ lùng ra mặt hay không.

- Về cơ bản đàn ông là những sinh vật đơn giản nhất, có lẽ không đến nỗi thuộc loài nguyên sinh nhưng chắc chắn không đến mức thuộc loại động vật cấp cao khó đoán.

- Vớ vẩn! Các anh còn bí hiểm hơn cả loài động vật cao cấp, và còn quan trọng hơn nhiều, lấy Michael làm...

Không, cô không thể làm điều đó. Không thể lôi mình vào vụ Michael và

Luce trong phòng sinh hoạt chung, dẫn cho trên đường từ nhà tới khu X cô đã quyết định Neil có thể là người duy nhất giúp đỡ được mình. Nhưng cô chợt thấy việc kể cho anh nghe về hai người kia sẽ lộ ra chính bản thân mình trong khi không được phép làm điều đó. Thế rồi xuất hiện cảnh tượng kinh tởm với Luce, cô dừng kể cả điều đó, không thì thành tự sát mất. Cô im bật, không nói hết câu.

- Được rồi, hãy lấy Michael làm ví dụ - Neil nói như thể cô đã hoàn chỉnh câu trên – Có gì đặc biệt ở nhà hảo tâm Michael đây? Bao nhiêu người như anh ta để chúng ta thấy học búa?

- Neil, nếu anh còn nói những điều nghe tương tự như Luce Daggett, tôi sẽ không bao giờ nói một lời với anh nữa.

Anh ngạc nhiên đến nỗi đánh rơi điều thuốc, cúi nhặt nó lên rồi ngồi nhìn cô nghi ngại và sững sốt hỏi:

- Có chuyện quái quỷ gì rồi thế?

- À, đồ khỉ gió! Hấn tiêu rồi – Đó là tất cả những gì cô có thể nói.

- Y tá có coi tôi là bạn không đây? Ý tôi là một người thực sự sát cánh trong mọi lúc.

- Tất nhiên rồi. Anh không phải hỏi tôi điều đó.

- Có phải chính Luce đã gây sự với y tá không, hay là Mike? Tôi hiểu và chịu đựng Luce suốt ba tháng nay mà chưa hề cảm thấy như lúc này. Thực sự kể từ khi Michael tới. Chỉ trong hai tuần, nơi này dường như trở thành một lò hơi bất ổn. Tôi chờ đợi từng phút nguy cơ bùng nổ nhưng cho đến nay nó vẫn âm ỉ trong trạng thái nguy hiểm và rồi lại xẹp. Chờ đợi một sự bùng nổ mà ta biết sẽ phải bùng nổ là một cảm giác bất ổn nhất. Cứ như phải nằm trên đồng lửa.

- Tôi biết anh hơi coi thường Michael nhưng tôi không cho là chuyện quá sâu sắc – cô nói và cắn môi.

- Tôi không coi thường Michael. Hấn là tay được đấy, nhưng Michael là sự khác biệt. không phải Luce. Mà là Michael.

- Thật nực cười! Sao Michael lại có thể làm mọi thứ khác đi được chứ? Anh ấy rất...rất tĩnh mà?

Trời ơi, chuyện chẳng đi đến đâu, anh nghĩ, nhìn cô thận trọng. Cô không biết chuyện gì đang xảy ra với cô, với anh, với tất cả mọi người hay sao?

- Có lẽ bởi vì chính em khác trước. Kể từ khi Michael tới – anh nói rành rọt – Chắc chắn em phải nhận ra rằng chúng tôi có xu hướng tiếp nhận mọi trạng thái, mọi quan điểm từ em, kể cả Luce. Mà từ khi Michael tới, y tá thành người rất khác, trạng thái khác, quan điểm khác.

Chúa ơi, giữ cho vẻ mặt đàng hoàng đi y tá Langtry, đừng để nó méo mó tí nào. Không hề. Bộ mặt cô đang nhìn anh với một sự chú ý hoàn toàn lịch sự, thản nhiên, bình tĩnh, tự chủ. Nhưng óc cô đang căng rần rật để đối phó mọi

tác động của cuộc phỏng vấn này, và định ra một công thức hành động trong trường hợp không qua mặt được Neil, và anh vừa cho cô nhận ra rằng anh hiểu cô quá rõ đến không ngờ. Mọi chuyện anh nói đều thật, nhưng cô không thể thú nhận với anh, cô quá lo ngại sự yếu đuối của anh, và thâm rủa anh vì cố tình xen vào chuyện riêng của cô đến nỗi đầu óc cô không kịp xoay sở.

- Tôi mệt rồi Neil ạ - cô nói, khuôn mặt đột nhiên lộ ra tất cả sự căng thẳng của một ngày dài vất vả - Cuộc nói chuyện quá dài. Hay là tôi quá yếu không biết. Giá mà tôi biết được – Cô liếm môi – Làm ơn đừng đổ hết tội lỗi lên đầu Michael. Quá phức tạp khi phải chịu một sự đơn giản hóa đến như vậy. Nếu quả thật tôi khác trước thì đó là vì những sự việc xảy đến trong tôi. Chúng ta đang gần điểm cuối, đang sắp bắt đầu những điều mới. Tôi nghĩ là mình đang chuẩn bị cho điều đó, và có lẽ tất cả mọi người đều vậy. Còn tôi đã mệt. Xin đừng làm cho chuyện trở nên khó khăn hơn. Thế là đủ giúp tôi rồi.

Có gì đó lạ thường đang diễn ra với Neil, anh thực sự có thể cảm nhận tới từng thớ thịt trong khi ngồi nghe một Honour Langtry nói gần như chấp nhận thất bại. Như thể trong khi nhìn cô tuột dốc thì nội lực của anh lại tăng lên. Như thể anh đang tiếp sức cho cô. Và đúng thế, anh thấu hiểu, cô chợt hiện ra rất con người như anh, một con người với những giới hạn về năng lượng và sức chịu đựng, và bởi vì có thể quy. Nhìn cô đây để hiểu ra sức mạnh của bản thân anh thay vì từ trước đến nay lúc nào cũng yếu đuối trước sức mạnh của cô.

- Khi mới gặp em – anh nói chậm rãi – tôi tưởng em được tôi luyện từ thép cứng. Tất cả những gì tôi không có thì em có. Mất đi vài người trong trận đánh ư? Em sẽ buồn, phải, nhưng chuyện đó cũng không thể đẩy em vào một nơi như X. Chẳng gì trong thế gian mênh mông này có thể đẩy y tá vào một nơi như X. Và đôi khi tôi đồ rằng em chính là điều tôi cần. Nếu tôi không cần, em đã chẳng giúp, nhưng em đã giúp. Vô cùng lớn lao. Tôi không muốn em sụp đổ lúc này. Tôi sẽ làm tất cả trong khả năng của mình để em không sụp đổ. Nhưng cũng thật hay khi cảm thấy lập ló sự thăng bằng trên con đường chuyển biến của tôi.

- Tôi hiểu điều đó... - cô mỉm cười nói, nhưng rồi cô thờ dài – Neil ơi..tôi xin lỗi, tôi thực sự cảm thấy hơi bị thời tiết tác động, anh biết đấy. Không phải tôi kiêu căng. Tôi không thể đâu. Anh hoàn toàn đúng về chuyện trạng thái và thái độ của tôi. Nhưng tôi có thể giải quyết được.

- Chỉ tại Michael ở khu X phải không? – anh hỏi.

- Anh biết rõ rồi còn phải hỏi tôi câu đó làm gì – cô nói ngạc nhiên – Tôi không thể thảo luận với một bệnh nhân về một bệnh nhân khác.

- Trừ khi đó là Benedict hoặc Luce – Anh nhún vai – Thôi được, thử

cũng đáng. Tôi không hỏi vì tò mò thông thường, hấn là một tay nguy hiểm. Hấn quá hoàn thiện. – Anh tỏ ý tiếc khi nói ra điều đó, cũng không hy vọng cô sẽ bỏ qua chuyện này trong khi đột nhiên xích lại rất gần. Tuy nhiên cô không lùi lại, cũng không quá tự vệ mặt đã đỏ bừng.

- Đã đến lúc tôi phải có mặt ở khoa rồi. Anh không cho là tôi đuối khéo đấy chứ, Neil. Tôi phải cảm ơn anh trong rất nhiều việc. – đến cửa cô dừng lại đợi anh – Tôi đồng ý với anh, Michael là một người nguy hiểm. Nhưng anh cũng vậy, cả Luce, và Ben nữa cũng thế trong vấn đề này. Có lẽ hơi khác nhau, nhưng đúng thế...tất cả bọn anh đều nguy hiểm.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 5

Đêm đó cô rời khỏi khoa sớm hơn thường lệ, lịch sự từ chối lời mời của Neil và lững thững về phòng. Khổ quá, chẳng có ai để tâm sự. nếu nói ra với đại tá Râu Xanh, ông ấy sẽ ghi chính tên của cô vào danh sách cần điều trị tâm thần, còn viện trưởng thì... Cô chẳng nghĩ ra ai để mình có thể tâm sự, ngay cả trong đám bạn đồng nghiệp, vì người thân nhất đã lên đường khi Cú 15 mới đóng cửa một phần.

Hôm nay là ngày thảm họa nhất trong cuộc đời của cô, một loạt kẻ đối địch cứ lần lượt tra tấn cô, làm cô rối trí, lo âu và sầu muộn. Michael, Luce, Neil và cả chính cô đang quần quai, nhằm tới mà bóp xé tiêu diêm như những hình ảnh trong tấm gương méo hình đã biến những hình thức thông thường thành quái đản.

Có thể có một sự giải đáp lo gic cho phần lớn những gì cô nhìn thấy hoặc nghĩ rằng mình nhìn thấy, trong phòng sinh hoạt chung. Bản năng mách bảo cô về Michael một kiểu trong khi tư cách anh thể hiện trong phòng sinh hoạt chung và một số lời phát ngôn của anh với cô lại theo kiểu khác. Tại sao anh không tổng khứ Luce đi, ngay cả đám quy hấn cũng không? Tại sao lại đứng đực ra đó để đến hàng tiếng như một thằng bù nhìn để cho sự hiện diện kinh hoàng đó xâm chiếm anh? Phải chăng bởi vì lần cuối cùng anh tổng khứ ai đó thì đã xảy ra một trận chiến chết người, và anh đau đớn nhập khu X? Rất có thể như thế, mặc dù cô không biết chắc có phải trận chiến chết người đã xảy ra như thế không. Giấy tờ của anh không được minh bạch, anh lại chẳng chịu nói gì. tại sao anh lại đứng yên để Luce hành hạ? Anh hoàn toàn có thể tránh đi chứ? Khi thấy cô đứng đó nhìn, sự hổ thẹn và căm ghét hiện rõ trong mắt anh, và sau đó anh làm ngo hoàn toàn với cô. Mọi hành động đều không chứng tỏ điều gì hết.

Tiếng Luce văng vẳng. Anh có một thứ, em muốn gọi nó là gì cũng được... Trẻ, già trai gái – tất cả với ta đều là cục thịt..Ta là tốt nhất đây..Thậm chí ta chính là một mẫu của Chúa...

Bất chấp kinh nghiệm của bản thân và kinh nghiệm nghề nghiệp của mình, chưa bao giờ có chuyện một kẻ như Luce tồn tại, một kẻ tự cài số để thực hiện chức năng giống đực ở bất cứ mức nào, như một trò chơi thông thường. Làm sao Luce nên thế này? Chỉ cần tưởng tượng sự đau đớn cần thiết để tạo ra một kẻ như Luce đã làm cô hãi hùng. Hấn có quá nhiều, mã ngoài, trí lực, thể lực và sức trẻ. Thế nhưng hấn lạch chẳng có gì, không một chút gì cả. Hấn

là một sự trống rỗng.

Neil ở chỗ tay lái, mọi lời thú nhận từ cô trong khi cô chưa có thời gian để hiểu đầy đủ chính bản thân mình. Trong mối quan hệ khá lâu và thân tình với Neil, cô chưa bao giờ nghĩ anh là một người đàn ông mạnh mẽ bẩm sinh nhưng rõ ràng anh như thế. Một người cứng rắn. Trời thương ta nếu anh không yêu ta, nếu không ta biết phải làm gì để đáp lại tình yêu đó cho đúng đây? Đôi mắt xanh dịu dàng kia lấp lánh như hai hòn bi ve..

Sốc vì phản ứng của chính mình với Michael quá dữ dội, quá bất ngờ, sự yêu đuối và con ngất xỉu bất thành linh trước khi kịp hiểu đầu đuôi. Cô chưa bao giờ cảm thấy thế trong đời, không hề cả khi quần quai một tình yêu trọn vẹn. Nếu Michael hôn cô, chắc cô sẽ vít anh xuống sàn nhà và chiếm đoạt anh ngay tại chỗ, ngay lúc ấy, như một gái điếm cuồng tình...

Khi ở trong phòng mình cô đã nhìn khao khát gần kéo trên cùng của bàn làm việc, nhưng cô không hề đụng đến chai Nembutal. Sớm ngày ra, sự có mặt của cô trở nên tuyệt đối cần thiết, cô biết rằng nếu thức cả buổi chiều thì chẳng gì trên đời này có thể buộc cô trở lại khu X nữa. Một liều trị sốc.

Nhưng bây giờ cô đã vượt qua sốc, ngay cả nếu có hàng loạt cơn sốc mới. Cô đã hoàn thành nhiệm vụ và trở lại X, trở lại cơn ác mộng chính là khu X giờ đây.

Tất nhiên là Neil có lý. Sự thay đổi chính ở cô, đó là do Michael, và chuyện đó đã ảnh hưởng xấu tới tất cả bọn họ. Thật ngớ ngẩn khi không nhận ra rằng cái linh cảm về điều chẳng lành của cô chẳng liên quan tí gì đến khoa này hay vừa các bệnh nhân, nó bắt đầu và nó kết thúc trong phạm vi bản thân cô mà thôi. Bởi vậy đã đến điểm dừng. Nó phải dừng! Phải dừng, phải dừng, phải dừng.. Chúa ơi, mình điên mất, mình như con khùng, hết như những kẻ đã từng phải ở X này, và rồi từ đây mình sẽ tới đâu? Tới đâu hả Chúa, tới đâu?

Có vết ố một góc sàn nhà nơi cô đã từng nấp ga bật lửa. Đôi khi nhìn vết đó mà bực mình, cô nhớ vậy. Giờ đây vết ố nằm đó, như một vết nhơ về sự vụng về.

Y tá Langtry tìm xô giẻ, chân quỳ, tay chà sát đám loang cho đến khi gỗ bóng loáng trông như màu trắng. Đến lúc này phần sàn nhà khác trông lại có vẻ như bản hơn so với đám vừa lau, thế là cô lại lê, từng khoảng một, cho đến khi toàn bộ sàn nhà ướt, sạch, bóng loáng. Nhưng làm thế cô dễ chịu hơn. Tốt hơn Nembutal. Và cô mệt đến mức buồn ngủ rũ ra.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 6

- Tôi bảo này, có gì đó bất ổn đối với y tá thì phải – Nugget than thở và rùng mình – Chúa ơi, con cảm thấy bấp bênh – anh bật ho từ tận đáy phổi, kéo theo vài tiếng đằng hắng, khặc, rồi vươn người qua vai Matt nhổ trúng thân cây cọ.

Cả sáu người đang ngồi chồm hồm trên bãi biển, trần truồng, quây thành vòng tròn, nhìn từ xa trông họ giống như một chiếc vòng được xâu bằng những viên đá nhỏ màu nâu, nằm yên một chỗ cứ như đang tuân theo một mệnh lệnh thần bí. Hôm nay là một ngày thật tuyệt, cảm giác ấm áp và hơi ẩm khí trời hoà quyện, thoát khỏi độ ẩm. Nhưng thay vì sự quyến rũ của thời tiết, họ quay lưng lại với biển, với cát và hàng cọ dừa, mà nhìn nhau thăm dò.

Y tá Langtry là nhân vật chính của cuộc tranh luận. Neil kêu gọi tập trung và tất cả rất đang chăm chú. Matt, Benedict và Luce cảm thấy rằng cơ thể y tá hơi bị ảnh hưởng thời tiết một chút nhưng nói chung là bình thường. Nugget và Neil thì lại nghĩ có một điều gì đó bất ổn thực sự, còn Michael trước sự gay gắt của Neil lần nào cũng bỏ phiếu trắng khi được hỏi.

Có bao nhiêu người trong chúng ta chân thật? Neil bắn khoản tự nhủ. Chúng ta tung đi tung lại những lý thuyết của mình về đủ mọi chuyện, từ bệnh no bệnh kia đến những vấn đề của phụ nữ, như thể chúng ta thực sự tin rằng cô chỉ hơi mệt một trong người thôi. Ước gì mình có thể bỏ đầu Michael ra, nhưng cho đến giờ vẫn chưa làm rõ được vấn đề. Hắn không yêu cô ấy ư! Mình yêu cô ấy, hắn không yêu. Liệu có đúng đắn hay công bằng không khi cô ấy không thể gặp mình vì hắn? Tại sao hắn không yêu cô ấy chứ? Mình có thể giết chết hắn vì việc hắn đang gây ra cho cô ấy.

Cuộc thảo luận không ác liệt, nó bùng lên và được đánh dấu chấm hết bằng một sự im lặng kéo dài, tất cả bọn họ đều đang lo lắng. Cô thực sự quan trọng, trước đó họ không có dịp để lo lắng cho cô vì bất kỳ một lý do gì. một tảng đá không lay chuyển nổi trong biển cả bất khả chiến bại, họ đã tự buộc mình vào tảng đá đó và nó tránh bão tố để cuối cùng được bình yên. Nói ẩn dụ thì có mà vô tận. Cô là ngọn hải đăng, là Đức mẹ của họ, là tảng đá của họ, tổ ấm của họ, nguồn trợ lực của họ. vì mỗi người trong số họ đều có một kỷ niệm, một khái niệm đặc biệt về y tá, nhất là với anh, khi anh có một lý do rất đặc biệt là yêu cô.

Với Nugget, cô là người duy nhất ngoài mẹ anh biết chăm sóc, lo lắng cho

sức khoẻ bấp bênh của anh. Được chuyển từ khoa tiêu hoá sang khu X trong thể trạng khá hơn, anh thoát khỏi cái hố xoáy nơi anh đã sống, một thế giới bận bịu, chật chội, ồn ào, nơi mà không có ai có thời gian nghe anh trình bày, và điều đó đã buộc anh lúc nào cũng phải cao giọng buộc người khác phải chú ý. Anh ốm đau nhưng người ta thậm chí không tin điều đó. Khi tới tở, anh bị đau đầu, và phải thừa nhận rằng chứng đau nửa đầu chỉ là một phần, ngoài ra còn có phản ứng dữ dội của bệnh căng dây chằng, mà đôi khi anh cảm thấy tồi tệ hết như bệnh đau nửa đầu nhưng theo một cách khác. Và khi ấy cô đã ngồi xuống bên giường anh, chăm chú lắng nghe anh mô tả tỉ mỉ chính xác bản chất cơn đau, quan tâm và lo lắng cho anh. Anh càng mãi mê nói về cơn đau cô càng chú ý và thông cảm. Khăn lạnh được đắp lên, một loạt thuốc viên các loại được bày ra – và hạnh phúc làm sao khi được cùng cô thảo luận những vấn đề liên quan đến việc chọn thuốc sao cho phù hợp nhất để điều trị chứng đau đầu đặc biệt này, phân biệt với những căn bệnh đau đầu khác mà anh từng mắc phải. Tất nhiên anh biết đó là nghệ thuật của cô. Nugget đau có ngóc. chẩn đoán bệnh của anh vẫn không thay đổi. Nhưng cô thực sự quan tâm đến anh, vì cô đã dâng hiến toàn bộ thời gian quý báu cho anh, và đối với Nugget đó là tiêu chuẩn duy nhất của sự chu đáo. Cô ấy quá đẹp, quá hoàn hảo, thế mà cô vẫn luôn chú ý đến anh như thể anh rất quan trọng đối với cô.

Benedict thấy cô hơn đứt mọi phụ nữ khác, lúc nào cũng nổi bật giữa đám đàn bà con gái. Đều là phái nữ được sinh ra trên đời, nhưng đàn bà là đàn bà, con gái là con gái. Lũ con gái thì cậu ghê sợ, họ cười nhạo vẻ bề ngoài của cậu, họ chòng ghẹo cậu một cách ác độc và có chủ định như lũ mèo vạy. Đàn bà thì trái lại, là những sinh vật hiền hoà, là giám sát viên của cả loài người, là những kẻ kính Chúa. Đàn ông có thể giết người, sát thương, ngoại tình, các cô gái có thể xé toạc thế giới này ra, còn đàn bà là cuộc sống và ánh sáng. Thế mà y tá Langtry lại là người hoàn thiện nhất trong tất cả đàn bà, chưa bao giờ gặp mà cậu không muốn rửa chân cho cô, sẵn sàng chết vì cô khi cần thiết. Và cậu cố gắng không bao giờ nghĩ xấu về cô, coi đó là sự phản bội, tuy nhiên trong những giấc mơ bất kham cô tự nguyện đến với cậu, khoả thân, chỉ điều đó thôi cũng đủ thuyết phục cậu rằng mình không xứng đáng ngược nhìn cô nữa. Cậu có thể chuộc lỗi nếu tìm ra lời giải đáp, và không hiểu sao cậu luôn luôn cảm thấy Chúa đã xếp đặt y tá Langtry vào trong cuộc đời mình để chỉ cho cậu đáp án. Song đến giờ vẫn là ẩn số, nhưng với cô, cậu hết thờ ơ, cậu có cảm giác lệ thuộc. Với Michael, cậu cũng cảm giác tương tự, từ khi Michael đến, cậu cứ nghĩ y tá Langtry và Michael là một, một thực thể không tách rời, tốt bụng và nhân hậu đến phi thường. Trong khi đó tất cả những kẻ còn lại ở khu X hết như phần còn lại của thế gian, một loạt các điều khác biệt, Nugget như một con chồn, một con sói

đêm, một con dơi, một con chuột lẩn tránh ban ngày. Cậu biết mình ngớ ngẩn khi tưởng tượng Nugget đẻ râu và hoá thành chó sói, nhưng cậu vẫn cứ tưởng tượng điều đó, và mỗi khi thấy Nugget cạo râu trong nhà tắm cậu lại lo lắng, sốt ruột thúc giục anh mượn một con dao Bengal mà cạo cho thật nhẵn, bởi vì sợ sói ẩn mình bên dưới lớp da của bạn. Matt thì như con quái vật cầm lạng đầy uẩn khúc, một khối đá lơ lơ, con người, tròng mắt, thị giác lộn ra ngoài với tất cả các tua cảm bị đốn chốt, sót lại mỗi nước mắt, tất cả đều mờ đục, mềm oặt, tròn tròn, vì nước mắt cũng mờ đục, chẳng biết từ đâu đến, chẳng biết dẫn đến đâu. Neil là một triền núi già đã bị mưa làm xói vệt, một cột trụ có rãnh, hai đường vát khép lưỡi vào rãnh, những đường vân trên các ngón tay đau khổ hằn dưới cột đất sét, một mầm hạt đang ngủ quên không thể hé mầm bởi Chúa đã chặn rìa mầm bằng keo dính của thiên đàng và đang cười Neil, cười to! Luce chính là Benedict, một Benedict trong hình hài khác mà chắc hẳn Chúa hài lòng hơn khi sáng tạo ra, là ánh sáng, cuộc sống, là thi ca. Song Luce là quỷ dữ, một kẻ phản Chúa, một sự sỉ nhục Chúa, một ý định bị đảo lộn. Luce là thể đấy. Còn Benedict được tạo ra từ cái gì?

Neil rất lo lắng. cô ấy đang trượt đi mất và anh không thể đỡ thể. Không thể, bằng bất cứ giá nào. Không phải lúc này anh mới hiểu rõ mình, mới thấy rõ cuộc mình giống ông già ở Melbourne đến thế. Anh đã khơi dậy được quyền lực và tận hưởng quá trình này. Dở dẩn ở chỗ cuộc đời đã dẫn một Michael tới đây để dựng lên một bức gương cho anh cơ hội soi chính mình lần đầu tiên trong đời. cuộc sống thật khắc nghiệt. Vừa phải học hỏi để nhận biết bản thân qua sách vở, vừa đồng thời vứt bỏ nguyên có niềm khao khát hiểu biết tường tận bản thân... Y tá Langtry thuộc về Neil Parkinson, và anh sẽ không để cô tuột mất. Phải có một cách nào đó đưa cô trở lại. Phải có cách.

Với Matt, cô là cầu nối với gia đình, một tiếng người trong bóng đêm mệt mỏi thân thiết với anh hơn tất cả những giọng nói khác trên đời. Anh biết mình chẳng bao giờ nhìn lại được gia đình một cách thực sự nữa, đêm đêm anh nằm trên giường cố nhớ lại giọng nói của vợ, tiếng nói thánh thót của các con gái ra sao, nhưng không tài nào nhớ ra được. Trong khi đó tiếng nói của y tá Langtry lại ăn sâu trong từng tế bào não anh mà anh biết những tế bào đó đang chết dần, tiếng vọng duy nhất tới với anh từ không gian và thời gian khác, như thể trong cô chúng thành pha lê. Mặc dù tình yêu của anh với cô hoàn toàn không hề có sự khao khát xác thịt. Với anh, một kẻ chưa bao giờ được thấy cô thì cô không có xác thịt. không hiểu tại sao anh không còn sức cho thú vui xác thịt nữa, cho dù là trong trí tưởng tượng. Chỉ nghĩ đến việc gặp lại Ursula đã là điều kinh hoàng rồi, vì anh biết cô chờ đợi anh để hiễn nỗi niềm khao khát mà anh không hề còn. Chính cái ý nghĩ về vợ trườn qua trườn lại làm anh ghê tởm, như con ốc sên hay con trăn, hoặc rong biển

dập dềnh vô định quanh một trở ngại về cơ hội. Vì Ursula thuộc về một thế giới mà anh vốn biết rõ, trong khi y tá Langtry là ánh sáng trong bóng tối của anh. Không mặt mũi, không cơ thể. Chỉ có sự thuần khiết của ánh sáng thuần khiết.

Luce đang tìm cách loại bỏ ý nghĩ về cô. Hấn không chịu đựng nổi khi nghĩ tới cô, bởi mỗi khi cô ập đến trong óc hấn thì cô lại hiện ra với khuôn mặt từ chối vì ghê tởm hấn. Có chuyện quái gì xảy ra với đàn bà thế nhỉ? Lẽ nào cô không thể nhìn hấn dù chỉ một lần thôi sao để xem hấn sẽ như thế nào? Tất cả những gì hấn muốn ở cô là cơ hội chứng tỏ cho cô thấy cô đang mất mát khi bỏ qua hấn, và hấn đã thất bại một lần duy nhất trong đời khi không thuyết phục nổi phụ nữ thử hấn. Thường thì chuyện đó quá dễ! Hấn không hiểu. Nhưng hấn căm. Hấn muốn bắt cô trả giá vì cái nhìn đó, vì sự ghê tởm đó, vì sự từ chối quyết liệt đó. Thế nên, thay vì nghĩ về y tá Langtry hấn lên kế hoạch cho một cuộc trả thù đáng nhớ sắp tiến hành, và không hiểu sao mọi ý tưởng của hấn đều kết thúc bằng viễn cảnh Langtry sẽ quỳ xuống chân hấn, công nhận cô đã sai lầm, cầu xin hấn cho cô một cơ hội nữa.

Michael chưa hiểu hết về cô, nhưng những khởi đầu lý thú cuộc khám phá cô vẫn khuấy động trong anh, chính nó lại không mang đến sự lý thú nào. Ngoài xác thịt, kiến thức về phụ nữ của anh vô cùng giới hạn, người duy nhất mà anh thực sự hiểu rõ là mẹ, nhưng bà lại mất khi anh mới mười sáu tuổi. Lý do chết rõ ràng vì bà đột nhiên nhận ra chẳng còn gì đáng sống trên đời, và đây là một đòn quá đau. Không hiểu sao cả hai cha con anh đều cảm thấy có lỗi, thế nhưng họ thực tình không hiểu mình đã làm gì khiến bà phải từ giã cuộc sống. Chị anh hơn anh những mười hai tuổi, nên anh chẳng hiểu bà chị một chút nào. Hồi còn đi học anh luôn thấy vừa sợ vừa thích khi biết các cô gái nghĩ mình là người thú vị và hấp dẫn, nhưng kết quả thăm dò cho thấy chuyện này không hay ho lắm. Các cô gái của anh lúc nào cũng ghen tị với những kẻ hoạn nạn của anh, với xu hướng nghĩ về người hoạn nạn là trước tiên của anh. Cũng đã có một cuộc tình đẹp kéo dài với một cô gái Maitland, một mối tình xác thịt, toàn các cuộc làm tình liên tiếp và các kiểu khác nhau. Anh hài lòng vì cô ấy không đòi hỏi nhiều ngoài việc này, khiến anh cảm thấy thoải mái. Chiến tranh đã phá vỡ nó, anh tới Trung Đông chưa được bao lâu cô đã cưới người khác. Khi biết chuyện, anh không đau đớn lắm, anh quá bận với chuyện sinh tồn đến nỗi chẳng còn thời gian đau đi đau lại chuyện đó. Điều kỳ quặc nhất là hình như anh không có cảm giác thiếu thốn xác thịt mà còn cảm thấy khỏe khoắn hơn và hoàn c hỉnh hơn khi chẳng có nó. Mà có lẽ anh còn thấy mình may mắn khi được là một trong số những người quay lưng lại tình dục. Anh không biết ,không quan tâm tới lý do.

Tình cảm chính của anh với y tá Langtry là anh cảm thấy thích, anh

cũng không chắc cái gì đó riêng tư hơn và thầm kín hơn khiến cho ý thích của anh đổi màu từ khi nào. Nhưng cái buổi sáng trong phòng sinh hoạt chung diễn ra như một cú sốc. Luce vào vai thằng chó chết ngu ngốc, chính sự nhơn nhơn của hắn lái anh tới thời điểm trút bỏ giận dữ, một thời điểm mà anh biết không thể có chuyện lên cơn khát máu khủng khiếp ngày xưa. Và thời điểm đó đã tới. Đúng lúc anh dợm miệng nói cho Luce biết mình có thể làm gì thì cô ầm ĩ lên từ ngưỡng cửa. Lúc đầu sự xấu hổ choán lấy anh – cả anh và Luce trông thế nào nhỉ? Anh biết lý giải thế nào? Thê là anh thậm chí không tìm cách lý giải. Và rồi anh đã chạm vào người cô, có gì đó đã xảy đến với cả hai người, một điều gì đó sâu sắc hơn cả xác thịt bao trùm anh. Anh biết rằng điều đó cũng tác động đến cô mạnh mẽ không kém. Có một số điều chẳng cần đến từ ngữ, thậm chí chẳng cần liếc nhìn. Chúa ơi, tại sao y tá trưởng của khu X không phải là một bà y tá đứng tuổi như anh đã hình dung trước khi gia nhập cho thoải mái? Chẳng có cơ sở nào cho một mối quan hệ riêng tư với y tá Langtry, vì nó sẽ dẫn đến đâu nhỉ? Thế nhưng...ồ phải, ý nghĩ về nó thật tuyệt vời. Nó hứa hẹn sẽ thú vị mà chẳng mấy liên quan tới xác thịt, anh nhận ra rằng mình chưa bao giờ bị phụ nữ bỏ bùa như thế này.

- Đây – Neil nói – Tớ nghĩ chúng ta phải đối mặt với một chuyện. Y tá đã ở khu X một năm nay rồi, theo tôi phán đoán thì hình như cô ấy đã mệt mỏi với Cũ 15, mệt mỏi với khu X và mệt mỏi với chúng ta. Ngày nào cũng chỉ gặp mỗi bọn mình. Mike này, cậu là người mới nhất, cậu thấy sao?

- Hỏi các anh em khác thôi, tôi là người phán đoán kém cỏi nhất, cho nên tôi sẽ hỏi Nugget thì hơn. Cậu thấy thế nào?

- Tôi chẳng thấy thế - Nugget nói dè dặt – nếu cô ấy chán chúng ta thì tôi đã biết đầu tiên rồi.

- Không phải chán, mà là mệt mỏi! khác nhau đấy – Neil kiên nhẫn – Tất cả chúng ta cũng mệt mỏi đấy thôi. Tại sao y tá lại không? Các cậu đã bao giờ thấy mỗi sáng thức dậy, nhảy ra khỏi giường là y tá hát một bài hát vui chưa, bởi vì ngay sau đó cô ấy phải trở lại khu X, trở lại với chúng ta. Thôi nào Mike, tôi muốn nghe một ý kiến từ cậu, không phải từ Nugget hay từ bất cứ ai khác. Cậu là người mới đến, cậu chưa dính líu quá sâu ở đây, cậu không thể nhìn nhận thẳng thắn hơn sao. Cậu có đoán là cô ấy còn muốn ở bên chúng ta không?

- Tôi đã bảo là tôi không biết. Hỏi Ben ấy – Michael nói và nhìn thẳng vào Neil – Cậu đang sửa nhâm bụi cây rồi đấy bạn ạ.

- Y tá Langtry là người phụ nữ quá tốt để có thể mệt mỏi với chúng ta – Benedict lên tiếng.

- Cô ta thất vọng rồi – Luce chêm vào.

- Chắc, khu X là một nơi đáng thất vọng mà – Matt tặc lưỡi.

- Không phải thế, mày dờ dẫn quá! Ý tao nói cô ấy là đàn bà mà có được làm đàn bà đâu.
Sự bất bình chĩa vào Luce từ tất cả các hướng, nhưng hắn chịu đựng nó như thể khoái được thế, nhả nhổ.
- Mày biết không Luce, mày quá thấp, mày phải trèo thang mới với được bụng rắn. Mày làm tao muốn ọe - Nugget nói.
- Thế nói gì khác để mày không nôn ọe đi – Luce đáp miệt thị.
- Hãy khiêm tốn Luce – Benedict nhẹ nhàng – Thật khiêm tốn vào. Tất cả đàn ông nên học cách khiêm nhường trước khi chết và chẳng ai trong chúng ta định liệu được ngày chết cả. Có thể dễ dàng ngay ngày mai cũng như có khi năm mươi năm nữa.
- Đừng thuyết giáo với tao, đồ cà kheo – Luce gầm gừ - nếu mày còn tiếp tục như thế, mày sẽ vào ngay Callan Park sau khi ở trên phố Civvy chỉ một tuần.
- Mày chẳng bao giờ được chứng kiến điều đó đâu – Benedict nói.
- Tao thề là không. tao còn quá bận khi là người nổi tiếng mà.
- Mày chẳng thể nếu không có tiền của tao – Matt nói – Tao không thí cho mày một xu để nhìn mày tiểu đâu.
- Này Matt, nếu mày nhìn được tao tiểu, tao sẽ cho mấy xu lẻ ngay – Luce cười hô hô.
- Neil đứng đấy – Michael đột nhiên nói rất to.
Cuộc cãi vã ngừng bất, tất cả đều quay đầu nhìn anh tò mò vì trước đó họ chưa bao giờ nghe thấy giọng điệu thế này ở anh: đầy tình cảm, đầy giận dữ, đầy quyền lực.
- Tất nhiên cô ấy mệt mỏi rồi, thế mà các cậu lại còn trách móc cô ấy sao? Ngày nào cũng một loại việc như thế. Luce thì gây sự với tất cả mọi người, rồi tất cả lại chĩa vào Luce. Tại sao các người không để cho nhau được yên, không để cho cô ấy yên? Bất kỳ chuyện gì xảy ra với cô ấy đều là chuyện riêng của người ta, không phải của các cậu! nếu cô ấy muốn đó là chuyện của các cậu thì cô ấy đã nói ra rồi. để cô ấy yên! Các cậu ép người ta say thế là đủ rồi đấy! – Anh đứng dậy – Thôi nào Ben, đi tắm đi. Tắm rửa cho sạch vào. Tôi cũng sẽ cố gột rửa, nhưng với đồng phân bốc mùi quanh đây thì có lẽ phải mất một tuần mới sạch được.
Cuối cùng hắn cũng đã lộ ra chút ít sai lầm trong lập luận. Neil thâm nghĩ nhưng không hân hoan mà chỉ nhìn Michael và Benedict đi về phía biển. Lung Michael rất thẳng. Mẹ kiếp, hắn để ý tới cô ấy rồi! Nhưng vấn đề là cô ấy biết không? Mình không cho là cô ấy biết chuyện, và nếu có thể mình cứ để mọi chuyện yên như thế.
- Lần đầu tiên mình thấy cậu mất bình tĩnh đấy – Benedict vừa đi ra

mép nước vừa nói với Michael.

Michael dừng chân, nước ngập đến eo, anh nhìn vào khuôn mặt đầy nỗi niềm với vẻ lo âu hiện rõ.

- Làm thế thật là ngu. Lúc nào ở trong tư thế cướp cò cũng là ngu ngốc. Mình không có máu nóng nên mình ghét điều đó khi ai đó lái mình tới cách cư xử như vậy. Làm thế chẳng ích gì cả! Đó là lý do mình bỏ đi. Nếu ở lại, mình sẽ thành thằng ngốc tồi tệ hơn mất.

- Cậu đủ sức chống lại sự cám dỗ. Mình ước gì mình được như thế - Benedict nói buồn bã.

- Cứ tiếp tục đi bạn. Cậu là người tốt nhất trong đám chúng ta - Michael nói tình cảm.

- Cậu thực sự nghĩ thế ư Mike? Mình cố hết sức nhưng không dễ dàng. Mình đã mất quá nhiều.

- Cậu đánh mất bản thân, Ben ạ. Không mất gì khác nữa. Tất cả vẫn ở đó, đợi cậu tìm cách trở lại.

- Đó là do chiến tranh. Nó biến mình thành kẻ sát nhân. Nhưng rồi mình biết đó chỉ là một sự biện minh. Thực sự không phải chiến tranh, mà là mình. Đơn giản là mình không đủ sức vượt qua thử thách mà Chúa đã định cho mình.

- Không, không phải do chiến tranh - Michael nói, tay khoả nước - Nó đã làm gì đó với tất cả chúng ta Ben ạ, không chỉ với riêng cậu. Tất cả chúng ta có mặt ở X là bởi cái mà chiến tranh đã làm với chúng ta. Nếu chiến tranh không xảy ra, chúng ta đã bình thường. Họ nói rằng chiến tranh là chuyện bình thường nhưng mình không chấp nhận thế. Có lẽ nó bình thường với dân chúng, bình thường với những ông già khi bắt đầu chiến trận nhưng đối với những người phải chiến đấu thì..không, đó là một cuộc sống bất bình thường nhất mà người ta phải sống.

- Nhưng có Chúa chứng giám - Benedict nói, dìm người xuống nước ngập đến vai rồi lại nổi lên - Nó buộc phải bình thường. Chúa đã gửi chúng ta cho chiến tranh. Mình đâu có xung phong tham chiến bởi vì mình đã cầu nguyện như thế và Chúa bảo mình phải đợi. Người cảm thấy mình cần thử thách Người sẽ gửi mình đi. và Người đã làm như vậy. Cho nên âu cũng là lẽ thường.

- Thường tình như sinh ra và lập gia đình vậy - Michael nói diều cọt.

- Cậu có định lập gia đình không? - Benedict hỏi, đầu gật gù như thể không muốn bỏ qua câu trả lời.

Michael nghĩ ngợi về chuyện này, nghĩ về y tá Langtry, có giáo dục, có văn hoá, một sĩ quan và là một phụ nữ lịch thiệp, thành viên của một giai cấp mà anh chẳng mấy khi dính líu tới trước chiến tranh và đã chọn không gia nhập trong chiến tranh

- Không – anh đáp điềm đạm – Mình nghĩ rằng mình không đủ tiêu chuẩn nữa. Mình không còn như trước đây. Có lẽ mình đã hiểu mình quá rõ. Để sống với một người đàn bà và nuôi dạy con cái thì mình cho rằng người ta phải có một số ảo tưởng về bản thân, mà mình ngày nay không còn một chút ảo giác nào. Mình đã ở đó và mình đã đi hết con đường trở lại nhưng nơi mình đang đứng hiện nay không phải là nơi mình sẽ đứng nếu không có chiến tranh. Điều đó có lý không?
- Ồ có chứ - Benedict tán thành nhiệt liệt để làm vui lòng bạn mà thôi, vì thực ra cậu chẳng hiểu tí nào.
- Mình đã giết người. Thậm chí mình còn tìm cách giết một đồng đội. Phạm phải những điều cấm kỵ của cái thời xa xưa trước chiến tranh. Còn sao nữa? Mình đã phải vun các mẩu thi thể lại với nhau từ các ụ pháo bị trúng bom bởi vì không còn đủ người nhặt xác chôn cất cho tử tế. Mình đã săn tìm những tích kê nhận dạng trong máu me và thịt thối rữa vùi sâu trong đất, những đồng nhày nhựa còn kinh khủng hơn ở bất kỳ lò sát sinh nào. Mình sợ đến nỗi nghĩ rằng không bao giờ có thể cử động được nữa. Mình đã khóc rất nhiều. Và mình nghĩ tới bản thân, chẳng nhẽ nuôi nấng một thằng con trai để rồi nó cũng phải trải qua như thế này ư? Không đâu, kể cả khi mình là người đàn ông duy nhất sót lại, để tái sản sinh dân số trên trái đất này.
- Thế là tội lỗi đấy – Ben nói.
- Không, đó là nỗi sầu bi – Michael đáp lại.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 7

Cứ sau bốn giờ mọi chuyện mới yên, phòng y tá im lặng như tờ khi y tá Langtry bước vào. Nơi đây rộng và thoáng vì tứ phía đều có cửa sổ kiểu Pháp thông ra hiên nhà và rào lưới mắt cáo, một sự xa xỉ khó tin, trong khi khu kế bên lộn xộn. cái nhà hoạch định quân sự vô danh tiểu tốt nào chịu trách nhiệm mua sắm trang thiết bị trong phòng này hẳn phải yêu các y tá lắm, với những tràng kỷ đàn mây có nệm êm và bọc vải hoa sặc sỡ rất bạo mắt. Nắm mốc lâu ngày làm ô vải hoa và việc giặt giũ làm bạc màu cũng không thành vấn đề lắm. Về cơ bản căn phòng vẫn toát lên sự thông thoáng và vui tươi, có tác động tương ứng đến những người sử dụng nó.

Khi bước vào, y tá Langtry trông thấy một người duy nhất là y tá Sally Dawkin bên khoa thần kinh, một đại tá trung niên hay nói năng cộc lốc, một y tá quân y chuyên nghiệp không kém y tá Langtry, to béo và suồng sã, một tâm hồn mẫn cán đáng sợ, nghèo nàn, khoa thần kinh là một khoa khó nhằn có tiếng với bất cứ y tá nào. Thực ra y tá Langtry thấy khoa này không đáng thất vọng bằng khoa điều trị hội chứng chiến tranh, với những chẩn đoán mù mờ và những phương pháp điều trị chẳng đáng tin cậy mà đôi khi có những ca bệnh kéo dài lê thê bất chấp mọi quy luật sinh tồn tự nhiên. Một cánh tay không mọc lại được nhưng cơ thể vẫn có thể thực hiện các chức năng khi thiếu nó, than khóc vì sự mất mát, thế nhưng chính nhờ đó mà đối chọi được với cuộc sống. Não bộ và xương sống cũng không trở lại được nhưng cái mất ở đây không phải là công cụ, mà là thứ điều khiển công cụ. Thần kinh trung ương là một nơi mà cho dù ta theo tín ngưỡng nào chẳng nữa, ta vẫn đôi khi khao khát được thỏa hiệp với bệnh nan y bằng lương thường đạo lý của chủ nghĩa nhân đạo.

Y tá Langtry biết rằng cô có thể thoát được cái nạn tồi tệ nhất mà X từng dành cho cô, song không bao giờ vượt qua sự căng thẳng thần kinh. Y tá Dawkin thì nghĩ ngược lại. Thế mới tốt. Các giá trị và kỹ năng của họ tuyệt vời ngang nhau nhưng thiên hướng của họ hoàn toàn khác nhau.

- Trà mới pha đây..ái chà, không tồi! – y tá Dawkin vừa nói vừa ngược mắt nhìn, mặt rạng rỡ - Hay quá được gặp cô Honour.

Y tá Langtry ngồi xuống bàn mây nhỏ và với một bộ tách đĩa sạch. Cô pha sữa vào ly trước rồi mới rót trà đặc toả hương nồng, rồi tựa lưng châm thuốc hút.

- Chị đến chậm Sally ạ.

Y tá Dawkin cười gằn đáp:

- Tôi cứ như kẻ la cà ấy mà, luôn đến chậm. Cô biết Chúa trời nói gì không, Người nói Thánh nhân đãi kẻ khù khờ.

- Phải đánh đôi nửa bộ não mới đánh giá được hết trò đùa đó – y tá Langtry mỉm cười nói đùa.

- Tôi biết. Thế cô trông chờ gì nào? Đó là người bạn đồng hành của tôi từ trước đến nay đây. – y tá Dawkin cúi xuống cởi giày, vén váy đồng phục lên rồi tháo dây nịt móc đầu đôi tất chân. Y tá Langtry liếc nhìn quần buộc túm quân đội cấp phát mà mọi người quen gọi là "thứ huỷ diệt tình cảm" trước khi đôi tất được lột khỏi chân và ném vúi vào mặt ghế trống.

- Honour bé con của tôi ơi, lúc nào cũng thế, cứ nghĩ đến cảnh cô bị mắc kẹt ở tít cuối khu này cùng nửa tá kẻ điên điên khùng khùng bên cạnh mà không được ai giúp thì tôi không ghen tỵ với cô một tí nào đâu. Tôi thích đám người loạn thần kinh ba mươi có lẽ cùng vài ả buồn chuyện của tôi hơn. Nhưng hôm nay là một trong những ngày tôi thích đôi chỗ với cô.

Một xô sắt mạ kẽm đầy nước trên sàn nhà giữa hai bàn chân để trần của y tá Dawkin, lồ lộ sự ngứa ngáy, thô kệch, các kẽ ngón viêm loét trừ mu bàn chân sưng vù. Trong khi y tá Langtry quan sát, buồn cười và thương hại thì y tá Dawkin nhúng cả hai chân ngập vào xô nước, kỳ cọ, khoả nước khoái trá.

- Ô hô kh-o-á-i quá! Thật sự mình không thể dấn thêm một bước nào nữa trên đôi chân này.

- Chị bị phù nề vì nóng rồi Sally. Tốt hơn là dùng một ít pot cit trước khi bệnh nặng thêm – y tá Langtry nói với vẻ lo lắng.

- Cái tôi cần là khoảng mười tám tiếng nằm bẹp trên giường gác cao chân lên – kẻ khở hạnh nói và chép miệng – Nghe sướng thế không biết! – Bà rút một chân khỏi xô nước và lấy ngón tay ấn không thương tiếc vào các khớp chân sưng vù đỏ tấy – Cô đứng đấy, chúng phồng lên cứ như mực su đứng trước gái. Tôi không trẻ lại được nữa, đó là vấn đề thực sự của tôi – Và bà tặc lưỡi – À mà đó cũng là vấn đề của mực su.

Có tiếng bước chân vững chắc quen thuộc ngoài cửa, viện trưởng xông vào, áo choàng trắng hồ cứng của bà ôm khít lưng ong, bộ đồng phục hồ cứng đánh lại không một vết nhăn, đôi giày bóng loáng làm loá mắt. Khi trông thấy hai người bên bàn, bà cười lạnh và quyết định tiến công.

- Chúc các y tá một buổi chiều tốt lành – bà ta chào oang oang.

- Chúc viện trưởng một buổi chiều tốt lành – cả hai đồng thanh như những cô học trò ngoan, y tá Langtry không đứng lên vì lo rằng y tá Dawkin không thể đứng được.

Viện trưởng chỉ xô nước và bước rút lại.

- Y tá Dawkin, cô nghĩ rằng ngâm chân trong phòng công cộng này là đàng hoàng sao?

- Tôi nghĩ chuyện đó hoàn toàn phụ thuộc vào căn phòng và cái chân sếp ạ. Bà phải thứ lỗi cho tôi. Tôi từ Moresby tới Cú 15, mà ở Moresby thì chúng tôi không có nhiều cử chỉ lịch lãm – y tá Dawkin lôi một chân khỏi xô nước và nhìn nó xót xa – Tôi phải thú nhận đây không phải là một cái chân đáng hoàng cho lắm. Bị méo mó hình hài trong cái công việc của già Florence Nightingale tốt bụng. Nhưng một lần nữa, khoa thần kinh thiếu nhân viên trầm trọng là cũng không đáng hoàng rồi. – y tá Dawkin cứ nói bằng giọng đều đều, tiếp tục ngâm chân vào nước và khoả nước một cách thích thú.

Viện trưởng cứng đờ người, nghĩ xem nên nói gì thì hơn bởi y tá Langtry có mặt ở đó như một nhân chứng, bà quay gót lui ra khỏi phòng.

- Con chó già! – y tá Dawkin chửi – Ta sẽ cho mụ ấy biết thế nào là đáng hoàng! Mụ ta khinh khỉnh coi mình như hòn gạch cả tuần nay bởi vì mình cả gan xin thêm nhân viên trước mặt một viên tướng quân y người Mỹ tới thăm khoa. Chà, mình đã đích thân yêu cầu bà ta bao lâu nay rồi mà chẳng đâu vào đâu cả, thế thì mình còn gì để mất cơ chứ? Tôi có bốn ca liệt một phần tư, sáu ca sống ghép, chín ca bán thân bất toại và ba ca hôn mê, cùng đám người hỗn tạp còn lại. Tôi nói cho mà biết này Honour, nếu không nhờ ba bốn thằng cha còn tỉnh táo giúp một tay thì tàu của tôi đã chìm nghỉm xuống đáy cách đây nửa tháng rồi – Bà tiếp tục rít lên – Lại còn màn muối! Tôi chỉ đợi mụ kêu ca với tôi một lần nữa thôi là những màn muối của khu D không đáng hoàng là tôi sẽ lập tức cuốn một trong những cái màn quý giá của mụ quanh cổ mụ mà xiết!

- Tôi đồng ý là bà ta xứng đáng nhận nhiều chuyện nhưng bóp cổ ư? Thật là.. – y tá Langtry thấy khoái ý đó.

- Con bò già! Mụ ấy không thể ôm rơm húc bụng bò đực được. Nhưng màn trình diễn pháo hoa rất hứa hẹn của y tá Langtry xì hơi như bong bóng ngay lúc y tá Sue Pedder bước qua cửa. Không thể phụt thêm đoá hoa nào nữa. Đó là cú đập trúng thóp Honour Langtry, một người không đồng niên nhưng chí ít cũng là y tá hàng đầu với nhiều năm kinh nghiệm, với y tá Dawkin họ cùng phe. Ngoài ra họ cùng phục vụ quân đội với nhau từ New Guinea tới Morotai, và họ là bạn bè. Hồi y tá Pedder còn là một đứa trẻ, không lớn hơn AAMWAs, cô nàng đã làm việc gì đó đại loại bốn mươi tám tiếng liền tại Moresby. Và có lẽ vẫn đề ở chỗ đó. Không ai có thể tưởng tượng y tá Pedder đã làm việc một mạch bốn mươi tám tiếng liền ở đâu đó. Trạc hai mươi hai tuổi, xinh tuyệt và cực kỳ tràn trề sức sống, suốt thời gian dài cô đã ở nhà hát chứ không phải nhân viên Cú 15. Có câu chuyện vui lưu truyền rằng ngay cả già Carstairs, bác sĩ tiết niệu còn phải hí vang và dậm vó

thành thích khi y tá Pedder tung tăng qua cửa rạp của ông. Mấy y tá và bệnh nhân đã mất tiền khi đặt cược rằng đại tá Carstairs chết đứng thật sự mà không có cơ may nằm xuống.

Các y tá tới Cứ 15 trước khi đập tắt chuyện này đều đã kỳ cựu cả về tuổi tác lẫn kinh nghiệm, tất cả cựu chiến binh có mặt trong rừng rậm thời chiến và đều phục vụ ở rừng. Ngoại trừ y tá Pedder không được coi là một phần của nhóm và bị một số người nhìn nhận với rất nhiều sự dè bĩu.

- Chào các chị - y tá Pedder vui vẻ tiến đến – Phải nói rằng dạo này em không được thấy nhiều ngôi sao của khoa điều trị. Cuộc sống ở các khoa như thế nào?

- Một cảnh ảm đạm, rẻ tiền hơn cảnh liếc mắt tình tứ trong các cuộc giải phẫu ở rạp – y tá Dawkin đáp – nhưng vui khi có thể. Nếu cô có gì để nói thì hãy bỏ nhà hát và vào khoa thần kinh.

- Không đâu – y tá Pedder rú lên, trông vô cùng hoảng hốt – Em không sao chịu được những người tâm thần.

- Tôi bỏ mẹ - y tá Dawkin nói không thiện cảm.

- Tôi cũng không chịu được những người tâm thần – y tá Langtry cố làm cho cô gái tội nghiệp trấn tĩnh – Phải có một tâm lung tốt, một cái bụng tốt và một tinh tốt. Tôi nhúng cả ba thứ đó vào cơ thể tôi.

- Em cũng thế - y tá Pedder đồng tình hăng hái. Cô nhấp một ngụm trà đầy, phát hiện ra nó đắng ngắt và nồng kinh khủng nhưng đã lỡ nuốt vào rồi thì chẳng còn biết làm gì khác ngoài việc nuốt nốt. Một sự im lặng khá ngớ ngẩn bao trùm, điều này làm cô sợ hết như khi nghĩ tới việc bị chuyển từ nhà hát sang khoa thần kinh.

Trong cơn tuyệt vọng cô quay sang y tá Langtry, người rất dễ chịu nhưng khó gần

- Nhân tiện em bảo Honour này, em có gặp một bệnh nhân của chị ở khu X hai tuần trước và hoá ra em học cùng trường với anh ấy ngày xưa đấy. Là không?

Y tá Langtry ngồi thẳng dậy và ngả ra sau nhìn thăm dò y tá Pedder khiến cô này tưởng rằng lời s của mình không đảm bảo là thật.

- Hoá ra con gái ông chủ nhà băng từ Woop-Woop đây sao! – cô nói chậm rãi – Có mà tài Thánh cũng không đoán nổi! Tôi cứ tự hỏi bao nhiêu ngày nay cậu ta muốn nói tới ai trong số chúng ta nhưng tôi hoàn toàn quên bằng cô.

- Woop-Woop ư? – y tá Pedder thắc mắc – Hừm, em biết không phải Sydney nhưng cũng không hẳn là Woop-Woop.

- Đừng vội em Sue ạ, Woop-Woop chẳng qua là tên lóng Luce đặt cho quê nhà mình – y tá Langtry trấn an.

- Luc Daggett hả! – y tá Dawkin nói khó hiểu. Bà hướng về y tá Pedder

– Nếu cô đang hẹn hò bí mật với hắn cô nên mặc quần thiếc vào thì hơn, đồ con vịt ạ. Và đừng để hắn với được kéo cắt thiếc đấy.

Y tá Pedder đỏ mặt và vênh váo, xấu hổ vì không nghĩ ra gì để đối đáp với con rồng già này!

- Tôi cam đoan rằng không ai việc gì phải lo lắng cho tôi – cô nói ngang – Tôi biết Luce khi cả hai chúng tôi còn bé.

- Anh ta thế nào hả Sue? – y tá Langtry hỏi.

-Ồ, không khác lắm – y tá Pedder đang lúng túng thì may sao có y tá Langtry quan tâm chuyện này – tất cả các cô gái đều mê anh ấy. Anh ấy quá đẹp trai. Nhưng mẹ anh ấy đi giặt thuê khiến hoàn cảnh hơi khó khăn. Cha mẹ em chắc giết chết em nếu em để mắt tới anh ấy, nhưng may thay em kém Luce đôi ba tuổi nên hồi em học xong tiểu học thì anh ấy đã đi Sydney rồi. Tất cả chúng em đều theo dõi sự nghiệp của anh ấy. Em không bao giờ bỏ lỡ một vở kịch nào của anh ấy trên radio vì đài địa phương thường xuyên phát lại chúng. Nhưng em bỏ lỡ dịp xem anh ấy biểu diễn ở nhà hát Hoàng Gia. Mấy đứa con gái rủ nhau xuống Sydney nhưng cha em không cho em đi.

- Thế cha của anh ta thế nào?

- Em thực sự không nhớ. Ông ấy là chủ đài phát thanh nhưng đã chết không lâu sau khi bắt đầu cuộc Suy Thoái. Mẹ Luce rất tự trọng, bà không tiếp tục làm con búp bê nữa. Đó là lý do bà nhận giặt giũ thuê.

- Cậu ấy có anh chị em gì không?

- Không có anh em trai, có hai chị gái, xinh lắm. Họ là một gia đình đẹp ở trong quận nhưng các cô chị thì không tốt. Một cô nát rượu và còn tệ hơn nếu nói về đạo đức, còn cô kia theo con đường của gia đình và vẫn sống với bà mẹ. Cô ta có con rồi, một bé gái nhỏ.

- Hồi ở trường anh ta học tốt chứ?

- Rất thông minh. Tất cả nhà anh ấy đều thế.

- Cậu ta có tốt với các giáo viên không?

- Chúa ơi, không – y tá Pedder cười hơi lạnh – Giáo viên nào cũng ghét cậu ta. Cậu ta hay châm chọc và láu cá khiến họ không bao giờ có thể ghìm lại được cậu ta để trừng phạt. Ngoài ra cậu ta có thói quen luôn trả thù giáo viên nào phạt mình.

- Hừm, vậy là cậu ta không thay đổi nhiều – y tá Langtry nhận xét.

- Bây giờ anh ấy đẹp trai hơn rất nhiều! Em không nghĩ là trong đời mình từng thấy ai đẹp đến thế - y tá Pedder vừa nói vừa chột rơi vào mơ mộng và mỉm cười một mình.

- Ôi trời! Có kẻ tự chuốc vạ vào thân kia! – y tá Dawkin tặc lưỡi, mắt long lên không mấy tử tế.

- Sue, đừng để ý tới chị ấy! – y tá Langtry cố giữ lấy nguồn thông tin một cách duy ý chí – Viện trưởng vừa mắng mỏ xong mà chân chị ấy thì lại

đang sung sướng lên.

Y tá Dawkin nhắc chân khỏi xô nước, thấm khăn bông, sau đó nhặt giày và tất lên.

- Không cần bàn tán về tôi như thể tôi không có mặt ở đây như thế. Tôi đang có mặt bằng xương bằng thịt. Chà, chân tôi khá hơn hẳn! Chớ uống nước trogn xô này nhé các bé, đầy muối sát trùng đấy. Tôi biến đây, còn đủ thời gian chớp mắt – Cô nhăn mặt - Những đôi mắt găm ghiếc mà chúng ta cứ phải đeo khi trời tối kia hành hạ chân tôi.

- Chị nâng chân giường lên chưa? – y tá Langtry nhắc với theo.

- Biết rồi cung ạ! – tiếng đáp đã lơ mơ – Tìm đôi mắt nào chưa bao giờ ở chỗ đó còn dễ hơn nhiều, tôi không ám chỉ mình đâu đấy.

Câu này dĩ nhiên gây cười, nhưng sau khi cơn hứng khởi tắt ngấm, hai cô gái còn lại bên bàn không biết nói chi ngoài sự im lặng khó chịu.

Y tá Langtry ngồi phân vân không biết có nên cảnh báo y tá Pedder về Luce không, hay chỉ ít có nên thử đề cập không. Cuối cùng cô quyết định rằng đó chính là nhiệm vụ của mình và xét mức độ khó chịu thấy trong các nhiệm vụ. Cô cũng ý thức được những khó khăn đặc biệt mà y tá Pedder phải đối mặt với Cứ 15, chắc cô gái cảm thấy thiếu bạn và cô độc đến thế nào trong cái tổ toàn những y tá già. Thậm chí chẳng có nổi AAMWAs cho cô hoà nhập. Luce là tay nham hiểm khôn lường, còn y tá Pedder trông lại mũm mĩm, cả tin và sẵn sàng cho những trò sở Khanh. Và bởi Luce đại diện cho tuổi thơ và quê nhà, khả năng tự vệ của cô ấy chắc chắn sẽ rơi đầu mất.

- Tôi chỉ mong Luce sẽ không gây hậu hoạ gì cho cô Sue ạ - cuối cùng cô nói – Cậu ta có thể sẽ khó chơi.

- Không đâu! – y tá Pedder nói, hết rụt rè với câu mở đầu.

Y tá Langtry nhặt bao thuốc và diêm rồi đánh rơi chúng vào sọt dưới chân

- Thế này nhé, tôi chắc rằng cô đã làm y tá đủ lâu để có thể tự chăm sóc mình. Chỉ lưu ý rằng Luce là một bệnh nhân ở khu X bởi vì cậu ấy hay quấy rối. Chúng tôi có thể xử lý việc đó nhưng không thể giải quyết được với cô nếu có chuyện lộn xộn.

- Chị nói cứ như anh ấy là con hủi! – y tá Pedder đáp bằng giọng ngờ ngợ khiến y tá Langtry nghĩ rằng có chuyện gì đã xảy ra, y tá Pedder phải ngăn ngừa phân vân giấy lát. Điều này thú vị đây.

- Không, thực tế không phải thế. Luce chưa bao giờ gần chiến tuyến, chỉ mới đến phòng chỉ huy của đơn vị hậu cần.

- Vậy thì tại sao anh ấy lại vào X?

- Tôi không cho rằng mình tự do nói cho cô biết nhiều hơn cái mà cậu ta thể hiện, một số tính cách không chấp nhận được khiến chỉ huy của cậu ta cảm thấy cậu ta biết đâu khá hơn ở một nơi như khu X.

- Đôi khi đúng là anh ấy hơi lạ - y tá Pedder nghĩ ngợi về những cú nện vô cảm, máy móc, tàn nhẫn rất gớm ghiếc và những miếng cắn hoang dã. Cổ cô bị thâm tím, trầy da mấy chỗ, đến nỗi cô cảm ơn ngôi sao may mắn của mình nhờ cái hộp nhỏ quý giá đựng đồ trang sức đã mua tại cửa hàng PX Mỹ trên cảng Moresby dọc đường lên đây.

- Vậy thì hãy nghe tôi khuyên, đừng gặp Luce nữa – y tá Langtry nói và nhặt cái sọt đứng lên – Thật đấy Sue ạ. Tôi không dùng hành động của viện trưởng với cô đâu và tôi không thuyết giáo. Tôi tuyệt nhiên không có mơ ước nhúng mũi vào chuyện riêng của cô, nhưng Luce tình cờ lại thuộc công việc của tôi ở mọi nơi. Hãy soi kỹ anh ta cho rõ.

Nhưng như thế cũng là quá sức chịu đựng của y tá Pedder, cô bưng bưng giận dữ, cảm thấy bị trừng phạt và bị coi thường. Cô hỏi, mặt trắng bệch:

- Có phải mệnh lệnh không?

Y tá Langtry ngó người ra, thậm chí hơi buồn cười.

- Không, chỉ có viện trưởng mới ra mệnh lệnh thôi.

- Vậy thì chị có thể dán cái lời khuyên thối tha đó vào cổ áo của chị ấy! – y tá Pedder nói liền rồi thở gấp – Những giáo huấn về đạo lý và kỷ luật trong quá trình huấn luyện vẫn quá mới mẻ để cô có thể nói những điều như thế mà không lập tức cảm thấy bị huỷ hoại thanh danh bởi sự liều lĩnh của mình.

Tuy nhiên, sự trả miếng của cô xẹp đi một cách đáng buồn vì y tá Langtry đã ra khỏi phòng mà không nghe được điều đó.

Cô cứ ngồi lặng mất một lúc lâu nữa, cắn môi cho đến khi lớp da môi bong ra từng mảng, đau khổ giữa một bên là sức lôi cuốn của Luce và một bên là mặc cảm cho rằng chao ôi Luce đâu thực sự quan tâm tới mình.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Phần IV - Chương 1

Mất gần một tuần y tá Langtry khó khăn lắm mới thoát ra khỏi cảm giác bối rối và xấu hổ vì sự yếu đuối của mình lúc trong phòng sinh hoạt chung. Ông Chúa, Michael không có vẻ nghi ngờ điều gì vì anh vẫn luôn tỏ ra tế nhị, thân thiện như thường. Thật hù vía cho tư cách của cô, tư cách bên ngoài thì có thể che giấu chứ nỗi đau giằng xé ở những phần khác trong cô thì chẳng gì giúp được. Thế nhưng, cứ giải cứu được thêm ngày nào là bớt đi ngày ấy trong sự tồn tại của X, và là một ngày gần với tự do hơn.

Một chiều tà nọ, khoảng hai tuần sau sự kiện xảy ra trong phòng sinh hoạt chung, cô vừa bước vào khoa thì chạm trán ngay với Michael hấp tấp lao ra từ phòng xả nước, tya cầm chiếc bát sắt mẻ.

- Làm ơn đây nắp lại đi Michael – cô nói máy móc.

Anh đứng lại, phân vân giữa một bên là nhiệm vụ cấp bách một bên là mệnh lệnh của cô.

- Cái này cho Nugget – anh giải thích – Cậu ấy đau đầu kinh khủng và buồn nôn.

y tá Langtry bước vòng qua chỗ anh đứng, rồi với tay vào trong lấy tấm vải thô sạch trên giá đựng ngay cửa tủ. Cô đỡ chiếc bát sứ từ tya Michael rồi phủ vải lên trên.

- Thì Nugget bị chứng đau nửa đầu – cô nói bình tĩnh – Anh ta không đau thường xuyên nhưng khi lên cơn thì hoàn toàn bị chấn động, cậu chàng tội nghiệp quá.

Cô đi vào khoa, thấy ngay Nugget đang nằm bất động trên giường, một khăn lạnh đắp trên mắt, và cô khẽ khàng kéo ghế không một tiếng động tới bên giường anh.

- Tôi có thể làm gì giúp anh không Nugget? – cô hỏi dịu dàng, đặt chiếc bát xuống tủ giường anh rất khẽ.

- Không ạ - Đôi môi anh chỉ hơi nhúc nhích.

- Bao lâu rồi?

- Hàng giờ. Nó cứ thế mãi – Anh thì thầm, hai giọt nước mắt lăn ra dưới khăn ẩm

- Đừng lo, cứ nằm yên. Có tôi ở đây trông anh rồi mà.

Cô không chạm vào anh. Cô cứ ngồi nguyên thế cạnh anh thêm độ một phút mới đứng dậy vào văn phòng riêng. Michael đang đợi ở đó, hỏi lo lắng:

- Y tá tin là cậu ấy không sao chứ? Tôi chưa bao giờ thấy Nugget nằm

yên đến vậy! Cậu ta thậm chí không trở mình.

Cô bật cười:

- Anh ấy không sao. Chỉ là cơn đau nửa đầu không hơn không kém, thế thôi. Cứ nhúc nhích hay kêu một tiếng là đau nhói.
- Thế không thể cho uống cái gì à? – Michael yêu cầu, mất kiên nhẫn vì vẻ bình thản của cô – Morphine thì sao? Thứ đó luôn giảm đau mà.
- Không phải cho chúng đau nửa đầu – cô nói dứt khoát.
- Vậy là y tá sẽ chẳng làm gì cả à?

Giọng anh làm cô khó chịu:

- Nugget không hề ở trong tình trạng nguy kịch. Anh ấy chỉ cảm thấy rối loạn thôi. Trong độ sáu tiếng tới sẽ nôn ra và cơn đau sẽ lập tức nhẹ ngay. Tin tôi đi. Tôi rất tiếc vì anh ấy đang phải chịu đau nhưng tôi không định gây rủi ro khi để anh ấy bị lệ thuộc vào những dược phẩm như morphine. Anh ở đây đủ lâu để hiểu rằng vấn đề thực sự của Nugget là gì rồi chứ, vậy thì tại sao anh lại muốn biến tôi thành đồ tôi thế? Không phải là không có lúc tôi ngờ nghệch nhưng tôi không tán thành việc bệnh nhân của mình chỉ bảo công việc cho mình.

Anh cười nhận lỗi, bóp nhẹ cánh tay cô và lắc thân thiện:

- Y tá nói phải – Đôi mắt nâu của anh sáng ngời lên ấm áp.

Mắt cô sáng bừng, cô ngây ngất trước lòng biết ơn lớn lao. Không còn nghi ngờ gì nữa cái cách anh nhìn cô lúc này. Trong khoảnh khắc này mọi nghi ngờ của cô tan biến, cô biết mình đã yêu anh. Không còn khổ sở, không còn những cuộc chất vấn lương tâm. Cô yêu anh và nó giống như đã đến chặng cuối cuộc hành trình bất đắc dĩ.

Anh kiểm tra khuôn mặt cô, rồi đôi môi anh hé ra muốn nói gì đó, hoá câm vì khao khát, cô chờ đợi. Nhưng anh chẳng nói ra. Cô có thể đọc ra lòng dạ rối bời của anh, nhìn thấy tình yêu đang bị đẩy ra ngoài... Hoảng sợ ư? Phẫn vờn ư? Bàn tay bóp cánh tay cô thay đổi trạng thái, từ sự quan tâm thành một sự đụng chạm thân thiện đơn giản.

- Hẹn gặp lại y tá – Anh chào và đi ra cửa.

Luce thậm chí chẳng cho cô thời gian để nghĩ ngợi việc đó, cô vẫn đang đứng như trời trồng thì hần bước vào.

- Tôi muốn nói với em một lời thôi, mà phải ngay bây giờ - mặt hần trắng bệch.
- Tất nhiên – cô liếm môi, cố mở miệng. Và đẩy Michael ra khỏi suy nghĩ.

Luce bước lững lững đến trước mặt bàn của cô. cô tới ghế và ngồi xuống.

- Thế là tôi có một cái xương để nhử cô em rồi.
- Ngồi xuống nào – cô nói bình tĩnh.

- Không mất thời gian chút nào đâu cún con – hấn nói, rằng chìa ra lấp hết môi – Sao cô em đi nói xỏ xiên tôi với tiểu thư Woop-Woop?
  - Tôi ư? – mắt y tá Langtry mở to.
  - Biết rõ lại còn vờ vịt. Mọi chuyện đang xảy ra tốt đẹp thì giờ đột nhiên ngừng ra, cô ta mới bảo tôi là quan hệ với loại người như trung sĩ Luce Daggett không xứng với cô ta, vì cuộc trò chuyện với cô đã cho cô ả thấy rất nhiều điều mà trước đó chưa thấy.
  - Và cũng chẳng xứng cho cả hai người khi quan hệ với nhau bằng thái độ lén lút. Sĩ quan không được quan hệ riêng tư với đàn ông trong doanh trại.
  - Tạnh vỡ đi. Cô biết rõ hơn tôi là những luật đó đêm nào chẳng bị phá vỡ ở nơi chó má này. Còn ai khác ngoài đàn ông ở doanh trại? Các sĩ quan quân y ư? Chẳng có sĩ quan quân y nào ở Cứ 15 có thể giữ cương cho Betty Grable đâu! Các bệnh nhân sĩ quan ư? Những kẻ sót lại toàn là lũ dân, làm sao mà dựng nó dậy cho Đức Mẹ Đồng Trinh được.
  - Nếu anh cứ phải rẻ tiền và tục tĩu mới chịu được thì ít ra cũng nên nhai điệp khúc báng bổ ấy trong miệng! – cô chép miệng, mắt đánh lại, đôi mắt nghiêm nghị.
  - Nhưng chuyện này phải rẻ tiền và tục tĩu mà cô em, và tôi có cảm giác thực hiện nó còn tồi tệ hơn, báng bổ rất nhiều. Sao cô giống gái già thế! Không có đàm tiếu gì về y tá Langtry ư?
- Hấn chúi hấn người ra trước bàn, tay tóm mép bàn, gí sát vào mặt cô chỉ cách vài phân như đã từng một lần trước đây, nhưng thái độ lần này khác hẳn.
- Tôi nói cho mà biết. Nếu còn dám can thiệp vào chuyện của tôi lần nữa, tôi sẽ khiến cô thấy thà chưa sinh ra đời còn hơn. Rõ chưa? Tôi khoái tiểu thư Woop Woop hơn mức cô có thể biết đây, đồ gái già khô khan ạ. Cái thành ngữ đó thấu đạt đến nỗi hấn không dám chắc điều hấn vừa nói, hấn thấy được cô đau đón tê tái và bùng bùng phần nộ, và thế là hấn tóm ngay lấy lợi thế bất ngờ này bằng tất cả lời lẽ cay độc có thể phun ra.
  - Thực sự cô khô khan lắm – hấn lau bầu – cô không phải đàn bà, cô chỉ là sự thương hại cho ai đó. Thế đấy, cô có thể chết để được lên giường với Mike, thế nhưng cô đâu có thể làm ăn gì với thằng cha tội nghiệp đó như với một người đàn ông! Người ta sẽ nghĩ hấn là con chó cảnh của cô. Mike đấy, chỉ là cái gót chân! Cô có thực tình nghĩ rằng nó sẽ ngồi cầu xin nổi không? Nó đâu có hứng tình hả cô em?
  - Anh không khiến tôi mất bình tĩnh nổi đâu Luce ạ - cô nói lạnh lùng và từ tốn – Tôi thích đối xử với anh theo đúng kiểu của anh hơn. Trên đời này chẳng có bài tập nào mau mốt bằng việc rút ra được kinh nghiệm, và lần này sẽ thế, rút ra kinh nghiệm rồi. Nếu y tá Pedder hiểu ra trò dây dưa với

anh thì tôi mừng cho cả hai người, nhưng nhất là cho cô ấy. Trêu người tôi sẽ chẳng thay đổi được cảm xúc của y tá Pedder đâu.

- Cô chẳng bằng tảng băng nữa y tá Langtry ạ vì băng rồi còn chảy. Cô là đá. Nhưng ta sẽ tìm cách để trả nợ này. Phải rồi! Ta sẽ khiến người phải nhỏ nước mắt bằng máu!

- Đồ rẻ tiền đần độn! – cô nói dè bịu – Tôi sợ gì anh. Khinh ghét phát ốm vì anh thì có, nhưng sợ thì không. Anh không thể bịp bợm với tôi như với người khác. Tôi nhìn xuyên thấu anh, tôi luôn nhìn xuyên thấu anh. Anh chẳng là cái thá gì ngoài một kẻ ngông cuồng, thiếu tự tin.

- Nhưng tôi không định bịp bợm đâu – hấn nói toẹt – Rồi người sẽ thấy. Ta đã tìm ra thứ mà người nghĩ là thuộc về người và sắp phá huỷ nó bằng một trò hay.

Michael. Cô và Michael. Nhưng Luce thậm chí không thể bắt tay phá huỷ chuyện đó. chỉ Michael có thể. Hoặc cô có thể.

- Thôi cút đi Luce! – cô nói – Cút đi! Anh đang làm mất thời gian của tôi đấy.

- Đồ chó cái bản thủ! – Luce vừa nói vừa nhìn đôi tay cong queo của mình như thể kinh ngạc vì nó lấm, rồi nhìn lên thấy Benedict đang thư thái ngồi dựa thành giường, rồi nhìn đám đông trong khoa đang vây quanh hấn – Đồ chó cái bản thủ! – hấn lớn tiếng nhắc lại, nói thẳng cho Ben biết – Có biết tao đang nói ai không đấy hả đồ ngu dờ người? Tao nói Langgry quý báu của mày đấy. Đồ chó cái bản thủ! – hấn tự cổ vũ, cảm giận ngợp lên đến nỗi không nhớ rằng Ben là người hấn thường châm chọc. Hấn chỉ muốn la toáng lên với bất kể ai, và Ben là người duy nhất ở quanh đây – Mày nghĩ ả quan tâm đến mày chắc? – hấn hỏi – Ôi trời, không có đâu. ả chẳng quan tâm đến ai trừ trung sĩ Wilson người hùng chó chết. không thấy buồn cười à? Langtry đi yêu một thằng ẻo lả mới chết chứ.

- Đừng nói nữa Luce, cấm đựng miệng lưỡi bản thủ của mày tới tên cô ấy và Mike – Ben từ từ đứng lên, cất giọng yếu ớt.

- Thôi đi đồ khi đột! tao phải làm gì để chỉ cho mày rõ đây? Langtry chẳng là gì ngoài một gái già đần độn đi yêu một kẻ đồng tính tởm nhất đại đoàn! – hấn lừng lững nện đôi ghệt to trên khoảng trống giữa giường hấn và giường Benedict khiến dáng vẻ hấn khổng lồ và đầy sức mạnh – Một thằng đồng tính Ben ạ! Đó chính là thằng Mike.

Cơn cuồng giận đang tích tụ trong Benedict, và trong cơn giận anh già sòm đi, khuôn mặt đen sa sầm của anh đang lột bỏ lớp ngoài thông cảm và bỏ qua cho đến khi lòi ra gì đó sâu sắc hơn và đáng sợ hơn như những cục xương ở dưới cùng của vết thương vậy.

- Để họ yên, Luce – anh nói bình tĩnh – mày không cần biết mình đang nói gì à?

- Nhưng mà tao lại biết, Ben ạ! Tao đọc được từ hồ sơ của hắn. thằng Mike thân thiết của mày là quân Hậu trên bàn cờ đấy. Hai bong bóng nhỏ phòi ra khoé miệng Ben, chúng to phồng lên. Anh bắt đầu run rẩy, co giật tức thời.

- Mày là đồ nói dối!

- Việc gì tao phải nói dối? Tất cả điều đó ở trong hồ sơ của nó mà, thế mới bị đá đít ra khỏi tiểu đoàn – Luce bước phắt về chỗ cũ, quyết định không thềm đến quá gần Ben – Nếu Michael đồng tính thật – hắn không thể dừng lại được – Mày thấy thế nào?

Một tiếng rú rất khê thoát ra từ miệng Ben, tiếng hét thất thanh, nhưng trước khi những thớ thịt đang căng ra của anh có thể gây bạo loạn, chồm lên trước thân thể anh như bị bóng đè, thì Luce đã kịp nhổ ra một loạt đòn lưỡi nghe ghê rợn như tiếng chát chúa của khẩu súng liên thanh. Benedict rùng mình và nhảy cẫng lên, toàn thân nảy bật lên như thể để đá một cú.

- Tăng-tăng-tăng-tăng! Nhớ chưa hả con? Tất nhiên mày nhớ. Đó là âm thanh khẩu súng của mày đã giết toàn những người vô tội. Hãy nghĩ đến họ đi, Ben! Hàng chục người cơ mà, đàn bà, trẻ em, và cả nó già nữa. Tất cả đều chết. Mày đã giết họ bằng bầu máu lạnh ngất, chính vì vậy mày mới phải tới khu X và bò lết như Mike Wilson.

Cơn cuồng nộ của anh trào dâng một đợt mới, lần này là sự tra tấn dữ dội hơn. Benedict quy xuống giường, ngửa đầu ra, mắt nhắm nghiền, nước mắt đầm đìa, một sự thất vọng nhục nhã ê chề.

- Cút đi Luce! – giống Matt cất lên sau vai Luce.

Luce nhảy xổ vào, nhưng sức nhớ ra Matt mù nên hắn quay đi, gạt mồ hôi trên mặt.

- Đồ chết tiệt! – hắn vừa nói vừa xô mạnh Matt và nhặt chiếc mũ từ trên giường lên, đội mũ lên đầu với vẻ trêu ngươi và bỏ đi bằng lối cửa trước. Matt đã nghe được gần như toàn bộ câu chuyện, nhưng mãi đến khi phán đoán cao trào của cuộc bạo động thể xác sắp xảy đến anh mới có đủ can đảm can thiệp, vì nghĩ rằng mình có thể làm vấn đề tồi tệ hơn khi nhúng mũi vào giữa bọn họ, và vì đoán rằng Ben có thể trả đòn Luce...cứ hy vọng thế. Anh lần mò tới cuối giường Ben, tìm ra và ngồi xuống, ghé cổ cho đến khi đôi tay dò dẫm của anh chạm vào một cánh tay của Ben. Anh thở dài an ủi bạn, cảm nhận được nước mắt tuôn rơi.

- Ổn rồi, Ben. Thôi nào Ben, ổn rồi. Thằng con hoang đó đi rồi và nó không làm cậu lo lắng được nữa đâu. Anh bạn tội nghiệp!

Nhưng Benedict dường như không nghe thấy gì, những giọt nước mắt đã khô, hai cánh tay vẫn cuộn khúc quanh người và lăn lộn trên giường.

Cảnh tượng đó trong khoa diễn ra mà không ai biết trừ Matt, bởi vì Nugget ngoài vùng kiểm soát, Michael đã sang khoa bên cạnh để vay một ít sữa bột, còn Neil đã lên vào văn phòng của y tá Langtry gần như đúng lúc Luce sầm sập bỏ đi. Anh phát hiện thấy y tá Langtry đang ngồi ôm mặt.

- Gì vậy? Thằng con hoang đó vừa làm gì em thế?

Cô lập tức bỏ tay ra, không hề thấy có nước mắt hay sự giận dữ nào. Chỉ một thái độ bàng hoàng rất thần nhiên.

- Hắn chẳng làm gì cả - cô đáp.

- Chắc phải có chứ. Tôi nghe thấy tiếng nó la lối suốt trên đường tới đây.

- Làm trò thôi mà. Hắn là một diễn viên. Không, hắn chỉ xì hơi bởi vì tôi đã gheo chuyện tình nho nhỏ của hắn với một y tá, cô gái đến từ Woop Woop, con gái viên quản lý nhà băng, nhớ ra chưa?

- Tôi nhớ rõ là đảng khác – anh vừa nói vừa ngồi thờ ơ dễ dàng hơn – Đó vẫn là cơ hội duy nhất mà tôi thấy mình ở thế nguy hiểm là mền Luce.

Bao thuốc của anh được rút ra, cô nhận một miếng, nhả khối khoan khoái.

- tất nhiên hắn khoái cô gái đó ra mặt – cô nói – Tôi nhận ra điều đó ngay khi diễn biến câu chuyện. Tôi không ngờ cô ta lại chú ý đến bề ngoài đẹp mã của hắn, nhưng khi cô ta bất ngờ xuất hiện ở đây bằng xương bằng thịt hắn lập tức thấy ngay được cách sử dụng cô ta ra sao.

- Phải rồi – Neil nhắm tịt mắt - Lucius Ingham, diễn viên sân khấu nổi tiếng và Rhett Ingham, ngôi sao điện ảnh Hollywood, mà hắn dám nhúng mũi vào những cư dân của Woop Woop lắm.

- Tôi được biết y tá Woop Woop có thích Luce khi họ còn là trẻ con, nhưng tôi cược là cô ấy còn lâu mới để con trai của người làm thuê biết mình thích hắn. Và hơi quá non nớt khi hâm mộ hắn. Cho nên thoả hiệp với cô ta lúc này là đã làm những điều tuyệt vời cho hắn.

- Lẽ tự nhiên – Neil mở mắt ra nhìn cô dò hỏi – Tôi cho là hắn sẽ chẳng thích bị bề mặt đâu.

- Đoán đúng đấy – cô cười khẩy.

- Tôi tưởng có chuyện gì. tôi không nghe được hắn nói gì nhưng tôi nghe thấy giọng điệu hắn – anh sầm soi đầu mẩu thuốc – Tôi dám nói rằng Luce của chúng ta đang khá điên tiết với chuyện này. Hắn có đe dọa gì em không?

- Không cụ thể. Hắn quan tâm nhiều hơn đến việc nói ra cho tôi biết mọi sai lầm về tính đàn bà của tôi – mặt cô nhăn lại kinh tởm, thổi phù – Chà, dù sao tôi cũng chỉ cho hắn thấy tôi nghĩ rằng hắn nói ra những điều vớ vẩn.

- Không đe dọa gì chứ? – Neil khẳng khẳng.

Giọng cô có vẻ mệt mỏi khi cứ bị thẩm vấn, vì cô nói với vẻ thiếu kiên nhẫn.

- Luce có thể làm gì tôi mới được hả Neil? Hành hạ tôi? Giết tôi ư? Thôi chuyện ấy đi! Kiểu ấy chỉ xảy ra trong tiểu thuyết thôi, không có trong đời thật đâu. Chẳng có cơ hội nào như thế. Ngoài ra anh biết đấy với Luce chẳng có gì quan trọng hơn sự an toàn tính mệnh hẳn. Hẳn không dám làm gì để có thể bị trừng phạt. Hẳn chỉ giang đôi cánh đen ngòm của hẳn trên đầu chúng ta thôi và cứ để trí tưởng tượng của chính chúng ta làm những công việc bẩn thỉu của hẳn theo ý hẳn. Chỉ có điều tôi không sa vào bẫy của hẳn là được.

- Hy vọng là y tá đúng.

- Neil này, chừng nào tôi còn ngồi trong chiếc ghế này tôi không thể để bệnh nhân nào đe dọa mình được – cô nói rất nghiêm túc.

Anh nhún vai, sẵn sàng thôi ngay chuyện đó.

- Giờ tôi sẽ thay đổi ngay đề tài với sự tế nhị mang phong cách Parkinson điển hình, và xin thông báo rằng hôm nay tôi nghe được một tin đồn. À mà tôi thấy có vẻ tin thật chứ không chỉ là tin đồn.

- Cám ơn nhiều – cô nói chân thành – Tin đồn gì vậy?

- Nơi này cuối cùng cũng đến lúc tan đàn xẻ nghé.

- Này, anh nghe tin đó ở đâu vậy? Nó còn chưa đến tai một y tá nào.

- Từ chính ông bạn già đại tá Râu Xanh – Anh nhe răng cười – Tôi tình cờ đi ngang qua trụ sở lúc chiều và gặp ông ấy đứng trên ban công như Juliet đang chìm đắm trong suy tư trở về phố Macquarie sau cuộc viếng thăm của Romeo. Ông ấy mời tôi lên uống nước và báo tin cho tôi với tư cách những sĩ quan và những người đàn ông với nhau, rằng chúng ta có lẽ phải lên đường trong không đầy một tháng nữa. Chỉ huy nghe lệnh từ Tổng hành dinh sư đoàn sáng nay.

Khuôn mặt cô tỏ ra chán chường, Luce không thể nào khiến nó như thế nổi.

- Chúa ơi, chỉ một tháng nữa thôi sao?

- Có một tuần để giao và nhận. Chúng ta sẽ phải thật lẹ trước mùa mưa

– Anh nhướn mày hỏi cô, vẻ bối rối - y tá làm tôi khó nghĩ quá, thật đấy.

Lần cuối cùng chúng ta tâm sự nghiêm túc, em ngồi kia như cái xác không hồn mà tự hỏi làm sao vượt qua tất cả để đến đích, giờ lại ngồi như xác không hồn bởi vì đích cuối cùng đã ở trước mắt.

- Lúc đó tôi không được khoẻ - cô nói cứng nhắc.

- Nếu em hỏi thì tôi sẽ nói rằng lúc này em cũng không khoẻ.

- Anh không hiểu đâu. Tôi sẽ nhớ khu X lắm.

- Cả Luce ư?

- Cả Luce. Nếu không phải vì Luce không biết a người còn lại các anh có ổn bằng nửa không – cô cười buồn – Hay là lo cho cái thân mình cái đã. Michael gõ cửa và thò đầu vào ngó quanh.

- Tôi hy vọng mình không làm gián đoạn. Y tá ơi, trà xong rồi.
- Anh lấy được sữa chưa?
- Không vấn đề gì.

Cô lập tức đứng dậy, nhẹ nhõm khi có thể dừng câu chuyện với Neil một cách tự nhiên.

- Thôi nào Neil, anh đi lấy bánh hộp nhé. Anh đứng gần hộp bánh hơn tôi.

Đợi cho đến khi Neil tìm thấy hộp bánh, cô đứng lùi lại để anh ra cửa trước, rồi theo sau hai người vào trong khoa điều trị.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 2

Bên giường của Nugget, cô ra hiệu cho Neil và Michael cứ tiếp tục công việc khi không có mình, rồi nhón gót ra sau bức bình phong mà ai đó đã quây quanh giường bệnh. Bệnh nhân nằm bất động và không nhận ra sự có mặt của cô, thế nên cô cứ việc thay khăn đắp mắt bằng miếng khăn khác mát hơn rồi để anh nằm yên tĩnh.

Trong bữa trà cô thấy thiếu Luce, cô xem đồng hồ tay và ngạc nhiên khi thấy đã muộn hơn mình tưởng.

- Luce mà không cẩn thận thì cuối kỳ này sẽ bị nhận sổ đen. Có ai biết anh ta ở đâu không? – Cô hỏi.

- Hẳn biến rồi – Matt trả lời cộc lốc.

- Hẳn dối trá – Benedict lên tiếng, chồm lên chồm xuống.

Langtry nhìn gần hơn, trông cậu ta kỳ quặc hơn, bức bối hơn và cử chỉ chồm lên chồm xuống này là điều hoàn toàn mới.

- Ben này, anh ổn chứ?

- Ổn cả. Mà không, không ổn gì hết. Tất cả đều không ổn. Hẳn dối trá.

Miệng lưỡi của hắn rắn độc lắm.

Langtry bắt gặp đôi mắt Michael. Cô nhướn mày thay cho câu hỏi, nhưng anh kinh ngạc không kém, lắc đầu quảy quảy. Neil cũng nhướn mày khó hiểu.

- Có chuyện gì mà tất cả không ổn hử Ben? – cô hỏi.

- Tất cả cả mọi chuyện. Dối trá. Hẳn bán linh hồn cho quỷ dữ từ lâu rồi.

Neil huých đôi vai gầy guộc của mình vào vai Ben trấn an.

- Đừng để Luce làm cho cậu căng thẳng, Ben ạ.

- Hẳn là quỷ dữ!

- Cậu khóc ư Ben? – Michael vừa hỏi vừa ngồi xuống cạnh Ben.

- Nó nói xấu cậu đấy Mike ạ. Nói bần thiêu lắm.

- Mình chẳng có chuyện gì bần thiêu đâu Ben ạ, vậy thì cậu phiền muộn chuyện ấy làm gì? – Michael đứng dậy đi lấy bàn cờ và bày quân lên mặt bàn.

- Tối nay mình lấy quân đen – anh nhận trước.

- Mình đen cơ.

- Cũng được. Vậy mình là quân trắng còn cậu là quân đen nhé. Mình đi trước – Michael nói vui vẻ.

Khuôn mặt Benedict méo xệch, mắt nhắm nghiền, đầu ngửa ra sau, nước

mắt úa trên mi.

- Mike ơi, mình không biết có đứa trẻ con nào ở đó không?

Michael tảng lờ. Thay vào đó, anh tiến quân tướng lên hai ô và ngồi đợi.

Một lát sau, Ben mở mắt, nhìn nước cờ qua hàng lệ, cậu cũng tiến quân y hệt rất nhanh, hít mũi như trẻ con, lấy tay quệt ngang mũi. Michael tiến quân hậu lên cạnh quân tướng, và một lần nữa Ben lại tiến quân y hệt, nước mắt khô dần. và khi Michael nhắc quân mã lên trước mặt và đặt trước quân tượng thì Benedict chép miệng, lắc đầu:

- Cậu chưa bao giờ học được nước này phải không? – anh hỏi, nhẹ nhàng ăn quân tượng.

Langtry thở hắt ra nhẹ nhõm và đứng dậy, mỉm cười chúc mọi người ngủ ngon trước khi ra về. Neil cũng đứng lên, nhưng đi vòng qua bàn tới chỗ Matt ngồi, kẻ bị mọi người bỏ quên băng trong cơn khủng hoảng nho nhỏ vừa xong.

- Sang phòng mình nói chuyện đi – Neil nói, chạm nhẹ vào cánh tay Matt – Đại tá Râu Xanh vừa cho mình một thứ chiều nay. Mình muốn chia sẻ với cậu. Nhãn màu đen, đen như Luce ấy, nhưng ở trong thì trắng, à không, vàng óng chur .

- Chưa đến giờ tắt đèn đi ngủ à? – Matt tỏ ra ngạc nhiên.

- Mình xem nào, có chứ, nhưng hình như tất cả chúng ta hơi bị tổn thương trong buổi tối nay, có lẽ đó là lý do tại sao y tá bỏ trực mà không có lời nhờ chúng ta. Mà Ben và Mike có vẻ dính chặt vào bàn cờ mất rồi. Và đừng quên Nugget, giá mà chúng ta ngủ được trước khi cậu ta rú lên, cậu ta sẽ khua chúng ta dậy thôi.

Matt cử động đứng lên có vẻ hơi khó nhọc nhưng anh vẫn mỉm cười lấy lòng:

- Tôi thích đi trò chuyện lắm. Và giải câu đố của cậu nữa. Cái gì mà ngoài đen trong lại vàng óng nhỉ?

Ô riêng dành cho Neil chính xác như tên gọi, một diện tích 1,8 X 2.4 mét thôi mà anh cố lèn một cái giường, một cái bàn, một cái ghế, ngoài ra còn có mấy cái giá treo tường khá bấp bênh bị treo tít trên cao để khi đứng không bị cộc đầu. Nó bản thủ vì những quân dụng của một nghệ sĩ, cho dù người quen nào cũng thấy ngay được anh chàng này đã hạn chế các công nghệ của mình ở các đồ nghề đồ lộn xộn và bành trướng hơn sơn dầu. Bút chì, giấy, màu, cọ, bình nước bẩn, hộp thiếc đựng màu nước của trẻ con, mấy tuýp sơn, chì màu và giá vẽ. Rõ ràng chẳng còn một trật tự nào trong đám hỗn tạp này. Y tá Langtry từ lâu đã thôi nhắc nhở anh giữ ô kín này ngăn nắp, và chỉ còn biết chán chường với những chỉ trích vô tận của bà viện trưởng định mệnh về tình trạng căn phòng của đại uý Parkinson. May thay anh có tài như chim sẻ ra khỏi đám lá khi nào muốn, kể cả một con sẻ già ngớ ngẩn như

viện trưởng, ấy là khi anh nói một cách vô lễ nhất.

Như một chủ nhà hiếu khách, anh để Matt ngồi thoải mái trên giường và quét dọn qua loa các mẩu vụn khỏi cái ghế trên sàn nhà cho mình có chỗ ngồi. Có hai ly nhỏ và hai chai Johnie Walker nhãn đen đứng cuối bàn. Neil bóc tem và bật nắp rất thận trọng rồi rót hào phóng vào từng ly.

- Chúc mừng – Anh nói và uống cạn.

- Uống cho mờ mắt – Matt nói và làm tương tự.

Họ suýt xoa như hai thợ lặn vừa ngoi lên khỏi làn nước giá lạnh không ngờ.

- Ta là kẻ yếu đuối quá lâu rồi – Neil nói, mắt mờ nước – lạy Chúa, món đồ uống này mê quá phải không?

- Hương vị như trên thiên đàng – Matt nói tiếp và lại uống.

Họ ngừng lại để hít thật sâu và tận hưởng sự khoan khoái.

- Chắc tối nay vừa xảy ra chuyện gì đó mới khiến Ben lâm vào cảnh đường cùng như thế. Cậu có biết gì không? – Neil gặng chuyện.

- Luce ấy mà, phun ra như súng máy và hại Ben bằng những câu chửi người. Ben già tội nghiệp đã khóc hu hu. Thằng Luce khôn nạn! Nó rửa tội xuống địa ngục và bị tổng vào chốn khùng khiếp. Tôi nghĩ là con người hắn bị quỷ ám rồi.

- Nếu không thì đích thị hắn là quỷ - Neil nói.

- Hắn vẫn bằng xương bằng thịt đấy thôi.

- Vậy thì hắn muốn sống trong cảnh đề phòng rồi. nếu không thì một người trong bọn ta phải thử sống mái với hắn.

- Tôi xung phong – Matt cười vang, giơ ly rượu rỗng ra.

Neil lại rót đầy ly, rồi rót đầy cho mình nữa.

- Ôn Chúa, con cần thứ này biết bao! Đại tá Râu Xanh chắc chắn là một người biết đọc tâm can người khác.

- Ông ấy cho cậu thứ này thật ư? Tôi cứ tưởng cậu chỉ nói đùa.

- Không đùa, từ ông ấy mà ra đấy, nói riêng thôi nhé.

- Để làm quái gì?

- À, thì tôi đồ rằng đây là một phần kho báu thối tha của lão, và giờ lão moi ra chừng nào hay chừng ấy trước khi Cú 15 cuốn gói. Sau đó lão quyết tâm biến thành ông già Noel và vứt bỏ những cái đầu thừa đuôi thẹo.

- Chúng ta sắp về nhà sao? – Tay Matt run rẩy.

Chửi thề là hậu quả tất yếu của whisky lên men. Neil nhìn Matt thông cảm, những dĩ nhiên mọi cái nhìn an ủi trên đời này cũng chẳng tác dụng gì với kẻ mù loà, dù là có thật hay tưởng tượng.

- Độ một tháng nữa thôi, anh bạn già ạ.

- Sớm thế ư? Vậy thì cô ấy biết mất.

- Sớm hay muộn thì cô ấy cũng phải biết.

- Tôi tưởng được nhiều thời gian hơn một chút.

- Matt này...cô ấy sẽ thông cảm.
- Sẽ ư? Neil ơi, tôi không còn muốn cô ấy nữa. thậm chí tôi không thể nghĩ thêm về điều đó nữa! Cô ấy đã chờ đợi để có ngày chồng trở về, nhưng cô ấy sẽ nhận được gì? không phải là một người chồng!
- Đừng có ngồi đây mà nói sòng thế! Đừng cố vượt cầu... cậu còn chưa biết chuyện sẽ xảy ra chuyện gì cơ mà. Nhưng càng bí quan về chuyện đó tình hình sẽ càng tồi tệ.
- Mừng là cậu lại có thứ này trong tay. Nó như một liều thuốc tê – Matt thở dài nhắc ly.

Neil thay đổi chủ đề.

- Chắc Luce phải tắm lắm mới dẫn đến kết cục bi thảm tối nay. Chắc hẳn tới chỗ y tá trước rồi mới tới chỗ Ben.

- Tôi biết.
- Cậu cũng nghe nói chuyện đó ư?
- Tôi nghe được những gì hắn nói với Ben.
- Cậu muốn nói ngoài chuyện bắn súng máy ư?
- Hơn nhiều. hắn lộn lộn lên khi từ trong phòng y tá ra và tìm Ben ngay bởi vì Ben phản đối những điều hắn nói về y tá. Nhưng Ben uất là chuyện hắn nói về Mike cơ.

Neil quay đầu, anh nhìn Matt như thể nhìn thấy kho báu.

- Thế chính xác thì hắn nói gì về Mike?
- À, rằng cậu ấy đồng tính. Cậu đã bao giờ nghe điều gì ngu ngốc thế chưa? Hắn cứ cãi nhai với Ben rằng hắn đọc thấy điều đó trong hồ sơ của Mike.
- Đồ con hoang! – Ôi, đôi khi số phận thật hay hóm! Toàn bộ khúc mắc được giải quyết nhờ một người mù loà, một người không thể nhìn thấy dung nhan của chính mình nữa, tin này có tác động thế nào đây – Matt này, uống nữa đi.

Whisky ngấm vào đầu Matt rất nhanh, hay ít ra cũng là Neil nghĩ vậy cho đến khi anh nhìn đồng hồ đeo tay và nhận ra đã quá mười một giờ. Anh đứng dậy, khoác tay Matt qua vai và dìu bạn đứng lên, trong khi chính mình cũng cảm thấy đứng chằng vững nữa.

- Thôi nào anh bạn già, đến giờ đi ngủ rồi.

Benedict và Michael cũng đã dọn bàn cờ, Michael vội tới giúp Neil và họ cùng nhau lột quần áo, may ô và đồ lót cho Matt, rồi vắn cậu vào giường mà chẳng thèm mặc pajama vào cho cậu.

- Thế là xong – Michael nói và mỉm cười.

Nhìn bộ mặt thần nhiên, vô cùng mạnh mẽ kia là đủ biết mình cần làm gì để nó lui tàn, Neil chợt thích thú làm rõ bộ mặt đó ra trước linh hồn nhuốm màu whisky của mình. Anh choàng cả hai tay quanh cổ Michael và gục đầu vào

vai bạn, muốn khóc.

- Đi uống một ly nào – anh nói âu sầu – Cậu và Ben tới uống với thằng bạn già này một ly. Nếu không mình sẽ khóc bởi mình là con trai của ông già mình. Nếu mình cứ bắt đầu nghĩ về cậu, về ông ấy và về cô ấy mình sẽ khóc. Đi uống nào.

- Chúng mình không nỡ để cậu khóc đâu – Michael nói, tự gỡ ra – Đây Ben, chúng mình được mời đấy.

Benedict đã cất xong bàn cờ vào tủ và tới bên. Neil vươn một tay ra tóm lấy cậu.

- Đi uống nào. Còn một chai rượu nữa cơ mà. Mình sẽ thôi, nhưng không thể để những cái chai đáng yêu ở đó mà không được uống, đúng không?

- Mình không uống – Benedict rút người lại.

- Nó sẽ giúp cậu đêm nay – Michael nói chắc chắn – Đi thôi nào, chẳng có cái gì được cho là đúng cả.

Thế là cả lũ đi, Michael và Benedict dìu Neil đi giữa. Tới quãng nghỉ ở hành lang, Michael với qua bàn ăn tắt đèn. Có tiếng lách cách từ rèm gió cậu trước vì Luce đang bước vào, không lén lút mà tự tin như thể hẳn chờ đợi y tá Langtry nằm đây đợi mình.

Ba người đứng nhìn hẳn, và hẳn nhìn lại. Michael làu bàu trước sức ỳ của Neil giữa anh và Benedict, chỉ sợ sự xuất hiện đột ngột của Luce có thể khuấy động Ben một lần nữa. Nhưng đúng lúc Nugget chấm dứt cơn đau đầu bằng cách nôn thốc nôn tháo.

- Trời ơi, tiếng ồn khó chịu quá! – Neil vừa nói vừa tỉnh táo hẳn.

Anh đẩy Benedict và Michael vào phòng mình, phi vào theo rồi đóng sầm cửa lại.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 3

Luce tiếp tục tiến về giường mình mà không liếc mắt về phía ô riêng kia. Còn lại một mình hắt trong ánh sáng yếu ớt, chỉ có tiếng nồn oẹ từ đâu đó làm bạn đồng hành.

Quá mệt mỏi đến nỗi cử động cũng khó khăn, hắt ngồi xuống mép giường, hắt đã hàng tiếng đồng hồ rạc cẳng lên lên xuống xuống con đường trong Cú 15, dọc bãi biển, xuyên qua các rừng dừa. Nghĩ mãi, nghĩ mãi...những muốn mãnh liệt được chửi té tát vào mặt Langtry cho đến khi nào đầu cô quay cuồng lên như quả bóng lặn. Đồ chó cái chết dẫm! Luce Daggett không đủ độ, và thế là cô đã tránh né để khỏi lộ sự khinh bỉ bằng cách tự chuồn đến với thằng cha đàn bà kia. Cô ả phát rồ rồi. Nếu chọn hắt, có lẽ cô sẽ có cuộc đời của một công chúa, vì hắt biết hắt sẽ giàu có và nổi tiếng, một ngôi sao lớn hơn cả Clark Gable và Gary Cooper hợp lại. không ai có thể khao khát hơn hắt khao khát điều này mà lại không đạt được. Cô cũng đã nói thế.

Từng ngày, từng giờ, từng phút sau khi rời Woop-Woop đều đã hướng thẳng đến thời điểm lớn trở thành minh tinh màn bạc.

Cái ngày tới Sydney, chàng trai làng mới lớn ở tuổi mười lăm đã biết rằng kịch nghệ là tấm vé để cậu tới được thời điểm lớn. Và hắt đã khao khát thời điểm đó. Hắt chưa bao giờ xem một vở kịch cũng không tới rạp chiếu phim tình cảm, nhưng hầu như suốt thời gian đi học hắt luôn nghe ngóng các câu chuyện về thần tượng của bọn con gái là diễn viên này, diễn viên nọ, và né tránh được những đề xuất thi tuyển vào điện ảnh. cứ để họ lo việc của họ đi hăng, hắt có con đường riêng và không để cho bọn con gái dốt nát đi loanh quanh ba hoa rằng chính ả đã đẩy mình vào nghiệp đó, rằng đó hoàn toàn nhờ vào ý tưởng tuyệt vời của ả.

Hắt nhận coi kho hàng đồ khô ở Nhật Phố, loại bỏ vài trăm người đã nộp đơn ngay trước mũi họ. Người quản lý không thể chối từ chàng trai có mái tóc đẹp và khuôn mặt sáng ngời, đằng sau đó là một bộ óc nhanh nhạy. Và quả là chàng trai đó là một công nhân rất được việc.

Luce không mất nhiều thời gian để khám phá nơi chốn và cách xâm nhập nghề diễn, và hắt đã làm việc, bởi vậy hắt bồi dưỡng cật lực nên phổng phao rất nhanh, nở nang và chẳng mấy chốc trông già dặn trước tuổi. Hắt ngồi lê la ở Repins uống không biết bao nhiêu tách cà phê, đeo đuổi Doris Fitton ở nhà hát Tự Do, nổi đình nổi đám trong số dân cự ước, và cuối cùng có được mấy vai phụ trong các vở truyền thanh của đài 2GB và ABC, thậm

chỉ một hai vai chính gì đấy trên đài 2CH. Hắn có một chất giọng rất hợp với sóng phát thanh, âm, âm sắc chuẩn và đúng trọng âm, thế nên sau có sáu tháng vào đúng guồng quay hắn đã mài sạch âm Úc khỏi giọng mình trừ phi được yêu cầu.

Ghen tỵ với những người có kinh tế để học xong trung học và tiếp lên đại học, hắn tự học ở mức tốt nhất có thể bằng cách đọc tất cả những gì người ta yêu cầu, dầu cho niềm tự hào cá nhân không cho phép hỏi thẳng mình nên đọc những gì, hắn có thể moi thông tin từ bạn bè một cách rất khôn khéo, rồi đến thư viện.

Đến năm mười tám tuổi, hắn đã kiếm đủ từ những nghề ở các đài phát thanh nhỏ để có thể bỏ nghiệp coi kho. Hắn tìm thuê một căn phòng nhỏ ở phố Hunter, và trang trí cho nó thật nghệ thuật trogn khả năng của mình bằng cách xếp hàng những cuốn sách dày cộm khắp tường, chỉ có điều hắn chẳng cho ai biết những cuốn sách đó là mớ đồng nát mua ở chợ Paddy với giá bèo ba xu một tá, còn bộ tuyển tập Dickens bọc da chỉ có hai đô la tám xu.

Như một gã si tình, hắn thành kẻ coi thường tai tiếng – các cô gái nhanh chóng nhận ra rằng sẽ phải trả tiền nếu Luce chán họ. Và sau khi cân nhắc, hầu hết các cô đều quyết định vui vẻ trả tiền để có đặc ân đi chơi với một người đàn ông biết khiến mọi cái đầu ngoái lại nhìn ngưỡng mộ. Tất nhiên là không kéo dài trước khi hắn phát hiện ra thế giới của những bà già nạ dòng, những phụ nữ không thích gì hơn là sa vào trang trải những biên lai của hắn để đổi lại sự hài lòng được sánh vai với hắn nơi công cộng và được thoả mãn dục vọng chốn riêng tư.

Khi đó hắn bắt đầu tự học cách làm tình, vì thế mà cho dù không khoái, cho dù người đàn bà đưa hắn lên giường có xấu ma chê quỷ hờn, cũng không thành vấn đề, hắn có thể đưa họ lên đỉnh điểm khoái lạc. Đồng thời hắn còn phát triển một dòng chuyện nhỏ về người tình, lôi cuốn họ vào sự đánh giá quá mức thêm khát của họ. Và thế là những món quà đồ về, complet và giày, mũ và áo choàng, khuy áo và đồng hồ đeo tay, cà vạt và sơ mi, và cả những đồ lót thủ công tinh xảo nữa. Không gì khiến hắn phải ngại tiếp nhận những món quà đắt giá vì hắn biết hắn đã thanh toán sòng phẳng.

Cũng không có gì khiến hắn phải ngại khi phát hiện ra đây đây những lão già sẵn sàng chiêu chuộng hắn trong chuyện tiền nong để có được những ưu thế tình dục của hắn, và đúng lúc hắn bắt đầu khoái các ông già hơn những bà già vì họ thật thà hơn trong những nhu cầu của bản thân và những nghĩa vụ về tài chính, hắn cũng không phải tự giày vò khi vờ cam đoan với họ rằng họ vẫn còn đẹp, còn hấp dẫn. Sở thích của những ông già còn khá hơn, từ họ hắn phát hiện ra cách ăn mặc sang trọng, cách thể hiện như một nhà quý tộc ở mọi chi tiết từ một tiệc đứng tới một đại tiệc cấp bộ trưởng và cách lấy lòng những người được trọng vọng nhất.

Sau vài vai nhỏ trong những vở kịch nhỏ ở những nhà hát nhỏ, hắn len lỏi vào nhà hát Hoàng Gia và suýt có được một vai. Lần len lỏi thứ hai thì hắn được nhận vai thật, một vai có ý nghĩa trong một vở kịch chính diện. Các nhà phê bình đối xử với hắn khá tốt, và hắn biết mình đã thực sự đi đúng đường khi đọc những dòng quảng cáo về mình.

Nhưng rồi năm đó, năm 1942, hắn hai mươi một tuổi và bị xung quân. Cuộc đời hắn từ đó đến nay coi như bỏ, một khoảng trống vô cùng phí. Ôi, trước quá đơn giản, hắn chưa được trang bị kiến thức làm sao cho thoải mái, hoặc làm sao để tìm được thăng khởi cho ra khởi, một sĩ quan quân đội có thâm niên bị đồng tính về tinh thần hơn là thực tế, cho đến khi gặp Luce, trợ thủ mới. Người đàn ông này đã yêu say đắm, mãnh liệt, và Luce đã sử dụng tình yêu đó với toàn bộ sự tính toán. Sự vụ kéo dài cho đến giữa năm 1945 khi Luce chán chường và mệt mỏi bởi biết rằng chiến tranh sắp kết thúc, cũng kết thúc mối quan hệ trong sự công kích kịch liệt của những lời miệt thị, sự bác bỏ ghê tởm. một vụ tử tử không thành, một xì căng đan, và những số liệu kế toán tiền của sai lệch nghiêm trọng liên quan tới văn phòng của họ. Ban điều tra lập tức đánh giá được Luce, đặc biệt là khả năng trả thù tàn khốc của hắn, và xử lý hắn hết sức đơn giản. Họ gửi hắn tới khu X. Và ở khu X hắn vẫn chứng nào tật nấy.

Nhưng không còn lâu nữa đâu, hắn tự nhủ như vậy.

- Không còn lâu nữa đâu – hắn nói cùng bóng đêm của khoa.

Một cảnh vệ thân thiện đã dừng hắn lại trong cuộc hành trình khắp Cú 15 của hắn và cho biết rằng bệnh viện chẳng mấy chốc sẽ không còn nữa. Hắn đã thoải mái tới lán trại của viên quân cảnh đó và cùng làm một chai bia với ông ta, chạm cốc chúc mừng tin tức đó với trái tim nhẹ nhõm. Nhưng bây giờ hắn đã trở về khu X, hắn biết những giấc mơ hậu chiến có thể đang đợi hắn. Việc gì đến trước sẽ đến trước. Và việc đầu tiên là xử lý y tá Langtry.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 4

Nói là giữ lời, Neil không rót whisky cho mình nữa mà đổ đầy hai ly và đưa một cho Benedict, một cho Michael.

- Chúa ơi, con bị nhựa thông trát vào mắt rồi – anh vừa nói vừa nhấp nháy mắt – Đầu tôi cứ xoay như con quay. Ngu chết đi được. Tôi phải mất hàng tiếng mới vực được chính mình dậy mắt.

Michael nhăm nháp ngậm đầu tiên.

- Mạnh thật đấy. Buồn cười là mình chưa bao giờ thích whisky cả. Có vẻ như Benedict đã qua được sự lưỡng lự ban đầu rất nhanh vì anh cạn sạch ly thứ nhất nhanh ra phết rồi giờ ly xin thêm. Neil buộc phải rót, anh cảm thấy nó giúp cho anh chàng trọc đầu tội nghiệp này khá hơn. Luce đúng là đồ con hoang. Nhưng liệu có phải không đến nỗi ngớ ngẩn khi có được nguồn thông tin quý giá kia sau khi con người ta đã thất vọng để có được nó? Bằng con đường lòng vòng, cái anh biết về con người Michael đã đến từ miệng của Luce. Anh nhìn xoáy vào khuôn mặt Michael, cố tìm trong đó dấu vết nào đó mà Luce đã nói. Hừm, tất nhiên là cái gì cũng có thể xảy ra. Đáp án đặc biệt cho bài toán đó không bao giờ anh đây ngờ tới. Anh thực sự không tin điều đó cho dù hồ sơ của Michael có viết gì chẳng nữa. Họ luôn luôn, luôn luôn tự bỏ đi, họ phải tổng chính họ đi hoặc họ sẽ không bao giờ nhận được cái gì. Nhưng y tá biết nội dung tập hồ sơ đó, và cô không thể kinh nghiệm bằng người đàn ông đã có suốt sáu năm trời đằng đằng gằn như lạc đội hình. Liệu y tá có nghi ngờ gì về Michael? Tất nhiên phải có chứ! Cô sẽ không còn là cô nữa nếu như không nghi ngờ gì, rồi cô đã không chắc về những gì trong chính bản thân cô. Chẳng có chuyện gì giữa cô và Michael hết – chưa có. Tức là anh vẫn còn cơ hội.

- Các cậu có nghĩ là... - anh hỏi, giọng hô hào nhưng đã lè nhè lắm rồi – là y tá biết tất cả chúng mình phải lòng cô ấy không?

- Không phải là phải lòng đâu Neil ạ. Mà là yêu, yêu nữa, yêu mãi ... - Benedict ngược lên, mắt trong veo.

- Thì cô ấy là người phụ nữ đầu tiên mà kẻ nào trong chúng ta cũng biết rằng đó là một phần cuộc đời ta lâu nay rồi – Michael nói – Nếu chúng ta không yêu cô ấy mới lạ. Cô ấy rất đáng yêu.

- Cậu nghĩ cô ấy đáng yêu ư, Michael? Thật ư?

- Mình không biết. dùng từ đáng yêu có vẻ không đúng lắm. Mình luôn nghĩ đáng yêu là như...khi ôm ấp nhau, kề mũi, kề da và một nụ cười khúc

khích hấp dẫn. Những kiểu đại loại thế mà ta nhìn thấy ngay. Nhưng cô ấy có giống thế tí nào đâu. Mỗi khi gặp, trông cô ấy cứ cứng nhắc và sắt thép, và có miệng lưỡi như của vợ lão đánh cá có con cá vàng ấy. Cô ấy không xinh. rất hấp dẫn nhưng không xinh. Không, dùng từ đáng yêu chẳng đúng chút nào – Michael đặt ly xuống và nghĩ ngợi với nhận xét đó, rồi mỉm cười lắc đầu – Nếu cậu nhìn nhận cô ấy như vậy thì Neil ạ, cậu bị làm sao rồi. Tôi nghĩ cô ấy có duyên. Cô ấy biết khiến tôi cười...không phải cười cô ấy, mà là bởi vì cô ấy. Không, tôi không hề nhận thấy sự cứng nhắc hay sắt thép của cô, không hề. Giờ tôi khẳng định, với tôi cô ấy đúng là đáng yêu.

- Cô ấy vẫn đáng yêu ư?

- Tôi đã nói rồi.

- Cậu có nghĩ cô ấy biết tất cả bọn mình phải lòng cô ấy không?

- Không như cậu nghĩ đâu – Michael nói chắc chắn – cô ấy là người tinh tế, không sống để mà mơ mộng về tình yêu đâu. Cô ấy không như một cô học trò nhỏ. Tôi có một cảm giác rằng buồn cười về cô ấy, là khi khủng hoảng cao điểm cô ấy sẽ luôn mong ước được chăm sóc tốt nhất.

- Chẳng có phụ nữ nào sinh ra mà không lựa chọn hôn nhân khi gặp cơ hội – Neil cãi.

- Tại sao?

- Ai mà chẳng sống để yêu.

Thái độ của mùi tỏ ra thực sự lấy làm tiếc.

- Thôi nào Neil, tỉnh lại đi! Ý cậu là đàn ông không thể sống vì yêu sao? Nhưng tình yêu tới từ nhiều hình thái và hình thể - và từ cả hai phái cơ mà!

- Cậu thì biết gì về chuyện đó? – Neil hỏi móc, cảm thấy dối, hơi giống đôi khi đứng trước cha mình, mà như thế không được. Michael Wilson không giống Longland Parkinson ở điểm nào cả.

- Tôi không rõ mình biết gì về chuyện đó không – Michael đáp – Đó là bản năng. Nó đâu có thể là gì khác được? Chắc chắn tôi không thể tự nhận là chuyên gia. Nhưng có một số thứ tôi biết mà không cần nhớ hay được học. Con người tự tìm ra cung bậc của mình và mỗi người một khác – anh đứng dậy vươn vai – Tôi phải quay lại ngay đây. Tôi đi xem Nugget ra sao mới được.

Vài phút sau Michael trở lại. Neil ngược nhìn anh khá thèm thuồng, anh đã làm đến ly thứ ba bằng cách đơn giản là đổ nước bắn ra khỏi chai nước màu và rót đầy whisky cho mình.

- Uống nào Mike – anh nói – Tôi thề là đang cảm thấy mình như một kẻ nào khác ấy. Cạn chén.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 5

Chuông đồng hồ của y tá Langtry réo lúc một giờ sáng. Cô đặt chuông báo thức vì Nugget, muốn xem anh ra sao lúc một giờ, cô đoán đây là lúc cơn đau đầu của anh đã đỡ. Và bất kể chuyện xảy đến với nhóm đàn ông đêm nay đều có thể bùng nổ cái sự bất ổn âm ỉ kia, đi kiểm tra cả bọn họ chắc không phải là ý kiến tồi.

Kể từ những ngày tập sự cô đã tự rèn luyện cho mình bật dậy thật nhanh, thế là cô lập tức ra khỏi giường, cởi bỏ đồ ngủ. Cô mặc quần dài và choàng áo khoác mà không cần bận đồ lót, rồi cô xỏ tất ngắn và buộc dây đôi giày đồng phục ca ngày. Giữa đêm hôm khuya khoắt này chẳng ai quan tâm tới việc cô có mặc đúng đồng phục không làm gì. Đồng hồ đeo tay và chùm chìa khóa để trong ngăn kéo cùng với đèn pin, cô nhét chúng vào túi áo khoác bốn túi rồi thắt dây lưng thật chắc chắn. Ổn rồi. Sẵn sàng rồi. Chỉ còn cầu sao cho mọi thứ ở X đều tốt đẹp và yên tĩnh.

Khi cô vén tấm rèm gió và nhón gót dọc hành lang, mọi sự có vẻ yên tĩnh thật, quá yên tĩnh là đáng khác, như thể chốn u tịch. Có gì đó thiếu thiếu và gì đó thừa thừa, và cả hai kết hợp lại đem đến cho khoa này một sự thiếu nồng hậu. Sau vài giây cô nhận ra những khác biệt là gì. không có tiếng thờ say mà chỉ có luồng sáng mỏng manh và vài tiếng thảm thì từ cửa phòng Neil. Chỉ có màn của Matt và Nugget được giăng lên.

Tới giường Nugget cô vòng qua tấm rèm thật nhẹ để anh không thể nghe tiếng cô, nhưng cô thấy mắt anh mở, nhìn lơ đãng.

- Anh đã nôn ra được chưa? – cô hỏi sau khi đã bỏ tấm vải che miệng chậu mà chẳng thấy gì bên trong.

- Rồi ạ. Một lúc trước. Mike đã thay cho tôi chậu mới. – tiếng anh mỏng tang, yếu ớt và thều thào.

- Cảm thấy khá hơn không?

- Nhiều lắm.

Cô bận rộn mất một lúc để bắt mạch, xem nhiệt độ và đo huyết áp, nhập số liệu vào biểu đồ theo dõi bệnh móc dưới xà treo của giường với sự trợ giúp của đèn pin.

- Anh có uống trà không để tôi pha cho?

- Được không? – sức mạnh nhỏ nhoi bắt đầu lần đến với giọng nói của anh đồng thời với suy nghĩ – Miệng tôi khô như rang.

Cô mỉm cười với anh và đi sang phòng sinh hoạt chung . không ai pha trà

như cô, rất thành thạo và hiệu quả nhờ thực tiễn bất tận kéo dài liên tục qua vô số phòng sinh hoạt chung trở về những ngày làm y tá tập sự muốn khóc của cô. Nếu một anh chàng làm việc đó, sẽ luôn xảy ra sự cố nhỏ nhỏ, hoặc trà vương vãi, hoặc bỏng vì bắn nước sôi, hoặc hăm không đủ độ cần thiết, nhưng khi cô làm việc đó, mọi thứ hoàn hảo. mất ít thời gian hơn mức dường như cần có, cô đã trở lại bên giường của Nugget với một ca trà bốc hơi trong tay. Cô đặt nó lên tủ giường và đỡ anh ngồi dậy, rồi kéo một cái ghế ra bên, cô ở lại với anh trong khi anh uống gấp gáp, sốt ruột thổi ca trà cho nguội bớt, rồi nhấm từng ngụm liên tục, nhanh như một chú chim vậy.

- Y tá biết không – anh dùng ống nói – khi lên cơn đau, tôi nghĩ rằng chừng nào còn sống tôi sẽ không bao giờ quên được nó đau như thế nào... Y tá biết đấy, tôi có thể mô tả cơn đau đầu tằm thường này bằng vô số từ. Thế rồi giây phút nó qua đi tôi không tài nào nhớ nổi nó như thế nào nữa, và từ duy nhất tôi có thể tìm ra để diễn tả nó là "khủng khiếp".

- Đó là một đặc điểm của bộ não chúng ta, Neil ạ - cô mỉm cười – Bộ nhớ càng đau đớn thì ta càng nhanh đánh mất chìa khóa mở nó. Thật khỏe khoắn và lành mạnh khi quên được cái gì đó đang tàn phá. Ta cố đến đâu không thành vấn đề, ta không bao giờ có thể gọi lại gì đó đại loại như cơn đau tê tái ban đầu nữa. Ta thậm chí không muốn, dù đó là bản năng của con người. Chỉ cần đừng cố quá sức và quá thường xuyên...nếu không sẽ sa lầy. Quên cơn đau đó đi. Nó sẽ qua! Thế chẳng phải mới là điều quan trọng nhất sao?

- Thế là chính nó! – Nugget cam đoan.

- Thêm trà nhé?

- Không, cảm ơn y tá. Thế là phiền lắm rồi.

- Vậy thì duỗi chân ra khỏi giường nào và tôi sẽ giúp anh đứng dậy.

Anh sẽ ngủ như một đứa trẻ nếu để tôi thay đồ và dọn giường.

Trong khi anh ngồi co ro trên ghế, cô dọn giường cho anh, rồi giúp cơ thể toàn da bọc xương của anh chui vào trong một bộ đồ sạch. Sau đó cô đặt anh nằm xuống nhẹ nhàng, mỉm cười chia tay và giắt màn cho anh.

Ngó qua giường Matt, cô thấy anh nằm trong tư thế bất bình thường nhất từ trước đến nay, miệng há hốc và có tiếng ngáy rít gù gù. Ngực anh để trần.

Nhưng anh ngủ khá say, cô nghĩ thế, say đến nỗi có vẻ như chẳng gì có thể làm phiền anh lúc này. Mũi cô chun lại, cô ngạc nhiên khi hít thấy có mùi, chắc chắn là mùi rượu phả ra từ người anh ta!

Cô lập tức đứng dậy liếc nhìn những chiếc giường trống trơn, nhíu mày, rồi đột ngột quyết định quay lại đi thật nhanh về phía cửa phòng Neil. Cô không thèm gõ cửa và lên tiếng ngay khi bước vào.

- Trông kìa, tôi rất ghét phải diễn như viện trưởng nhưng đúng thì thôi, các anh biết đấy!

Neil đang ngồi trên giường, Benedict ở ghế, cả hai nhún vai. Hai chai Johnnie Walker, một chai đã hết, chai kia gần đầy đang để trên bàn.

- Lũ ngốc! Các anh muốn đưa tất cả chúng ta ra toà án binh à? Rượu ở đâu ra?

- Ngài đại tá tốt bụng – Neil cố gắng lắm mới nói được lẽ nhẹ.

- Neil, nếu ông ta không còn trí khôn nào hơn việc đưa nó cho anh thì anh phải có nhiều trí khôn hơn việc nhận nó chứ. Luce và Michael đâu? – Môi cô mím lại.

Neil nghĩ chuyện đó rất lung, và cuối cùng đáp cùng với nhiều tiếng ngắc ngứ:

- Mike đi tắm này. Bữa tiệc chẳng có gì vui. Luce không có trong này...ngủ rồi. Phát khùng.

- Luce chưa đi ngủ và anh ta không có trong khoa.

- Vậy y tá để tôi tìm nó cho – Neil vừa nói vừa lụi hụi ra khỏi giường – Tôi không đi lâu đâu Ben ạ. Tôi phải đi tìm Luce cho y tá. Y tá muốn Luce. Tôi không muốn Luce nhưng y tá muốn. Cho tôi biết tại sao. Tôi nghĩ dù sao tôi cũng phải đi nôn trước đây.

- Anh mà nôn mửa trong này tôi sẽ dí mũi anh vào đấy! – cô nói quyết liệt – Cứ ở nguyên đấy! với tình trạng của anh lúc này thì anh còn chẳng tìm nổi chính mình nữa là! Ôi, tôi có thể giết hết lũ các anh! – cơn nóng giận của cô tan ngay, lòng trắc ẩn đã len vào cơn cău tiết của cô – Giờ thì các người sẽ biến thành những chàng trai ngoan ngoãn để xóa đi dấu vết sự bại hoại hư đốn này chứ? Đã hơn một giờ sáng rồi đấy.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 6

Sau một hồi kiểm tra kỹ lưỡng dọc hành lang mà chẳng biết được Luce hay Michael ở chốn nào, y tá Langtry điều hành như một nhà binh sang phòng tắm, mặt ngẩng cao, ưỡn ngư/c, vẫn giận sôi lên. Việc quái gì mà họ cứ phải như thế mãi nhỉ? Thậm chí hôm nay cũng chẳng phải là ngày rằm. Vẫn nguyên si là khu X nằm tít cuối xó lãnh địa này, xa rời mọi khoa đông quân số khác. Cô mãi bốc hoả đến nỗi cứ thế chạy bổ vào dây phơi quần áo mà bọn họ đã vắt lên túm tùm để lúc nào tự giặt, và thế là lũng nhùng trong đám khăn tắm, sơ mi, quần dài, quần đùi. Lũ chết tiệt! Đây đúng là trò thử sức chịu đựng của cô, đến nỗi cô không thấy được khía cạnh buồn cười của việc bị va chạm với dây phơi quần áo, mà chỉ biết kéo chúng theo và tiếp tục tiến. Bóng đèn tròn của nhà tắm chiếu thẳng phía trước. Có một cửa gỗ mở thông sang một phòng rất lớn để đồ thô sơ, dọc tường bên này là các vòi sen, còn dọc bức tường đối diện là các chậu rửa, mấy bồn tắm ở tường sau. Chẳng có vách ngăn hay tấm chắn nào cả. sàn nhà dốc vào một cống thoát giữa phòng, và bức tường bên vòi sen lồm đồm nước.

Trong đêm, bóng đèn công suất nhỏ dưới trần nhà vẫn bật, nhưng dạo này hiếm khi có người đến phòng tắm khi trời tối vì mọi người ở khu X đều tắm và cạo râu buổi sáng, và nhà tiêu lại ở tách biệt xa hẳn khu nhà chính.

Từ bóng đêm không ánh trăng bước vào, y tá Langtry nhìn mọi thứ trong này không mấy khó khăn. Toàn bộ khung cảnh âm ỉ sáng lên với cô như những diễn viên trên sân khấu với khán giả. Một vòi sen bị để quên vẫn đang chảy ri rỉ. Michael đang ở góc xa, trần truồng và ướt át đang nhìn Luce như thôi miên, còn Luce, trần truồng, mỉm cười, cương cứng, đang đứng cách Michael độ hai chục centimet.

Cả hai đều không để ý thấy cô đứng ở ngưỡng cửa, cô có cảm giác hoang mang ngơ ngợ, và coi cảnh tượng này như một kiểu biến tấu lạ lùng mà đây chỉ là một cảnh khác cái cảnh trong phòng sinh hoạt chung. Cô đứng ngơ ra mất một lúc, rồi chợt nhận ra rằng mình sẽ không thể tự giải quyết, không có kiến thức hoặc sự hiểu biết để giải quyết chuyện này. Thế là cô quay đi, chạy vội về khoa, chạy như chưa bao giờ được chạy trong đời, leo lên các bậc cầu thang, xuyên qua cửa gần giường Michael, chạy khắp khoa.

Khi cô ào vào gian của Neil, Neil và Benedict dường như vẫn y nguyên lúc cô rời họ, mới quá ít thời gian trôi hay sao? Không, có gì đó đã thay đổi. mấy chai whisky và ly đã đi đâu mất. Quỷ tha ma bắt họ đi, vẫn say! Ai

cũng phải say mới được!

- Nhà tắm! – cô cố cất lời – Ôi nào, nhanh lên!

Neil có vẻ tỉnh, hay chí ít anh cũng đứng dậy và tiến về phía cô nhanh hơn mức cô tin nổi, và Benedict cũng có vẻ không quá tệ. Cô kéo họ xềnh xệch như những chú cừu và lôi họ xuyên suốt khoa, xuống cầu thang qua bãi đất trống về phía nhà tắm. Neil vướng vào dây phơi quần áo ngã chúi, nhưng cô chẳng thèm đợi, cứ thế chộp cánh tay Benedict và lôi xềnh xệch.

Cảnh tượng trong nhà tắm đã thay đổi. Luce và Michael lúc này đang quấn nhau như những tay vật trên sân, khoá tay nhau, lăn lộn từng vòng, nhưng Luce vẫn cười to.

- Nào cưng, mày phải biết mình muốn gì chứ! Có gì mà ngại? Mày không thể nhận được cái to thế đâu mà. Ồ, thôi nào! không việc gì phải chơi khổ sở mới được ,tao biết tất cả về mày rồi mà!

Thoạt nhìn thì mặt Michael vẫn tỏ ra rất lì, gần như không chấp, nhưng đằng sau đó cháy lên một cái gì đó rất dữ dội, khủng khiếp và đáng sợ, cho dù Luce dường như không bị điều đó tác động. Michael chẳng nói chẳng rằng, không tỏ ra mảy may thay đổi khi Luce tuôn ra những lời nói đó, như thể anh đang cố xem con người thực sự của Luce, tập trung đến nỗi khắp người túa nước.

- Ngừng lại ngay! – Neil nói, giọng sắc lạnh.

Cảnh tượng lập tức tan biến. Luce quay phắt mặt về phía ba người nơi ngưỡng cửa, nhưng Michael giữ thế sẵn sàng phòng thủ một lúc. Rồi anh đổ sụp ra sau dựa người vào tường và thở hồng hộc như thể phổi là ống bễ. Và bất chợt toàn thân anh rung lên bần bật, nghiêng răng kèn kẹt, gân nổi phập phồng dưới lớp da bụng.

Y tá Langtry bước ngang mặt Luce, còn Michael lúc này mới nhìn thấy cô, mặt anh túa mồ hôi, miệng há hốc kinh ngạc, thở hắt ra. Đầu tiên anh phải tiêu hoá được sự có mặt của cô là thực tế đơn giản, sau đó anh nhìn cô với tình cảm thiết tha rồi dần dần lụi tàn trong sự vô vọng, quay đầu đi nhắm nghiền mắt như thể chuyện đó chẳng thành vấn đề, người rũ ra nhưng chưa ngã gục, vẫn còn bức tường phía sau mà dựa, một cái gì đó thoát khỏi anh quá nhanh dường như chỉ trong nháy mắt. Y tá Langtry quay đi.

- Không ai được để lộ chuyện đêm nay nhé – cô dặn Neil.

Rồi quay sang Luce, đôi mắt cô đầy ngán ngẩm:

- Trung sĩ Daggett, tôi sẽ gặp anh sáng mai. Làm ơn trở về khoa ngay lập tức và không được đi đâu trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Luce tỏ ra chiến thắng, không nếu không hề ăn năn mà còn hơn hở, hất nhún vai, cúi nhặt mớ quần áo hắt cuốn ngay phía trong góc cửa, mở cửa đi ra, kiêu đi lắc vai của hắt chứng tỏ hắt hoàn toàn có ý định sẽ làm mọi chuyện rồi tỉnh lên vào sáng mai.

- Đại úy Parkinson, tôi giao anh nhiệm vụ kiểm điểm đạo đức trung sĩ Daggett. Tôi mong rằng đến ca trực của tôi mọi sự đều vào đây và trở lại bình thường, và Trời giúp người nào biết ăn năn. Tôi rất, rất giận! Các anh đã lạm dụng lòng tin của tôi. Đêm nay trung sĩ Wilson sẽ không về khu X, cũng chưa được về chừng nào tôi chưa thẩm vấn xong trung sĩ Daggett. Nào, các anh đã hiểu chưa? Các anh đủ sức đối mặt chưa? – câu nói cuối cùng của cô đỡ day nghiêng hơn và cái nhìn trong mắt cô đã dịu.

- Tôi không say xỉn như y tá nghĩ lúc này đâu – Neil nói và nhìn vào mắt cô chăm chăm đến nỗi chúng sẫm lại gần như cùng màu mắt Benedict – Y tá là sếp. Mọi thứ sẽ như y tá muốn.

Benedict chẳng nhúc nhích cũng chẳng nói chẳng rằng suốt từ lúc bước vào nhà tắm, nhưng khi Neil quay phắt đi thì anh nhảy nhào nhào lên, đảo mắt từ ánh mắt trầm ngâm chớp chớp của y tá Langtry sang Michael lúc này vẫn dựa kiệt sức vào bức tường.

- Anh ấy không sao chứ? – Benedict lo lắng.

Cô gật đầu, cố nở một nụ cười méo mó.

- Đừng lo Ben ạ, tôi sẽ chăm sóc anh ấy. Cứ quay lại khoa với Neil đi và cố ngủ nhé.

Còn lại một mình trong nhà tắm với Michael, y tá Langtry nhìn quanh tìm quần áo cho anh, nhưng tất cả những gì cô tìm thấy chỉ là một cái khăn tắm, chắc chắn anh đã ra ngoài với cái khăn tắm này, có lẽ nó được quần ngang hông. Tất nhiên quy định không cho phép, đã có lệnh mọi thành viên ra ngoài vào ban tối đều phải che kín từ cổ đến chân, ấy thế mà có lẽ chưa bao giờ anh chàng tính đến việc bị phát hiện.

Cô nhặt khăn lên và mang lại chỗ anh, ngừng lại một lát để khoá vòi sen.

- Làm ơn quần cái này vào – cô nói rất mệt mỏi.

Anh mở mắt nhưng không nhìn cô, cầm khăn quần vụng về quanh người, hai tay anh vẫn còn run lên, rồi anh ra khỏi bức tường như thể ngờ rằng chỗ mình đứng lên sẽ sập mất, nhưng rồi anh cũng đã đứng được.

- Thế ông đã phải uống bao nhiêu? – cô hỏi cay cú, kéo giạt cánh tay anh giục bước.

- Khoảng bốn ly đây – anh nói máy móc, giọng nhỏ, mệt mỏi – Cô dẫn tôi đi đâu? – và anh đột nhiên giằng người mình khỏi tay cô như thể cái chất cường bách và quyền lực trong đó làm tổn thương lòng tự trọng của anh.

- Tới chỗ tôi – cô nói dứt khoát – Tôi sẽ để anh ngủ ở một phòng trống cho đến sáng. Anh không được về khoa trừ phi tôi gọi quân cảnh đến, mà tôi lại không muốn làm chuyện đó.

Anh đi theo cô, không phản đối gì nữa, bại trận. Anh có thể nói gì với người phụ nữ này để có thể khiến cô thôi tin vào cái điều xảy ra ngay trước mắt cô? Chắc nó lặp lại toàn bộ sự việc đã xảy ra trong phòng sinh hoạt chung,

chỉ có điều tồi tệ hơn rất nhiều. Và anh hoàn toàn kiệt quệ, anh không còn lại một chút sức lực nào sau nỗi thống khổ mà chỉ còn cuộc chiến siêu phàm với cái tôi. Vì anh vốn biết hậu quả của nó ngay khi Luce xuất hiện, nếu anh lao vào nó anh sẽ phải có được sự hài lòng sâu sắc và hiển vinh của cái việc phải giết chết đồ con hoang ngu ngốc khó chịu kia đi.

Có hai điều đã ngăn anh phan hòng Luce ra lập tức. Một – ký ức về gã thượng sĩ ở trung đoàn với nỗi đau dai dẳng từng ngày sau đó, với nỗi thống khổ ở khu X và y tá Langtry; và hai – muốn nhăm nháp thời điểm tuyệt diệu sắp tới. Thế nên khi Luce dờ dờ Michael cứ kiên trì, kiên trì chờ người ra cho đến vụn nát khả năng tự kiềm chế.

Bề ngoài Luce cao to vạm vỡ và sung sức nhưng Michael biết hẳn không có sự khổ luyện, kinh nghiệm hoặc khát khao tàn sát. Và anh luôn biết rằng đằng sau cái vẻ tự tin nạt nộ của hắn, đằng sau cơn khát được hành hạ người khác không được thỏa mãn, ẩn chứa một sự hèn nhát. Lúc nào Luce cũng nghĩ hẳn có thể tránh đòn bằng cái trò hề của hắn mãi, rằng người ta nhìn tầm vóc của hắn, thấy sự nham hiểm của hắn là đã mất tinh thần rồi. Nhưng Michael biết rằng lúc gọi trống ra sự phỉnh phờ đó thì hắn co dúm lại. Và khi rơi vào thế trận thì toàn bộ tương lại của hắn đặt trong đó, mà không thể tạo ra gì khác. Anh đang chuẩn bị nói toạc sự lừa phỉnh của Luce, nhưng khi đồ con hoang dơ cụ đó bị bóc trần rồi, anh vẫn có ý định giết hắn. Giết hắn chỉ để có niềm vui man rợ với chuyện đó.

Hai lần đều hỏng bét. Hai lần ý thức được rằng mình không khá hơn ai khi bộc lộ tính sát nhân, rằng mình dám ném đi mọi thứ chỉ để thỏa mãn sự thèm khát. Đó là sự thèm khát, anh luôn biết thế. Anh biết về mình rất nhiều điều, anh cũng đã phải học cách sống với những điều đó, thế còn lần này? Liệu có phải cái điều này có trong con người anh đã khiến anh không tỏ tình nổi trong phòng y tá Langtry? Nó đã đầy ứ, sắp tràn ra ngoài. Và rồi anh cảm thấy trống rỗng, một cái gì đó không tên đáng sợ. Chính điều này. chắc chắn là điều này. Anh đã nghĩ về nó như một thứ không tên đáng sợ. Chính điều này. chắc chắn là điều này. Anh đã nghĩ về nó như một thứ không đáng giá, nhưng giờ đây, sau bao lâu, điều không đáng giá đã có tên.

Ôn Chúa cô ấy đã tới! Chỉ có điều anh biết giải thích sao đây!

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 7

Khi họ trèo lên các bậc thềm khu nhà tập thể, y tá Langtry nhận ra các phòng khác trong toà nhà đã khoá và rào lại. không có nghĩa là cô chịu thua, có cách chui vào được các phòng đã khoá, và các y tá chính quy đã từng trải qua nhà tù ký túc xá kín bùng như tu viện luôn là chuyên gia trogn việc ra vào những khu được bảo vệ từ trước như thế này. Nhưng sẽ cần có thời gian. Vì thế cô mở cửa phòng mình, bật công tắc đèn và đứng lùi lại cho Michael qua mặt mình bước vào trong.

Kỳ quặc thật. Trừ việc bà viện trưởng đi lòng vòng kiểm tra, anh là người duy nhất được thấy khu vực riêng của cô, vì tất cả y tá đều thích tự lập trong khu giải trí hơn để tìm kiếm những quan hệ xã hội, sẽ như một vụ nhờ vả khi tới phòng riêng của đồng nghiệp. bất chấp những ưu phiền cô nhìn nơi này bằng đôi mắt mới, thấy được chất lượng bình dân đơn thuần của nó. Một cái cũi hơn là một nơi ở, cho dù nó rộng hơn cái cũi. Nó chứa một giường đơn, giống những cái trong X, một ghế gỗ, một bàn làm việc, một góc có màn che để treo áo quần cùng hai kệ chứa sách treo tường.

- Anh cứ đợi đây – cô nói – tôi đi tìm đồ cho anh mặc đây, và đi mở cửa một phòng nào đấy.

Hiếm có chuyện đợi anh tự ngồi xuống ghế gỗ cạnh giường, cô đóng cửa, đi ra ngoài, ánh đèn pin đi trước. Sang khoa bên tìm đồ mặc cho anh còn dễ hơn việc phải đi một chặng đường dài quay lại khu X và khó chịu với mấy kẻ ở đó. Ngoài ra cô không khoái cảnh gặp Luce trước sáng mai, cô cần thời gian để nghĩ đã. Làm một chuyến sang khu bà già để lấy đồ ngủ với lời hứa long trọng sẽ đem trả chỗ cũ vào ngày mai.

Căn phòng kế bên tay phải phòng cô rõ ràng là nơi để Michael tạm trú, thế nên cô bắt tay vào việc bầy các thanh gỗ ra khỏi cửa sổ. Khoá có đục lỗ mộng và không thể nào dùng sức cái kẹp tóc mà bầy ra được. Thế. Bốn thanh gỗ đã được tháo ra. Cô soi đèn pin qua lỗ hồng để xem chắc vẫn còn giường kê trong đó, và đã phát hiện thấy đồ đạc trong đó sao mà giống phòng cô đến thế. Các chiếu đã được cuộn lên. Có lẽ anh phải trải giường không có khăn trải, thế thôi, và cô không thể dồn nổi tiếc nuối cho số phận của anh.

Đúng lúc này ôc quay lại phòng mình sau khi đã vắng mặt độ bốn mươi lăm phút. Đêm đến, độ ẩm cao, người cô đầm đìa mồ hôi. Một bên cô nhói đau, cô đứng một lát xoa chỗ đau, rồi nhìn về phía ghế. Anh không ngồi ở đó.

Anh đã ở trên giường, cuộn người nằm nghiêng xoay lưng về phía cô, và trông anh như thể ngủ gật. Ngủ say quá! Sao anh ngủ được sau những gì vừa trải qua?

Nhưng điều đó làm dịu lòng cô hơn hết thảy. rốt cuộc có gì mà cô phải tức giận nhỉ? Sao cô lại cảm thấy như bị hắt hủi và muốn xé nát toi bởi một vật gần nhất? bởi vì tất cả bọn họ say rượu ư? Bởi vì Luce cư xử như đúng bản thể của hắn ư? Hay bởi vì cô không chắc một chút nào về Michael, không tồn tại kể từ khi anh quay lưng lại với cô trong phòng làm việc? đúng vậy, một chút bởi whisky, có lẽ, nhưng những kẻ ăn xin tội nghiệp cũng chỉ là con người, vì không ai quá mạnh trong việc đó. Luce ư? Hắn không là cái thá gì hết. Đã lâu mới có chuyện, phần lớn nhất cơn tức giận của cô bắt nguồn từ nỗi sầu muộn và sự không chắc chắn đối với Michael.

Hoàn toàn bất chợt cô nhận ra mình gần như kiệt sức. Quần áo cô dính chặt vào người, mồ hôi đầm thành mảng, hằn từng thớ thịt, thế mà cô cứ tưởng nó chỉ là một chuyến đi đơn giản nên đã không mặc đồ lót. Chà, cho anh ta an cư phòng bên rồi cô sẽ tắm ngay một cái. Cô tới bên giường không gây một tiếng động.

Đồng hồ trên bàn làm việc đã chỉ hơn hai rưỡi sáng, và anh quá ngón giấc đến nỗi cô không nỡ dựng anh dậy. Ngay cả khi cô khẽ kéo ga giường dưới người anh ra và đắp lên trên, anh cũng không nhúc nhích. Chẳng còn biết gì nữa.

Tội nghiệp Michael, nạn nhân của việc Luce quyết tâm bắt cô trả giá cho vụ cô nàng Woop-Woop. Đêm qua chắc như một lộc thánh từ trên trời rơi xuống Luce, cả lũ họ đều ngu ngốc đến độ say bí tỉ. Nuggett thì mê man vì cơn đau đầu, cơ hội mười mười khi Michael đi tắm. cô những muốn tin rằng không có chuyện Michael khích Luce gây chiến, nhưng chắc chắn không có chuyện anh đơn giản bảo Luce bình tĩnh và bỏ đi. Về sức lực anh không sợ Luce, anh chưa bao giờ sợ cơ bắp của Luce. Nhưng liệu tất cả sức mạnh đó có khiến anh sợ theo một cách nào đó không? Giá mà cô hiểu đàn ông hơn? Chuyện có vẻ như cô sẽ phải là người ngủ ở phòng bên, nơi không ga không mền, trừ phi cô tìm được cách khua anh dậy. trong thời gian đó cô có thể trì hoãn quyết định này bằng cách đi tắm. Thế là cô với chiếc váy vải bông trên móc áo sau cửa và đi sang nhà tắm, cởi bỏ quần dài và áo khoác ra, cô đứng khoan khoái tận hưởng dòng nước ấm phun xuống đầu mình. Được tắm sạch sẽ đôi khi là cảm giác sung sướng ngấm sâu vào xương tủy. Chiếc váy cô lấy thay giống kiểu kimono, rộng thùng thình có đai thắt eo, đơi một lát cho người khô hằn, chuyện này dù sao cũng đáng bàn cãi trong một đêm oi nồng như đêm nay, cô dùng khăn tắm cuộn người rồi mặc váy vào, đan hai vạt áo che kín phía trước rồi buộc dây lưng.

Cô vừa nhặt nhanh quần áo vừa nghĩ thầm có mà dờ hơi mới chịu để mình

phải ngủ trên cái chiếu đầy rệp đó. Anh ta thì có thể hợp với nơi đó, đến lúc chuyển chỗ rồi đây!

Đồng hồ điểm ba giờ năm phút, y tá Langtry ném mớ quần áo đầm mồ hôi xuống sàn nhà, đi tới bên giường đặt lòng bàn tay lên vai Michael. Đó là một sự va chạm ngại ngần, tinh tế vì cô không muốn đánh thức anh, tần ngần mãi, rốt cuộc cô lại quyết định không đánh thức anh nữa. Quá mệt đến nỗi không còn cảm thấy buồn cười vì thói cả nể của bản thân, cô ngồi phịch xuống ghế cạnh giường và đặt cả hai bàn tay lên làn da trần của anh, không kháng cự nỗi sự thôi thúc mà cô thường xuyên gặp phải - ấy là sự rung cảm trước anh. Một cảm giác không cưỡng lại được. Cô cố nhớ cảm nhận về làn da trần của người đàn ông mình yêu như thế nào, nhưng không, có lẽ bởi giữa anh và cái người đàn ông xa xưa kia là cả một đời người quá khác biệt đến nỗi nó làm thui chột mọi hồi ức xúc cảm, đã hơn sáu năm qua cô chìm nhu cầu của bản thân xuống thấp hơn những nhu cầu cấp bách của mọi người. Và cô bị sốc khi phát hiện ra nó vẫn còn đó! Không quá quái, không tha thiết.

Nhưng Michael có thực, và tình cảm của cô với anh là thực. đã bao lâu nay cô muốn làm điều này, chạm vào cuộc sống nội tâm của anh như thể cô có quyền làm vậy. Đây là người mình yêu, cô thầm nghĩ, mình không quan tâm anh ấy là ai, anh ấy làm gì. Mình yêu anh ấy.

Bàn tay cô vuốt ve vai anh, ban đầu chỉ thăm dò, sau thành những vòng xoa nhỏ, sự đụng chạm ngày càng tha thiết. Đây là thời điểm của cô, cô không hề cảm thấy xấu hổ trong việc anh chẳng làm gì tỏ ra muốn điều này, cô âu yếm anh để làm hài lòng chính mình, chỉ cần một kỷ niệm. Và lúc này cực kỳ đắm mê trong niềm khoái cảm tột đỉnh, cô cúi xuống áp má mình vào lưng anh một lúc, rồi lướt môi nếm làn da trần của anh.

Thế nhưng khi anh quay người, cô cứng đờ vì sốc, thiêng đường riêng của cô sụp đổ, cảm thấy mất hết thể diện, điên giận vô cớ trước sự yếu đuối của mình, cô vùng bỏ đi. Anh chộp cả hai cánh tay cô, nâng cô khỏi ghế nhanh và nhẹ đến nỗi cô không kịp có cảm giác bị cưỡng bức, đồng thời di chuyển cô. Không xâm lược, không thô thiển, anh dường như nâng cả mình lẫn cô bay lên đến nỗi cô không nhận ra anh làm thế bằng cách nào. Cô đã thấy mình ngồi trên giường một chân quỳ, hai cánh tay anh đỡ lưng cô, đầu anh áp ngực cô, và cô cảm thấy anh run rẩy. Cánh tay cô cuộn quanh anh sở hữu, và cả hai giữ nguyên tư thế gần như bất động cho đến khi chính cái điều đã khiến anh run rẩy chấm dứt cơn hành hạ.

Cái riết lưng cô thả lỏng, hai bàn tay anh tuột xuống, lướt quanh hông cô và giật tung nút dây eo. Anh đã cởi được áo, rồi phanh một vạt ra áp mặt vào da thịt cô. Một bầu ngực nhỏ nhắn cong tròn nằm gọn trong bàn tay khum lại của anh, anh nhận nó gần như cung kính, đến nỗi cô không chịu đựng nổi.

Đầu anh ngẩng lên, cơ thể anh tách khỏi cơ thể cô, và mặt cô quay sang tự nguyện tìm kiếm mặt anh. Cô so vai giúp anh kéo tuột áo xuống, rồi áp ngực mình vào anh, cánh tay cô choàng qua vai anh, miệng cô gắn vào miệng anh quần quít mê hoặc.

Chỉ đến lúc này cô mới cho phép toàn bộ tình yêu của mình dâng trào, nhắm nghiền đôi mắt vốn chỉ luôn mở sáng, cô cảm nhận từng phần cái gọi là tình yêu đích thực của mình trong anh. Anh không thể không yêu cô, thế nhưng niềm vui này vẫn quá lớn trong cô, đánh thức dậy những cảm giác lâu nay bị lãng quên, thậm chí chẳng quan trọng, nhưng sao nó thân thuộc đến thế, một cơn nhói đau mê hoàn toàn lạ lẫm và tuyệt vời.

Cả hai quỳ gối, đôi bàn tay anh trôi dọc hông và trườn từ từ xuống phía dưới cô, như thể anh muốn kéo dài mọi thứ cho đến đam mê quần quai, và cô không còn đủ sức giúp anh hay chống cự anh nữa, cô đã quá say đắm trong sự làm người với một phép màu.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Phần V - Chương 1

Quãng độ bảy giờ sáng hôm say, y tá Langtry lặng lẽ lên đường trong bộ đồng phục làm việc – váy dài xám, mũ trùm trắng, gi lê đỏ, cổ tay và cổ áo hồ cứng, dây chuyền bạc trên cổ có hình mặt trời sáng bóng trông như mới. Cô phải ăn mặc thật chỉnh chu để toát lên tâm trạng của mình, tâm trạng của một người đang yêu. Rồi mủm mĩm một mình, cô ngẩng mặt hứng đón một ngày mới, vươn vai vô cùng sảng khoái.

Đường từ nhà tập thể tới khu điều trị chẳng xa cũng chẳng gần, nhưng cô không tiếc nuôi vì a để anh ngủ thiếp đằng sau kia, chẳng tiếc nuôi vì phải đến khu X. Cả đêm qua cô nào chợp mắt, mà anh cũng vậy đến tận sáu giờ sáng, đó cũng là lúc cô ra khỏi giường. Trước khi tắm, cô nhớ phải thay tấm gỗ chắn cửa sổ phòng bên, thế là vắng mặt độ nửa tiếng gì đó. Khi quay lại, anh đã ngủ ngon giấc tự lúc nào. Cô hôn lên môi anh tạm biệt mà anh chẳng hề hay biết. Còn ôi thời gian phía trước. Họ sẽ sớm về nhà, dù sao cô cũng là người vất vả quen rồi, chẳng gì có thể làm cô sốc trước cuộc sống không mấy thuận lợi ở thành phố. Vả lại Maitland không xa Sydney là bao, trại bò ở thung lũng Hunter cũng vậy, dù có phải nhọc nhằn tồn tại như cừu và cây lúa mì miền Tây (dễ cháy xém sau trận mưa có sét) cũng cam lòng.

Thường thì mọi người thức giấc lúc sáu giờ rưỡi, nhưng có lẽ cô sẽ có mặt ở khoa sớm nửa giờ để pha trà cho mọi người. Sáng nay mọi thứ tĩnh lặng quá, tất cả các giường cùng phòng Michael vẫn căng màn.

Cất mũ và túi xách vào văn phòng mình, cô ra phòng sinh hoạt chung, một hộ lý trực đêm đã để sẵn khẩu phần ăn trong ngày gồm bánh mì mới ra lò, một hộp bơ và một hộp mứt chưa mở. Lại mứt mạn! Bếp than còn chưa tàn, và trong khi tìm cách buộc nó thực hiện chức năng duy nhất là đun nước thì bữa tắm ban sớm đã mất hết tác dụng, khí nóng của thời tiết kết hợp với cái hùng hực của lò đun làm mồ hôi cô túa ra. Mùa ẩm đến nơi rồi, tuần qua độ ẩm đã tăng lên hai mươi phần trăm.

Pha trà và phết bơ lên bánh xong, chừa ra mỗi bình trà, cô xếp tất cả lên khay gỗ mộc để bung xuống khoa, rồi bước ra ngoài hiên. Quay lại một loáng lấy bình trà, thế là xong mọi thứ. Không, chưa xong được! mặc dù tối qua rất bực mình với bọn họ nhưng cô không bao giờ để bụng đến sáng, hoặc tức suốt đêm được. Michael đã phải nhì nhèo đề nghị cô cứng rắn với bọn họ một lần xem sao. Sau khi nốc cho lắm whisky thượng hạng, chắc cả lũ bọn họ lăn ra say khướt.

Cô quay lại văn phòng riêng mở ngăn thuốc, lấy ra một chai APC. Aspirin và Phenacetin kết tủa trắng đục lắng dưới đáy, chất caffeine làm thành lớp váng màu vàng nổi bên trên. Vấn đề rất đơn giản, chỉ cần đổ một ít chất lỏng có caffeine này vào ly thuốc. Khi đã hoà đều thuốc cô sẽ cho mỗi người một thìa caffeine, đó là trò lừa cũ nhất trên đời của bệnh xá để dẹp loạn, và nó đã cứu vãn được uy tín của ôi bác sĩ trẻ và y tá non nớt.

Đến cửa vào ô riêng của Neil, cô thò đầu đảo quanh:

- Neil ơi, trà nóng này! dậy cho tỉnh táo đi! – Cái khối hộp này bốc mùi tanh tanh, cô rút đầu ra ngay và vào trong khoa.

Nugget đã tỉnh, cười gượng gạo khi được cô tháo màn, cô bọc dọc vo viên cái màn rồi vắt vúi nó qua thanh xà điều nghệ, sắp phải chịu trận với kiểu xếp màn của bà viện trưởng đây.

- Còn đau đầu không?

- Ổn rồi chị ạ.

- Chào Matt – cô tươi cười, lặp lại động tác gấp màn ban nãy.

- Chào Ben.

Tất nhiên giường Michael trống trơn. Cô quay sang giường Luce, mọi niềm vui của cô lụi tàn. Biết nói gì với hắn đây? Hắn ta sẽ cư xử/ ra sao trong cuộc chất vấn mà cô không thể trì hoãn đến sau bữa sáng? Nhưng Luce không có trong giường, màn còn không ghép ngay ngắn và khi cô vén màn lên xem thì thấy giường từng có người nằm đêm qua nhưng giờ lạnh ngắt hơi người.

Cô quay lại phía Benedict và Matt, thấy cả hai người ở mép giường, gục đầu vào bàn tay, so vai, trông có vẻ đau đớn sau mỗi cử động nhỏ.

- Johnnie Walker khôn kiếp! – cô thở dài thườn thượt khẽ rửa khi bắt gặp Neil lão đảo lê bước từ ô riêng của mình ra phòng xả nước đối diện, mặt xám ngoét.

Hừm, có vẻ lại như mọi khi, chỉ mình cô có thể tìm ra Luce ở đâu. Thế nên cô mở cánh cửa cạnh giường Michael, bước ra chiếu nghỉ, lao xuống cầu thang để ra phòng tắm.

Nhưng hôm nay trời đẹp, đẹp quá, cả độ ẩm cũng tuyệt, tất cả đều tuyệt, cô thảm nhủ, còn hoa mắt vì một đêm gần như thức trắng ngất ngây và vì ánh bình minh lấp ló rạng dờ bao quanh khoa. Ánh sáng dường như chưa bao giờ tỏ đến thế, lấp lánh đến thế, ấm áp đến thế. Nhìn dây phơi quần áo lộn xộn, cô bắt giắc mỉm cười và bước qua đóng quần đùi, sơ mi, quần dài, đồ lót, bút tất, cô hình dung ra cảnh Neil đỉnh đạc yêu quý của mình vừa say mềm vừa đánh vật với mớ đồ giặt này.

Phòng tắm im ắng quá. Lạnh ngắt như tờ. Luce im ắng quá. Lạnh ngắt như tờ. Anh ta sóng sụt nửa đổ vào tường nửa ngã trên sàn xi măng thô ráp,

chiếc dao lam trong bàn tay thâm tím. Lốp da vàng ệch bê bết máu me, có vết máu đã khô cứng, có vết vẫn rỉ rỉ, bụng anh ta toang hoác nhầy nhụa, còn sàn nhà xung quanh đầm máu.

Cô tới đủ gần để có thể thấy rõ anh ta đã làm gì với bản thân, cơ quan sinh dục bị cắt xẻo, bụng bị phanh kiểu hara-kiri. Chính con dao của anh ta, con dao Bengal chuôi sừng mà anh ta thích hơn lưỡi banh an toàn khác vì nó cạo được sát, còn các ngón tay cầm dao kia không nghi ngờ gì chính là kiểu cầm dao duy nhất mà chỉ có anh ta mới có, không có gì nguy trang, trong cách nắm chuôi, trong kiểu các ngón tay tỉ mỉ nghiền con dao đâm máu. Chúa lòng lạnh, lạ Chúa lòng lạnh! Đầu anh ta ngửa ra sau bất bình thường, và cô suy tưởng mắt anh ta cử động nheo lại chế diễu cô, rồi cô thấy đó là sắc vàng bùng beo của cái chết chứ không phải ánh sáng vàng của sức sống vốn tràn trề ở anh ta.

Y tá Langtry không thét lên. Khi phát hiện, phản ứng của cô theo bản năng là vội giật lùi ra cửa và đóng rầm lại, chộp điên đại cái khóa treo trên móc ở bậc cửa. Trong cơn thất vọng có kiểm soát, cô tìm cách treo được khóa vào...

Rồi cô tựa vào cửa khụy xuống, miệng ngáp không khí...

Để đến năm phút mới hoàn hồn, cô chùi dầu mỡ cánh cửa đang dính ở tay. Đùi cô nhóp nháp, và thoáng tự phỉ nhổ vì tưởng mình đái dầm, cô nhận ra đó là mồ hôi và rồi cô nhận ra thảm họa đang chờ Michael.

Michael! Cô đâm vào cửa với cơn tức giận điên cuồng, với nỗi thất vọng chán chường. Chúa hỡi đày Luce tới tầng cuối địa ngục đi vì đã đại dột đến thế! Ôi tại sao những thằng ngu say rượu kia không khuyên can hắn? cô cứ phải một mình làm tất cả sao? Luce, đồ con hoang, người đã thắng rồi đấy! Đồ chết tiệt, đồ tồi, đồ khùng, đồ con hoang đốn mạt, lúc nào cũng ôm ý định trả thù...

Ôi Michael! Nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt cô, những giọt nước mắt buồn đau kinh khủng trước một niềm vui nhỏ nhoi mới chớm mà không thành, tất cả buổi sáng tươi đẹp đáng yêu lụi tàn dưới chân vì đã chìm trong máu. Ôi Michael! Michael của ta... Thật không công bằng. thậm chí họ còn chưa tâm sự. Họ mới bắt đầu quan hệ, chưa kịp có thời gian thắt chặt sợi chỉ ràng buộc. và thế là hết, cô đứng dậy, đi khỏi cửa, cô đã biết, biết không cưỡng lại được, không còn một hy vọng hạnh phúc nào cho cô và Michael. Không có quan hệ ở bất kỳ kiểu nào. Luce rốt cuộc đã thắng...

Lững thững ngang khu điều trị, cô đi như người máy, cử động giật khục, máy móc, đầu cúi về trước mà chẳng biết về đâu. Nhớ ra những giọt nước mắt trên mặt mình, cô lấy lòng bàn tay quệt ngang mí mắt, lấy vạt mũ chùi chấm nước, vuốt lông mày. Thấy chưa. Thấy chưa y tá Langtry, y tá Langtry

cơ đấy, mi phải chịu trách nhiệm về mớ hỗn độn này, đó là nghĩa vụ khôn kiếp của mi! Nghĩa vụ, nhớ lấy nghĩa vụ. không chỉ là nghĩa vụ với bản thân mi mà còn với bệnh nhân của mi nữa. Năm người bọn họ phải được che chở bằng mọi giá để tránh hậu quả của Luce Daggett.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 2

Đại tá râu Xanh đang ngồi hóng mát ngoài ban công riêng nhỏ bé liền kê bên lán trại riêng biệt nhỏ bé của mình, khuấy nhẹ tách trà và lơ đãng. Ngày qua ngày. Chẳng có gì khác lạ. Sau một đêm với y tá Heather Connolly, nó giống thường lệ, nhưng đêm qua một kiểu khác, họ đã dành hầu hết thời gian nói về mối bất hoà mới chớm ở Cú 15 và nguy cơ chiến sự tiếp diễn khi trở lại đời thường.

Có thói quen khuấy trà, ông còn đang đảo thìa canh trong cốc thì thấy y tá Langtry từ chỗ ngoặt của lán trại tiến tới bãi cỏ trước nhà, trông gọn ghẽ tinh tươm, ngược lên báo cáo rành mạch.

- Báo cáo sếp, có một vụ tự sát!

Ông suýt nhảy dựng rồi lại ngã phịch xuống ghế, lò dò đặt thìa xuống đĩa, dò dẫm đứng dậy. Ông vươn người với cây ba toong nhắm thính, tì vào đó, cúi xuống hỏi.

- Tự sát? Thế thì kinh quá. Kinh quá!

- Vâng, thưa sếp – cô đáp cứng nhắc.

- Ai?

- Thưa sếp, trung sĩ Daggett. Trong nhà tắm. rất khủng khiếp. tự lấy dao phanh thầy.

- Trời ơi là trời! – ông ca thán.

- Sếp có muốn mục kích cảnh tượng trước không, hay để tôi tới thẳng quân cảnh? – cô vừa hỏi vừa cố lờ ông tới một quyết định mà ông cảm thấy không đủ sức để nghĩ.

Ông lấy khăn tay quệt mặt, da nhợt đến nỗi cái mũi sừng đỏ giờ thành tím tái. Tay vịn vẹo, trông hèn hạ, ông giấu tay vào túi quần, quay nhìn vào trong lán.

- Có khi tôi phải đích thân đi xem trước – ông nói thể rồi cao giọng lỗ mãng – Quái, cái mũ của nọ của ta đâu rồi?

Họ ra vẻ bình tĩnh khi cùng ra hiện trường, nhưng y tá Langtry rảo bước nhanh quá khiến đại tá hụt hơi.

- Có... đoán được... lý do... gì không... y tá? – Ông hỏi lấp bắp, giảm tốc độ, nhưng cô cứ tiếp tục phi nhanh về phía trước mà chẳng để tâm tới giọng phì phò của ông ta.

- Thưa sếp tôi không rõ lý do. Tôi tình cờ bắt gặp trung sĩ Daggett đêm qua trong nhà tắm trong khi đang quấy rối tình dục với trung sĩ Wilson. Tôi

cho rằng vào thời điểm nào đó trong đêm trung sĩ Daggett đã bị một cảm giác tội lỗi hay ân hận gì đó xâm chiếm và quyết định kết liễu đời mình vì vụ án đã trong nhà tắm. Chắc chắn có động cơ sinh lý ở đây... cơ quan sinh dục của anh ta bị xẻo đáng sợ.

Làm sao cô ta có thể nói giọng bình thường đến thế trong khi đi như chạy thế kia?

- Chúa lòng lành! Y tá không đi chậm lại được sao? – ông hét lên, rồi cái câu cô vừa nói về cơ quan sinh dục bị xẻo, cùng nỗi chán chường như những vôi bạch tuộc lan khắp người ông ta – Trời ơi là trời!

Viên đại tá ngó sơ phòng tắm mà y tá Langtry đã mở khoá bằng đôi tay cứng như hoá đá. Ông thụt lại vì khiếp đảm, nhưng cũng quyết tâm không để mất mặt với đàn bà. Sau một hơi thở thật sâu được nguy trang bằng cách khoát tay sau lưng, ông ra vẻ quan trọng và suy tư hết sức có thể, ông ngó nghiêng và dừng lại trước mặt y tá Langtry đang dán mắt vào ông kiệt sức vì phải kiên nhẫn chờ đợi. Đồ đàn bà chết tiệt!

- Có ai biết chuyện này không? – ông hỏi, rút ra cái khăn tay để vuốt mặt, sắc mặt đã dần dần hồng trở lại.

- Báo cáo sếp, vụ tự sát này thì tôi nghĩ là không - cô đáp, giọng lạnh lùng, có cân nhắc – Tuy nhiên, vụ quấy rối trung sĩ Wilson có đại úy Parkinson và trung sĩ Maynard làm chứng, cũng như cá nhân tôi. Ông tắc lưỡi.

- Vô cùng đáng tiếc! Thế việc quấy rối trung sĩ Wilson xảy ra khi nào?

- Khoảng một giờ rưỡi sáng nay, thưa sếp.

- Thế tất cả bốn người làm cái quái gì mà bu quanh nhà tắm lúc đêm hôm như thế? Mà làm sao y tá được phép để chuyện đó xảy ra hả? sao cô không đưa kỷ luật ban đêm vào khoa hả, thử hỏi y tá mà thế à? – Ông chăm chăm nhìn cô với nỗi ngờ vực xen lẫn bức tức. Còn cô nhìn lại ông chăm chăm vô cảm.

- Thưa sếp, nếu ông nói đến vụ tấn công trung sĩ Wilson, tôi không có cơ sở cho rằng ý đồ của trung sĩ Daggett nằm trong hướng đó. Nếu ông nói đến vụ tự sát, tuyệt nhiên tôi không thấy dấu hiệu nào thể hiện trung sĩ Daggett có ý đồ như vậy với bản thân anh ta.

- Thế y tá khẳng định đây là vụ tự sát ư?

- Không nghi ngờ gì. Con dao vẫn còn nằm trong tay anh ta khi các vết thương còn chưa khô máu. Ông không nhận thấy điều đó sao? Cầm lưỡi Bengal ngập sâu như thế thay vì cứa bề mặt da là một động tác đòi hỏi sức khoẻ.

Ông ta bóng gió rằng địa vị của ông không cho phép ở đây lâu để điều tra xác chết tỉ mỉ như cô đã làm, thế nên ông đổi thủ thuật.

- Tôi nhắc lại là tại sao y tá không cử người gác đêm khoa này? Và tại

sao y tá không báo cáo vụ trung sĩ Daggett tấn công trung sĩ Wilson cho tôi hay ngay lập tức?

- Thừa sếp, vào lúc hai giờ đêm ư? – mắt cô tròn xoe vô tội – Thực tình ,tôi không cho rằng sếp sẽ cảm ơn tôi vì dựng sếp dậy vào giờ khuya khoắt đó vì một việc không thực sự nguy cấp. chúng tôi đã âm ỉ lên trước khi trung sĩ Wilson kịp nguy hại thân thể, và khi tôi đi khỏi, trung sĩ Daggett đã hoàn toàn tỉnh táo và tự kiểm soát được. Đại úy Parkinson và trung sĩ Maynard nhận lời để mắt đến trung sĩ Daggett trong đêm với điều kiện kéo trung sĩ Wilson ra khỏi khoa, tôi thấy không nhất thiết phải ép trung sĩ Daggett quá, mà cũng không cần phải bắt bớ, giam hãm anh ta, hay la hét kêu gọi sự trợ giúp của nhân viên – cô bình tĩnh kết luận – Thừa sếp, thực tình tôi hy vọng không bắt sếp phải để tâm đến vụ việc này làm gì. tôi định chờ trung sĩ Daggett và trung sĩ Wilson nguôi ngoai sẽ nói chuyện nghiêm túc với cả hai và mọi việc sẽ được giải quyết mà không cần phải làm om sòm. Lúc ra khỏi khu điều trị tôi đã lạc quan vụ này sẽ trôi qua như thế.

- Y tá bảo đã đưa trung sĩ Wilson ra khỏi khu điều trị ư? Có đúng cô nói thế không? – Ông ta vin vào mẩu thông tin mới.

- Báo cáo sếp, trung sĩ Wilson đang trong tình trạng chấn thương tình cảm trầm trọng, sau khi suy xét tình hình, tôi thấy nên để anh ta nghỉ ở chỗ tôi thì hay hơn ở trước mũi trung sĩ Daggett, trong khu điều trị.

- Thế là trung sĩ Wilson ở cùng cô cả đêm.

- Vâng, cả đêm – cô nhìn ông ta không chút sợ sệt.

- Cả đêm ư? Cô chắc cả đêm chứ?

- Vâng, thưa sếp. anh ta vẫn đang trong khu của tôi đây, quả thực thế. Tôi không muốn đưa anh ta về khoa cho tới lúc nói chuyện xong với trung sĩ Daggett.

- Thế y tá ở cùng với cậu ta cả đêm sao?

Một nỗi sợ mơ hồ lướt qua óc cô. Lão đại tá không bận tâm với ý nghĩ đen tối về cô và Michael đâu, có lẽ lão ít tính nhất đến khả năng cô có hành động mờ ám. Ông ta đang suy tính gì đó khác hẳn chuyện tình cảm... Ông ta suy tính đây là vụ giết người có chủ mưu.

- Tôi không rời trung sĩ Wilson một bước cho đến phiên trực cách đây nửa tiếng sếp ạ, và tôi phát hiện ra trung sĩ Daggett chỉ vài phút sau khi tới trực. khi đó anh ấy đã chết được vài giờ - cô trình bày, giọng khẳng khái.

- Tôi biết – đại tá Râu Xanh bặm môi – vụ này rắc rối đây.

- Tôi không đồng ý, thưa sếp, chẳng có gì rắc rối cả.

Ông quay lại chủ đề cũ như con chó nhảy mồi.

- Thế cô chắc trăm phần trăm trung sĩ Daggett đã không làm gì hay không nói gì ám chỉ tâm trạng muốn chết đây chứ?

- Thừa sếp, tuyệt nhiên không – cô nói chắc chắn – Thực ra vụ tự sát

này khiến tôi quá lạ. không bắt ngờ ở chỗ anh ta muốn kết liễu đời mình. Mà chính ở chỗ anh ta chọn cách làm quá máu me, quá...gớm ghiếc. Về việc hành hung bộ phận sinh dục của mình như thế - tôi thậm chí không thốt nổi câu hỏi tại sao. Thế nhưng, đó là cái khó với con người. Họ không bao giờ làm điều mà ta mong đợi. Tôi hoàn toàn cởi mở và thành thực với sếp, đại tá Donaldson ạ. Tôi có thể nói dối rằng trạng thái tinh thần của trung sĩ Daggett chắc chắn có biểu hiện tự vẫn. Nhưng tôi chọn sự thực mà nói. Ngờ vực của tôi trước việc trung sĩ Daggett tự sát không thay đổi phán quyết của tôi. Đây là vụ tự sát. Không thể là gì khác.

Ông hướng bước chân về phía khu X với tốc độ khoan thai, cô thanh thoi theo sau. Tới chỗ dây quần áo bị đứt, ông dừng chân lấy ba toong vun thành một đồng đồ giặt, gọi cho y tá Langtry nhớ tới một trưởng doanh trại toàn thanh niên nam nữ đi mò tìm dấu vết đáng ngờ.

- Có vẻ như có cuộc đánh lộn ở đây – ông nói, đứng ưỡn người.
- Có, thưa sếp – cô bấm môi – Giữa đại úy Parkinson và mấy áo sơ mi.
- Tôi cho là nên đến gặp đại úy Parkinson và trung sĩ Maynard trước khi gọi nhà chức trách đến thì hơn y tá ạ - ông tiếp tục.
- Tất nhiên thưa sếp. Tôi đã trở lại khoa sau khi phát hiện xác chết, cho nên tôi cho rằng không ai trogn số họ biết chuyện gì đã xảy ra. Kể cả nếu có ai trogn số đó tìm cách vào nhà tắm, tôi đã khóa nó lại trước khi tôi tìm ông.
- Thế thì chỉ ít cũng có cái để mà biết ơn – ông nói cứng cỏi, và chợt nhận ra rằng cuộc sống đang ban cho ông một cơ hội hoàn hảo để tát cho y tá Langtry thật đau. Một tay đàn ông ở cùng phòng với cô ả cả đêm, một vụ quấy rối tình dục cay cú dẫn đến một án mạng...đúng thời điểm ông ta sắp bị cô đặt dấu chấm hết, cô ta sẽ bị tổng cổ ra khỏi quân đội một cách nhục nhã. Ôi Chúa ơi, hạnh phúc là thế đấy! – y tá cho phép tôi được nói điều này, tôi coi như cô dính líu tới toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối, và cá nhân tôi phải làm sao để thấy rằng cô được nhận khiển trách cho thật đích đáng...
- Cám ơn sếp – cô thốt lên, rõ ràng không hề mỉa mai – Tuy nhiên tôi cho rằng nguyên nhân trực tiếp của toàn bộ sự vụ là hai chai rượu whisky Johnnie Walker đã bị bệnh nhân khu X nốc hết tối hôm qua. Và giả như tôi biết chân tướng của thằng ngốc bã đậu nào phải chịu trách nhiệm vì hôm qua đã đưa hai chai đó cho đại úy Parkinson, một bệnh nhân không ổn định về mặt tình cảm, tôi rất hân hạnh coi việc cá nhân mình là làm sao để thấy rằng hẳn được nhận khiển trách cho thật đích đáng.

Ông bước giật khục lên các bậc thang, phải bám vào tay vịn để khỏi ngã. Thằng ngốc bã đậu ư? Ngốc thật! Ông đã quên khuấy chuyện whisky. Và cô ta nắm được chuyện đó. Ôi cô biết, đã biết. Có lẽ phải quên chuyện trả thù này. ông đã bị đá hậu tức thời. Đồ đàn bà chết tiệt! Cái giọng xon xớt kia và ôi trời tính xác láo đến độ không biết sợ là gì kia ngấm sâu vào xương tủy

rồi, nếu quá trình huấn luyện y tá của cô ta không xoá bỏ được nó thì không cái gì có thể xoá bỏ được.

Matt, Nuggett, Benedict và Neil đang ngồi thiếu não quanh bàn ngoài hiên. Những linh hồn tội nghiệp, cô thậm chí chưa kịp cho họ uống caffeine mà mình đã hót văng APC, và cũng không thể hoà tan cho họ trước con mắt soi mói của đại tá Râu Xanh.

Thoáng thấy viên đại tá, họ hướng cả ra đó, ông ta nặng nề ngồi xuống cuối ghế băng khiến cho đầu kia vênh lên vì mất thăng bằng trầm trọng.

- Các anh ở đây cả rồi – ông lên tiếng – Đại úy Parkinson này, rót hộ một tách trà thì quý hóa quá.

Ấm trà đã pha mấy nước, giờ được pha ấm mới khá đậm. Neil lóngn ngóng rót trà. Đại úy Râu Xanh với ca trà mà không có vẻ gì để đến sự xấu xí của nó, vục mũi vào uống ngon lành. Nhưng cuối cùng ông ta cũng đặt ca xuống, nhìn xoáy vào bốn anh chàng và y tá Langtry:

- Tôi biết rằng trung sĩ Wilson và trung sĩ Daggett có dính líu đến một vụ việc vào sáng sớm nay trong nhà tắm phải không? – ông nói thẳng toẹt nguyên do dẫn ông tới khu X này sớm như vậy.

- Vâng thưa sếp – Neil thản nhiên – trung sĩ Daggett đã cố tình quấy rối tình dục với trung sĩ Wilson. Y tá Langtry bắt gặp, mà cả trung sĩ Maynard và chính tôi nữa, chính trong nhà tắm, và chúng tôi đã làm âm lên.

- Anh có chứng kiến tận mắt không hay chỉ nghe chuyện từ y tá Langtry?

Neil chọi mắt viên đại tá với sự coi thường ra mặt.

- Sao hả, tất nhiên là chúng tôi chứng kiến tận mắt chứ - anh nói giọng châm chọc bóng gió – Trung sĩ Wilson chắc bị bắt ngờ trong khi tắm. Anh ấy trần truồng ướt như chuột lột. Trung sĩ Daggett cũng trần truồng nhưng không hề ướt. Tuy nhiên hẳn trong trạng thái bản loạn tình dục cao độ. Khi y tá Langtry, trung sĩ Maynard và tôi vào trong nhà tắm, hẳn đang tìm cách đè ngửa trung sĩ Wilson đang ở tư thế tự vệ hầy hầy ta ra – Neil hắng giọng, nhìn chăm chú qua vai viên đại tá rồi tiếp – May mà trung sĩ Wilson không sa đà vào chỗ whisky mà chúng tôi tình cờ có được đêm qau, không thì cậu ấy còn gay go hơn thế nhiều.

- Được rồi, được rồi. Thế đủ rồi đấy – viên đại tá nói cứng, cảm thấy mỗi câu châm chọc như một nhát kiếm còn lời ám chỉ đến whisky như một nhát dùi cui – Trung sĩ Maynard, anh có đồng ý với lời khai của đại úy Parkinson không?

Benedict giờ mới ngược lên nhìn đầu tiên. Khuôn mặt anh nhăn nhó và mang vẻ rầu rĩ của một người đã đến điểm không còn đường lùi, mắt vẫn vắn lên vì whisky.

- Đúng thế a, chuyện diễn ra thế đó – anh dần từng chữ như thể mình ngồi đó bao ngày tập trung đánh vần, không chữ gì khác ngoài những từ ngữ đó – Luce Daggett là cái nhọt trên mặt thế gian này. Bẩn thỉu, tởm lợm... Matt bật dậy, đặt tay lên cánh tay Benedict, kéo anh ta về phía mình.

- Thôi nào Ben, - anh giục giã – nhanh nào! Đưa tôi đi dạo. Sau chiều rượu đêm qua tôi cảm thấy không khỏe.

Đại tá Râu Xanh không đôi co vì cứ nhắc tới chỗ whisky ông ta lại hoảng. Ông ta ngồi lặng thinh như chuột trong khi Benedict vội vã dắt Matt ra khỏi hiên, rồi quay sang Neil hỏi:

- Chuyện gì xảy ra sau khi cậu đến chấm hết sự vụ đó hả đại úy?

- Báo cáo sếp, trung sĩ Wilson chỉ kháng cự yếu ớt. Ông biết đấy, cái kiểu có thể xảy ra sau khi bị kích động ấy mà. Anh ấy học lên, thở không ra hơi. Tôi cho rằng tốt hơn hết là để cậu ấy đi cùng với y tá Langtry, nên tôi đã đề nghị cô ấy đưa trung sĩ Wilson ra khỏi khoa, tới nhà tập thể của cô ấy chẳng hạn, tránh xa trung sĩ Daggett. Làm thế để trung sĩ Daggett không còn... ừm... tăng thêm thêm muộn trong thời gian còn lại của đêm. Như thế cũng dễ hiểu ra vấn đề, tôi xin thú nhận là mình hơi khích hấn ta phải suy nghĩ. Trung sĩ Daggett không phải là người tôi mến sếp ạ.

Lúc mở đầu bài diễn văn, y tá Langtry chỉ nhìn Neil xã giao, nhưng khi nghe anh nói với đại tá rằng việc kéo Michael khỏi khu điều trị chính là ý tưởng của anh, cô nhìn anh thao láo, rồi dịu dàng biết ơn. Chàng trai ngốc nghếch, cao thượng, tuyệt vời quá! Ông đại tá chẳng bao giờ ngờ nổi chuyện đó lại là do Neil làm, lão định bắt mọi người phải nhận trách nhiệm và ra quyết định. Nhưng hình như Neil biết rất rõ cô định đưa Michael đi đâu thì phải, điều đó làm cô sững sờ, liệu phần tiếp theo của đêm in rõ trên mặt cô khi ấy, hay đó chỉ là sự phỏng đoán.

- Trung sĩ Daggett ra sao sau khi các anh trở lại khu điều trị hả đại úy? – đại tá hỏi.

- Trung sĩ Daggett ra sao nhi? – Neil nhắm mắt lại – Ôi, y hết mọi khi. Một thằng con hoang giọng lưỡi cay độc. không hề ăn năn, trừ phi bị bắt quả tang. Đây hẳn học như thường lệ. Và lúc nào cũng chảnh chọe với tất tần tật chúng tôi, nhưng nhất là y tá Langtry. Luce ghét cô ấy.

Sự thù ghét đối với người chết mà không thêm nguy trang làm đại tá khó chịu, nhưng rồi ông chợt nhớ ra rằng họ không biết gì về án mạng. Ông nhấn vào điểm chính.

- Thế trung sĩ Daggett hiện ở đâu? – ông hỏi tỉnh bơ.

- Thưa ông, tôi chẳng biết mà cũng chẳng quan tâm – Neil trả lời – Theo tôi, nếu hẳn ta không bao giờ đặt chân tới khu X này nữa thì tôi sướng phải biết.

- Tôi thấy rồi. Đại úy này, anh thật thà quá đấy.

Mọi người đều có thể thấy ngài đại tá đang chiều cố sự mất thăng bằng tình cảm của bệnh nhân ở đó, nhưng khi ông ta quay sang Nuggett, sự hoang mang của anh này bắt đầu thể hiện rõ.

- Binh nhì John, từ nãy đến giờ anh im ắng quá đấy. Anh có bổ sung gì không?

- Ai, tôi ấy ư, thưa sếp? tôi bị chứng đau nửa đầu – Nuggett làm ra vẻ nghiêm trọng – Này cả đom đóm sếp ạ, thực thể...người khác thì đã mê man rồi! Triệu chứng mê mệt và im bất gì đó suốt hai ngày, kế tiếp là hiện tượng ám điểm vùng nhãn cầu bên phải cả tiếng đồng hồ và rồi đau nửa đầu bên trái. Tôi phải nằm bẹp dí, thưa sếp – Anh ra chiều ngẫm nghĩ – Chắc, thực sự bẹp dí.

- Hoa mắt không gọi là ám điểm được, binh nhì ạ - đại tá hoành hoệ.

- Bệnh của tôi là ám điểm mà – Nuggett quả quyết – Chúng cứ hoa lên sếp ạ. Tôi xin thưa, không phải cơn đau nửa đầu mắt muối trong chốc lát như ông nghĩ đâu. Nếu nhìn một vật gì đó to hẵn, tôi nhìn thấy ngay, không vấn đề gì. Nhưng nếu nhìn những phần nhỏ của một vật lớn, như nắm đấm cửa kia chẳng hạn, hoặc vân gỗ trên tường đằng kia, tôi chỉ thấy được nửa trái của nắm cửa hoặc của vân gỗ. Nửa bên phải là...tôi không biết nữa! Chẳng thấy gì sát! Ám điểm đây sếp ạ.

- Binh nhì John này – ông đại tá mệt mỏi – giá như binh pháp của anh ngang ngửa một chút thôi với kiến thức về các hội chứng bệnh tật của chính anh, anh sẽ trở thành đại soái, và có lẽ chúng ta đã tiến quân xuyên khắp Tokyo năm 1943 rồi. Khi nào trở về cuộc sống đời thường, tôi mạnh bạo đề nghị anh nghiên cứu việc học nghề y.

- Không đâu sếp – Nuggett tiếc nuối – Tôi chỉ có bằng trung cấp. Nhưng thưa sếp, tôi đang nghĩ đến việc học nghề nam y tá. Ở Repat.

- Hừm, thế giới này sẽ mất đi một Pasteur nhưng có lẽ sẽ lại sinh ra một ngài Nightingale thay thế. Cậu tuyệt lắm binh nhì John ạ.

Đại tá vô tình trông thấy Matt đã quay lại một mình mà không có Benedict, hiện đứng ở ngưỡng cửa chăm chú lắng nghe.

- Binh nhì Sawyer, anh có gì cần trình bày đây?

- Có nhìn thấy gì đâu mà trình bày sếp – Matt đáp.

Đại tá bậm môi lại, không nén nổi một tiếng thở dài.

- Có ai trong số các anh ra nhà tắm sau vụ trung sĩ Daggett tấn công trung sĩ Wilson chưa?

- E rằng chưa, thưa sếp – Neil đáp, trông chẳng ăn năn – xin lỗi đã để ông bắt gặp chúng tôi lúc chưa tắm rửa cạo râu. Nhưng sau cuộc nhậu nhẹt tí chút whisky tối qua, hình như cái mà chúng tôi cần sáng nay là một thùng trà.

- Tôi nghĩ là cô có thể phát cho họ ít váng APC đây y tá ạ - đại tá bắt

chợt nhìn cô chăm chăm.

- Tôi đã sẵn sàng mang tới cho họ, thừa sếp – cô nhướn mày, cười khẽ. Cuối cùng ông đại tá đi tới điểm nút.

- Tôi thấy rằng không ai trong số các anh biết chuyện đã phát hiện trung sĩ Daggett chết trong nhà tắm – ông thông báo khó nhọc.

Đã tới đỉnh điểm, sự việc thâm trầm không gây tác động gì, không ai tỏ ra ngạc nhiên, sốc, buồn hay thích thú. Họ cứ người đứng người ngồi trân trân như thể đại tá đang bình luận về thời tiết.

- Này, tại sao Luce lại làm điều quái quỷ như thế nhỉ? – Neil hỏi, rõ ràng cảm thấy đại tá đang chờ một câu nói nào đó – Tôi không nghĩ là hấn chu đáo đến thế.

- Tổng khứ được một kẻ khó chịu – Matt chêm.

- Thế là mọi mùa Giáng sinh của tôi đến cùng một lúc rồi – Nuggett nói.

- Sao đại uý cho rằng đó là vụ tự sát?

- Còn không ư? Hấn hơi trẻ để được nghèo theo quy luật tự nhiên thông thường – Neil có vẻ sững sốt.

- Đúng thế, anh ta không chết bình thường. Nhưng tại sao anh cho là tự sát? – đại tá gặng.

- Nếu hấn ta không đau tim, đột quỵ hay gì gì đó thì hấn là hấn đã tự đặt dấu chấm hết cho mình. Tôi không định nói rằng chúng tôi chẳng thích thú gì hấn nhưng đêm qua không phải là một đêm để giết người thừa sếp. Đó là đêm tung bừng với whisky.

- Hấn chết như thế nào hả sếp? – Nuggett háo hức hỏi – Rạch họng? Tự sát hay tự tử?

- Anh muốn biết điều đó lắm hả gã khùng? – viên đại tá gắt lên chán chường – câu ấy làm cái việc mà người Nhật gọi là Hara-kiri nghĩa là mổ bụng moi gan, tôi tin chắc thế.

- Ai phát hiện ra hả sếp? – Matt hỏi khi chân vẫn ở ngưỡng cửa.

- Y tá Langtry.

Phản ứng lúc này của họ mới chính là những gì ông mong đợi được thấy lúc thông báo cái chết của Luce, một sự im lặng ngạc nhiên khi tất cả dồn mắt về phía y tá Langtry. Nuggett trông như thể sắp khóc. Matt nhẩn mặt. Neil thất vọng.

- Ô, tôi rất lấy làm tiếc – cuối cùng Neil lên tiếng.

Cô lắc đầu, mỉm cười độ lượng với họ.

- Không sao mà, thật đấy. Các anh đều thấy tôi vẫn vượt qua được mà. Đừng buồn thế nữa.

Đại tá Râu Xanh thở dài, vỗ đùi phành phạch, có thể làm gì với những kẻ không hề cảm thấy thương tiếc trước cái chết của một chiến hữu, loáng sau

lại ử dốt chỉ vì y tá Langtry yêu dấu ccho đã trải qua sự việc khủng khiếp đó? Ông ta đứng dậy.

- Cảm ơn các anh đã dành thời gian và mời trà. Chúc các anh buổi sáng tốt lành.

**

- Họ đã biết – ông nói trên đường xuống cầu thang cùng y tá Langtry – Những con quỷ đó biết thừa cậu kia đã chết.

- Ông nghĩ thế ư? – cô hỏi lạnh lùng – Ông hoàn toàn sai lầm. ông biết đấy. Họ chỉ cố tình trêu ngươi ông thôi sếp ạ. Ông không nên để họ thắng ông bằng cách đó, như thế chỉ khiến họ tòi tệ hơn.

- Khi nào tôi cần lời khuyên của quý bà tôi sẽ hỏi nhá! – ông ta nhô ra giận dữ. Nhưng rồi chợt nhớ ra vị thế khó xử của mình cũng như vị thế độc tài của y tá Langtry cùng lúc. Song ông vẫn không thể cưỡng lại câu nói khá mỉa mai – Sẽ phải điều tra.

- Tất nhiên thưa sếp – cô đáp thản nhiên.

Thật quá đáng, nhất là sau cái đêm vừa qua. Ông nói rầu rĩ:

- Có vẻ như không phải bị sát hại. May mắn cho anh ta, trung sĩ Wilson, là có bằng chứng ngoại phạm không hay hóm gì từ chính cô. Tuy nhiên, tôi sẽ không đưa ra quyết định cho đến khi nào an ninh quân đội khám nghiệm tử thi xong. Nếu họ không có nghi ngờ đây là vụ án hình sự thì tôi cho rằng cuộc điều tra sẽ chỉ là vấn đề hình thức. Xong, còn tùy thuộc vào đại tá Seth. Tôi sẽ thông báo cho ông ấy tập lự - ông thở dài, liếc nhanh sang cô ở bên – Vâng, quả thế, anh chàng trung sĩ Wilson may mắn làm sao! thật tuyệt vời nếu tất cả y tá trong các khoa của tôi có tính độ lượng chớ che cho bệnh nhân như thế.

Cô dừng lại phía trong rèm gió, tự hỏi tại sao có những người buộc phải xúc phạm người khác mới được, nhưng lại kinh ngạc khi thấy mình đối lại hết thế. Đó chính là cô và đại tá Râu Xanh. Ngay từ phút đầu gặp gỡ và vờn nhau lượng sức đã có một cuộc cạnh tranh xem ai ra đòn mạnh nhất. Và giờ là lúc xúng đáng lên đài. Cô cảm thấy mình không thể khoan dung mà rút được móng vuốt của lão ra khỏi người Michael. Cho nên cô nói mềm như lụa:

- Tôi sẽ đề nghị mọi người nhắc lại những gì họ đã nói ra mồm về cuộc chè chén, sếp không muốn thế chứ? Thực ra, tôi không thấy có lý do gì cứ phải nhắc tới chuyện đó, với điều kiện an ninh quân đội cảm thấy không nghi ngờ gì chuyện trung sĩ Daggett tự sát.

Ông ta nghiêng rằng, chắc muốn tung đòn gì đó để có thể hất phăng bộ mặt cười của cô, chẳng lẽ quát cô câm miệng kẻ thói cho toàn thể giới rằng ông đã chuốc whisky cho bệnh nhân troppo của mình ư, nhưng ông biết mình không thể. Thế nên ông chỉ gật mạnh.

- Y tá tỉnh đấy. chắc chắn tôi không muốn nhắc tới chuyện đó làm gì.
- Sếp vẫn chưa gặp trung sĩ Wilson. Tôi vẫn để anh ấy ngủ, nhưng anh ấy hoàn toàn ổn. Phòng vẫn được chuyển đó tôi chắc. Tôi sẽ về phòng ở của mình cùng ông ngay bây giờ. Lẽ ra tôi nên để anh ấy trong một phòng trống trải nào đó xung quanh nhưng tất cả bị khóa rồi. Cứ tưởng hay, hoá ra lại không phải, ông thấy thế nào? Tôi phải để anh ấy trong phòng mình, ngay trước mắt tôi. rất không thoải mái vì có mỗi cái giường nệm.
Con chó cái, con chó cái khốn kiếp! Nếu binh nhì Nuggett John là một Pasteur tiềm năng thì cô ta là một tên Hitler tiềm năng. Và ông buộc phải thừa nhận, kể cả trong những ngày đẹp đẽ nhất ông cũng không bao giờ ngang phân y tá Langtry. Ông quá mệt mỏi rồi, và vụ việc này là một cú sốc đáng phải nát óc.
- Tôi sẽ gặp tay trung sĩ đó sau. Chúc y tá buổi sáng tốt lành.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 3

Y tá Langtry nhìn bất động cho đến khi viên đại tá lững thững khuất hẳn về phía lán của lão, sau đó cô bước xuống bờ dốc trở về phòng mình.

Giá như mình có thời gian suy nghĩ mọi chuyện! không may cơ sự lại không bao giờ được như mong muốn. Việc tốt nhất mà cô có thể làm là đã đâm lao thì phải theo lao. Cô không tin đại tá Râu Xanh chút nào. Thế nào về đến nơi lão cũng hấp tấp như đĩa phải vôi, đẩy việc bần thủ sang tay bà viện trưởng để bà ấy xuống phòng cô. Michael phải chuyển đi, chuyển đi ngay lập tức. Nhưng giá như cô có thêm thời gian trước khi gặp anh, chỉ vài tiếng quý giá để tìm ra giải pháp tối ưu để nói những điều cần phải nói. Vài tiếng quý giá, ngày không đủ dài cho điều này.

Một luồng khí ớn lạnh, những kẻ hoài nghi có thể quy tại áp thấp, nhưng y tá Langtry hiểu rõ hơn ai hết. sự việc tự dựng lên rồi sẽ tự sụp đổ, nhưng không nhanh đến mức để người ta lập tức hiểu được rằng chẳng có bức tường thành nào vững chãi muôn đời. Đó là sự thật hiển nhiên với Michael và với chính cô. Sao cô có thể từng ao ước một điều gì đó bền vững để rồi hoá ra oái oăm đến thế này? Sao cô không thẳng thừng từ chối tiên tri quan hệ với Neil Parkinson vì điều đó? Thường thì đàn ông lên giường nếu không phải với người mà anh ta biết thì chí ít cũng phải là người mà anh ta cho là mình biết. nhưng với Michael, chẳng có gì là thực ở Honour Langtry, cô là một tượng tượng, một ảo ảnh, Langtry duy nhất mà anh biết là y tá Langtry. Với Neil, cô đủ sáng suốt hiểu ra điều này, để kìm nén những ao ước của mình cho đến khi cả hai trở về đời thường, cho đến khi Neil có cơ hội gặp gỡ Honour Langtry chứ không phải y tá Langtry. Còn với Michael, không suy nghĩ, không tính toán, không điều gì ngoài động lực có được tình yêu với anh ở đây, ngay lúc này, bất chấp hậu quả. Như thế cô thấy nó hết sức đơn giản, khó tránh khỏi từ trong tiềm thức nào đó.

Ngày trước một giảng viên đào tạo sơ cấp ở Bệnh viện của Thái tử Alfred có bài giảng đặc biệt cho các thực tập viên về những xung đột tình cảm trong nghề y tá. Honour Langtry là một thực tập viên ngày đó. Trong số những xung đột, giảng viên đó nói, là phải lòng bệnh nhân. Và nếu một y tá nhất định yêu bệnh nhân thì đó phải là một bệnh nhân cấp tính, giảng viên nói thế. Không bao giờ, không bao giờ là người bệnh mắc bệnh kinh niên. Tình yêu có thể tiến triển và tỏ ra bền vững với một cơn đau bụng hay bong gân cấp tính. Còn đi kết duyên với bệnh tê liệt hay lao phổi thì chỉ là dục vọng

nhất thời, giảng viên ấy dùng lời lẽ thận trọng, giọng nói thận trọng như thế. Dục vọng nhất thời. Đó là mệnh đề Honour Langtry không bao giờ quên. Không có chuyện Michael mắc bệnh, càng không có chuyện anh mắc bệnh kinh niên, nhưng cô gặp anh trong tình cảnh điều trị dài hạn, bị không khí hắc ám của X bao phủ. Giả dụ anh không bị tác động, thì cô chắc chắn sẽ bị. Nghĩa vụ đầu tiên và nghĩa vụ duy nhất của cô là đáng nhẽ phải coi Michael như một người trong cuộc X. với Neil Parkinson cô đã thành công, nhưng vì cô không yêu Neil Parkinson, cho nên nghĩa vụ đã diễn biến theo chiều hướng thanh bình.

Tại lúc này, ở chốn đây, cô đang cố chụp hai chiếc mũ cùng một lúc, tình yêu và nghĩa vụ, cả hai trĩu nặng vì một người đàn ông. Vì một bệnh nhân. Nghề nghiệp nói anh ta là một bệnh nhân. Chẳng vấn đề gì khi anh ta không hề thích hợp với tên gọi đó. Bởi đó là nghĩa vụ. Luôn là nghĩa vụ. Nghĩa vụ trên hết, mọi tình hình trên đời này cũng không thể thay đổi được những thói quen đã bám rễ nhiều năm trời.

Mình phải đội chiếc mũ nào đây, tình yêu hay là nghĩa vụ? Cô tự hỏi trong khi lê bước nặng nề hơn thường lệ lên các bậc thang trước hiên nhà. Mình sẽ là người yêu hay y tá của anh? Anh là gì? Người yêu hay bệnh nhân của mình? Một làn gió bất chợt luồn vào khăn choàng và lật nó tung bay. Tất cả các câu hỏi đã được trả lời, cô nhủ. Mình đang đội chiếc mũ nghĩa vụ.

Khi mở cửa phòng, cô thấy Michael trong bộ pyjama với áo choàng mà cô đã mượn bên khu B, đang kiên trì ngồi đợi trên ghế cứng. Chiếc ghế được di chuyển từ đầu giường ra giữa phòng, được toạ lạc ngay ngắn như thể chưa từng có chuyện nó là bên đầu của bao niềm hân hoan lẫn sự đau đớn, của bao công việc nhọc nhằn mà vinh quang, nó giá trị hơn bất kỳ chiếc ghế bành nệm êm nào cho dù trí tưởng tượng hoang dại nhất suy diễn thế nào chẳng nữa. Có điều kỳ cục là sự trinh bạch, sự chần chừ của chiếc giường kia lại gây sốc, thế mà lúc băng qua hiên nhà cô cứ viễn vông cái cảnh thấy anh vẫn nằm trần truồng trên giường mình.

Giá anh như thế cô sẽ mềm lòng ngay, sẽ có thể lún mình xuống nệm êm kề bên anh, có thể bắt chắp chiếc mũ nghĩa vụ kia mà thu hết can đảm từ đâu đó để làm cái điều mà mình hằng khao khát là ôm riết anh, trao nhau một nụ hôn dữ dội và mãnh liệt, đem những trải nghiệm tươi sáng đó át đi ký ức đêm đen kinh hoàng vì sự chết chóc hiển hiện ở nhà tắm.

Cô đứng ở ngưỡng cửa, không cười mỉm nổi, mất khả năng cử động hay cất tiếng, hoàn toàn mất sinh lực nhưng cái nhìn trên khuôn mặt cô chắc hẳn nói lên nhiều hơn cô tưởng, vì anh lập tức bật dậy, lao ra sát cô, nhưng chưa đến mức chạm vào thân thể cô.

- Chuyện gì vậy? Có chuyện gì vậy? có vấn đề gì à? – anh hỏi gấp.
- Luce tự sát – cô nói khô khan, rồi dừng lại vì kiệt sức

- Tự sát ư? – mới đầu anh thở gấp, nhưng rồi sự kinh ngạc và khiếp sợ bay biến đâu mất, thay vào đó là sự hoảng hốt, tò mò, anh như bị loạn tâm thần – Ôi lạy Chúa, lạy Chúa! – anh thốt từng lời, và trông như thể đang chết dần. Tội lỗi và nỗi chán chường khiến khuôn mặt anh trắng bệch, rồi anh nói – Tôi đã làm gì thế này? Tôi đã làm gì thế này? – anh lặp đi lặp lại câu hỏi đó bằng cái giọng thều thào của người già cả.

Tim cô chột thất lại, cô tiến sát gần để ghi cánh tay anh, nhìn mặt anh thăm dò:

- Anh chẳng làm gì cả, Michael ạ, chẳng làm gì! Luce tự sát, anh nghe rõ không? Hắn đang dùng anh để trả đũa em. Anh không được tự trách móc mình! Đừng cho rằng mình kích động hắn làm điều đó.

- Thật vậy ư? – anh hỏi cay nghiệt.

- Thôi đi! – cô kêu lên sợ hãi.

- Lẽ ra tôi nên ở chỗ cậu ấy, không nên ở đây với em, tôi không có quyền rời bỏ cậu ấy.

Kinh ngạc cô nhìn anh chăm chăm như thể không nhận ra anh nữa. Nhưng rồi cô cũng cố tìm được một nụ cười khẩy ở đâu đó trong cái ngăn đưng những biểu cảm thiết yếu của mình và rít lên:

- Chết tiệt. Quả là một lời hay ho với tôi!

- Ô, tôi không có ý đó – anh kêu đau đớn – TG không hề có ý muốn làm tổn thương cô.

- Anh không thể gọi em là Honour ngay lúc này sao?

- Giá mà có thể. Như thế mới hợp với em...à, phải, gọi thế mới hợp.

Thế nhưng tôi luôn nghĩ về em là y tá, ngay cả lúc này. Tôi không đời nào làm tổn thương em, nhưng giá như tôi cứ ở nơi mà tôi phải ở thì chuyện này đã không bao giờ xảy ra. Cậu ấy đã an toàn, còn tôi...tôi được tự do. Đây là lỗi của tôi!

Nỗi buồn khổ của anh có thể chẳng có ý nghĩa gì với cô bởi cô không biết nguồn cơn. Anh ta là ai? Anh ta đã làm gì? một cảm giác buồn nôn dấy lên và nỗi sầu muộn không tên rất lớn dâng lên từ đáy lòng, lan khắp cơ thể, xuyên suốt các đầu ngón tay, chạy lên cả đôi mắt căng rạn. Anh là ai mà sau hàng tiếng đồng hồ yêu đương vô cùng say đắm, thiết tha với cô, giờ đứng đó tiếc than nó, gạt phăng nó chỉ vì Luce? Khiếp hãi, buồn bã, đau đớn, cô có thể vượt qua tất cả, nhưng không thể vượt qua những cái đó chỉ vì Luce. Chưa bao giờ trong đời cô cảm thấy mình là một người đàn bà kém cỏi, một con người kém cỏi như lúc này. Anh ta đã ném trả thẳng vào mặt cô tình cảm của cô chỉ vì Luce Daggett.

- Tôi hiểu rồi – cô nói căng thẳng – Tôi đã sai lầm kinh khủng trong nhiều chuyện phải không? Sao tôi ngu thế! – tiếng cười gần cay đắng có sức mạnh đến nỗi khiến anh nao núng – Khoan một phút được không? – Cô hỏi

và quay đi – Cho tôi rửa mặt trước. Rồi tôi sẽ dẫn anh về X. Đại tá râu Xanh muốn hỏi anh vài câu, và để ông ta gặp thấy anh còn ở đây thì tốt hơn. Có một chậu tôn đặt trên kệ bên bậu cửa sổ còn chứa ít nước. Cô vội vã ngoảnh mặt đi nhanh ra đó, nước mắt ròng ròng, lăn chã rơi xuống nước, rồi cô đứng ấn khăn mặt vào mắt, má, mũi, quyết tâm sắt đá buộc những giọt nước mắt vô duyên, xấu hổ kia phải dừng lại.

Anh ta hiện nguyên hình, bởi vậy đương nhiên tình yêu cô dành cho anh ta là vô giá trị? Liệu thế có nghĩa là chẳng có gì trong con người anh đáng để yêu, là anh ta thích Luce hơn cô? Ôi, Michael, Michael! Cả đời cô chưa bao giờ thấy bị bội bạc đến thế, mất danh dự đến thế, tên là Honour nghĩa là danh dự mà chẳng có chút danh dự nào cả, và tại sao cô phải cảm thấy vậy mới được chứ? Anh ta vẫn là anh ta và chắc chắn phải tốt đẹp, nếu không cô đã chẳng yêu anh. Nhưng khoảng trống giữa lý trí và linh cảm phụ nữ của chính cô lại không có câu nói. không một người đàn bà nào phải chịu nỗi đau như thế. Luce. Người ta coi trọng và ham muốn Luce hơn cô.

Đại tá râu Xanh đúng là đồ ngốc mới nghi Michael giết Luce! Tiếc thay ông ta không được chứng kiến cảnh tượng nhỏ này. nếu vậy nó sẽ đập tan tại chỗ mọi ngờ vực của lão ta. Nếu có kẻ nào đó thực sự thương tiếc người chết thì kẻ đó chỉ có thể là trung sĩ Michael Wilson. Theo cô, anh có thể gây ra vụ án lầm chớ, trong đêm đó cô đã vắng mặt khỏi phòng quá lâu, đủ thời gian cho anh ra ngoài một chuyến, ra tay hành động rồi trở về. Nhưng anh không làm thế. Michael tội nghiệp.

Có lẽ anh đúng. Nếu anh cứ ở khu X thì Luce đã không tự sát. Hắn sắp thắng cô...không, còn hơn cả thắng.

Chúa ơi, mớ bòng bong! Những đam mê mới hời hợt làm sao, những động cơ mới hỗn loạn làm sao! tại sao cô lại lôi Michael ra khỏi khoa? Lúc đó có vẻ như làm thế là đúng, là điều duy nhất cần phải làm. Song phải chăng cô đã luôn rắp tâm kiếm cơ hội để chiếm riêng Michael? Khu X không cho một cơ hội nào cả, tất cả bọn họ đều nổi ghen khi cô dành thời gian cho riêng một ai đó. Mà đàn ông ai chẳng thế. Cô đã tự nguyện lao vào cái gọi là vụ giải cứu Michael tội nghiệp khỏi đối thủ trong phòng tắm thì tại sao còn trách anh đã đón nhận cô và sử dụng cô?

Nước mắt đã khô. Cô đặt khăn xuống và ra soi gương. Tốt, nước mắt chưa nhiều đến nỗi làm sưng mắt. Mạng che nửa mặt được thả xuống, cái mũ nhiệm vụ này chưa bao giờ, chưa bao giờ phản bội cô. Tình yêu thì có thể, chứ nhiệm vụ thì không bao giờ. Ta cần biết ta có nhiệm vụ gì, ta cho nó thứ gì thì sẽ nhận lại được thứ đó. Cô kéo ngăn tối đen trong óc mình ra, ném tình yêu vào trong đó, vừa soi gương vừa vuốt mạng che mắt, trông lạnh lùng và độc lập như giảng viên y tá hồi xưa. Hoàn thành nhiệm vụ. Cô né tránh chính mình.

- Đi nào – giọng cô thản nhiên – Giờ tôi sẽ đưa anh về đúng nơi của anh.

Sụp đổ ra mặt, Michael lê bước bên cạnh cô, bắt lực trong đầu khổ đến nỗi anh khó nhận ra sự hiện hữu của cô. Không chỉ đi ngược lại điểm xuất phát, nó đã trở lại điểm xuất phát rồi, và lần này là án tử hình, sự vĩnh hằng với cuộc sống. Tại sao chuyện này lại xảy đến với anh? Anh đã từng làm gì? Cứ có người chết mãi. Mà tất cả chỉ tại anh, tại gì đó trong anh. một Jonah.

Nỗi thèm khát được nằm trên giường cô, hít mùi chần ga của cô ấn cơ thể anh lún xuống nơi cơ thể cô vẫn ấm... Giờ cô đang ân hận vì điều đó, nhưng khi trước thì không. Tất cả tình yêu mà anh chưa từng biết, chính nó đang ở đây. Như một giấc mơ. Và nó đã đến điểm kết của một nỗi ám ảnh nào đó, nó bắt nguồn từ nỗi hổ thẹn khi anh bị Luce Daggett bắt quả tang trần trụi và gây tổn thương. Nó sinh ra từ sự phá huỷ tính tự trọng của anh, toàn bộ nhận thức rằng anh quá khát khao giết chóc.

Những hình ảnh Luce nhảy múa trong óc anh. Luce cười, Luce trêu chọc, Luce nhìn anh trừng trừng kinh ngạc bởi anh sẵn lòng lau sạch mớ hỗn độn mà Luce bày ra, Luce trong nhà tắm bất ngờ vì khúc dạo đầu của hắn không được đón nhận. Luce không nhận thức nổi hung thủ đang kẻ gươm trên cổ hắn. Đồ ngốc vô công rồi nghề! Luce đã từng một lần nói với anh như vậy, giờ đây anh nói câu đó với hồn ma của Luce. Mày ngốc lắm, đồ ngốc vô công rồi nghề! Sao mày không nhận ra mặt đã đòi hỏi thế nào? Sao mày không nhận ra chiến tranh đã mài mòn phản ứng con người ta bằng sự chết chóc, làm người ta chỉ quen với điều đó? Tất nhiên mày không thể. Mày chưa bao giờ tới gần chiến tranh mà chỉ quanh quẩn ở cái đơn vị hậu cần. Không còn tương lai nữa rồi. không còn tương lai cho anh. có lẽ chưa bao giờ có. Như thế không công bằng. Chúa ơi, người giận dữ làm sao! Người không thèm đoái hoài tới cô ấy sao, có lẽ người chẳng bao giờ biết đến. Chính lúc này đây cô nhìn anh hết như nhìn một hung thủ. Và anh chính là một hung thủ, anh đã sát hại niềm hy vọng của cô.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 4

Lúc họ đến khu điều trị Michael vội vã bỏ đi, chỉ cần một ánh mắt sẽ làm bùng toạc những xúc cảm đang bị nén chặt trong chính con người cô, đôi mắt đã cạn kiệt lệ, cõi lòng tan nát đến nỗi cô dám quên lãng cả bản thân để tạo thoải mái nhất cho anh. Thế mà anh vội bỏ đi như thể tìm cách thoát khỏi cô thật nhanh. Và thế là ngay khi nhìn thấy Benedict ngồi trầm ngâm bên mép giường, anh lao tới ngồi xuống bên cạnh.

Y tá Langtry không thể chịu đựng thêm nữa, cô bỏ về phòng làm việc của mình, tức đến tái mặt. Rõ ràng trong mắt của Michael, mọi người quan trọng hơn cô.

Khi Neil bê vào một tách trà và một đĩa nhỏ bánh mì bơ cô chỉ muốn đuổi anh ra, nhưng có gì đó trên khuôn mặt anh ngăn cô lại. không một nét bi lụy, phải, mà một lòng khát khao phục vụ và giúp đỡ chân thành, bởi vậy đâu dễ bỏ qua anh.

- Ăn uống đi. Rồi em sẽ thấy khá hơn – anh mời.

Cô rất biết ơn vì tách trà nhưng không nghĩ là mình có thể nuốt nổi bánh, tuy nhiên sau khi hớp hết tách trà cô cố ăn hết nửa bánh trên đĩa, và quả thực cảm thấy khá hơn.

Neil ngồi trên ghế dành cho khách và chăm chú theo dõi cô, bứt rứt vì nỗi sầu muộn của cô, chán chường vì chính sự bất lực của mình, cáu tiết vì cô đang áp đặt những giới hạn trong cư xử giữa anh với cô. Những dự định cô dành cho Michael đã không dành cho anh, và thật bực mình khi anh mới là người xứng đáng hơn, mới hợp với cô hơn ở mọi điểm. Anh biết rõ chứ không chỉ là nghi hoặc chuyện Michael cũng biết thế sáng nay, nếu không muốn nói từ hôm qua. Nhưng làm thế nào thuyết phục được cô? Thậm chí cô chẳng muốn nghe.

Khi cô đẩy cái đĩa ra, anh mới nói:

- Tôi rất lấy làm tiếc khi chính em chứ không phải ai khác phát hiện ra Luce. Điều đó chẳng hay ho gì.

- Đúng là không hay ho, nhưng tôi đủ sức đối mặt với loại chuyện đó. Anh đừng vì thế mà lo lắng – cô mỉm cười với anh, không để ý thấy vẻ mặt mình như từ mấy tầng địa ngục chui lên – Tôi phải cảm ơn anh vì nhận vợ quyết định đưa Michael ra khỏi khu X của tôi.

- Hừm, có ích gì không nhỉ? – anh nhún vai – Cứ để đại tá bám lấy nhận thức tội lỗi mang tính chất giới tính mạnh hơn của lão. Nếu tôi mà nói

mình say xỉn và mất khả năng điều khiển ai ở đâu cho tốt thì lão sẽ thấy tôi kém tin cậy hơn nhiều mất.

- Đúng thế - cô nhăn mặt.
- Thế em có chắc mình vẫn ổn không?
- Có, hoàn toàn ổn. nếu có gì thì đó là cảm giác bị lừa gạt.
- Bị lừa gạt ư? – anh cau mày – đó là một từ kỳ quặc.
- Không với tôi. Anh biết tôi đưa Michael tới khu ở của mình ư, hay chỉ vô tình nói ra?

- Logic. Còn nơi nào khác để đưa cậu ta đi? Tôi biết từ đêm là sáng ra y tá sẽ chẳng lôi Luce ra sĩ quan quân y và quân cảnh đâu. Thế nghĩa là y tá không thể liệu lĩnh gửi Michael sang khoa khác, đại loại thế.

- Anh láu lăm Neil ạ.

- Tôi không nghĩ là em biết được mức độ láu cá thực sự của tôi.

Không biết trả lời ra sao, cô hơi tránh né và nhìn ra cửa sổ.

- Đây hút một điếu – anh an ủi cô trong cay đắng, bởi anh biết có một số điều cô không cho phép anh nói ra.

Cô quay lại.

- Tôi không dám Neil ạ. Viện trưởng sắp đổi theo từng bước. chắc giờ này đại tá đã tâu lên bà ta, lên cấp trên và lên quân cảnh rồi, chỉ ít bà ta cũng đang sốt ruột. Chừng nào bà ấy còn lưu tâm, cảm giác càng khó ở càng tốt, với điều kiện bà ấy không đóng vai trò tích cực gia tăng sự khó ở. Bà ấy sẽ phải nuốt trôi cái chương nho nhỏ đầy những thảm họa này thôi.

- Thế nếu tôi châm thuốc còn em hít lén thì sao? y tá cần cái gì đó mạnh hơn trà.

- Nếu anh dám nói ra từ whisky với tôi lần nữa, tôi sẽ hạ lệnh giam anh trong phòng một tháng đấy, Neil Parkinson ạ. Và tôi có thể trụ vững mà không cần thuốc lá, thật đấy. Tôi phải cứu vãn thể diện của mình hết mức có thể, bằng không viện trưởng sẽ tống tôi khỏi quân đoàn. Bà ta có thể nghĩ thấy khói thuốc trong hơi thở của tôi.

- Cùng lắm là giống như người quyền rượu kia thôi mà, đại tá cũng sẽ dính đòn, gây ông đập lưng ông.

- Chuyện này khiến tôi nhớ đến hai điều. Thứ nhất, tôi sẽ biết ơn nếu đừng ai trong số các anh nhắc tới từ whisky. Thứ hai, hãy mang ly nước này về khoa và mỗi người dùng một thìa. Nó sẽ rửa rượu cho các anh.

- Vì điều đó tôi có thể hôn tay hôn chân y tá – Anh nhăn nhó.

Đúng lúc này viện trưởng mở tung cửa, đánh hơi như chó săn. Neil vừa chuồn va cú người chào viện trưởng, để mặc y tá Langtry đối mặt với cấp trên một mình.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 5

Viện trưởng chính là khởi sự ở một dạng khác của một ngày chán ngán. Kế tiếp bà ta là cấp trên, một đại tá ôn hoà có cái mũi xinh đỏ chót thực sự và chỉ quan tâm tới các bệnh viện trong sự mơ hồ và cảm thấy mình hoàn toàn vô ích khi đối mặt với bệnh nhân bằng da bằng thịt. Là sĩ quan chỉ huy Cứ 15, ông ta chịu trách nhiệm quyết định hướng điều tra. Sau một lần thanh tra sơ sơ phòng tắm, ông gọi điện cho công tố viên trên Tổng hành dinh sư đoàn để xin họ cử xuống một trung sĩ trong Đội Điều Tra đặc biệt. Còn bạn bao chuyện, cấp trên tỏ ra hứng thú với những gì toát ra từ ánh mắt người kia rằng đó là một vụ tự sát có mở có kết, dấu rằng thuộc loại tự sát đặc biệt khó chịu. Thế nên ông ta giao việc điều tra cho quản trị viên doanh trại của Cứ 15, một chàng trai trẻ cao ráo, vui vẻ và thông minh nhất hạng tên là John Penniquick, thế rồi với đầu óc trút được gánh nặng phiền toái không đâu vào đâu, ông trở lại với công việc phức tạp là giải thể bệnh viện.

Đại úy Penniquick là loại người thậm chí bận rộn hơn cấp trên nhưng anh ta cũng rất được việc và là sĩ quan chăm chỉ nên khi viên trung sĩ thuộc Đội Điều tra đặc biệt từ Tổng hành dinh tới, anh ta tóm lược tình hình rất cụ thể.

- Tôi sẽ đích thân đi gặp bất kể ai mà anh cho là phải gặp – Anh này vừa nói vừa soi trung sĩ Watkin qua cặp kính vì anh thấy người này mẫn cán, nhanh nhẹn và dễ mến – Tuy nhiên đây hoàn toàn là chú bồ câu của anh trừ phi bồ câu biến thành điều hâu, trong trường hợp đó hãy kêu la vánh óc và tôi sẽ chạy đến ngay.

Sau mười phút trong nhà tắm với ngài đại tá là bác sĩ pháp y của Cứ 15, trung sĩ Watkin bước thận trọng tại hiện trường từ nhà tắm ra lối sau khu X, rồi nhón gót vào trong khoa và xuyên ra cửa trước. Mặc dù y tá Langtry không có trong phòng làm việc, tiếng lanh canh của tắm màn gió vọng đến tai cô, cô rảo bước ra đó. Trông xinh xắn, bánh ra phết, viên trung sĩ thâm nghĩ với sự tán dương. Anh chẳng mất gì mà không chào cô.

- Chào trung sĩ – cô mỉm cười đáp lại.

- Y tá Langtry? – anh hỏi và bỏ mũ.

- Vâng.

- Tôi từ văn phòng công tố trên Tổng hành dinh sư đoàn, tôi có mặt ở đây để điều tra cái chết của trung sĩ Lucius Daggett. Tên tôi là Watkin – anh giới thiệu, giọng trầm, nghe như buồn ngủ.

Nhưng anh ta không hề buồn ngủ chút nào. Anh chối từ tách trà cô mời khi

họ vào hẳn trong phòng làm việc và đi thẳng vào việc.

- Tôi cần gặp các bệnh nhân của y tá, nhưng trước tiên tôi muốn hỏi cô vài câu hỏi nếu cô không phiền.

- Xin cứ việc – cô nói bình thản.

- Chiếc dao lam. có phải dao của anh ta không?

- Đúng, tôi chắc chắn. Có vài người dùng dao Bengals nhưng tôi để ý dao của Luce là con dao duy nhất có chuôi bằng sừng – cô quyết định nói thẳng và cũng đưa ra thực tế rằng mình chịu trách nhiệm với những thứ này – Dẫu sao chắc anh không mấy may nghi ngờ đó là vụ tự sát đấy chứ trung sĩ? Tôi đã trông thấy cách Luce nắm dao. Các ngón tay tì vào dao đúng kiểu hồi còn sống, bàn tay và cánh tay đầm máu, chắc chắn phải như thế khi anh ta tự gây ra những vết đâm như tôi đã thấy. Thế có bao nhiêu vết cả thấy?

- Trên thực tế thì chỉ có ba. Nhưng như thế là nhiều hơn hai vết cần có để có thể tự kết liễu đời mình một cách nhanh chóng.

- Thế bác sĩ pháp y nói gì? Anh có đưa ai từ bên ngoài vào giúp không, hay anh sử dụng đại tá Menzies?

- Có chuyện bóng gió về cái giường dự trữ của cô đấy – anh cười đùa – lẽ nào tôi sử dụng cô giải quyết vụ điều tra?

Trông cô xấu hổ, thẹn thùng và có vẻ gì đó trẻ con kinh khủng.

- Bỏ qua cho tôi, tôi nói năng ra vẻ quá phải không? Tôi rất xin lỗi trung sĩ, chỉ vì tôi bỗng hứng lên.

- Không sao đâu y tá, bỏ qua. Cô làm tôi buồn cười đến chết. Nghiêm túc nhé, có rất ít nghi ngờ đó là vụ sát hại, và cô hoàn toàn đúng trong việc con dao được cầm nắm thế nào. Đại tá Menzies bảo ông ta không nghi ngờ chuyện trung sĩ Daggett tự sát. Tôi sẽ hỏi một vòng mọi người về con dao và nếu tất cả ăn khớp nhau thì tôi đoán toàn bộ sự việc có thể gói gọn lại hoàn toàn nhanh chóng.

Cô thở một hơi dài nhẹ nhõm và mỉm cười thân thiện với anh.

- Ô, tôi rất vui. Tôi biết mọi người đều nghĩ rằng những bệnh nhân thần kinh không ổn định có thể làm bất cứ điều gì, nhưng thực sự các bệnh nhân của tôi là một đội hiền lành. Trung sĩ Daggett là người bạo loạn duy nhất.

- Họ đều là lính phải không y tá? – anh nhìn cô tò mò.

- Tất nhiên.

- Và tôi dám cá hầu hết bọn họ từng ra tuyến lửa, nếu không họ đã không bị troppo. Xin lỗi vì không đồng tình với y tá, nhưng những chàng tai của y tá không thể là một đội hiền lành được.

Thế đủ báo cho cô biết rằng công tác điều tra sẽ được tiến hành sâu sát hết mức cần thiết. Cho nên lời anh nói có phải chân lý hay không chẳng đáng gì tới việc anh tin rằng Luce đã tự sát.

Các cuộc thẩm vấn về con dao đã chứng minh, quả thật con dao Bengal

chuôi sừng duy nhất thuộc về Luce. Matt có một con Bengal chuôi ngà, còn Neil có một bộ ba chuôi kim cương là tặng vật dành cho cha anh trước thế chiến thứ nhất. Michael dùng một con dao an toàn, Benedict và Nugget cũng vậy.

Người ở X không hề tìm cách che giấu sự thiếu thiện cảm với người chết, cũng chẳng cản trở/ công cuộc điều tra của trung sĩ Watkin bằng bất cứ phương tiện nào mà họ có trong hoàn cảnh của họ, chẳng giả ngây giả ngô cũng chẳng giả câm giả điếc. Ban đầu y tá Langtry sợ rằng họ sẽ cứng đầu cứng cổ, bởi sự cô đơn, sự khác biệt và nhàn rỗi đôi khi khiến họ giở trò trẻ con như đã làm trong cái buổi chiều tiếp nhận Michael. Nhưng lần này họ tập hợp lại theo tiếng gọi lương tri và đoàn kết thân ái. Vợ được trung sĩ Watkin trò chuyện, họ tràng giang đại hải về nhiệm vụ lý thú này, anh này chẳng nói năng gì, mặc dù lưu ý tới từng chi tiết, trong đó có cả bài miêu tả đầy chất thơ của Nugget về chứng ảm nhiễm đã ngăn cản cậu chàng nhìn toàn bộ nắm đấm cửa và vân gỗ, và cả cơn đau ở nửa đầu bên trái nữa.

Michael là người duy nhất trong khu X bị quản trị kinh doanh trại Cứ 15 đề nghị gặp riêng nhưng đó là một cuộc trò chuyện thân tình hơn là một cuộc hỏi cung. Anh này tổ chức buổi gặp tại phòng làm việc riêng của mình, đơn giản là vì khu X là một nơi khó tạo ra được một sự riêng tư thật sự. Mặc dù Michael không nhận ra, song vẻ ngoài của anh chính là lời bào chữa tốt nhất. Anh đi khai báo trong bộ quân phục tề chỉnh, mũ mào đảng hoàng. Không có màn chào hỏi thân mật, anh bước vào, đứng nghiêm chào cho đến khi được phép ngồi.

- Không có gì phải lo đâu trung sĩ – đại úy John Penniquick nói, trên mặt bàn chẳng có gì ngoài vài giấy tờ liên quan đến án mạng của trung sĩ Lucius Daggett. Báo cáo bên pháp y kín hai trang giấy viết tay, và ngoài một bài miêu tả tỉ mỉ vết thương gây nên cái chết còn nêu rõ không có tác nhân bên ngoài như thuốc an thần, hay thuốc phiện gì đó trong dạ dày hay trong máu. Báo cáo của trung sĩ Watkin dài hơn, cũng được viết tay, tóm lược tất cả các cuộc trao đổi của anh với những người ở khu X và với y tá Langtry. Các cuộc điều tra bên ngoài vô cùng giới hạn trong quân đội thời chiến, và không tiến hành nổi việc in dấu tay. Nếu trung sĩ Watkin phát hiện được điều gì đáng ngờ, chắc anh sẽ dừng cảm thực thi trách nhiệm của mình, nhưng một trung sĩ thuộc đội điều tra đặc biệt trong quân đội thời chiến không thạo lắm các dấu vân tay. Và lại anh ta chẳng phát hiện ra điểm gì đáng ngờ, và bác sĩ pháp y đã nhất trí.

- Thực ra tôi chỉ muốn hỏi anh về hoàn cảnh dẫn tới cái chết của trung sĩ Daggett – quản trị doanh trại nói hơi thiếu thoải mái – anh có lường trước việc trung sĩ Daggett có ý định ga găm quan hệ với anh không? Trước đó

anh ta có biểu hiện gì quấy rối anh không?

- Có một lần – Michael trả lời – chuyện chẳng đi đến đâu cả. thưa sếp, thật ra mà nói, tôi không nghĩ trung sĩ Daggett là một người đồng tính luyến ái thực sự. Anh ta chỉ là người lầm đường lạc lối, thế thôi.

- Cá nhân anh có khuynh hướng đồng tính không trung sĩ?

- Thưa không.

- Anh có ghét những người đồng tính không?

- Thưa không.

- Tại sao không?

- Tôi đã từng chiến đấu bên cạnh và theo lệnh của những người như thế, thưa ông. Tôi cũng có những người bạn theo khuynh hướng đó, đặc biệt có một người là bạn rất thân và họ đều đảng hoàng. Đó chính là điều duy nhất tôi yêu cầu bất cứ ai trong số họ, phải đảng hoàng. Tôi cho rằng những người đồng tính cũng như bất cứ nhóm người nào khác, có người tốt, có người xấu, có người bình thường.

Quản trị doanh trại thoáng mỉm cười.

- Thế anh có ý kiến gì về nguyên do trung sĩ Daggett để mắt tới anh?

- Tôi nghĩ anh ta vớ được hồ sơ của tôi và đã đọc nó – Michael thờ dãi – Tôi không thể nghĩ nguyên do nào khác khiến anh ta để ý đến tôi hai lần liền – Anh nhìn thẳng vào quản trị viên doanh trại – Thưa sếp, nếu ông đọc hồ sơ của tôi ông sẽ biết đây không phải là lần đầu tiên tôi sa vào rắc rối liên quan tới những người đồng tính.

- Có, tôi biết. Thật không may cho anh, trung sĩ ạ. Anh có đi khỏi phòng y tá Langtry lúc nào trong đêm đó không?

- Thưa không.

- Nghĩa là sau vụ ở nhà tắm anh không hề gặp lại trung sĩ Daggett?

- Thưa vâng, tôi không gặp.

Quản trị viên doanh trại gật đầu, trông nghiêm trang.

- Cám ơn trung sĩ. Thế là đủ.

- Cám ơn sếp.

Sau khi Michael đi khỏi, đại úy Penniquick thu thập tất cả giấy tờ liên quan tới án mạng của trung sĩ Daggett lại thành một tập, rút ra một tờ giấy trắng giữa bàn và bắt đầu viết báo cáo lên cấp trên.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 6

Mặc dù vẫn còn ba hay bốn tuần mới đến ngày giải tán Cú 15 tính từ khi ra quyết định, song với năm bệnh nhân và một y tá ở khu X mọi tình cảm thuộc về một cộng đồng nào đó đã hết kể từ cái chết của trung sĩ Lucius Daggett. Trước khi có kết quả điều tra họ rón rén với nhau như dâm trên trứng, mỗi người đều quá ý thức với những cơn sóng ngầm lớn khó tả đang rung chuyển và giáng xuống khoa đến nỗi không thể nảy sinh một mối liên hệ nào. Nỗi khổ chung đã là một điều khó chịu đựng, nỗi khổ riêng còn tệ hại, âm thầm và hổ thẹn nữa kia. Nói ra thì không thể, tỏ ra vô tư cũng không được. Mọi người chỉ cầu mong một đoạn kết vô hại khi kết thúc cuộc điều tra.

Không quá sa vào những nỗi khổ riêng cũng như không bỏ bê tình cảm mong manh của bệnh nhân của mình, y tá Langtry theo dõi từng cử chỉ dù là nhỏ nhất những biến đổi trong mỗi bọn họ, trong đó có cả Michael. Lạ thay, điều đó không hề xuất hiện. Họ rút lui, nhưng không phải rút lui khỏi thực tế mà là rút khỏi cô, đẩy cô ra ngoài quỹ đạo lạnh lẽo, chỉ nhờ vả những việc không quan trọng như pha trà vào sáng sớm, đánh thức dậy, giúp làm vệ sinh, đưa ra bãi biển, cho đi ngủ. Nhẫn nại và tôn kính như cũ, nhưng tình cảm bạn bè thì không bao giờ thấy nữa.

Cô muốn đâm vào bức tường kia mà gào lên rằng cô không đáng bị phạt như thế, rằng cô chịu quá sức rồi, rằng cô muốn, cô cần đến tuyệt vọng được kéo trở lại vòng quan tâm của họ, rằng họ đang giết cô. Tất nhiên nhiên cô không thể làm thế, không làm điều đó. Và bởi cô chỉ có thể diễn dịch phản ứng của họ trong cái lốt tội lỗi của bản thân nên nhiều khi suy diễn lệch lạc lời họ nói cho dù hiểu rõ họ thực tình có ý tốt với mình. Nào là cho rằng mình đã không hoàn thành nhiệm vụ, nào là mình đã thất bại với họ. Điên rồ, chắc chắn đây là sự điên rồ! Đánh mất tất cả sự quan tâm chỉ vì đúng ra cô phải né tránh tình cảm với tất cả bệnh nhân của mình vì quyền lợi lạc thú cá nhân. Sự thăng bằng, sự nhạy bén biến đâu cả, mà lẽ ra phải mách bảo cô chuyện này không hề đơn giản.

Honour Langtry đã nếm trải nhiều đau đớn khác nhau nhưng chưa bao giờ đau đến nỗi này, âm ỉ khắp người, bị giày vò, ngột ngạt. Nó day dứt đến nỗi thậm chí cô sợ hãi bước vào khu X đó là vì ý thức cay đắng rằng sẽ chẳng còn khu X để mà bước chân vào nữa. Cái đơn vị gia đình này đã bị phá vỡ.

- À này, có quyết định trong kia đấy – cô bảo Neil vào một buổi tối nọ

sau cái chết của Luce ba hôm.

- Y tá được tin khi nào vậy? – Anh hỏi lấy lệ, thực ra chẳng quan tâm lắm.

Anh vẫn tới để trò chuyện riêng chốc lát với cô nhưng một cuộc tán gẫu là tất cả những gì có thể diễn ra, toàn những quan sát vô vị về chuyện này, chuyện họ cùng dăm ba câu chuyện vu vơ.

- Chiều nay, từ đại tá Râu Xanh, ông ấy lên đến trước viện trưởng. Sau đó bà ấy nói lại, thành ra tôi nhận được tin hai lần. Đúng tự sát. Kết cục của một trạng thái thất vọng nghiêm trọng sau cú lên cơn đột phát – sập bẫy, nhưn glà sự sập bẫy tiện lợi cho người khác. Họ phải thêm thất gì đó cho ấn tượng mà.

- Họ còn nói gì nữa không? – anh hỏi, cúi người ra trước để gạt tàn thuốc.

- Không, chẳng ai trong chúng ta hiểu nổi, như anh có thể hình dung, nhưng chẳng có gì đáng trách chúng ta một cách chính thức.

- Y tá có bị mắng mỏ gì không đấy? – anh giữ giọng thoải mái hỏi thăm.

- Không chính thức. Tuy nhiên viện trưởng có vài lời riêng về chuyện tôi dẫn Michael về khu ở của mình. Nhưng may thay tiếng tăm không ai chê trách của tôi giúp tôi trụ được. Khi xảy ra như thế, bà ta không dám nghĩ có chuyện tôi đẩy lùi Michael tội nghiệp đi vì bất kể động cơ gì không trong sạch. Như lời bà ta thì chuyện đó chỉ có vẻ tồi tệ và buồn nó có vẻ tồi tệ nên tôi gạt tất cả sang bên rìa. Dường như dạo này tôi cũng đang gạt tất cả mọi thứ ra khỏi rìa nơi này.

Ba ngày nay, trí tưởng tượng đã chơi anh những vô đầu khôn tả, hình dung cô với Michael theo hàng ngàn kiểu khác nhau, không kiểu nào là không dính tới xác thịt. Sự thờ ơ của cô găm nhăm anh trong khi anh phải cố tỏ ra vẻ vô tư và thông cảm. Không có chỗ cho sự thông cảm khi chính anh đang phải che giấu sự tra tấn và cơn ghen tuông của mình, quyết tâm không lay chuyển nổi của bản thân anh là đạt được cái mà mình muốn, cái mình cần, bất chấp sự việc hiển nhiên cô thiên vị Michael. Cô đã quay sang Michael mà không nghĩ tới ai khác trong số còn lại, và anh dường như không thể tha thứ cho cô. Thế nhưng tình cảm của anh với cô vẫn mạnh mẽ và ngày một lớn. Mình sẽ có được nàng, anh nhủ, mình sẽ không bỏ nàng! Mình là con trai của cha. Đó là một cảm giác kỳ lạ. Nhưng là một cảm giác tốt đẹp.

Cô, một linh hồn mát mát tội nghiệp và đau khổ. Anh không thể vui vẻ khi chứng kiến điều đó, cũng không mong muốn điều đó lại đến với cô, nhưng anh linh cảm nổi thống khổ của cô là sự chịu đựng buộc phải có để cuối cùng dẫn dắt cô trở lại đúng nơi cô đã từng ở, nơi mà Neil này, chứ không phải Michael, thuộc về cô.

- Đừng quá nặng nề về chuyện đó – anh khuyên nhủ.
Cô tưởng anh đang nói về chuyện mình bị mắng mỏ bèn cười xoà.
- Không sao, qua rồi và giờ đã xong, ơn Chúa. Có điều đáng tiếc là Luce chết đi mình cũng chẳng thấy dễ chịu hơn. Tôi chưa bao giờ mong hẳn chết nhưng tôi từng ước chúng ta không phải chịu đựng sự tồn tại của hẳn ở đây. Chính sự tồn tại này mới đúng là địa ngục.
- Có thực sự phải đặt nó trước cửa của Luce không? – anh hỏi, có lẽ giờ là lúc phán quyết đã tới nơi, cả hai có thể thư thái trò chuyện như xưa.
- Không – cô buồn rầu – Nó phải được đặt trước cửa của tôi. Chứ không phải ai khác.

Michael gõ cửa.

- Trà pha xong rồi, y tá ạ.
Cô quên bằng cuộc nói chuyện với Neil đang dẫn tới đâu, nhìn Michael mà bỏ qua Neil.
- Lát nữa anh vào đây được không? Tôi muốn nói chuyện với anh. Neil này, anh sẽ đi lo êm mọi chuyện chứ? Tôi sẽ xuống ngay, song có khi anh muốn báo tin này cho mọi người?

Neil đi ra, Michael đóng cửa lại, khuôn mặt anh có sự pha trộn của buồn bã và e ngại. Thiếu thoải mái nữa. hoảng hốt nữa. Như thể anh thà được ở bất kỳ nơi nào khác trên mặt đất này còn hơn phải đứng trước mặt bàn cô, bàn của chính cô.

Về chuyện đó cô đứng, anh thà ở bất kỳ nơi nào khác ngoài nơi đây. Nhưng điều cô thấy trên mặt anh thể hiện chính anh chứ không liên quan gì tới cô. Ấy thế mà tất cả cứ liên quan tới cô. Anh sợ gục ngã trước mặt cô, đau đớn nếu tiết lộ nguyên do nỗi đau của mình với cô, nhưng phải nâng bổng được công ngăn nước trong khi vẫn đóng chặt. tất cả đã qua, có lẽ nó chưa từng xảy ra, và đương nhiên chưa tồn tại bao giờ. Một vụ âm ỉ, một vụ rối ren tồi tệ nhất mà anh từng biết từ trước tới nay, ấy thế mà anh chỉ biết đứng đó, hòng mong mọi chuyện khác đi trong khi biết rằng mọi thứ không thể khác được. Lây làm buồn cho cô bởi cô không được biết sự thật, phải đồng ý rằng cô không được phép biết, phải đấu tranh với chính mình và với điều mình muốn. Phải hiểu rằng điều cô muốn không thể làm cho cô hạnh phúc. Và phải ghi nhớ mỗi khi gặp cô là mình đã làm tổn thương cô ghê gớm.

Phản nào điều này cũng đã hiện ra mặt khi anh đứng trước mặt bàn cô, chờ đợi.

Và đột nhiên sự việc loé sáng, chính cái nhìn kia của anh nhóm lên ngọn lửa để giữ khỏi tàn lờn tự trọng bị tổn thương và một nỗi đau gần như mất hết cảm giác.

- Ô, Chúa lòng lành! Liệu anh có thể bỏ cái kiểu nhìn kinh khủng trên khuôn mặt kia đi không? – giọng cô như gầm gừ - Anh nghĩ tôi làm cái quái

gì với anh, quỳ gập gối mà cầu xin anh làm lại chắc? đủ rồi, tôi thà chết còn hơn. Có nghe tôi nói không? Thà chết!

Anh nao núng mặt trắng bệch, mím môi, không nói gì.

- Tôi có thể khẳng định với anh, trung sĩ Wilson ạ, rằng ý định quan hệ tình cảm với anh là điều xa xôi nhất trong tâm trí tôi – cô nói tiếp giọng run như cảm sốt, như con lem lét vào chỗ biền chết – Tôi gọi riêng anh vào đây đơn giản để thông báo cho anh hay kết luận về cái chết của Luce ở kia, và đó là vụ tự sát. Cùng những người còn lại trong chúng ta, anh hoàn toàn được giải tội. Còn bây giờ anh có thể chấm dứt cái trò tự buộc tội đáng buồn nôn kia được rồi đây. Thế thôi.

Chưa bao giờ anh phải chứng kiến chính diện sự tổn thương quá lớn mà anh gây ra là để cô thấy sự chối từ. Hoảng hốt, anh cố đặt mình vào địa vị cô, cảm nhận sự từ chối đó như cô đang cảm nhận, một riêng tư thuần túy trời gợn thời thiếu phụ của cô. Liệu có phải anh đánh giá mình quá cao chăng, anh nên hiểu ra sớm hơn mới phải chứ. Nhưng với anh, phản ứng của cô gần như không lường được, cô đang diễn dịch toàn bộ chuyện này theo cách anh không thể. Không phải vì anh không nhạy cảm, hay vô tình, hay tình ý với cô. Mà bởi tâm trí dồn vào cái chết của Luce đã quá xa rời những viễn cảnh xảy ra trong phòng cô. Có quá nhiều những day dứt khác dày vò anh... và quá nhiều thứ phải làm...thế là anh chẳng nghĩ gì đến chuyện thái độ của mình bị cô thấy ra sao. Và giờ thì đã quá muộn.

Anh như ốm, kiệt quệ, không còn tự vệ nổi, ầy thế nhưng, như luôn thế Michael vẫn là Michael. Anh nói cảm ơn không một chút mỉa mai.

- Dừng có mà nhìn tôi như thế.

- Tôi xin lỗi – anh nói – Tôi sẽ không nhìn nữa.

Cô chuyển cái nhìn ngăn ngor sang đóng giấy tờ trên mặt bàn✓

- Vậy đây, tôi xin lỗi trung sĩ, tin tôi đi – cô nói lời kết thúc lạnh lùng. Mớ giấy tờ như được viết bằng tiếng Nhật trước toàn bộ mình hẳn có thể sót lại. Và đột nhiên không tài nào chịu đựng nổi nữa, cô ngược lên, đôi mắt chứa cả trái tim trong đó, cô gọi "Ôi Michael!" bằng một tông giọng khác hẳn.

Nhưng anh đã đi mất.

Cô mất đến năm phút mới cựa được mình. Phản ứng đó thật quá khó khăn. Cô ngồi lắc đầu, cắn răng chịu đựng, cô mất một lát tự hỏi mình có hoá điên không. thật đáng xấu hổ, thật mất tự chủ. Chưa bao giờ có chuyện cô có thể mù quáng đến vậy khi thiết tha được làm tổn thương người mình yêu, hoặc ý thức mình đã thắng trong việc làm tổn thương người khác thật quá kém đáng hoàng và không tha thứ được. Chúa ơi, Chúa của con, cô cầu nguyện, nếu đây là tình yêu thì hãy hàn gắn cho con, bằng không hãy để con chết vì con không thể sống với nỗi đau đớn kiểu này thêm một phút nào nữa...

Cô đi ra cửa phòng làm việc, với mũ khỏi móc, rồi nhớ ra rằng mình phải xoay chiều bớt. Tay cô vẫn còn run rẩy, loay hoay mãi cô mới xỏ được bớt, kéo khoá lên.

Neil xuất hiện khi cô đổ người xuống ghế để nhặt túi.

- Y tá đi giờ sao? – anh hỏi, ngạc nhiên và thất vọng. Sau nhận xét cuối cùng đầy hứa hẹn của cô trước khi Michael xuất hiện, anh đã hy vọng tiếp tục câu chuyện còn dở dang lúc trước. Nhưng như thường lệ, Michael lại đi trước anh một bước.

- Tôi mệt kinh khủng – cô trả lời – Anh có nghĩ rằng anh thu xếp ổn thoả mà không cần tôi trong buổi tối còn lại không?

Đó là lỗi nói xã giao nhưng anh chỉ nhìn vào mắt cô để thấy rằng gần như chẳng có gì khác giữa sự xã giao và nỗi thất vọng. Bất chấp chính mình, anh vươn ra nắm lấy tay cô và áp nó bằng cả hai tay, vuốt ve nó để truyền hơi ấm.

- Không đâu, y tá Langtry quý mến của tôi, chúng tôi không thể ổn nếu thiếu em – anh mỉm cười nói – Nhưng chúng tôi sẽ thu xếp, chỉ lần này thôi nhé. Đi ngủ đi.

Cô mỉm cười với anh, tình thân hữu của anh bao tháng nay ở X, và cô tự hỏi tình yêu đang đâm chồi của cô với anh đã đâu mất, tại sao Michael đến lại đột ngột phui bay nó đi. vấn đề là cô không có chìa khoá giải bài toán ẩn số tình yêu. Giá có được chìa khoá, giá có được đáp số.

- Anh luôn làm tan biến mọi nỗi đau – cô nói.

Đó chính là câu của anh hay dùng để nói về cô, lời cô nói có ảnh hưởng mạnh mẽ đến nỗi anh vội vàng buông tay. Giờ không phải lúc để thổ lộ điều mình mong ước.

Đỡ cái túi từ tay cô, anh đẩy cô ra khỏi khu điều trị như thể anh là chủ nhà còn cô là khách, từ chối trao lại chiếc túi cho đến khi họ tới cuối dãy nhà. Và rồi anh đứng mãi cho đến khi bóng xám của cô mờ dần khuất hẳn trong đêm, ngược nhìn bóng tối, lắng nghe tiếng nhỏ giọt lách tách của nước đọng trên những mái hiên mát rượi, bản đồng ca vang dội của sương mù và tiếng rì rầm không bao giờ dứt của những con sóng đập vào vách đá xa xa. Sắp có mưa rào trút xuống không gian, chẳng mấy chốc trời sẽ mưa. Nếu cô ấy không nhanh chân sẽ ướt hết mất.

- Y tá đâu? – Nuggett hỏi khi Neil ngồi vào ghế của cô và với âm trà?

- Cô ấy đau đầu – Neil đáp gọn, tránh mắt Michael đang ngồi như thể anh cũng đang đau đầu. Neil dài mặt – Trời ạ, tôi ghét phải làm vú em lắm. Ai dùng sữa nữa nào?

- Tôi – Nuggett đáp – Tin vui đấy chứ? Luce chết hẳn rồi và cuối cùng đã được chôn cất. Phù! Tôi thấy dễ chịu thật.

- Chúa sẽ thương xót linh hồn nó – Benedict nói.

- Linh hồn của tất cả bọn ta nữa – tiếng của Matt.

Neil kết thúc bản giao hưởng của mình bằng âm trà, bắt đầu rót xuống các ca đặt trên bàn. Không có y tá, hầu như chẳng có niềm vui trong bữa trà tối, anh để ý thấy điều đó, anh nhìn chằm chằm Michael bởi vì Michael đang chú ý tới Matt và Benedict.

Không tỏ ra có gì quan trọng, Nuggett nâng lên một cuốn sách rất to, trải nó ra nơi không có nguy cơ đánh đổ trà và bắt đầu lật trang một. Michael liếc nhìn vui vẻ và xúc động.

- Cái đó ích gì vậy? – anh hỏi Nuggett.

- Tôi đang nghĩ tới lời đại tá – Nuggett giải thích, một tay xoắn ra chặn cuốn sách để mở với sự tôn sùng của một người theo đạo với cuốn kinh thánh – Không lý gì mà tôi không theo một lớp ban đêm để thi tuyển vào đại học, phải không nào? rồi tôi sẽ học đại học và theo nghề y

- Và hãy làm điều đó cho đời – Michael nói – cậu thật tốt, chúc cậu may mắn, Nuggett.

Ước gì mình không thích anh ta mà từng phút căm ghét anh ta, Neil nghĩ thầm, nhưng đó là bài học thực sự mà ông già muốn mình học bên ngoài cuộc chiến, không để tình cảm con tim lấn át, chỉ sống với nó sau khi đã đạt được mục đích. Thế nên Neil có thể nói rất thân nhiên:

- Tất cả chúng ta phải làm gì đó cho cuộc đời mình khi ra khỏi rừng xanh. Tôi tự hỏi không biết tôi sẽ trông như thế nào trong bộ quần áo thương gia. Tôi chưa mặc nó lần nào trong đời – rồi anh ngồi về chỗ cũ đợi Matt hưởng ứng khéo.

- Mình sẽ sinh sống ra sao đây? – Matt run run, câu hỏi bật ra như thể chưa bao giờ có ý định nói ra nhưng tâm tư không nghĩ đến gì khác ngoài chuyện đó – Tôi là kế toán, tôi phải nhìn được! Quân đội không cho tôi lương hưu, họ cho rằng mắt tôi chẳng sao cả. Chúa ơi, Neil ơi, tôi sẽ làm gì đây?

Những người khác đều ngồi im, tất cả hướng vào Neil. Thôi được, phải làm gì đó, anh nghĩ, xúc động sâu sắc trước nước mắt của Matt không kém những người kia, thế nhưng tràn đầy mục đích thống trị nỗi thương xót của mình. Giờ không phải lúc và không phải nơi để đi tới những việc cụ thể, trước mắt còn khối việc, để xem Mike có chịu nhận ra hàm ý không.

- Để phân đó cho mình, Matt ạ - Neil nói tích cực, đặt mạnh tay lên cánh tay Matt – Đừng lo gì cả. Mình sẽ lo cho cậu thật ổn.

- Mình chưa bao giờ nhận bố thí trong đời và mình không định giờ đây sẽ làm điều đó – Matt nói, ngồi thẳng dậy, kiêu hãnh.

- Đây không phải là bố thí! – Neil khẳng khẳng – Đó là phần của mình. Cậu biết mình muốn nói gì rồi đấy. Bọn mình làm một quy ước, cả hội mình, mình phải đóng góp đầy đủ phần của mình chứ - và anh nói câu này không

nhắm vào Matt mà nhắm vào Michael.

- Đúng đây, ổn thôi – Michael nói, lập tất cả hiệu bị yêu cầu cái gì, nhẹ nhàng chấp nhận yêu cầu chứ không tỏ ra ban phát. Đã đôi lúc anh biết giải pháp duy nhất nhưng anh không muốn điều ấy. Mà cũng chẳng tìm ra sức mạnh để ban phát – Tôi đồng ý với chuyện đó Neil ạ. Đó là phần của anh - Anh rời mắt khỏi khuôn mặt lạnh lùng của Neil, dăm dăm nhìn Matt với tình cảm lớn lao và bảo – Đó không phải là bố thí Matt ạ. Đó là phần công bằng.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Phần VI - Chương 1

Y tá Langtry tới phòng y tá quăng độ bốn giờ chiều, lúc này cô đã bình tâm hơn, cô bèn đi kiểm một tách trà. Có năm y tá đứng thành hai nhóm quanh phòng riêng của y tá. Y tá Dawkin ngồi một mình trong tư thế chân vắt chéo, đầu rũ xuống sát ngực, đu đưa liên hồi cho đến khi gục một cái đến nỗi tự giạt mình choàng tỉnh. Đang lơ đãng định tiếp tục díp mắt lại, cô trông thấy người đang đứng ở ngưỡng cửa, bèn vẩy tay gạt đầu ra hiệu.

Khi y tá Langtry bước tới chỗ bạn, tiếng xì xào nổi lên khơi dậy nỗi hoang mang, cô đã mất ăn mất ngủ, nếu không giữ gìn sức khoẻ cô sẽ ốm mất. Mọi quan hệ với nhóm người ở khu X và vụ việc của họ đủ dạy cô hiểu rằng các triệu chứng bệnh tình hiện nay của mình là dễ thành kẻ trốn chạy, đồng nghĩa với việc đi đến ngõ cụt, buộc phải rời khu X để khỏi hạ mình xin xỏ viện trưởng chuyển chỗ làm. Bởi vậy niềm kiêu hãnh bất cô phải ăn phải ngủ. tối nay cô sẽ dùng Nembutal, một điều cô chưa hề làm kể từ cái hôm xảy ra sự vụ tại phòng sinh hoạt chung của khoa.

- Ngồi xuống nào, trông em có vẻ choáng – y tá Dawkin vừa nói vừa nhích mạnh cái ghế mà không thêm ngồi thẳng dậy.
- Chắc chị còn choáng hơn khi phải chống chọi bốn mươi con mắt ở đây ấy chứ - y tá Langtry đáp và tự tìm chỗ ngồi.
- Tôi trực đêm qua, thế thôi – y tá Dawkin đổi chân bắt chéo – chúng ta phải giống Abbott và Costello với tất cả những kẻ trong phòng kia, tôi thì như sự sụp đổ của Hesperus, còn cô như một tấm áp phích chiêu binh y tá. Đúng là đồ đàn bà ngông cuồng! dám đề xuất có động cơ đảng sau nào đó. Như thế cô đã làm chuyện bậy bạ hoặc bản thiêu gì không bằng người!

Y tá Langtry cau mày, ước gì bà viện trưởng kia đủ minh mẫn để giữ mồm giữ miệng. Nhưng mục đàn bà ngu ngốc đó đã bô bô kể cho người bạn thân thiết nhất của mục, rồi bà bạn này lại kể cho người bạn thân thiết nhất của bà ta, cứ thế, cứ thế. Toàn bộ nhân viên ở đây (bao gồm cả các sĩ quan quân y nữa) đều biết chuyện y tá Langtry – của tất cả mọi người cơ đấy – đã giữ một anh lính trong phòng riêng suốt đêm. Và tất nhiên cả khu xô xao vụ tự sát hara-kiri kia. chẳng tác dụng gì khi hy vọng một tấn kịch như thế lại

không được bàn tán. May thay, tiếng tăm của cô quá tốt đến nỗi một số người quả tình tin rằng việc cô làm với người lính kia là có ý tốt gì đó chứ không phải nhu cầu sinh lý cấp bách và có thể thông cảm sự việc giữ anh ta khỏi bị nguy hại. Giá mà họ biết được, y thầm nghĩ, cảm thấy những cặp mắt từ hai dãy bàn kia đang xét nét mình, giá họ biết được vấn đề thực sự của cô là gì! Cuộc ẩu đả, án mạng, sự chối từ. Ôn Chúa, vụ án mạng đã xong. Mình không còn phải lo lắng vụ đó nữa.

Cặp mắt ngái ngủ kia đang soi mói cô, sự bộc trực kia luôn tránh được những chuyện tầm phào. Y tá Langtry thở dài và nhúc nhích người, nhưng chẳng nói năng gì.

- Đến tuần tới là trở lại với di Aussie và phố Civvy đẩy cô bạn ạ - y tá Dawkin thay đổi đề tài. Chiếc tách của y tá Langtry trượt khỏi đĩa làm rớt trà ra mặt bàn.

- Ôi chao tôi làm gì thế này! – Cô thốt lên và thọc tay vào túi tìm khăn.

- Nuối tiếc ư, Honour? – y tá Dawkin hỏi đốp.

- Chỉ ngạc nhiên thôi – y tá Langtry vừa lấy khăn tay thấm trà rớt và vắt nước vào cốc – Chị nghe tin đó khi nào hả Sally?

- Matey tự khai báo với tôi cách đây vài phút. Tới khu đường như thút thít như tàu chiến đang buồm căng gió lộng thì gãy gục, thở vắn than dài như thể ăn phải phèn chua một tuần nay. Dĩ nhiên cô ta chán chường. Cô ta sẽ phải trở lại cái ngôi nhà ọp ẹp mình đã trốn chạy trước chiến tranh. Chẳng có bệnh viện lớn nào, mà ngay cả các bệnh viện cấp huyện cũng chẳng muốn dính dáng tới ả. Tôi vẫn không hiểu bằng cách nào cô ta được thăng tiến trong quân đội.

- Em cũng ngứa mắt – y tá Langtry trải khăn tay ra góc bàn để phơi rồi rót trà vào một bộ tách sạch – Chị nói đúng, chẳng có bệnh viện tử tế nào muốn dính dáng tới ả. Dù sao chẳng nữa cô ả cũng luôn gợi nhớ cho em hình ảnh một nữ đốc công ca đêm trong một nhà máy thực phẩm lớn. Thế nhưng nếu quân đội có giữ lại thì cô ta chỉ có thể ở mãi trong quân đội. Thà ra quân còn hơn. Về hưu thì lương hưu khá hơn ấy chứ, song cô ta còn lâu mới được hưu trí.

- A ha! Nếu quân đội giữ lại thì may mắn cho ả quá còn gì – y tá Dawkin với ấm trà rót đầy tách của mình – Hừm, tôi biết nó sẽ nuối tiếc khi phải về nhà – Cô nói thẳng toẹt – Tôi ghét nơi này, tôi ghét tất cả những nơi quân đội điều tôi tới, nhưng mà tôi thích làm việc, có Chúa chứng giám, sao mà tôi yêu tự do đến thế!

- Phải, dùng từ tự do đúng đấy chứ? Đó cũng chính là điều em thích...Chị còn nhớ hồi ở New Guinea không, khi mà chẳng ai khác thích

nghi được công việc ở đó trừ em và chị? Chừng nào còn sống em sẽ chẳng bao giờ quên được.

- Hồi đó chúng ta làm việc ổn quá còn gì? – y tá Dawkin mỉm cười, không giấu nổi tự đắc – Giải quyết ngon lành cả lũ đàn ông đó như thể chúng ta có FRCSs vậy, thế là sắp đề cử chúng ta nhận huân chương. A ha! Tôi sẽ không bao giờ được đeo huân chương nào đáng tự hào hơn tước Hiệp sĩ Đế chế Anh đó đâu.

- Tiếc rằng đã qua – y tá Langtry nói – Em sẽ căm ghét phố Civry. Lại ngõ hẻm đầy bồ châu, lại bệnh nhân nữ. Sửa ông ổng, găm gờ suốt...mong sao mình được đặt chân vào ngành phụ khoa hay sản khoa. Đàn ông sao mà dễ dàng thế!

- Bọn họ ấy à? Thử nhờ các bệnh nhân nữ giúp một tay trong trường hợp khan hiếm nhân viên xem. Họ thà chết còn hơn. Khi đàn bà nhập viện, họ đòi được phục dịch từng ly từng tí. Còn đàn ông lại đơn đả chào hỏi và ra sức thuyết phục rằng vợ họ không bao giờ đòi xử được như các y tá.

- Chị định làm gì khi xuống phố Civry hả Sally?

- À, có lẽ xả hơi một thời gian – y tá Dawkin nói không mấy nhiệt tình – Tìm lại mấy đứa bạn, đại loại thế. Rồi quay lại North Shore. Tôi được phong hàm tá ở Royal Newcastle và lên Trung tá ở phố Crown, song phần lớn sự nghiệp y tá của tôi là ở North Shore cơ, nên giờ đây ít nhiều đó cũng như là nhà. viện trưởng ở đó chắc muốn nhận tôi nếu chưa có ai khác. Thực ra tôi đang xếp hàng chân viện phó ở đó, và đó là điều duy nhất tôi đang hướng tới.

- Viện trưởng chỗ em cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận em thôi – y tá Langtry nói giọng trầm ngâm.

- PA phải không? – y tá Dawkin hỏi, dùng tiếng lóng trong ngành khi nói về bệnh viện của Thái Tử Alfred.

- PA, phải.

- Tôi đây chưa bao giờ dám mơ tưởng một bệnh viện lớn cỡ đó.

- Thực chất em không chắc mình muốn trở lại PA – y tá Langtry thú nhận – Em đang có ý định tới Callan Park.

Vì Callan Park là bệnh viện tâm thần nên y tá Dawkin bật dậy.

- Honour, nghiêm túc đây chứ?

- Rất nghiêm túc là đằng khác.

- Ăn thua gì mà làm y tá tâm thần! Tôi thậm chí không nghĩ rằng sẽ nhận được chứng chỉ gì ở đó. Ý tôi là cô phải biết rằng các y tá tâm thần bị coi như đồ bỏ.

- Em đã có chứng chỉ sơ cấp và trung cấp nên lúc nào cũng có quyền trở lại làm y tá trong biên chế. Nhưng sau X, em muốn thử việc ở một bệnh viện tâm thần.

- Không giống X đâu, Honour ạ. Troppo là chứng nhất thời, hầu hết bệnh nhân đều vượt qua chứng đó, nhưng bệnh nhân nào phải bước qua cổng bệnh viện tâm thần thì coi như lãnh án tử hình.

- Em hiểu cả. Nhưng có lẽ nó sắp thay đổi. Dù sao em cũng thích được hy vọng điều đó. Nếu chiến tranh giúp sức cho sự thay đổi đó đúng mức cần thiết thì sẽ có vô số thay đổi trong ngành tâm thần học, như phẫu thuật chỉnh hình ấy. và em thích được chứng kiến khởi nguồn của những thay đổi đó.

Y tá Dawkin đập vào bàn tay y tá Langtry.

- Được rồi, con vịt. Cô hiểu những suy nghĩ của mình hơn ai hết, còn tôi không đời nào là người truyền giáo. Song nên nhớ rằng người ta toàn nói các y tá tâm thần cư xử ngớ ngẩn hơn cả bệnh nhân tâm thần đấy.

Y tá Pedder bước vào, nhìn quanh xem nhóm nào vui vẻ với mình hơn. Khi thấy y tá Dawkin và y tá Langtry, cô ta nhoẻn miệng cười vô tư với y tá Dawkin và gật đầu lạnh lùng với y tá Langtry.

- Nghe tin gì chưa cô em Sue? – y tá Dawkin nói, điên tiết lên với kiểu hờn hào của cô gái trẻ kia.

Theo phép xã giao, y tá Pedder miễn cưỡng lại gần, trông như thể có mùi khó chịu đâu đây.

- Không, tin gì? – ả hỏi.

- Chúng ta gần như là thứ của quá khứ rồi cô em ạ.

- Chị muốn nói chúng ta cần về nhà ư? – mặt cô nàng ngẩn tò te, rồi nhăn nhó.

- Jiggety-jig – y tá Dawkin đáp.

Nước mắt ứa ra trên mi y tá Pedder, miệng cô ta lập bập nửa mỉa nửa cười.

- Ôi ơn Chúa vì chuyện đó.

- Được lắm, được lắm! cuối cùng đã có một phản ứng đúng đắn. Dễ gì kể cho những chiến mã già trong đám chúng ta, hả? – y tá Dawkin hỏi trông không.

Nước mắt lã chã, y tá Pedder có cơ duyên chuyện kia.

- Làm sao tôi có thể gặp người mẹ tội nghiệp của anh ấy đây? – cô ta cố điệu bộ giữa những tiếng nức nở, lộ liễu đến nỗi tất cả những cái đầu trong phòng phải quay ra nhìn.

- Ôi dào, nín đi! – y tá Dawkin chán chường – Trưởng thành đi, làm bộ vô cùng thương tiếc mãi. Nếu trên đời này có một điều ta chịu không nổi thì đó là nước mắt cá sấu. Ai cho mi cái quyền phán xử những người lớn hả?

- Thôi mà Sally – y tá Langtry bật người dậy như lò xo đầy kinh ngạc, cô gào – Thôi mà, đủ rồi!

Cả hai nhóm người kia thôi tỏ vẻ thờ ơ, mấy kẻ lúc trước ngồi xoay lưng lại bàn Langtry ngồi giờ đã xoay ghế để có thể theo dõi sự việc. Hoàn toàn không phải sự quan tâm hể hộc. Họ chỉ muốn xem Sally Dawkin xử lý con

quỷ ranh Pedder như thế nào.

- Người ở trong phòng suốt đêm với trung sĩ Wilson, g-g-gây sốc cho anh ấy! – y tá Pedder nói và rút khăn tay để khóc thực sự - May cho người là đạo này không ai thêm chung phòng với người nữa. Nhưng tôi biết chuyện gì diễn ra giữa người và trung sĩ Wilson rồi vì Luce đã kể cho tôi nghe.

- Cảm ơn đi, con chó dại kia! – y tá Dawkin hét lên, điên tiết đến mức không thèm nhớ phép tắc.

- Đủ rồi mà Sally! – y tá Langtry cầu xin, cố gắng vô vọng thoát được vụ này.

- Không được, mẹ kiếp, không được! – y tá Dawkin gầm lên bằng cái giọng khiến những người xung quanh phải sờn gai ốc – ta không thể để mày nói năng như vậy! Mày dám lăng mạ ư, con đàn bà kia. Mày phải biết xấu hổ chứ. Không có chuyện y tá Langtry lăng loàn với đàn ông trong khoa, mà đó chính là mày!

- Sao người dám! – y tá Pedder khóc nức nở.

- Tao dám đấy – y tá Dawkin thách, lúc này tư thế bất chấp và đôi chân đeo tất xộc xệch tạo ra sức mạnh đáng sợ với y tá nào lại gần – Chỉ cần nhớ rằng vài tuần nữa thôi toàn bộ chuyện này sẽ khác hẳn. Mày sẽ chỉ là một viên sỏi trong biển người. Và giờ nghe tao cảnh cáo, đừng bao giờ bén mảng đến chỗ có mặt tao mà xin việc. Tao không thu nạp loại mày vào làm nhân viên đâu. Vấn đề của bọn gái trẻ ranh là cứ chui vào bộ quân phục sĩ quan bánh choẹt và tưởng mình là quý bà, thôi thế.

Cơn thịnh nộ chợt im bật, tiếng khóc thất vọng đáng sợ của y tá Langtry khiến cả y tá Dawkin lẫn y tá Pedder quên bằng cuộc cãi lộn. Rồi cô gục xuống đồng cốc tách mà thút thít, không nức nở như y tá Pedder mà là những tiếng nấc cổ ghìim nước mắt khiến đôi mắt lo lắng của y tá Dawkin gần như rối loạn.

Ồi thật là nhẹ nhõm! Thoát khỏi bầu không khí giận dữ, thoát khỏi những tình cảm vô lối của y tá Dawkin và sự căm ghét của y tá Pedder, Honour Langtry cuối cùng đã bung xả nỗi khổ sở khủng khiếp đang ngày một đầy ú và đầy vò cô bao ngày.

- Nay, hãy xem mi đã làm gì? – y tá Dawkin mắng, trườn khỏi ghế để ngồi xuống cạnh y tá Langtry. Cô đuổi y tá Pedder – Cút đi! Cứ việc chạy tán loạn vào!

Y tá Pedder sợ sệt lùi mất, trong khi các y tá khác xúm lại vì y tá Langtry vốn được mọi người yêu quý.

Y tá Dawkin ngược nhìn mọi người lắc đầu và mở lòng đón hậu vô bờ để kìm những cơn nức nở - Thế, thế, ổn rồi – cô vỗ về - Thì cứ khóc cho thoải mái, thế còn hơn, cô bé to xác tội nghiệp của tôi! Cô bé to xác tội nghiệp, sao mà quá nhiều rắc rối và đau đớn... Tôi biết chứ, tôi hiểu chứ...

Chỉ ý thức mơ hồ là có y tá Dawkin ở bên an ủi mình, những y tá khác vây quanh quan tâm tới mình, thế là y tá Langtry thút thít, thút thít mãi.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 2

Một hộ lý tới khu X phao tin sắp chuyển nhượng Cú 15, người này vừa truyền tin đó cho Michael tại phòng sinh hoạt chung vừa hồ hởi hẹn ngày tái ngộ tại quê nhà, về hẳn quê nhà.

Khi hộ lý đi khỏi, Michael không quay lại hiên ngay, anh đứng giữa phòng sinh hoạt chung, một tay vuốt mặt, tay kia chống nạnh, nắn bóp hông mình. Chóng quá, anh thần người nghĩ. Chóng quá! Mình chưa sẵn sàng vì mình vẫn còn hoảng sợ. Không phải chán, mà cũng không phải chưa chuẩn bị tinh thần. Chỉ là hoảng sợ với cái mà tương lại đang nắm giữ, cái điều sắp sửa diễn ra với mình, nó sẽ biến mình thành gì đây. Nhưng nó phải đến, được cái mình khoẻ khoắn. Đó là cách tốt nhất cho tất cả những gì liên quan. Trong đó có bản thân mình. Trong đó có nàng.

- Giờ này tuần tới tất cả chúng ta sẽ trên đường về Úc – anh thông báo khi về đến hiên.

Bầu không khí im lặng trầm ngâm khi đón nhận tin tức của anh. Nuggett ngồi phịch xuống chiếc giường gần nhất tay vẫn còn cầm cuốn Best & Taylor tha từ chỗ đại tá Râu Xanh về, rồi anh kiệt sức đến nỗi phải hạ cuốn sách khổng lồ xuống, giường mất trăn trăn. Đôi tay dài nghêu của Matt nắm lại thành quả đấm và khuôn mặt anh hoàn toàn bất động. Đang bận rộn với cây bút chì và tờ giấy, Neil buông rơi cây bút trên bức ký hoạ thể nào mà tình cờ trúng tay Matt, trông anh già đi chục tuổi. Duy có Benedict vẫn đánh đu trên cái ghế chưa bao giờ được thiết kế để làm đu, trông có vẻ không bận tâm.

Một nụ cười chậm rãi đậu trên môi Nugget. Cậu reo:

- Về nhà! Về nhà hả? Thế là được gặp mẹ rồi!

Nhưng sự căng thẳng của Matt không giảm, và Michael hiểu anh ta đang lo nghĩ tới chuyện chạm trán vợ.

- Chán thật! – Neil vừa nói vừa nhặt lại cây bút chì, rồi nhận ra đôi tay đẹp đã mất hết cảm hứng. Anh đặt bút chì xuống, đứng dậy, bước chậm ra hiên và đứng quay lưng lại với mọi người – Chán quá! – anh than thở với những răng dũa, giọng cay đắng.

- Ben! – Michael nói sắc giọng – Ben, cậu nghe thấy không? đã đến lúc về nhà rồi, chúng ta sắp trở lại Úc.

Nhưng Benedict cứ đứng đơ đơ đưa chiếc ghế đang răng rắc nguy hiểm, cả khuôn mặt và đôi mắt nhắm nghiền quay đi.

- Tôi đi kể cho y tá biết chuyện đây – Michael đột nhiên nói cương quyết. Anh thách thức từng người trong cả hội, riêng đến lượt Neil thì anh nhìn nghiêm nghị.

Neil không quay lại nhưng tấm lưng mảnh khảnh khẽ rung, đột nhiên nó không có vẻ gì uể oải, mệt mỏi hay thiếu sinh lực. Dáng đằng sau kia trông đúng như một người đàn ông quyền lực và hiểu chiến.

- Mike, không được, cậu không được kể cho cô ấy biết – anh nói.

- Tôi phải kể - Michael nói, không nài xin, không nhìn vào Matt, hay Nugget, hay Benedict cho dù cả Matt và Nugget đang căng thẳng hiểu chiến.

- Mike, không được kể một câu gì với cô ấy. Không một câu! Cậu không thể khi không có sự đồng ý của tất cả chúng tôi, và chúng tôi không đồng ý đâu.

- Tôi có thể, và tôi sẽ kể cho cô ấy. Chuyện đó giờ sao nào? Cô ấy biết thì cũng chẳng thể thay đổi điều gì, tất cả chúng ta đã quyết định việc phải làm trong hoàn cảnh đó – Anh vươn người đặt tay lên vai Benedict như thể cái ghế đang đưa làm anh bực, và Benedict lập tức ngừng đu – Tôi sẽ nhận phần lớn nhất bởi vì tôi là người duy nhất có khả năng và bởi phần lớn là lỗi tại tôi, hơn ai hết. Nhưng tôi không sẵn sàng chịu đựng trong câm lặng. Tôi không anh hùng được đến thế đâu. Đúng, tôi biết mình không phải là người duy nhất khổ sở. Nhưng tôi sẽ kể cho cô ấy.

- Cậu không thể kể cho cô ấy biết – Neil nói, giọng đanh thép – nếu làm thế tức là khích tôi giết cậu. Thế quá nguy hiểm.

Michael không móc mĩa như kiểu của Luce, nhưng vẻ mặt anh không hề e ngại.

- Không có lý gì để giết tôi Neil ạ, và cậu hiểu điều đó. Giết chóc thế là đủ rồi.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng của y tá Langtry vang lên, cả nhóm người đông cứng lại. Ra đến hiên, cô đứng nhìn bọn họ, hơi lạ, phân vân không biết mình vừa làm gián đoạn chuyện gì. nếu có ai đó báo tin về Cứ 15 trước cô thì tại sao điều đó lại nảy sinh cãi vã. Nhưng họ đã biết tin về Cứ 15 và họ đã cãi vã.

- Bước chân đó! – Matt chột phá tan bầu không khí im lặng – bước chân tuyệt vời! Đó là bước chân phụ nữ duy nhất mà tôi biết. Hồi còn đôi mắt, tôi đã không chịu lắng nghe. Nếu vợ tôi lúc này có bước vào tôi cũng không thể nhận ra tiếng chân cô ấy.

- Không phải, bước chân của tôi không phải là bước chân phụ nữ duy nhất mà anh biết đâu. Còn một người nữa – y tá Langtry vừa nói vừa bước đến chỗ Matt, và đứng sau anh, đặt hai tay mình lên đôi vai anh. Anh nhắm nghiền đôi mắt để không còn trông thấy và tựa vào cô đủ nhẹ để cô khỏi ngã. Y tá Langtry nói tiếp – Anh nghe tiếng bước chân của bà viện trưởng ít

nhất mỗi tuần một lần đẩy thôi.

- Ô bà ấy ư! – anh thốt lên và mỉm cười – Nhưng viện trưởng nện chân như lính quân cảnh ấy, y tá ạ. Không có âm thanh phụ nữ nào trong bước chân bà ta đâu.

- Lính quân cảnh ư? – cô thắc mắc.

- Nghĩa là loại chur đồ ông nghề đã đe hàng tổng ấy mà – anh giải thích. Cô cười phá lên, bóp chặt vai anh, cười khoái trá trước trò tếu, và cười thật vui vẻ.

- Matt à, đó là sự miêu tả chân thực nhất mà tôi từng biết đấy! – cô cười mãi mới nói nổi hết câu. – Đợi đến khi tôi kể cho Sally Dawkin nghe câu đó. Chị ấy sẽ thích anh suốt đời.

- Y tá ơi, có tin vui phải không? – Nugget gọi với từ giường mình, Best \$ Taylor bị lãng quên – Tôi được về nhà, tôi sắp được về nhà gặp mẹ.

- Chắc chắn là tin vui rồi Nugget ạ.

Neil vẫn đứng quay lưng. y tá Langtry cúi người ngấm bức vẽ trong khi vẫn vịn vai Matt, rồi cô đứng thẳng lên và bỏ vai Matt ra, nhẹ nhàng quay đi.

cuối cùng cô tìm cách nhìn Michael, một tay anh đang vịn vai Benedict, hết như tay cô chạm vai Matt vậy. mắt họ gặp nhau, cả hai cố dìm nỗi đau, cả hai nghiêm nghị vì một mục đích nào đó, cả hai nhìn nhau bằng ánh mắt xa lạ, xã giao, không một chút tình riêng.

Cô quay đi bước vào trong.

Neil xuất hiện không lâu sau đó, đóng sập cửa phòng sau lưng như ngằm muốn treo tấm bảng Không Làm Phiền ngoài cánh cửa. Khi nhìn thấy khuôn mặt cô, đôi mắt sưng húp đến tận gò má, anh chăm chú.

- Em khóc đấy ư?

- Khóc như mưa – cô sẵn sàng thú nhận – Tôi đã làm một việc vô cùng ngốc nghếch ngay giữa phòng nhân viên, chuyện xảy ra trong khi không có lỗi nê nào cho tôi chui vào. Tôi có cả một đám khán giả. Phản ứng chậm, chắc thế. Một y tá trẻ - mà anh cũng biết, con gái chủ nhà băng – đã đến không đúng lúc và buộc tội tôi vì biến Luce thành nạn nhân. Điều đó khiến bạn tôi là y tá Dawkin ở khu D khó chịu, hai người xỉ vả và đột nhiên tôi ở đó, nước mắt giàn giụa. Nực cười quá phải không?

- Chuyện thực ra thế nào?

- Giờ làm sao tôi có thể kể lại một câu chuyện như thế? – cô cao giọng hơn mức trầm tĩnh, rần rở của tông giọng thường ngày.

- Em có cảm thấy khá hơn với chuyện đó không? – anh vừa hỏi, vừa mời cô một điều thuốc.

- Dịu hẳn, phải – cô cười khẽ - Bề ngoài thì hoàn toàn đối lập. Tôi cảm thấy rùng rợn. Như gì đó khi mèo tha lời. Dây thần kinh chính của tôi vẫn

chưa lành.

- Phép ần dụ phức tạp quá – anh nói dịu dàng.

Cô cân nhắc chuyện đó.

- Phải nói rằng tất cả tùy thuộc vào con mèo tha lời cái gì, đúng không? Có lẽ đó là một con chuột máy. Tôi cảm thấy cứng đờ người.

-Ồ y tá – anh thở dài – Vậy thì nó có cách riêng của nó. Tôi sẽ bỏ qua chuyện này còn em quá lẻ loi.

- Cảm ơn anh. Tôi rất biết ơn chuyện đó – cô nói.

- Và một tuần nữa thôi chuyện này sẽ đi đến kết thúc – anh đàm luận.

- Phải, tôi đồ rằng họ cố đưa tất cả chúng ta đi trước khi bắt đầu mùa mưa.

- Về nhà ở Úc. Tôi muốn nói khi em hết nhiệm vụ.

- Phải.

- Làm gì đây, tôi biết được không?

Kể cả khi những giọt nước mắt còn đọng trên khuôn mặt trông cô vẫn rất xa vắng.

- Tôi sẽ đi làm ở Callan Park. Bởi anh từ Melbourne tới, có lẽ anh không biết Callan Park là một bệnh viện tâm thần lớn ở Sydney.

Anh bị sốc, rồi hiểu ra điều cô thực sự muốn nói.

- Chúa ơi, phí quá!

- Không hề - cô nói đơn giản – Đó là một công việc hữu ích và cần thiết. Tôi rằng cần tiếp tục làm một cái gì đó hữu ích và cần thiết. Anh thấy đấy, tôi may mắn. gia đình tôi đủ điều kiện để đảm bảo khi tôi già và mất sức thì tôi sẽ không phải kiếm từng miếng bánh. Cho nên tôi có thể hài lòng với những gì mình làm được cho đời – Cô nhướn mày, đôi mắt lạnh lùng ngược nhìn anh – Còn anh? Anh định sẽ làm gì hử Neil?

Ra thế đấy. Thoái khỏi Neil Parkinson. Giọng nói của cô, cái nhìn của cô, thái độ của cô, tất cả nói lên rằng anh không hề được đón đợi trong đời cô sau khi chiến tranh kết thúc.

-Ồ, tôi tới Melbourne thôi – Anh nói thản nhiên – Thực ra tôi muốn trở lại Peloponnese. Tôi có một túp lều nhỏ gần Pylos. Nhưng cha mẹ tôi, nhất là ông già không trẻ lại được nữa, mà tôi cũng không còn trẻ trung gì, vấn đề là ở đó. Nên tôi hình dung Melbourne tốt với tôi hơn là Hy Lạp. ngoài ra Hy Lạp cũng đồng nghĩa với hội họa trong khi tôi chỉ là một thợ vẽ kha khá, không hơn. Chuyện này trước đây từng làm khổ tôi, quá đủ rồi. bây giờ thì không nữa, dường như đó là mối quan tâm vật vãnh. Tôi đã học được quá nhiều trong sáu năm qua, và khu X bổ sung thêm kiến thức cho tôi một cách tốt đẹp. Tôi được nhiều ưu đãi trong những ngày ở đây, và giờ tôi hiểu mình có thể trợ giúp đắc lực cho ông già – cha tôi. Nếu muốn nổi gót ông, tốt hơn cả là tôi phải lập tức bắt tay tìm hiểu cách thức điều hành công việc kinh

doanh của gia đình.

- Anh sẽ bận rộn đấy.

- Đúng vậy – anh đứng dậy – Em thứ lỗi cho tôi nhé? Nếu chúng ta thực sự phải rời khỏi đây sớm, tôi có rất nhiều thứ phải đóng gói.

Cô nhìn cánh cửa đóng lại sau lưng anh, thở dài. Nếu Michael không mang lại gì khác cho cô thì ít ra anh cũng đã cho cô thấy sự khác biệt lớn giữa mến và yêu. Cô mến Neil nhưng chắc chắn không yêu. Neil vững vàng, đáng tin cậy, thẳng thắn, lịch lãm, gia đình quyền thế, sẵn sàng hiến dâng mọi thứ cho cô. Viễn cảnh hôn nhân rất tốt đẹp. lại đẹp trai nữa. Thêm sự khéo léo trong xã giao. Thích Michael hơn Neil thật không hợp lý. Nhưng điều cô đánh giá cao ở Michael là tính độc lập của anh, cái vẻ nói lên rằng không ai có thể đẩy anh ra khỏi con đường anh đã lựa chọn. Có thể anh là người bí ẩn, nhưng càng tìm hiểu anh cô càng yêu anh hơn. Cô yêu sức mạnh của anh. Cô không yêu sự dễ dãi của Neil khi để cho những ước mơ của chính mình bị khuất phục trước những mong muốn của cô.

Kỳ lạ ở chỗ Neil dường như tuyệt vời lên rất nhiều trong những ngày qua, cho dù anh phải biết cô đã quyết định không có tương lai gì trong chuyện tình cảm với anh sau chiến tranh. Và thật nhẹ nhõm khi thấy anh không rầu rĩ trước quyết định đó, không la lối như thể bị phụ bạc. Vẫn nhận thức được mình làm tổn thương anh kể từ vụ việc trong phòng sinh hoạt chung, nhưng bao chuyện khác đã xảy ra khiến cô không còn thời gian ngẫm nghĩ cảm xúc của Neil sẽ thế nào nữa. Những tưởng sắp đến lúc tội lỗi của mình quay lại hành hạ mình, nào ngờ rốt cục không cần thiết. Tình cảm quý mến anh dành cho cô hôm nay lại thể hiện nhưng không có dấu hiệu cay đắng hoặc tổn thương. Thật nhẹ nhõm! Cuối cùng đã được xả hết tâm can sâu bi, giờ lại được thấy Neil bình an bất chấp xử sự của cô. Hôm nay quả là một ngày tốt đẹp đầu tiên sau bao tuần ảm đạm

Ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 3

Tuần kế tiếp thực đúng là một tuần kỳ quặc. Thông thường, con người ta ở một nơi nào đó bao tháng bao năm rồi mà chuẩn bị rời đi chỗ khác thì sẽ có tâm trạng sao lãng, bối rối, lo lắng về tất cả mọi thứ, từ chuyện đồ đạc linh kinh cho đến chuyện xe cộ đường xá. Việc giải thể nhanh chóng của Cú 15 lại không diễn ra như thế. Dù sao mọi người cũng đã lắng xuống từ mấy tháng nay, tâm trạng này của tất cả mọi người được lột bỏ một cách nhanh chóng và điêu luyện. không một ai cảm thấy nặng trĩu vì những vật dụng vốn đã làm lộn xộn cuộc sống của họ, vì bản chất của Cú 15 là không có sự lộn xộn. Khu vực quanh đó không còn thừa đồ thủ công mỹ nghệ, đồ gỗ chạm khắc hay bất kỳ quân trang quân dụng nào khi mà những kẻ sưu tập đã chất đống theo các kịch bản Âu, Á, Trung Đông, Nam Phi. Nhiều y tá bỗng dưng được nhận quà cáp xinh xắn từ cánh đàn ông, phần lớn những món quà khiêm tốn này được làm tại khoa, tuy thế đại đa số dân Cú 15 lên đường mà chẳng phải gói ghém gì thêm ngoài những thứ họ mang theo khi mới tới. Lịch lên đường đã được thông báo, và được tuân thủ triệt để cùng kỷ luật mềm mỏng của dân nhà binh, có đến rồi sẽ có đi, riêng Cú 15 vẫn thế. Không ai mong nó khác đi. Giờ G thực sự đã điểm chuông, báo hiệu tất cả mọi người chuẩn bị sơ tán tức thì.

Bà viện trưởng rối rít và te tái chạy hết chỗ này đến chỗ khác, những cái màn muối không còn quan trọng bằng các thời gian biểu eo hẹp để thực hiện nốt công việc chỉ đạo các y tá, những kẻ có lẽ vui thích được xiết cổ bà ta. Khi mà Cú 15 đã thật sự đến giai đoạn giải tán, điều mà các y tá thực sự muốn là tiêu xài hết cỡ thời gian với các bệnh nhân của mình.

Khu X nằm ven vùng dân cư, khu này có quân số còi gồm năm bệnh nhân và mỗi một y tá. Quân số nhỏ nhoi ấy thế mà khó chơi, sự yên lặng bất thường gây đổ vỡ rất mạnh, khiến cho mọi niềm hân hoan trở thành nhạt nhẽo không chịu đựng nổi. Y tá Langtry thường xuyên vắng mặt, miễn cưỡng tuân lệnh quản trị viên doanh trại. Năm bệnh nhân thì lảng vảng ngoài bãi biển cả ngày.

Trong âu sầu, y tá Langtry nhận ra bệnh nhân của mình đã quyết định hành động không cần mình mỗi khi có thể, cho dù cô có nhiều thời gian cho họ hơn trước. Neil có vẻ đã bỏ qua cho cô song những người khác thì không. Và cô cũng thấy một số biểu hiện khác biệt rõ rệt ở họ. Anh chàng Nugget đã tách mình khỏi những kẻ còn lại, tràn trề một mục tiêu mới và một niềm lạc

quan hạnh phúc, dường như đây là một sự kết hợp của tâm trạng sắp được đoàn tụ với mẹ và kế hoạch tái tổ chức cuộc sống đời thường để có được nghề nghiệp bác sĩ. Những cơn đau nhức của cậu biến đâu mất. Neil và Matt thì không thể tách rời nhau. Langtry hiểu rằng Matt dựa dẫm vào Neil. Matt bày tỏ nỗi lòng về nhiều vấn đề vốn đã hằn sâu trên khuôn mặt của mình. Và thế là Michael phải lo cho Benedict thôi, thì vẫn luôn thế. Họ cũng không thể tách rời.

Benedict không ổn, cô cảm thấy thế, nhưng biết làm gì đây. Cuộc nói chuyện với đại tá Râu Xanh chẳng đi đến đâu như đã dự đoán, được cái ông ta sẵn sàng, thậm chí háo hức được làm hết sức có thể để xin trợ cấp quân đội cho Matt, bất chấp cái thẻ quá khích dính trên hồ sơ của anh. Khi cô van nài đại tá chuyển Ben tới một cơ sở điều trị tâm thần chính quy để tiếp tục theo dõi, thái độ của đại tá rất kiên quyết. Nếu cô không có cơ sở chứng minh những nghi ngờ ngoài sự bồn khoăn mơ hồ thì định đòi ông phải làm gì đây? Đại tá hỏi vậy. cuộc kiểm tra sức khoẻ trung sĩ Maynard của ông chẳng thấy gì tệ cả. Làm sao giải thích với một nhà thần kinh học đủ năng lực chuyên môn nhưng không quan tâm tới những rối loạn tâm thần khi chẳng có cơ sở xác đáng, giống như muốn gọi một người đang đà trượt ván quay lại? Đó là điều không ai trên đời làm được. Ben chưa bao giờ là bệnh nhân dễ chịu bởi cậu ta luôn có xu hướng khép mình, cô chỉ lo nếu thiếu sự an toàn ở X liệu Ben có đi đến kết cục là bỏ trốn và nuốt chửng chính mình. Thế nên có Michael bên cạnh cậu ta đúng là quà của Chúa, vì anh thành công với Ben hơn bất kỳ ai khác, kể cả cô đây.

Dõi theo bọn họ đang ít nhiều bắt cần mình, cô bắt đầu lờ mờ hiểu được chuyện đang xảy ra với họ, và cả với chính cô. Những nhận xét cảm tính thái quá về tính nết từng người, gồm cả bản thân mình sau cái chết của Luce giờ đã phai nhạt, vụ oà khóc trong phòng y tá mang lại nhiều điều hay. Nếu không ý thức được điều đó, những cư dân của khu X sẽ buông xuôi quan hệ, đơn vị gia đình từng là khu X đang tách ra đồng thời với Cú 15. Và cô, như nhân vật người mẹ, có lẽ nhạy cảm hơn, đau đớn trước cảnh này hơn ai hết so với những người khác, những đứa con. Kỳ lạ ở chỗ trong khi sức mạnh của cô suy sụp thì sức mạnh của họ lại khá hơn. Liệu có phải các bà mẹ là như thế? Luôn cố ôm khư khư cái đơn vị gia đình thành một khối trong khi chẳng có lý gì đáng để nó tồn tại.

Họ sắp về với một thế giới khác, cô nghĩ, còn mình sẽ phải sắm sửa cho họ đầy đủ hành trang để chống chọi trong thế giới đó. Mình phải gắng hết sức. Cho nên mình không được ngã nghiêng. Mình không được để họ ngã nghiêng. Mình phải giúp họ lên đường với tất cả sự đàng hoàng đĩnh đạc mà mình có thể gom được.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 4

Và thế là mọi thứ bắt đầu, với tiếng âm âm của xe tải và tiếng rú rít như gió hú. May mắn thay, mùa mưa vẫn chưa dứt, có vẻ như cuộc sơ tán có thể hoàn thành mà còn ổi thời gian để tránh mưa.

Lãnh đạm biến thành sôi nổi, như thể giờ phút này, nơi này mới là có thực, con người giờ mới tin chuyện này, bỗng nhiên về nhà không còn là giấc mơ mà là thực tế đang đến gần. Tiếng khóc nổi lên và chìm vào không trung, tiếng còi rú, tiếng thì thầm, tiếng ngân nga đoạn trích của một bài hát.

Những y tá vốn kỷ luật sắt tự nhiên thấy mình rơi vào trạng thái không kiểm soát được, cứ mặc nhiên ôm hôn, mặc nhiên bồi rối kiểu Hollywood lãng mạn, hoang đường, có khi còn trào nước mắt, họ đã lần lượt biến thành nhóm phụ nữ đáng tôn thờ. Với họ thời điểm trọng đại đang tách ra, chấm hết đỉnh cao cuộc sống, tất cả họ giờ đây vẫn chưa có chồng, phần lớn gần đến tuổi về hưu, một trong những điều nghiệt ngã ở đây là bị đẩy vào sự cô đơn, phần nào cuộc sống là nguyên nhân chính. Cuộc sống không bao giờ có thể mang lại tất cả, những chàng trai này đã như con trai của họ khi mà không bao giờ họ có được con cái ruột thịt, họ tự cho mình là những người mẹ giàu tình nghĩa của những đứa con trai như thế. Nhưng bây giờ tất cả đã trôi qua, và trong khi cảm ơn Chúa về điều này, họ không bao giờ cân đo được những niềm vui và nỗi đau cùng cả sự đắng đắng của những năm qua.

Dưới X, vào buổi sáng cuối cùng này, mọi người đang đợi phát đồng phục chỉnh tề thay vì nhận thường phục sạch sẽ như mọi sớm, đồ đặc, hòm xiềng, ba lô chồng chất dưới sàn nhà, đây cũng chính là lần đầu tiên sàn nhà này râm rập tiếng giày boots. Một viên chuẩn úy bước đến hướng dẫn Langtry địa điểm tập kết bệnh nhân lên tàu và quy định đồ đặc quá cỡ không cho lên tàu.

Sau khi viên chuẩn úy quay đi, Langtry quay lại cửa trước và thấy Michael đang uống trà một mình trong phòng. Liếc sang khu điều trị để đảm bảo không ai trông thấy, dường như chỉ còn hai bọn họ nán lại hiên này như đợi

ai đó. Cô dừng ở ngưỡng cửa nói vọng vào:

- Michael, đi dạo với tôi một lát nhé. Chỉ còn nửa tiếng nữa thôi. Tôi có mười phút với anh.

Anh nhìn cô tự lự, trông hết như buổi chiều mới đến, quần thụng xanh, gilet Mỹ, dây đai, boots da được đánh sáng bóng, tất cả đều gọn gàng sạch sẽ, ăn mặc chỉnh tề. Michael đáp nghiêm túc:

- Tôi cũng rất muốn, để tôi ra khỏi hành lang trước, tôi sẽ gặp em dưới dốc.

Nhờ Benedict đi theo thì sao đây? Cô tự hỏi mình trong khi đứng dưới nắng nhạt cuối lán trại. Đừng có chuyện hẹn người này mà phải gặp người khác. Nhưng Michael chỉ có một mình, đang sải bước kịp cô. Họ sánh đôi trên con đường dẫn đến bãi biển, dừng chân trên cát.

- Chuyện quá nhanh. Rốt cuộc tôi chưa sẵn sàng – cô nói và nhìn anh cảnh giác.

- Tôi cũng vậy – anh đáp.

- Đây là cơ hội đầu tiên em được gặp riêng anh kể từ khi Luce chết – cô bắt đầu lảm nhảm – À không, từ khi có phán quyết kia. Điều này thật kinh khủng. Em đã nói nhiều câu rất dở với anh. Em mong anh thông cảm, Michael, em thật xin lỗi.

Anh im lặng lắng nghe cô, khuôn mặt rất buồn.

- Không có gì phải xin lỗi cả. Tôi mới là người phải xin lỗi – dường như anh rất thông thả, anh bước chậm chậm – Người khác thì không nghĩ như thế, riêng tôi cảm thấy như nợ em điều gì, nhưng giờ đây chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Những gì cô nghe được là câu "giờ đây chẳng còn ý nghĩa gì nữa", cô nói:

- Em muốn thay đổi đề tài. Nhà cửa anh thế nào? Anh có về trại bò sữa ngay không? Vợ chồng em gái anh thế nào? Em muốn biết mà chúng ta không có nhiều thời gian.

- Chúng ta không bao giờ có nhiều thời gian – anh nói – Tôi phải thực hiện nhiệm vụ của mình trước đã. Sau đó tôi và Ben về trang trại. Tôi vừa nhận được thư của em gái. Họ đang tính từng ngày tôi về thay chỗ cho họ. Harold, em rể tôi muốn có việc làm trước khi cánh lính giải ngũ.

- Ben và anh? Cùng nhau? – cô thở gấp.

- Ừ.

- Ben và anh?

- Đúng thế.

- Nhân danh Chúa, lý do?

- Tôi nợ cậu ấy – Michael nói.

- Làm ơn đừng thế! – Khuôn mặt cô nhăn nhó. Cô khua ngón tay, thái độ cự nự.

Anh đặt tay lên vai cô và nói:

- Benedict chỉ có một mình, cậu ấy không có người thân thích nào cả. Cậu ấy cần có một ai đó luôn luôn ở bên cạnh. Chính tôi. Mọi lỗi đều ở tôi, tôi mong em nhận ra điều đó! Tôi đảm bảo với em rằng điều này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Nỗi dằn vặt của cô trở thành sự hoang mang, cô liếc sang anh tự hỏi liệu có phải mình bắt đầu tiếp cận được sự bí hiểm bao quanh Michael chẳng.

- Anh đang nói gì vậy? Điều gì sẽ không bao giờ xảy ra nữa?

- Tôi đã nói trước rồi – anh kiên nhẫn trả lời – tôi cho là mình nợ em một lời giải thích. Neil không ở với em đêm đó, nhưng tôi thì có. Và em có quyền được giải thích.

- Giải thích gì? Tất cả là gì vậy?

Có một phuy xăng nằm ở rìa đường đang rò rỉ, anh quay lại gác chân lên thùng phuy và nhìn chằm chằm vào đôi mắt của mình.

- rất khó tìm đúng từ đúng nghĩa. Nhưng tôi không muốn em nhìn tôi như đã nhìn từ sáng đến giờ, một cái nhìn rất khó hiểu. Tôi đồng ý với Neil, có lẽ cho em nghe cũng không thay đổi gì, nhưng rất có thể sẽ là lần cuối cùng tôi được gặp em, em đừng nhìn tôi nửa căm nửa ghét nữa – anh thẳng thắn và vòng lên trước mặt cô nói – thật khó quá!

- Em không căm ghét anh, Michael. Em không bao giờ ghét anh. Điều gì đã qua thì cho qua. Em không ghét anh. Hãy nói cho em biết... Em muốn biết... Em có quyền được biết. Em sẽ không ghét anh đâu. Không bao giờ. Em không thể.

- Luce không tự sát – Michael nói – Benedict đã giết hắn.

Langtry nhớ lại mơ hồ về vũng máu, toàn bộ vẻ ngạo mạn lụi tàn, Luce sóng soài, dúm dui, Luce không phải như vậy, dù thế nào chẳng nữa.

Khuôn mặt cô trở nên xanh xao, cô nhìn xuống gan bàn tay cũng đang nổi gân xanh, đây là lần thứ hai từ khi họ quen biết Michael tiến đến sát cô, vòng một cánh tay quanh eo cô, kéo cô ngã vào anh mạnh mẽ đến nỗi tất cả những gì cô cảm nhận được là cảm giác được anh bao bọc.

- Anh đây, em yêu, đừng dính líu tới anh làm gì! Thôi nào, hãy hít thở sâu vào, thế, cô bé ngoan! – anh nói âu yếm đỡ cô âu yếm.

- Em vẫn biết thế - cô từ tốn, cuối cùng cũng đủ sức cất lời – Có gì đó không ổn. Đó không phải kiểu của Luce, mà đó là kiểu của Benedict, ổn rồi – Cô lấy lại được thần sắc, nắm chặt bàn tay vì nổi bực tức bất lực xâm chiếm toàn thân – Ôi, sao mà tôi ngốc thế!

Michael buông cô ra, và lùi lại một bước, trông có vẻ thư thái.

- Nếu anh không nghĩ tới em nhiều đến vậy, anh không bao giờ kể cho em nghe, nhưng anh không thể chịu được khi thấy em ghét bỏ anh. Như thế anh chết mất. Neil cũng biết điều đó – Thế rồi như thể quyết định buông trôi

chủ đề này, anh quay đi – Benedict không bao giờ làm điều gì như thế nữa đâu, y tá ạ. Em phải tin lời anh. Chừng nào còn có anh ở bên trông nom cậu ta sẽ không lặp lại việc đó. Hãy cố hiểu điều đó nhé. Anh phải trông nom cậu ấy. Cậu ấy thuộc về trách nhiệm của anh. Cậu ấy làm thế là vì anh, hay nói cách khác cậu ấy cho rằng làm việc đó vì anh, nói thế nào thì cũng như nhau cả thôi. Sáng nay anh đã nói với em rồi, nhớ không? Anh đã bảo em rằng sai lầm của anh là ở với em suốt đêm đó. Lẽ ra anh nên quay lại khoa để mắt tới Ben. Giá như anh có mặt ở nơi anh phải ở thì không đời nào xảy ra chuyện. Buồn cười thật, anh đã từng giết người, và anh biết tất cả họ đều là những người tốt hơn Luce nhiều. Nhưng cái chết của Luce mới thuộc về trách nhiệm của anh. Cái chết của những người bị anh giết kia thuộc về trách nhiệm của Quân Vương, chính Ngài chứ không phải anh phải trả lời trước Chúa. Lẽ ra anh đã có thể ngăn Ben. Không ai khác, bởi không ai khác ngờ được cái gì đang diễn ra trong tâm trí Ben – Anh nhắm nghiền mắt – Anh yếu đuối, anh bỏ mặc chính mình. Nhưng, ôi, Honour, anh muốn ở bên em. Anh không thể nào tin điều đó! Chỉ cần ở trên thiên đàng dù chỉ trong chốc lát là anh chấp nhận xuống địa ngục mãi mãi...Anh yêu em, nhưng anh chưa bao giờ dám mơ em cũng yêu anh.

Sức mạnh bị dồn nén, sức mạnh của cô bị dồn nén bao lâu nay rồi, giờ cơ như kẻ cướp xông tới cướp đoạt nó bằng sự bất cần.

- Lẽ ra em phải được biết điều đó...tất nhiên em biết anh yêu em.

- Ban đầu anh chỉ nghĩ cho bản thân – anh thổ lộ niềm hạnh phúc khi cuối cùng lại được chuyện trò cùng cô – Giá mà em biết được anh tự trách mình nhiều đến mức nào! Cần gì Luce phải chết! Tất cả những gì anh phải làm là ở đó, trong khu điều trị để cho Ben thấy mình vẫn bình thường, rằng không sức mạnh nào của Luce có thể hại được mình – Ngực anh phập phồng, thở mạnh chứ không còn là tiếng thở dài – Trong lúc anh được ở bên em trong phòng em thì Ben chỉ có một mình, tưởng rằng Luce đang tìm cách hại anh. Và một khi Ben đã đi tới kết luận đó thì những việc còn lại diễn ra là hoàn toàn tự nhiên. Giá mà Neil lường được thì mọi chuyện đã khác đi. Nhưng Neil lại không lường tới. Anh ta còn bận tâm nhiều chuyện khác. Mà anh lại không có mặt ở đó để giải quyết rắc rối, những người ở lại phải làm điều đó – Anh vươn tay ra chỗ cô, nghiêng người sang một phía – Anh có nhiều điều phải trả lời, Honour ạ. Tội làm em tổn thương chẳng thể tha thứ được. Anh không thể biện minh điều gì ngay cả cho bản thân mình. Nhưng anh muốn em biết rằng anh...cảm nhận được điều đó, rằng anh hoàn toàn hiểu việc mình đã làm với em. Và tất cả những gì anh phải chịu đựng là nỗi đau đớn khi làm tổn thương em.

Nước mắt đầm đìa khuôn mặt cô khiến anh còn đau đớn hơn cô.

- Anh không còn yêu em chút nào sao? – cô hỏi – Em có thể chịu đựng

được bất cứ điều gì trừ mất mát tình yêu của anh!

- Anh yêu em chứ! Nhưng tình yêu đó nào có tương lai, không thể nào có được, chưa bao giờ có. Luce một bên và Ben một bên. Nếu không vì chiến tranh, có lẽ anh chẳng bao giờ gặp được ai như em. Có khi em sẽ gặp những người đàn ông như Neil, chứ không phải như anh. Bạn bè của anh, kiểu sống mà anh đang đón đợi, cả ngôi nhà mà anh trú ngụ - tất cả đều không thích hợp với em.

- Không ai yêu cuộc đời được – cô vừa nói vừa gạt nước mắt – Mà ta phải yêu ai đó, rồi từ đó mới xây dựng được cuộc đời.

- Em không bao giờ xây dựng nổi cuộc đời với một người như anh. Anh chỉ là một nông dân chăn bò sữa.

- Nói nực cười quá! Em đâu phải loại trường giả! Vậy hãy cho em biết sự khác nhau giữa thoả mãn này với sự thoả mãn nọ. Cha em cũng biết tự thoả mãn. Khác về tỉ lệ thôi. Hạnh phúc của em cũng chẳng lệ thuộc vào chuyện tiền nong.

- Anh biết. Nhưng em vẫn thuộc tầng lớp khác anh, và chúng ta không cùng chung một thế giới quan.

Cô nhìn anh chăm chăm lạ lẫm.

- Không ư, Michael? Giờ em mới biết nhận thức lập dị của anh mà mọi người vẫn hay nói tới. Em nghĩ chúng ta vẫn có chung thế giới quan đây chứ. Cả hai ta đều muốn chăm sóc những người khuyết tật hơn chúng ta, và cả hai đều hướng tới một mục đích chung, là khuyến khích những người đó tự lập trong cuộc sống.

- Đúng thế...phải, đúng thế - anh nói chậm rãi, sau đó đột nhiên hỏi – Honour này, tình yêu có ý nghĩa thế nào đối với em?

Một câu hỏi thực tế trần trụi khiến cô ngã ngửa.

- Ý nghĩa ư? – cô hỏi lại để có thêm thời gian suy nghĩ.

- Ý nghĩa ấy. Tình yêu có ý nghĩa gì đối với em?

- Thứ tình yêu em dành cho anh phải không Michael? Hay cho người khác?

- Tình yêu em dành cho anh – anh có vẻ thích thú với câu này.

- Thì.. nghĩa là... được chia sẻ cuộc sống với anh.

- Được làm gì cơ?

- Sống với anh! Chăm sóc nhà cửa của anh, có con với anh, sống với nhau đến già.

Anh nhìn phiêu diêu, những lời cô nói làm anh xúc động, cô thấy được điều đó nhưng không đủ sức nhân chìm cảm xúc của mình đến độ bình tĩnh về lý trí mà không biểu lộ tình cảm thật ra ngoài.

- Nhưng em chưa trải qua những thử thách đầu tiên đâu. Giờ em ba mươi tuổi và những gì em từng trải hoàn toàn khác. Một kiểu sống hoàn toàn

khác. Đúng không nào? – Anh ngừng lời, không rời mắt khỏi khuôn mặt cô, anh thấy hiện rõ trên khuôn mặt đó một sự ngạc nhiên, e ngại khi phát hiện thấy dấu hiệu từng trải không ngờ của anh – Anh nghĩ cả hai ta đều không thích hợp với cuộc sống mà em đang mô tả. Khi bắt đầu nói chuyện với em anh không định nhắc đến điểm này, nhưng em là người chiến đấu đến cùng, em sẽ không chịu đầu hàng nếu không biết gốc rễ thực sự của vấn đề.

- Đúng thế.

- Gốc rễ thực sự của vấn đề chính là điều anh vừa nói. Cả hai ta không thích hợp với cuộc sống em vừa nói tới. đã quá muộn để cân nhắc đó là cái gì và tại sao. Anh là loại người không tin rằng những mong muốn vốn là một phần con người mình thì đương nhiên có thể không chế. Anh không muốn coi rẻ nó bằng cách kêu gọi những khao khát xác thịt và anh không muốn em nghĩ rằng anh đang nhen nhóm tình cảm với em – Anh bóp bờ vai cô – nghe này Honour, anh là một thằng cha có đêm không thể về nhà vì đang trên đường đến nơi có người cần anh hơn em...thế không có nghĩa anh bỏ mặc em và anh hoàn toàn không thiết đến đàn bà, anh chỉ muốn nói chắc chắn em có thể quên ngay việc thiếu anh trước khi anh kịp trở về. Mà anh đây có khi mất hai hôm, song có khi mất hai năm để giúp người. Anh là thế đấy. Chiến tranh đã cho anh cơ hội nhận ra phần việc của mình là gì. Nó cũng cho em cơ hội nhận ra phần việc của em. Anh không biết em sẵn lòng thú nhận với chính bản thân mình đến mức nào, còn anh học được rằng khi mình xúc động trước những điều thương tâm mình luôn muốn đến giúp. Em là một người hoàn chỉnh. Em không cần đến sự giúp đỡ của anh, anh biết em có thể ổn thoả mà không cần anh. Em thấy không, tình yêu ngoài tầm vấn đề đó.

- Anh đang nói năng rất nghịch lý – cô nói, cảm thấy cổ họng đau rát vì cổ nuốt nước mắt.

- Có thể thế - Anh ngừng lời, tìm câu nói thích hợp tiếp theo – Anh không cho rằng mình có ý tưởng tự tôn, nếu thế anh đã không có nhu cầu được cần đến. Nhưng anh nhất thiết có nhu cầu được người khác cần đến mình, Honour ạ. Anh phải được người khác cần đến!

- Em cần anh! Linh hồn em, trái tim em, cơ thể em...mọi thứ trong em đều cần anh, sẽ luôn cần đến. Ôi, Michael, đủ các kiểu cần đến, đủ các kiểu cô đơn! Đừng lẫn lộn sức mạnh của em với việc thiếu nhu cầu cần anh. Xin đừng! Em cần anh đắp đầy chính cuộc đời em.

Nhưng anh lắc đầu, khẳng khái:

- Không đâu, em sẽ không bao giờ cần đến. Em đã được đắp đầy rồi. Nếu không, em đã chẳng thể là con người anh biết, ấm áp, tình cảm, thân ái, hạnh phúc, được làm công việc mà ít phụ nữ làm được. Hầu như tất cả phụ nữ đều muốn lập gia đình, sinh con đẻ cái, nhưng em quá khác để có thể hài lòng trong cái lồng đó. Em mà cố là sai lầm đấy. bởi sau một thời gian em sẽ

nhìn nhận cuộc sống hiến thân cho anh mà em vừa miêu tả đúng như vậy. Đó như một cái lồng, trong khi em là một con chim khoẻ hơn nó, Honour ạ. Em phải sải cánh ở những miền đất rộng hơn cái lồng đó.

- Em sẵn sàng trước mọi rủi ro có thể xảy ra – mặt cô trắng bệch, thất vọng nhưng vẫn ngoan cường.

- Anh thì không. Nếu chính là em như anh vừa tả thì có lẽ anh sẽ phải chịu rủi ro. Nhưng anh cũng đang tả thực chính mình đây.

- Anh đang tự xích chặt mình vào Ben, sao không làm thế với em.

- Nhưng làm thế sẽ không gây tổn thương cho Ben, còn với em chắc chắn sẽ gây tổn thương.

- Chăm sóc Ben là một công việc đòi hỏi kín thời gian. Anh không thể đi đâu giúp ai khác.

- Ben cần đến anh. Anh sẽ sống vì điều đó.

- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu em đề nghị chia xẻ trọng trách của anh với Ben? – cô hỏi – Liệu anh có đồng ý một cuộc sống với em để chia xẻ nhu cầu đó?

- Em dám hiến thân cho chuyện đó ư? – Anh hỏi mà không chắc.

- Không. Em không thể chia xẻ anh cho cái sở thích của Benedict Maynard.

- Vậy thì không còn gì để nói.

- Chúng ta thì không – cô vẫn đứng trong vòng tay anh, không nhúc nhích để thoát ra – Những người khác liệu có đồng ý để anh trông nom Ben không?

- Bọn anh đã có quy ước. Tất cả đều đồng ý. Không cần trại tị nạn cho Ben, không xảy ra chuyện gì. Cũng không có chuyện vợ con của Matt bị đối ăn. Tất cả đã đồng ý.

- Tất cả ư? Hay chỉ anh và Neil?

Anh công nhận tính chính xác của vấn đề này bằng một cái bặm môi rồi quay đầu.

- Giờ anh phải nói lời chia tay.

Anh ôm vai cô, hơi nghiêng đầu, các ngón tay lướt nhẹ làn da cô. Anh hôn cô, một nụ hôn nồng nàn tình yêu và đau đớn khôn cùng, một nụ hôn chấp nhận điều phải đến và khát khao điều có thể xảy ra. Và một nụ hôn đầy ắp kỷ niệm của đêm hôm đó. Nhưng rồi anh đột ngột trượt môi đi, quá chóng vánh, những thời điểm lớn trong cuộc sống thường hiếm khi kéo dài. Thế rồi anh chăm chú một cách cứng nhắc, một nụ cười buồn, anh đứng thẳng và bỏ đi.

Cái phuy xăng vẫn nằm đó, cô ngồi thụp xuống như để không phải trông thấy anh cho đến khi anh khuất hẳn, nhìn xuống đôi giày, rồi nhìn đám cỏ nâu mềm, rồi những hạt cát nhỏ.

Chuyện thế đấy. Làm thế nào cô cạnh tranh nổi cái kiểu cần đến Michael của Benedict? Nói chung anh đúng. Anh mới cô đơn, mới yếu đuối làm sao. Lẽ nào chuyện luôn theo hướng đã diễn ra? Cái mạnh...chạy theo cái yếu..hay đó là tội lỗi? Cái mạnh lại cảm thấy phải phục tùng cái yếu. Ai bại trận trước? Cái yếu đòi hỏi, hay cái mạnh tự hiến dâng? Liệu cái mạnh có chiến thắng cái yếu, hay nâng đỡ nó, hay phủ nhận nó. Cái mạnh là gì, cái yếu là gì trong chuyện này? Anh đúng, cô sẽ sống ổn thoả mà chẳng cần anh. Liệu có phải như thế là thiếu nhu cầu cần đến anh? Anh yêu cô vì sự mạnh mẽ của cô, thế nhưng anh không thể sống với cái mà mình yêu. Trong tình yêu, anh trốn chạy tình yêu. Bởi nó không làm anh hài lòng, hay nói cách khác là không thể làm anh hài lòng.

Cô muốn hết lên với anh. Hãy quên thế giới này đi Michael, hãy cuộn mình trong lòng em! Có em, anh sẽ biết đến một niềm hạnh phúc mà anh chưa bao giờ mơ thấy! Hãy hét lên điều phải hét, khóc lóc đòi mặt trăng. Cô có làm được điều đó không? Chọn yêu một người thích điều khiến người khác hơn là yêu người khác? Kể từ cái ngày anh đặt chân tới khu X, cô đã ngưỡng mộ anh, và tình yêu của cô nảy nở thoát khỏi sự ngưỡng mộ đó, thoát khỏi nhận định đúng về anh. Mỗi người trong bọn họ đều yêu sự mạnh mẽ, tính tự lập, khả năng trao cho người khác. Thế nhưng dường như những giá trị đó đẩy họ tách khỏi nhau chứ không ở bên nhau. Hai cực dương. Người yêu dấu của em, Michael yêu dấu của em..Em sẽ luôn nghĩ đến anh, cầu chúc cho anh luôn tìm thấy sức mạnh.

Cô nhìn ra biển, hơi xáo động sau trận phong ba vài hôm trước. Michael, đó chính là điều em muốn! không bị giam trong lồng! Giá được bay cùng anh trên nền trời xanh bao la này.

Thời gian cứ trôi. Thời gian dẫn Matt, Benedict, Nugget và Michael tới một điểm ráp nối. Nhiệm vụ của cô là thế. Neil sẽ lên đường như một sĩ quan, cô chưa biết khi nào. Họ sẽ cho biết vào thời điểm cuối.

Cùng những bước chân, những suy tư khác xâm chiếm lấy cô. đã có sự thông đồng trong nhóm bệnh nhân khu X. một sự thông đồng mà ở đó Michael là kẻ tự nguyện, còn Neil là người cầm đầu. Điều đó chẳng nghĩa lý cả. Ôi, quả có lý khi họ giấu cô sự thật xảy ra trong nhà tắm cho đến khi nguyên nhân án mạng được chính thức công bố và vụ điều tra khép lại.

Nhưng tại sao Neil lại phản đối mong muốn của Michael là kể cho cô nghe lúc này, khi không thể xảy ra chuyện gì được nữa? Neil thừa hiểu không có chuyện cô theo bản năng chạy tới chỗ đại tá Râu Xanh khai ra toàn bộ sự thật. Có dụng ý gì đây? Nó có thể thay đổi được gì? Chuyện này có thể tuyên án Benedict trước cơ quan dân sự, mà có lẽ cũng dẫn những người còn lại đến sự giải thoát không danh giá lắm, nếu không muốn nói tới nhà tù.

Cũng có thể họ sẽ đồng loạt phản cung và chối phăng những gì cô kể cho đại

tá Râu Xanh. Tại sao Neil lại cố giấu cô? không chỉ Neil. Cả Matt và Nugget cũng thế.

Michael nói gì nhỉ, rốt cuộc đúng chẳng? Họ đã làm một quy ước. Vợ con của Matt sẽ không bị dối. Không nghi ngờ chuyện Nugget cũng sẽ học được nghề y mà không bị thiếu thốn. Benedict sẽ không phải vào trại điên.

Michael và Neil. Họ đã chia xẻ trách nhiệm làm đôi, Michael và Neil.

Nhưng Neil làm thế để làm gì, liệu anh có đủ tiền để chu cấp cho gia đình Matt và cho việc học của Nugget? Hai tuần trước có lẽ cô sẽ nói không có chuyện đó, nhưng hôm nay cô không còn chắc.

Chuyện làm Neil tổn thương dường như không có, thái độ chấp nhận từ chối của cô một cách bình thản và vô tư như thế hẳn là không thể có chuyện anh tổn thương được. vậy ai đã dựng chuyện với Michael, rõ ràng anh bỏ cô vì những khác biệt về đẳng cấp giữa hai người? Cô vội vã bám vào cọng rom tự phụ. Ai đó đã kích động Michael, đã tìm cách thuyết phục anh từ bỏ cô. Ai vậy? Neil!

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 5

Việc sơ tán được tổ chức rất chu đáo. Khi cô giáp mặt với bốn chàng trai họ quáng quàng vô lấy cô, chỉ kịp choàng hôn má mỗi người một cái để rồi sau đó cô thậm chí không nhớ nổi Michael nhìn mình như thế nào hay mình ngó anh ra sao. Có vẻ như chẳng ích gì khi nấn ná hy vọng nhìn họ thêm một lần nữa, cho nên cô lẩn tránh cái giây phút rồi bời chờ đợi họ và các y tá hướng dẫn, và bước về khu X.

Dáng dấp gọn gàng và đàng hoàng, cô đi một dọc khu điều trị, vượt phẳng các ga giường, chỉnh lại màn lằn cuối theo kiểu nhà binh của viện trưởng, mở các ổ khoá, cuộn các khăn trải bàn ăn lên.

Rồi cô vào phòng làm việc của mình, hất văng đôi giày mà không thèm xếp ngay ngắn, người xuống co cả hai chân lên ghế, một điều cô chưa bao giờ làm ở vị trí làm việc này. Chẳng sao cả. Chẳng ai nhìn thấy, không bao giờ nữa. Neil cũng đi rồi. Một trung sĩ nhiều chuyện cầm cặp hồ sơ báo cho cô hay Neil đã khởi hành. Cô nghe loáng thoáng gì đó hoặc ai đó lỡ gì đó song dù sao cũng quá muộn chẳng làm gì được. Mà có lẽ tốt hơn cả là không sa vào cảnh đối mặt với kẻ chủ mưu. Sẽ có quá nhiều câu hỏi không hay ho gì với hắn.

Đầu cô rũ xuống, gục mặt vào bàn tay, cô mộng mị và mơ màng tới Michael.

Độ hai tiếng sau đó Neil lão đảo qua sân sau khu X, huýt sáo vui vẻ, trông gọn gàng và chỉnh tề trong bộ quân phục đại úy, loạng choạng kẹp gậy vào nách. Anh nhún nhảy từng bậc cầu thang sau khu X và bước vào bên trong âm u. Sốc, giật mình. X trống rỗng, sự trống trải, tĩnh mịch bao trùm anh. Mất một lát anh mới bước tiếp nhưng rón rén, không dám chủ quan, anh mở cửa ô riêng của mình và lại thêm một cú sốc nữa vì tất cả hành lý của anh đi đâu mất. Không sót một dấu vết gì của Neil Parkinson, bệnh nhân troppo.

- Ai đó? – giọng y tá Langtry xuyên qua bức tường mỏng – Ai đó, làm ơn lên tiếng?

Cô đang ngồi trong tư thế mà trước đây anh chưa bao giờ nhìn thấy, không đàng hoàng, không khuôn phép bên rìa bàn làm việc, chân co lên ghế, đôi giày chổng chơ dưới sàn nhà. Căn phòng đầy khói, thuốc là và diêm lẫn lóc trên mặt bàn. Còn cô thì trông như thể đã ngồi như thế lâu lắm rồi.

- Neil, - cô nhìn trừng trừng - tôi tưởng anh đi rồi. Họ bảo tôi anh đi cách đây mấy tiếng rồi cơ mà.

- Mai tôi mới đi. Còn em?

- Tôi được chỉ định theo một trong những ca đặc biệt phải nằm cẳng suốt hành trình tới đâu đó phải đến, có thể là Brisbane hoặc Sydney. Mai kia gì đó – cô nhúc nhúc người – Để tôi xem có gì cho anh ăn.

- Đừng bận tâm, thật đấy. Tôi không đói. Tôi chỉ vui mừng vì mình không phải đi hôm nay – Anh thở dài khoan khoái – cuối cùng tôi có được riêng em.

- Thật vậy ư? – mắt cô bừng sáng.

Cách nói của cô làm anh ngưng lại, nhưng anh dựa lưng thoải mái trong chiếc ghế khách và mỉm cười.

- Quả thế. Mãi cũng đến lúc. Trước đây phải dùng mảnh khóc song ông bạn đại tá vẫn không nhạy cảm lắm với whisky nên mới tìm cách trì hoãn giờ khởi hành của tôi. Và thế là ông ta cho tôi một tờ chứng nhận sức khoẻ không. Nghĩa là tôi không còn là bệnh nhân của khu X nữa. Đêm nay tôi chỉ là một người thuê nhà.

Cô lái sang chuyện khác.

- Anh biết không Neil, tôi căm ghét chiến tranh và những gì nó gây ra cho chúng ta. Tôi cảm thấy cá nhân mình phải chịu trách nhiệm.

- Y tá nói thế thành ra cả thế giới này có tội ư? Thôi nào – anh dịu dàng an ủi.

- Không, không phải cả thế giới, Neil ạ. Chỉ có cái phần của tội lỗi mà anh và những người kia giấu tôi – cô đánh giọng và nhìn anh.

Anh hít một hơi dài.

- Vậy là rút cuộc Michael không thể ngậm cái miệng thối của hắn lại.

- Michael làm thế là đúng. Tôi có quyền được biết. Và tôi muốn biết.

Tất cả chuyện đó Neil ạ. Chuyện gì đã xảy ra đêm đó?

Nhún vai bặm môi lại, anh tạo cho mình cái vẻ đang phải dính đến một câu chuyện vật vãnh tẻ nhạt chẳng đáng để anh nhắc tới. Cô nhìn gần anh, bức tường đằng sau anh nham nhở vì các bức hoạ bị bóc ra để xếp vào va ly của cô, khuôn mặt anh giải toả căng thẳng luôn cần đến.

- Thôi được. Tôi thêm một ly nữa nên đã quay lại chỗ có whisky – Anh kể, chậm một điệu thuốc và quên cả mời cô – Cảnh huyền ảo do Luce gây

ra đã đánh thức Matt và Nugget nên họ quyết định cùng tôi tu hết chai thứ hai. Thế là còn mỗi Benedict coi Luce lúc đó đã lên giường. Tôi e là chúng tôi quên mất Luce. Hoặc có thể chúng tôi chỉ không muốn phải nhớ đến hắn ta.

Khi anh kể, những hình ảnh trong đêm đó bắt đầu hiện về, gom lại những gì kinh hoàng ban sơ mặt anh phản ánh điều đó rất rõ nét.

- Ben bối nhặt hành lý của mình và tìm ra một trong những đồ lưu niệm bị cấm mà tất cả chúng tôi đã cất kín đâu đó, một khẩu súng lục của sĩ quan Nhật. Anh ta bắt Luce rút dao ra và buộc Luce tới nhà tắm cùng khẩu súng lục kê sát sườn.

- Có phải Ben đã kể cho anh việc buộc Luce tới nhà tắm? – cô hỏi.

- Phải. Chỉ biết chúng tôi đã thoát khỏi hắn, nhưng thực tình bên trong sự vụ thế nào thì tôi chỉ biết đại khái. Chính Ben cũng rối tung lên – Anh chìm vào im lặng.

- Rồi sau đó? – cô nhắc.

- Suốt dọc đường tới nhà tắm, chúng tôi nghe tiếng Luce la hét như lợn bị chọc tiết, hét oai oái... - anh rùng mình – Nhưng lúc chúng tôi tới thì quá muộn cho Luce rồi. Đúng là phép màu khi không ai khác nghe thấy, ngoại trừ tiếng gió thổi vào những tán dừa, và chúng ta đã xa nên vẫn minh một chặng dài. Chúng tôi đến quá muộn... Tôi đã nói vậy phải không?

- Phải. Anh có thể cho tôi một ý kiến về việc làm của Ben?

- Tôi cho là Luce không có gan mở đường thoát, và có lẽ thậm chí không tin điều sắp xảy ra cho đến khi quá muộn. Những lưỡi dao khôn kiệp đó quá sắc... Ben lên đạn để buộc Luce đặt dao đúng chỗ, tôi nghĩ Ben chỉ vươn ra, chộp tay Luce ấn sâu, và thế là xong tất cả. Tôi có thể hình dung Luce hét lên và giãy giụa khiếp đảm, thậm chí không kịp nhận ra điều Ben sắp làm cho đến khi xong đời. Em không nhận ra điều đó ư, với một thứ sắc bén như con dao Bengal.

Cô nhíu mày suy nghĩ điều đó rồi bác bỏ:

- Nhưng tay anh ta không chảy máu mà, Neil. Nếu như thế, đại tá Menzies sẽ nhận ra ngay. Còn Ben chắc phải tóm Luce rất mạnh chứ.

- Bàn tay không dễ chảy máu đâu y tá ạ. Không như cánh tay. Ông đại tá chắc chẳng để ý gì ngoài chỗ chảy máu bên ngoài. Đó không phải đất Scotland, ơn Chúa. Và thế là xong, mọi người biết Ben đấy, rất nhanh. Chắc hẳn cậu ta đã tính toán cách giết Luce từ trước rồi. Đó không phải chuyện ập đến trong khoảnh khắc. Thế nhưng có lẽ cậu ta không bao giờ có thể thực hiện nó mà không bị phát giác, bởi vì ngay giây phút bắt đầu cậu ta đã hơi điên... hoặc lên cơn theo kiểu nào đấy, tôi không biết nữa. Hơn nữa cậu ta

chẳng sợ bị bắt. Cậu ta chỉ muốn cho Luce đi đòi theo cách riêng của mình, sao cho Luce ý thức được cái chết cho đến cùng. Bởi vì tôi nghĩ rằng cậu ta thực sự muốn Luce trông thấy cơ quan sinh dục bị cắt đứt.

- Khi anh đến Luce đã chết chưa?

- Chưa chết hẳn. Nhờ đó mà chúng tôi lấy lại được thần xác. Chúng tôi kịp kéo Ben ra ngay trước khi Luce rơi vào trạng thái cơ giật mà chết, lưỡi dao cắm ngập, máu chảy như suối. Động mạch bị đứt nặng. Nên trong khi Matt kéo Ben ra ngoài canh chừng, Nugget và tôi dọn dẹp mọi thứ. Chỉ mất vài phút là xong. Việc chiếm nhiều thời gian nhất là phải đợi cho đến khi chắc chắn Luce đã trút hơi thở cuối cùng bởi chúng tôi không dám chạm vào hắn.

- Anh phải biết kêu cứu hoặc tự cấp cứu cho Luce chứ?

- Y tá thân mến ời, không có lấy một cơ hội sống cho hắn dù là nhỏ nhất. Hãy tin tôi đi. nếu có cơ hội sống thì Ben chắc không ở trong tình trạng thê thảm như thế. Tôi không được đào tạo y khoa, không, nhưng tôi là lính. Công nhận là chưa bao giờ tôi quý mến tay Luce, nhưng đúng là địa ngục khi phải đứng nhìn người ta chết.

Mặt xám ngoét, anh cúi để gạt tàn thuốc, nhìn như hút lấy cô, mắt đầy đau khổ.

- Nugget bình tĩnh và nhanh nhạy khá khen, y tá có tin không? Điều này cho ta thấy ta có thể chung sống hàng tháng trời với một người mà không thể biết bên trong con người đó. Và tất cả những ngày sau đó, không một lần nào tôi thấy cậu ấy có vẻ gì mất bình tĩnh.

Bàn tay anh run khi quyết định dập điếu thuốc.

- Phần việc tồi tệ nhất là chúng tôi phải làm sao để có thể biến nó thành vụ tự sát, điều đó buộc chúng tôi phải bao quát từng thứ có thể dẫn đến nghi ngờ ám sát..Dù sao, xong xuôi chúng tôi mới dẫn Ben sang nhà tắm kế bên, và trong khi Matt đứng canh... cậu ấy quả là một lính canh đêm tuyệt vời, cậu ấy nghe thấy mọi thứ - Nugget và tôi khiêng Luce xuống. Người cậu ta đầm máu, nhưng may thay chân không hề dính máu. Tôi không nghĩ là chúng tôi có thể xóa dấu vết/ chúng tôi đốt cái quần ngủ của cậu ta Em có để quần sóc trong chậu giặt, nhớ không?

- Còn Ben thì sao? – cô hỏi.

- Rất bình tĩnh, và không hề tỏ ra ân hận. Tôi nghĩ cậu ấy vẫn cảm thấy mình chỉ làm một nhiệm vụ Chúa giao cho. Với cậu ta, Luce không phải là người, hắn là quỷ sứ từ địa ngục.

- Thế là các anh bao che cho Benedict đây – cô nói lạnh lùng. – Tất cả các anh đã bao che tội lỗi của cậu ta.

- Phải, tất cả chúng tôi. Kể cả Michael. Ngay khi y tá báo tin Luce chết, anh ta đoán được ngay sự thực. Tôi cảm thấy rất tiếc cho Mike. Có lẽ em

tưởng chừng anh ta làm việc đó, anh ta buồn hết sức và ân hận vô cùng. Cứ tự dằn vò như mắc bệnh tự kỷ ám thị, cho rằng không được quyền ở bên em, nhiệm vụ của anh ta là ở bên Benedict.

Cô không nao núng, cả đây nữa cũng là một phần tội lỗi của cô.

- Anh ta cũng nói điều đó với tôi. rằng anh ta không có quyền ở bên tôi, rằng anh ta phải ở bên cậu ấy. Anh ta...cậu ấy! Anh ta không bao giờ nhắc tên. Tôi tưởng anh ta ám chỉ Luce – giọng cô vỡ ra, cô phải ngưng lại một lúc để tự trấn an trước khi tiếp lời – Tôi không bao giờ, không bao giờ ngờ rằng anh ta ám chỉ Benedict. Tôi cứ tưởng anh ấy ám chỉ Luce, và tôi tưởng anh ấy đồng tính luyến ái với Luce thật. Chao ôi, tất cả những điều tôi nói, những việc tôi làm! Tôi làm tổn thương anh ấy biết bao! Tôi đã làm nặng lên chuyện này. Nghĩ đến là tôi phát ốm lên đây.

- Nếu anh ấy không nhắc tên ai thì đương nhiên em phải nhầm rồi – Neil nói – Hồ sơ có nói anh ta đồng tính luyến ái mà.

- Sao anh biết?

- Từ Luce, qua Ben và Matt.

- Anh là người khôn ngoan Neil ạ. Anh biết và đoán ra tất cả phải không? Và anh bày mưu để dọn dẹp vụ rồi ren đó, khéo lắm. Sao anh có thể làm điều đó?

- Thế em trông chờ những ai làm điều đó đây? – anh hỏi, sử dụng đại từ số nhiều thay cho số ít – Đơn giản là chúng tôi không thể giao Ben cho nhà chức trách. Luce chẳng đáng tồn tại trên thế giới này, còn Ben chắc chắn không đáng bị nhốt trong ngục tâm thần cộng đồng suốt cuộc đời còn lại chỉ vì giết Luce. Em quên ư? Tất cả bọn tôi ở X đều đồng cảnh ngộ. Chúng tôi được ném một phần nhỏ cuộc sống bệnh tâm thần rồi.

- Đúng, tôi hiểu chứ - cô nói kiên nhẫn – Nhưng nó không phủ nhận thực tế rằng anh đã chơi luật riêng, anh đã khéo chọn cách che giấu một kẻ giết người, và anh cũng tìm được cách tước của tôi một cơ hội lật ngược tình thế. Nếu biết trước, tôi có thể cho kẻ đó lĩnh án. Cậu ta nguy hiểm, không ai trong các anh biết điều đó ư? Benedict thuộc về trại tâm thần. Anh đúng, tất cả các anh, nhưng nhất là anh, Neil ạ. Anh là một sĩ quan, anh biết luật và anh phải tuân thủ nó. Nếu anh dùng bệnh tật để biện minh thì anh cũng thuộc về một trại như thế. Không cần sự tán thành của tôi, anh cũng làm tôi thành một kẻ liên đới sự việc rồi, với Michael thì không, lẽ ra tôi không bao giờ biết được. Tôi phải biết ơn Michael rất nhiều, nhưng trên hết, tôi biết ơn anh ấy vì đã nói cho tôi biết Luce chết thực sự như thế nào. Suy nghĩ của Michael cũng không thẳng thắn gì nhưng anh ấy hơn tất cả các anh. Ông Chúa anh ấy đã nói cho tôi biết.

Anh ném bao thuốc của mình xuống bàn giận dữ đến nỗi nó vút trong không khí và rơi xuống sàn rách toạc vỏ, thuốc văng ra. Chẳng ai thèm để ý, cả hai

đều xoáy vào nhau.

- Michael! Michael! – anh hét lên, mặt méo xệch, nước mắt trào ra – Lúc nào cũng Michael, Michael. Vì Chúa em hãy bỏ ngay thói quen này, cái nỗi ám ảnh về Michael này đi, được không? Michael thế này, Michael thế kia. Michael. Michael. Michael! Tôi phát ốm vì cái tên chết tiệt đó. Từ lúc em để mắt đến anh ta thì em chẳng còn thời gian cho ai khác. Còn chúng tôi thì sao chứ?

Như trong một cảnh với Luce, không chốn nào để đi, không nơi nào để trốn, cô ngồi đó, đầy sự thông cảm buồn bã với điều khiến Neil khóc từ đáy lòng. Nỗi giận anh chợt bay biến.

Giận dữ lấy tay quệt mắt, rõ ràng anh đang đấu tranh để tìm lại tự chủ, và khi nói tiếp, anh cố lấy giọng bình tĩnh hơn, lý trí hơn. Ôi Neil, cô nghĩ, anh thay đổi quá. Anh đã trưởng thành, hai tháng trước có lẽ không bao giờ anh có thể chịu đựng nổi cái kiểu tự kỷ luật trong màn tra tấn u ám đó.

- Đây – anh nói – tôi biết em yêu anh ta. Ngay cả Matt mù như thế mà cũng thấy điều đó từ lâu rồi. Thôi thì hãy để nguyên thế, và gạt nó ra lẽ mọi mối quan tâm chính. Trước khi Mike đến, em thuộc về tất cả chúng tôi. Em đã quan tâm tới chúng tôi! tất cả những gì em có, tất cả những gì của em đều dành cho chúng tôi, hẳn gần được chúng tôi nếu em thích. Nhưng khi ôm em không thể thấy nó một cách khách quan như thế, thực ra đó là chuyện hoàn toàn riêng tư. Chính em – em đã trói chặt chúng tôi vào em. Và chưa bao giờ diễn ra với ai trong chúng tôi việc em dành trái tim mình cho đâu đó ngoài khu X, ngoài chúng tôi. Khi Michael tới, vấn đề của anh ta chỉ như ngón tay cái đâm phải gai. Về phần chúng tôi điều đó nghĩa là em không việc gì phải bận tâm với cậu ta chút nào. Thế mà...em quay ngoắt lại với chúng tôi, em chỉ hướng về cậu ấy. Em đã bỏ mặc chúng tôi! Em đã phản bội chúng tôi! Và đó là lý do Luce chết. Luce chết bởi em đã nhận ra Michael, tất cả sự điên rồ đó – sức mạnh vốn có, và em yêu điều đó. Em đã yêu anh ta! Em có nghĩ tới việc điều đó làm cho tất cả những người còn lại chúng tôi cảm thấy thế nào không?

Cô muốn hét toáng lên. Nhưng tôi không ngừng tay chăm sóc các anh mà! Không ngừng, không ngừng! tất cả những gì tôi muốn là một thay đổi gì đó cho bản thân! Có quá đáng không khi cứ phải cho mãi mà không được nhận gì? Neil! Như thế đâu phải cái gì to tát quá! Nhiệm kỳ của tôi ở khu X kết thúc rồi. Và tôi yêu anh ấy. Chúa ơi, tôi quá mệt mỗi khi cứ phải cho, cho mãi rồi. Tại sao các người không hào phóng mà ban lại cho tôi một thứ gì đi chứ?

Nhưng cô không nói nổi lời nào. Thay vào đó, cô đứng vụt dậy, đâm đầu ra cửa, chạy tới bất cứ đâu để tránh xa anh. Anh chớp lấy eo cô khi cô lướt ngang qua, lẳng tròn người cô, giữ cô thật chặt, bóp nghiền những dẻ xương

trên đôi bàn tay cô cho đến khi cô thôi chống cự.

- Em thấy không, - anh hỏi mềm mại, cái ghì của anh nói dần, những ngón tay anh vuốt ve đôi cánh tay cô – Anh vừa tóm được em mạnh hơn rất nhiều so với Ben có lẽ từng tóm Luce, và anh không nghĩ rằng em chảy máu. Cô ngược nhìn khuôn mặt anh, ở khoảng cách xa hơn so với khi ngắm khuôn mặt Michael vì Neil rất cao. Biểu cảm của anh vừa nghiêm túc vừa ý tứ như thể anh biết rõ cô đang cảm thấy thế nào và không trách móc cô. Giá đúng thật như thế, giọng như mục sư già lão luyện, anh đã sẵn sàng chịu đựng bất kể điều gì nhằm đạt được mục đích cuối cùng.

Mãi đến cuộc chuyện trò này cô mới hiểu ra Neil là loại người nào. Con người anh thật giàu tình cảm và quyết đoán. Cả tình cảm sâu sắc anh dành cho cô. Có lẽ anh đã che giấu nỗi đau của mình quá khéo léo, có lẽ anh rất có trách nhiệm, mối quan tâm cô dành cho Michael đã khiến cô quá dễ dãi trong việc tự cho rằng Neil không hề tổn thương trước sự bỏ qua của cô. Anh đã bị tổn thương. Thế nhưng nó không cản bước anh khi đè nén nỗi sợ hãi Michael xen vào. Nó không ngăn anh thực hiện chức năng của mình. Hoan hô Neil!

- tôi rất tiếc – cô nói giọng hoàn toàn trở về thực tế - Tôi dường như không còn sức mạnh để nhấc tay mình nữa khi nói ra điều này, hoặc để than khóc hay quỳ gối xuống trước các anh. Nhưng tôi rất tiếc. Hơn anh có thể nghĩ. Tôi rất tiếc khi cô biện minh cho mình. Tất cả những gì tôi có thể nói bây giờ là chúng tôi, những người đã chăm sóc các anh, những y tá chăm sóc bệnh nhân, cũng có khi mù loà, mất phương hướng như bất kỳ bệnh nhân nào đã từng bước qua ngưỡng cửa khu X. Các anh không được nghĩ về tôi như một thánh nhân, hay một thế lực không thể gục ngã nào đó. Tôi không như thế. Không ai trong chúng ta có thể như thế được! – Đôi mắt cô ngập nước – Nhưng Neil này, anh không thấy tôi ao ước chúng ta được như thế sao?

Anh ôm nhẹ cô, hôn lên mí mắt và để cô đi.

- Phải, thế là xong. Em biết câu danh ngôn này không: Đền Chúa cũng có khi làm vỡ trứng. Tôi cảm thấy khá hơn khi nói phần của mình. Nhưng tôi cũng rất tiếc. Chẳng hay ho gì khi tôi thấy mình làm em đau đớn, cho dù em chẳng yêu tôi.

- Giá mà em có thể yêu anh.

- Nhưng em không thể. Tôi biết. thật không lối thoát. Em nhìn tôi y hệt cái nhìn ngày đầu tiên tôi bước chân vào khu X, và vì nó tôi đã đặt niềm tin cậy vào em mà không bao giờ có thể khác đi được, kể cả khi không có Michael chẳng nữa. Em đã dành hết cho anh ta bởi anh ta là người dành cho em, một người đàn ông hoàn chỉnh. Anh ấy không bao giờ biến mình khác đi, hay than thân trách phận, một người hoàn toàn đủ tư chất đàn ông. Em

chưa bao giờ phải thay quần hay dọn đồng bản thủ cho anh ấy, hoặc phải nghe hàng giờ những câu chuyện chán ngán để làm bớt nổi u sầu cho anh ấy, cùng một nỗi sầu mà em đã phải nghe từ hàng tá bọn đàn ông y hệt như tôi.

- Ôi xin anh! – cô kêu lên – Em chưa bao giờ, chưa bao giờ nghĩ đến điều đó, hoặc nghĩ đến các anh như thế.

- Ngẫm lại, tôi nghĩ về mình như thế đấy. bây giờ tôi có thể ngẫm lại mọi chuyện. Vẽ ra bức tranh về mình chính xác hơn những gì em đã công nhận. Nhưng tôi đã hồi phục hoàn toàn. Em biết đấy. Từ chỗ đứng của mình hiện nay tôi thậm chí không thể hiểu tại sao mọi chuyện bắt đầu với mình như thế.

- Thế là tốt – cô vừa nói vừa bước ra cửa – Neil, xin anh, liệu chúng ta có thể tạm biệt? Em muốn nói ngay bây giờ. Và anh có thể tìm cách nhận lấy nó như thế, không một dấu hiệu thù ghét hay thờ ơ, hay nhạt nhẽo được không? Nó sẽ chỉ như một ngày em khao khát được nhìn điểm kết. Và em thấy mình không thể kết thúc nó cùng với anh. Thà em đừng gặp lại anh. Không vì bất cứ lý do nào khác, thì khu X sẽ như một giấc mơ khi ta tỉnh dậy, một giấc mơ không hơn không kém.

Anh sánh bước cùng cô ra ngoài hành lang.

- Rồi tôi sẽ được tỉnh giấc. nếu có bao giờ em cảm thấy muốn gặp mặt tôi, hãy đến tìm tôi ở Melbourne. Địa chỉ trong cuốn sổ điện thoại, Toorak, Parksinson, N.L.G. Tôi phải mất rất nhiều thời gian để tìm người đàn bà đích thực. Tôi đã ba mươi bảy tuổi nên không thể thay đổi tư tưởng một sớm một chiều – anh cười – Làm sao tôi có thể quên em đây? Tôi chưa bao giờ được hôn em cả.

- Vậy thì hãy hôn em – cô nói khá tình cảm với anh. Khá tình cảm.

- Không, em nói đúng. Khu X đâu còn nữa, nhưng em vẫn bám trụ như cái xác chưa bị ướp lạnh. Lời mời của em đúng là một đặc ân. Tôi lại không muốn đặc ân nào. Không bao giờ.

Cô chìa một tay.

- Tạm biệt Neil. Chúc may mắn nhất. Nhưng em chắc rằng anh sẽ may mắn.

Anh nắm lấy bàn tay chìa ra của cô, lắc ầm ập, rồi nâng nó lên hôn nhẹ.

- Tạm biệt Honour. Đừng bao giờ quên nhé. Tên anh có trong danh bạ điện thoại của Melbourne.

Thực sự không ngờ chuyến di chuyển cuối cùng từ khu X xuyên qua bãi đất trống lại diễn ra như thế, ngay cả sau khi đã bắt đầu khá lâu. Như thể Cứ 15 đại diện cho một phần cuộc sống lớn lao. Giờ đây nó đã hết. Và nó kết thúc với Neil, sự phù hợp duy nhất. Đó là một người đàn ông thực thụ. Thế nhưng cô có thể thấy sự thật trong câu nói của anh rằng anh đã bắt đầu với

một bất lợi ghê gớm. Cô đã từng nghĩ anh chỉ là một bệnh nhân. Và đánh đồng anh với những người còn lại: tội nghiệp, buồn bã, yếu đuối... Giờ phát hiện ra anh không một chút gì như vậy thật đáng mừng. Anh có nói sự hồi phục của anh chính nhờ tình hình của X trong mấy tuần qua của suốt quá trình, nhưng không phải thế. Việc điều trị thành công là nhờ chính anh. Bệnh khỏi được luôn nhờ thế. Cho nên bất chấp khổ sở, sợ hãi và đớn đau, cô bắt đầu cảm nhận được sự tồn tại có mục đích, có ý nghĩa tốt đẹp của X từ cuộc di chuyển cuối cùng này.

Neil thậm chí không thèm hỏi liệu cô có dẫn vật những chuyện mà anh cảm thấy đã được thực hiện khi bỏ cô ngoài cuộc. Quá muộn rồi. Ông Chúa, Michael đã cho cô hay. Biết rằng họ đã giải thoát cho cô khỏi tội lỗi, nếu không cô sẽ giữ nó làm thước đo hạnh kiểm bản thân với bọn họ. Nếu họ biết cô phản bội họ để đến với Michael thì cô cũng biết họ đã phản bội cô. Đối với tất cả, cuộc sống còn lại sẽ phải sống với Luce Daggett. Cô cũng thế. Neil đã không muốn kể cho cô bởi anh sợ bệnh hay can thiệp của cô sẽ giải phóng Michael, và bởi vì anh mong ước chân thành được bớt cho cô một phần tội lỗi. Nửa tốt, nửa xấu. Nửa ích kỷ, nửa không. Ấu cũng là lẽ thường.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền **Phần VII - Chương 1**

Khi Honour Langtry xuống tàu chẳng ai tới ga Yass đón cô, mà điều này chẳng làm cho cô tủi, cô đâu báo tin mình về nhà cho gia đình. Nhớ nhung là một chuyện, gặp mặt nhau là chuyện khác, và cô thích gặp riêng từng người hơn. Cô như đang trở về thời thơ ấu, dường như nó quá xa xăm. Mọi người sẽ đón cô ra sao? Họ nghĩ thế nào? Vậy nên cô cố tránh khoảnh khắc đoàn viên. Cha cô có một cửa hiệu không xa thị trấn, sẽ có người ở đó đưa cô về.

Có người đưa về, nhưng cô chẳng biết ai vào ai, nghĩa là chỉ việc ngồi sau xe mà tận hưởng chặng đường mười lăm dặm trong yên tĩnh. Dĩ nhiên khi đặt chân tới nơi thì cả nhà đều hay tin cô về từ trước rồi, ông chủ hiệu nông nhiệt giang tay đón cô, nâng bổng cô lên rồi gọi điện báo tin cô đang trên đường về là điều không phải nghi ngờ.

Cả nhà xúm lại ngoài hiên cửa ngóng đợi, cha đạo này phệ hơn và hói hơn, mẹ trông y hệt ngày xưa, cậu em Ian đúng là phiên bản của bố thời trai trẻ lúc còn mảnh dẻ, rồi những cái ôm xiết, những nụ hôn, rồi ngã người ra ngấm mãi không thôi, trầm trồ, bình luận tưởng như không bao giờ dứt vì chưa xong người này đã có người khác xen vào.

Chỉ khi đánh chén xong bữa tối với món bê béo ngậy thì cái không khí hao hao bình thường mới trở lại. Ông Charlie Langtry và cậu con trai đi ngủ vì ngày mới của họ bắt đầu ngay từ rạng sáng, còn bà Faith Langtry theo con gái về phòng riêng, ngồi ngắm con dỡ hành lý. Và tâm sự.

Phòng của Honour bắt mắt và gọn gàng. Tuy nhiên quá rộng và chắc từng rót nhiều tiền của vào đó. Dù tốn kém song không màu mè, rườm rà chút nào, chiếc giường rộng thênh thang tạo cảm giác thoải mái, cả chiếc ghế bành bọc đệm mà bà Faith Langtry đang ngồi cũng thế. Có một chiếc bàn cổ bóng lộn với một chiếc ghế chạm khắc dùng để làm việc, một tủ quần áo to có gương kín một bên cánh, một bàn trang điểm nhỏ và một ghế nệm không thành.

Khi Honour quay ngang quay ngửa giữa tủ quần áo, các ngăn bàn phấn và những chiếc va ly trên giường, đó là lúc bà mẹ có dịp ngồi ngắm dung mạo con gái. Tất nhiên trong thời gian quân ngũ nó cũng về phép, song lần nào nó cũng nhấp nhô, vội vàng không đủ thời gian tạo ra những ấn tượng thực sự và lâu dài. Lần này khác, Faith Langtry có thể nhìn con no mắt mà không mảy may bận tâm đến chuyện làm sao cả nhà có đủ nghị lực vượt qua ngày mai hay tương lai sắp tới khi mà Honour lại lao vào chốn nguy nan, Ian đã không thể gia nhập quân đội, nhà cửa đất đai cần đến nó. Còn đứa con gái, Faith Langtry thăm nghĩ, khi sinh ra nó bà chưa bao giờ nghĩ mình lại tổng nó vào cuộc chiến. Cô con gái đầu lòng của bà. Giờ đây giới tính không còn khác biệt và quan trọng như ngày xưa.

Mỗi lần nó về nhà họ lại nhận ra những thay đổi, từ nước da vàng nhợt tới vẻ thất thần và những thói quen thể hiện một phụ nữ trưởng thành thực thụ. Sáu năm. Chúa mới biết đích xác sáu năm đó chứa đựng những gì vì Honour chưa bao giờ thích nói về chiến tranh mỗi khi về phép, và nếu ai có hỏi thì nhẹ nhàng né tránh các câu hỏi đó. Nhưng cho dù nó chứa đựng gì thì giờ đây khi Faith Langtry nhìn Honour bà hiểu ra con gái bà đã đi mỗi lúc một xa, vội vội hơn cả mặt trăng, khỏi cái nơi đã từng là nhà của nó.

Nó gầy quá, điều đó là tất nhiên. Những nếp nhăn hằn trên mặt, song chưa có dấu hiệu bạc tóc. Ôn Chúa. Nó nghiêm nghị mà không hề khắc nghiệt, vô cùng quyết đoán trong đường đi nước bước, mềm mỏng mà gãy gọn. Và cho dù không bao giờ trở thành người xa lạ nhưng nó đã thành người hoàn toàn khác.

Họ đã vui biết bao khi nó chọn nghề y tá chứ không phải là bác sĩ! Chiều con gái, thôi thì cũng đành chấp nhận thế. Nhưng nếu làm bác sĩ thì nó đã ở nhà rồi. Nhìn Honour lúc này, Faith tự hỏi liệu thời gian có thể giúp người ngoại hay không.

Những huân chương vì sự nghiệp, những danh hiệu cao quý – thật kinh ngạc khi có đứa con gái là Hiệp sĩ Đế chế Anh. Charlie và Ian cũng tự hào biết bao!

- Con chưa bao giờ kể cho mẹ nghe về tước hiệu Hiệp sĩ Đế chế Anh

của con đây – Faith hơi trách móc.

- Chưa á? – Honour ngược nhìn ngạc nhiên – Con quên mất đấy. Mọi thứ cứ rối tinh lên. Suốt ngày bù đầu với giấy tờ. Mà cũng chỉ vừa được xác nhận ấy mà.

- Con có bức ảnh nào không?

- Con để đâu không biết – Honour bối trong va ly và lôi ra hai phong bì, một chiếc to hơn hẳn chiếc kia – Đây rồi – cô đi thẳng tới ghế thứ hai ngồi xuống, với thuốc lá.

- Đây là Sally, bên cạnh là Teddy, rồi đến Willa, rồi đến con.. đó là sếp ở Lae...Con ở Darwin này, lúc đó chuẩn bị lên đường nên con không nhớ rõ đâu..Moresby này..Nhân viên y tế ở Morotai...Phía ngoài khu X này...

- Phải nói rằng con rất tuyệt khi đội cái mũ mềm này.

- Nó tiện hơn mũ mạng, có lẽ bởi bước chân vào nhà là lột được nó ra ngay.

- Còn những gì trong phong bì kia? Ảnh nữa à?

Honour khua khua bàn tay như thể phân vân có nên cất cả hai phong bì đi không, và không muốn mở cái kia, cái phong bì to hơn, sau một thoáng ngần ngừ, cô mở ra.

- Không, không phải ảnh...Mấy bức ký hoạ các bệnh nhân của con ở khu X...nhiệm vụ cuối cùng của con đấy, giá mà được như thế.

- Chúng rất ấn tượng – Faith vừa nói vừa ngắm sát từng bức một, còn Honour xem thanh thần, lướt qua khuôn mặt Michael như thể anh ta chẳng có ý nghĩa gì đối với cô hơn những người kia. không biết anh ta sẽ ra sao? Và thật lạ, cô chỉ mong mẹ thấy được những gì cô đã thấy trong lần gặp đầu tiên ở hành lang khu X.

- Ai vẽ đấy? – Faith đặt tranh xuống hỏi.

- Cậu này – Honour đáp, bối tìm ảnh Neil đặt lên trên cùng – Neil Parkinson. Không đẹp lắm. Anh ta thất bại kinh khủng khi vẽ chân dung chính mình.

- Cũng khá đấy chứ. Khuôn mặt cậu ta hao hao ai đó, hoặc có thể mẹ từng gặp khuônó mặt này đâu đó. Anh ta người vùng nào?

- Melbourne. Con nghe nói cha cậu ta từng có tên tuổi.

- Longland Parkinson! – Faith reo đắc thắng – Mẹ đã gặp tay này hồi trước. Cúp Melbourne 1939. Cậu chàng đi cùng bố mẹ, mặc đồng phục. Mẹ đã gặp Frances, mẹ cậu ta vài bận ở Melbourne.

Michael đã nói gì nhỉ? Rằng trong thế giới của cô, cô phải gặp những người như Neil, không phải những người như anh. Khờ thật! Quả tình quãng đời cô có thể quan hệ với Neil lắm chứ. Giá như không có chiến tranh.

Faith lại bối đồng tranh, tìm một bức ký hoạ đặt chồng lên bức của Neil.

- Ai đây Honour? Ôi khuôn mặt kia. Kia đôi mắt ấn tượng! – bà thốt lên

say sưa – Mẹ không biết con có ưa cậu ta không nhưng thật là một khuôn mặt lạnh lợi.

– Trung sĩ Lucius Daggett. Luce đây. Anh ta đã bị...đã tự sát không lâu trước khi giải tán Cứ 15 – Lạy Chúa, suýt nữa thì cô nói anh bị ám sát.

– Tội nghiệp chàng trai. Không biết ma xui quỷ khiến gì mà cậu ta phải làm thế? Trông nó...hừm, cứ ngời ngời – Faith trả lại cho cô các bức hoạ - Phải nói mẹ thích xem tranh hơn ảnh chụp. Tay chân người ngợm không thể hiện được con người bằng khuôn mặt, và mẹ luôn phải nheo hết cả mắt lại mà soi những khuôn mặt trên ảnh chụp vì những gì mẹ tìm kiếm phải là những điểm chấm phá. Con quý ai nhất trong bọn họ?

Nổi khát khao quá lớn không cưỡng nổi, Honour tìm ảnh Michael và giơ bức hoạ cho mẹ xem – Đó. Trung sĩ Michael Wilson.

- Vậy ư? – Faith hỏi và nhìn con gái ngờ vực – Hừm, dĩ nhiên con hiểu họ đến chân tơ kẽ tóc. Đẹp trai đấy, mẹ có thể thấy..Anh ta có vẻ là một tay chững chạc.

Hoan hô Michael! Honour nghĩ. Thế mới gọi là lời nói của một bậc mệnh phụ, người đã từng gặp Neil Parkinson trong các cuộc đua và biết mình biết ta trong xã hội, biết đối tốt với ai đáng được đối xử tốt mà không trưởng giả. Bởi vì mẹ không phải là loại trưởng giả.

- Anh ấy là chủ trại bò sữa – cô đáp.

- Thảo nào toát lên vẻ ruộng vườn – Faith thở dài, vươn vai – Con mệt không?

- Không mẹ ạ, không hề - Honour để các bức hoạ xuống sàn nhà dưới chân ghế và châm thuốc lá.

- Vẫn không định lấy chồng đi à? – Faith hỏi.

- Không ạ - Honour mỉm cười đáp.

- Phải đấy, thà ở vậy còn hơn cưới vì lý do không chính đáng – Câu này thốt ra với vẻ bất đồng, kiểu nói một đằng ngụ ý một nẻo khiến cô con gái phải bật cười.

- Con hoàn toàn đồng ý với mẹ.

- Mẹ cho rằng con có ý quay lại nghề y tá?

- Vâng.

- Lại về bệnh viện Thái tử Alfred ư? – Faith rõ hơn ai hết câu trả lời khi hỏi liệu con gái có quyết định ở lại mảnh đất Yass nhồi nhoi này không.

Honour luôn thích những nơi làm việc có quyền lực cao.

- Không ạ - Honour ngập ngừng, không có ý định nói tiếp.

- Hả? Thế con đi đâu?

- Con sẽ tới một nơi, một vùng Moriset, để học làm y tá tâm thần.

- Con cứ đùa – Faith Langtry nói gấp.

- Con không đùa.

- Nhưng...thật nực cười! Con là y tá chuyên nghiệp cơ mà. Con có thể tới bất cứ đâu sau ngần ấy kinh nghiệm. Y tá tâm thần ư? Chúa lòng lành. Honour, có khi con còn dám đâm đơn làm nữ quản lý trại giam nữa. Lương cao lắm mà.

Honour mím môi, bà mẹ chột đối mặt chính diện với một cá tính mạnh mẽ, quyết đoán, chính xác như những nhận định về con gái luôn đeo đẳng bà.

- Đó là một trogn những lý do con sẽ làm y tá tâm thần – cô đáp – trong một năm rưỡi qua con đã chăm sóc nhiều người bị chấn động tình cảm, con nhận ra mình thích công việc đó hơn hết thấy những nhiệm vụ khác thuộc nghề y tá. Rất cần đến những người như con, bởi những người như mẹ nghĩ đến chuyện đó là phát hoảng rồi, mà còn những lý do khác nữa. Y tá tâm thần gần như không bị gì chi phối, làm nghề đó gần như phải biết nhẫn nhục, thế nên nếu những người như con không tham gia công việc này thì sẽ chẳng bao giờ chuyển biến được tình hình. Khi con gọi điện cho Bộ y tế để lấy thông tin về việc đào tạo y tá tâm thần, cho họ biết mình là ai, đã từng làm gì, họ tưởng con dở hơi. Phải đi hai chuyến gặp trực tiếp thuyết phục họ rằng, con, một y tá lão luyện thực lòng muốn trở thành y tá tâm thần. ngay cả Bộ y tế, cơ quan chủ quản tất cả các bệnh viện tâm thần còn nghĩ nghề đó là canh giữ bọn điên nữa là.

- Chính xác công việc đó là như thế đấy.

- Khi một bệnh nhân bước vào một bệnh viện tâm thần, anh ta đã bước vào một thế giới mà có lẽ chẳng bao giờ rời bỏ anh ta – Honour cố giải thích, giọng cô đầy tình cảm – Những người con từng chăm sóc không điên đến mức ấy, thế nhưng có những mối tương quan trực tiếp khiến con thấy người như con cần phải làm việc đó.

- Honour, con nói như thể đang rửa tội hoặc thuyết giáo cho một đạo giáo nào đấy. chắc là dù xảy đến với con trong chiến tranh cũng không thể bóp méo những phán quyết của con đến mức ấy.

- Con thì cho rằng nói ra điều ấy có vẻ như đã bị nung trong ý thức trách nhiệm – Honour trầm tư, châm một điếu thuốc nữa – Nhưng không phải vậy. Cũng chẳng phải con đang hành xác. Nhưng con sẽ không đầu hàng ham muốn mãnh liệt là được đóng góp sức lực nhỏ bé của mình làm dịu đi những số phận mắc bệnh tâm thần, về phần con đó chính là một triệu chứng tâm thần bất ổn.

- Thôi được, thôi được con ạ - Faith nhún vai – Mẹ sai lầm khi đề nghị như thế. Nào, đừng nóng gáy để nghe mẹ hỏi, có phải con muốn đạt được một cái gì đó cụ thể ngoài việc đó, như một chứng chỉ nữa chẳng hạn? Honour cười thành tiếng, vẻ tự cao biến mất.

- Con rất sợ mình không đạt được gì khác ngoài những cái đó ra, mẹ ạ. Không cần xác nhận, không cần chứng chỉ, chẳng gì cả. Ngay cả khi hoàn

thành khóa huấn luyện, con cũng chưa thành y tá biên chế của bệnh nhân tâm thần đầu. Con vẫn sẽ chỉ là y tá Langtry bình thường. Tuy nhiên, khi được giao phụ trách khoa con hiểu chức danh của con là y tá trưởng Langtry, nói ngắn gọn là y tá trưởng.

- Làm thế nào mà con lần mò ra tất cả chuyện này?

- Con đã tới gặp quản lý Callan Park. Đó là khởi nguồn ý tưởng lên đường của con, nhưng sau khi chuyện trò với nhau, bà ấy tha thiết mời con tới Morisset. Những lời giảng giải rất chính đáng, có vẻ thế, và không khí làm việc tốt đẹp hơn.

- Morisset ư? Gần Newcastle phải không? – Faith đứng dậy bắt đầu đi đi lại lại.

- Vâng. Bên phía Sydney của Newcastle. Cách Sydney khoảng sáu mươi dặm, nghĩa là có thể thoát sang Sydney khi nào cần đổi gió, và con nghĩ mình sẽ cần thay đổi không khí mọi lúc có thể. Mẹ thấy đấy, con không nhìn nhận việc này qua lăng kính màu hồng. Cuộc sống sẽ rất nhọc nhằn, nhất là trong thời kỳ thực tập. Nhưng mẹ biết không, con thà làm một người học việc để học hỏi được cái mới hơn là gặm nhấm cái bằng PA của y tá chuyên nghiệp, cúi đầu và tuân lệnh cả một lũ người từ quản trị viên doanh trại tới sĩ quan quân y cao cấp tới chỉ huy, rồi phải lẩn những quy định, điều lệ vớ vẩn, cứ năm phút lại bị rớt lên một lần. Đơn giản là con không thể làm bộ thản nhiên và lảm nhảm về kiểu sống đã trải qua trong quân ngũ.

Faith vươn tay với hộp thuốc lá của Honour, rút ra một điếu châm lửa.

- Mẹ này, Mẹ đang hút thuốc đấy – Honour nhắc, có vẻ sốc.

- Đào ôi – Faith cười ra nước mắt – Thật là được an ủi khi biết con vẫn còn chút định kiến. Mẹ bắt đầu nghĩ con đang sản sinh ra một loại Sylvia Pankhurst đời mới đấy. Con thì hút như ông khói, còn mẹ không được hút ư? Honour đứng dậy đi tới ôm bà.

- Mẹ rất đúng. Nhưng hãy ngồi xuống đây, hãy thoải mái với chuyện này nhé. Dẫu cho con người ta có nghĩ gì, làm gì, cha mẹ vẫn luôn như thánh sống. Không có những vấp ngã của người đời, không ham muốn tầm thường. Con xin lỗi.

- Đồng ý. Charlie hút thuốc. Ian hút thuốc. Con hút thuốc. Mẹ vừa đi đến quyết định mình đang bị gạt ra ngoài trong giá lạnh. Mẹ cũng vừa làm một ly. Mẹ uống chung với Charlie một ly whisky mỗi tối trước bữa ăn, như thế rất khỏe.

- Văn minh nữa – Honour mỉm cười.

- Đây, mẹ hy vọng tất cả sẽ diễn ra như con mong muốn, con yêu ạ - Faith vừa nói vừa gỡ tay – Mặc dù phải thú nhận mẹ mong sao con sẽ không bao giờ được tiếp nhận ở trại điên nào.

Honour trầm tư trước khi lên tiếng, cô muốn sao những lời của mình thật

đáng nói.

- Mẹ ạ, kể cả với mẹ, con thấy không thể nói hết những điều đã diễn ra với con trong thời gian chăm sóc những người bệnh troppo, và con cho rằng sẽ không bao giờ có thể nói hết về họ. Không phải lỗi ở mẹ, lỗi ở con. Nhưng có gì đó quá sâu sắc. Quá đau đớn. Con không muốn khơi lên. Thật vậy. Chỉ có điều không ai có thể hiểu trừ phi đã biết ở khu X là ở thế giới nào. Và để cố giải thích tất cả mọi chi tiết cho mẹ hiểu thì...con không đủ sức. Điều đó giết chết con mất. Thế nhưng nói ra thế với mẹ cũng là được quá nhiều rồi. Con không biết tại sao con nghĩ vậy, nhưng con biết chắc con không dám chân một chỗ tại khu X. Còn nhiều lối phía trước để đi tiếp. Và nếu con làm y tá tâm thần, con sẽ được trang bị tốt hơn để đối chọi với những chuyện sẽ tái diễn.

- Những chuyện gì có thể sẽ tái diễn?

- Chẳng biết nữa. Có lẽ con có ý niệm trong đầu chứ không có thực tế chứng minh.

Faith đập điều thuốc, đứng lên, hôn con gái dịu dàng.

- Mẹ phải để con ngủ thôi, con yêu. Thật tuyệt khi có con ở nhà. Chúng ta lo ngay ngáy khi không được biết chính xác con ở đâu, gần chiến tuyến đến mức nào. So với những nỗi lo đó, nghề y tá tâm thần kia chỉ là chuyện vặt.

Bà rời phòng ngủ của Honour về phòng mình, lần tay bật đèn ngủ làm ánh sáng dội thẳng vào khuôn mặt ngái ngủ của chồng. Ông chớp mắt. Ậm ừ trong cổ họng, quay đầu tránh chói. Để đèn sáng, bà trèo vào giường, gục xuống vai Charlie, một tay áp má ông, một tay lay người ông.

- Charlie, ông mà không dậy tôi sẽ giết ông mất.

Ông hé mắt nhòm đầu dậy, lùa các ngón tay vào mớ tóc gần như trụi, càu nhàu:

- Chuyện gì vậy? – ông quá hiểu vợ nên không khó chịu. Faith không bao giờ dựng ai dậy chỉ để vui.

- Honour ấy mà – khuôn mặt bà rúm lại – Charlie à. đến giờ tôi mới nhận ra, mãi đến cuộc nói chuyện trong phòng con vừa rồi tôi mới nhận ra...

- Nhận ra cái gì? – giọng ông tỉnh hẳn ngủ.

Nhưng bà không thể kể cho ông ngay được vì nỗi đau khổ và sợ hãi đang xâm chiếm, bà chỉ biết thút thít, cay đắng mãi không thôi.

- Nó đi rồi, không bao giờ có thể trở lại nữa – Mãi sau bà mới nói được như thế.

- Nó đi rồi ư? Đi đâu? – ông ngồi phắt dậy.

- Không phải thế xác. Nó vẫn ở trong phòng nó. Tôi xin lỗi. Tôi không định làm ông hoảng. Ấy là tôi nói về tâm hồn nó, những cái khiến nó cứ đi mãi. Ôi Chúa, Charlie, chúng ta chỉ như trẻ sơ sinh so với nó. Còn tệ hơn

chuyện có đứa con gái là nữ tu, ít ra nếu con gái ông làm nữ tu ông còn được biết nó an toàn, thế giới này không động chạm đến nó. Còn Honour có dấu chân của thế giới khắp người nó. Và thế là nó còn to lớn hơn thế giới ở điểm nào đó. Tôi không biết mình đang nói gì nữa, không phải như thế, ông phải nói chuyện với con, đích thân phải gặp nó để hiểu điều tôi muốn nói. Tôi đã sa vào hút thuốc, uống rượu, nhưng tôi nghĩ con Honour sa vào tất cả các thói xấu của thế giới này. Thật không chịu đựng nổi. Ông không muốn con cái ông phải chịu đựng như thế phải không?

- Chiến tranh mà – Charlie Langtry an ủi – Chúng ta không được để nó đi.

- Nó có bao giờ hỏi xin phép chúng ta đâu hả ông Charlie? Sao nó lại thế? Nó nhập ngũ khi hai mươi năm tuổi. Một phụ nữ trưởng thành. Rồi tôi tưởng đủ già dặn để qua được chuyện đó. Phải, chiến tranh mà.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền

Chương 2

Vậy là y tá Langtry cởi bỏ khăn mạng, đội lên đầu chiếc mũ mềm và trở thành y tá Langtry của bệnh viện tâm thần Morisettes. Một vùng đất ngồn ngộn có các toà nhà nằm rải rác, bệnh viện nằm trong vùng đáng yêu nhất có thể thấy ở bất cứ đâu, các biển hồ mềm mòng hình thành một phần biên giới của vùng, những dãy núi hoang vu sau hồ mờ ảo trong sương khói rừng nhiệt đới, những bình nguyên màu mỡ êm ả và những bãi biển sóng vỗ vào vách núi đầu đây.

Mới đầu tình trạng của cô hơi rắc rối vì chẳng ai ở Morisset từng nghe chuyện một y tá được đào tạo cơ bản lại bỏ tất cả sự nghiệp để chuyển sang làm y tá tâm thần thực tập. Nhiều người trong số đồng môn của cô đồng niên, vài người đã từng phục vụ quân đội trong cả thời chiến, bởi nghề y tá tâm thần có xu hướng thu nhận phụ nữ hơn là các cô gái trẻ nhưng hoàn cảnh đặc biệt của cô tách hẳn cô ra. Ai cũng biết viện trưởng đã bảo cô rằng cô sẽ được phép tham gia kỳ thi y tá trưởng sau hai năm chứ không phải ba năm như thông lệ, và ai cũng biết viện trưởng không chỉ trọng vọng mà còn tôn kính cô. Đồn rằng cô đã từng phục vụ miệt mài trong thời chiến, vì thế mà cô đã có tước Hiệp sĩ Đế chế Anh, thế rồi lời đồn đại đó cứ tiếp tục lan truyền vì y tá Langtry chẳng dă động tí gì đến những năm tháng đó.

Cô mất sáu tháng mới chứng tỏ cho mọi người biết rằng không phải cô hành xác để hỏi lỗi gì, không phải đại diện cho một cơ quan bí hiểm nào đó ở Sydney tới rình rập, và cũng chẳng tâm thần một chút nào. đến khi đã qua sáu tháng, cô biết mình được các y tá trưởng rất quý mến bởi cô làm việc chăm chỉ và hiệu quả phi thường, không thấy ốm đau bao giờ, và chứng tỏ qua vô số dịp rằng những kiến thức y tá cơ bản của mình là của trời cho ở một nơi như Morisset này, nơi vô số bác sĩ không đủ khả năng để mắt tới từng bệnh nhân để phát hiện sớm những triệu chứng lâm sàng có xu hướng phát tác trạng thái tâm thần. Y tá Langtry có thể soi thấy ngay mầm bệnh viêm phổi, biết cách chữa trị nó, và lại còn có sở trường truyền dạy những tri thức của mình cho người khác, cô thấu hiểu các bệnh mụn dộp, bệnh lao phổi, các kiểu đau bụng, viêm tai trong và giữa, viêm amidale và hầu như mọi kêu ca đau đớn thì thoảng diễn ra với bệnh nhân. Cô còn có thể nói vanh vách bệnh bong gân do trẹo ngã, bệnh cảm lạnh từ chứng sốt nhẹ, bệnh đau nửa đầu từ một cơn đau đầu cấp tính. Điều này biến cô thành của báu.

Công việc khiến người ta mệt lử. Chỉ có hai ca, ca ngày từ sáu giờ rưỡi sáng

đến sáu giờ rưỡi tối, ca đêm là mười hai tiếng còn lại. Hầu như trại nào cũng chứa từ sáu mươi tới một trăm hai mươi bệnh nhân, không có hộ lý giúp đỡ, chỉ có ba hoặc bốn y tá kể cả y tá trưởng. Mọi bệnh nhân phải được tắm hàng ngày mặc dù hầu hết các trại chỉ có mỗi một bể tắm và một vòi hoa sen. Mọi công việc vệ sinh từ lau rửa tường và thiết bị tới đánh bóng sàn nhà là trách nhiệm riêng của nhóm y tá. Nước nóng cấp cho từng trại qua một lò đun củi do các y tá nhóm. Các y tá phải lo cả quần áo bệnh nhân, từ việc giặt là đến vá vúi. Mặc dù đồ ăn được nấu ở bếp chính, thức ăn được chuyển xuống từng trại trong các cặp lồng, nghĩa là cần phải hâm nóng lại, sau đó chia khẩu phần, các y tá thường phải nấu món tráng miệng và rau ở ngay tại trại. Tất cả bát đĩa, dao đĩa, nồi niêu, xoong chảo rửa tại trại. Các bệnh nhân ăn kiêng đặc biệt có các món do chính tay các y tá ở trại nấu vì chẳng có cái gọi là bếp ăn kiêng cũng như bệnh nhân ăn kiêng ở đây.

Cho dù có sẵn sàng làm việc vất vả và dằng dẳng đến đâu chẳng nữa, nếu không có thêm nội lực thì ba bốn y tá thôi sẽ chẳng bao giờ dám mơ hoàn thành mọi việc phải làm để chăm sóc tối thiểu sáu mươi bệnh nhân, mà thường thì gấp đôi con số đó. Thế là, như ở Cú 15, chính các bệnh nhân là nội lực. Công việc thu kết quả cao, và điều đầu tiên một y tá thực tập học được là không can thiệp dưới bất kỳ hình thức nào vào công việc của bệnh nhân. Khi có vấn đề nảy sinh, đó thường là một bệnh nhân này tranh việc của một bệnh nhân khác hoặc thực hiện công việc nhằm lẫn khó tha thứ. Mọi việc diễn ra tốt đẹp, có một sự tôn vinh bệnh nhân nghiêm túc dựa trên quyền lợi và lòng tự hào của bệnh nhân. Các nhà sàn lúc nào cũng bóng loáng như gương, các trại không một vết gọn, các thiết bị nhà tắm và bếp lắp lách.

Ngược lại với ý kiến thông thường về các bệnh viện tâm thần, và có lẽ khá đặc biệt với Morisset, nơi này tràn đầy tình yêu. Tất cả những gì có thể để kiến tạo một bầu không khí gia đình được thử nghiệm, đa số y tá chăm sóc bệnh nhân hết lòng. Các nhân viên là một phần trong cộng đồng bệnh nhân. Quả thật có cả những gia đình đông đủ gồm bố mẹ, con cái trưởng thành, tất cả được thu nhận vào làm việc và sống tại Morisset, vì lẽ đó mà nhiều người trong đội ngũ nhân viên bệnh viện là một gia đình thực thụ, làm nên ý nghĩa của nơi gọi là nhà.

Cuộc sống xã hội sôi động ra phết, tạo hứng thú cho cả bệnh nhân cũng như nhân viên. Phim truyện được chiếu trong hội trường hàng tối thứ hai cho cả bệnh nhân lẫn nhân viên cùng xem. Thường xuyên có các buổi hoà nhạc để mọi người tham gia biểu diễn hoặc làm khán giả cổ vũ, mỗi tháng tổ chức dạ hội một lần sau đại tiệc. Tại các vũ hội, bệnh nhân nam đứng dọc một bên tường, bệnh nhân nữ đứng dọc tường đối diện, và khi điệu nhảy được thông

báo, phái nam đổ xô sang ngang phòng để chộp bạn nhảy yêu thích. Các nhân viên cũng mong được nhày, nhưng chỉ với các bệnh nhân.

Tất cả các trại được khoá kín và các bệnh nhân nam phải ở các khu nhà tách biệt với phái nữ. Trước và sau mỗi cuộc giao lưu hoà nhập hai giới phải tiến hành điểm danh các bệnh nhân cẩn thận. Các bệnh nhân nữ phải được các nhân viên nữ chăm nom, các bệnh nhân nam do nhân viên nam kiểm soát. Hầu như rất ít bệnh nhân có khách tới thăm, rất hiếm người có thu nhập riêng, vài người được nhận thù lao nho nhỏ nhờ làm những việc đặc biệt ở bệnh viện hoặc dọn đất. Trong mọi ý đồ và mục đích, những người nằm viện coi bệnh viện như ngôi nhà thường trú của mình, một số chẳng nhớ, thậm chí lãng quên mọi nơi khác, số còn lại chôn chặt nỗi mòn mỏi mỗi một ngôi nhà thực sự đầy kỷ niệm có cha mẹ và bạn đời yêu dấu. không phải chuyện hiếm hoi khi gặp một bệnh nhân đứng tuổi cuồng lên kết bạn trong những giờ được phép ở bên đối tác cho dù người điên đó nghĩ đến mình hơn là người khác.

Không hẳn là thiên đường nhưng nơi đây hiện hữu thái độ sống quan tâm tới mọi người và hầu hết nhân viên công nhận sẽ chẳng đạt được gì mà chỉ có mất đi nếu biến nơi đây thành nơi bất hạnh, nhiều bệnh nhân chẳng chịu sẵn sàng bắt đầu. Tất nhiên có những trại tồi, những phụ trách tồi, những y tá tồi nhưng chiếm tỷ lệ không lớn trong những truyền thuyết tốt đẹp về nơi đây. Chuyện nhân viên tàn bạo, ít nhất trong những trại nữ nơi y tá Langtry làm việc không được chấp nhận cũng như các y tá trưởng không được phép điều hành trại như những đế chế độc lập.

Đôi lúc đây có thể là một nơi khôi hài, lỗi thời. một số trại tách xa nơi ở của các y tá đến nỗi họ lúc đi làm lúc không, đến giờ ăn là có một bệnh nhân nam đánh xe độc mã đi đưa về. Viện trưởng và thanh tra đi kiểm soát một vòng hàng ngày, bắt đầu từ chín giờ sáng. Họ đi từ trại nọ đến trại kia trên một xe độc mã do một bệnh nhân đánh xe. Viện trưởng ngồi ngay ngắn trong bộ áo dài trắng muốt, mũ rộng vành tránh nắng chói chang, một chiếc ô thay thế khi trời mưa. Những hôm hè oi ả, con ngựa luôn được đội mũ rom to tướng khoét lỗ hở hai tai.

Y tá Langtry hiểu rằng những chuyện khó chịu nhất còn đang ở trước mắt. thật khó trở lại tình trạng nhân viên thử việc. Không khó lắm khi tiếp nhận lệnh mà thiếu sự ưu đãi và niềm an ủi, mặc dù cô nghi ngờ điều đó với mình có thể khó khăn hơn nhiều những gì đã vượt qua và sống sót sau những áp lực của công việc y tá thời chiến. Tuy thế, với một phụ nữ bước sang tuổi ba mươi từng là y tá trưởng, từng cấp cứu bệnh nhân ngay trên chiến trường dưới mưa bom lửa đạn, đã từng ở những trạm thương binh dã chiến bị giặc

truy quét và từng ở một quân y viện lớn, thật khó chịu khi bị viện trưởng thanh tra phòng riêng mỗi sáng thứ ba. Chiều phải được cuộn gọn để viện trưởng có thể kiểm tra gầm giường, chăn và ga phải được gấp đúng quy định và xếp gọn gàng trên chiếu. Cô cố không để tâm vì ít ra cô không bị buộc phải ở chung phòng với y tá khác, một nhượng bộ nhỏ cho tuổi tác và chuyên môn của cô.

Một năm sắp hết cũng là lúc cô bắt đầu sai bước, nhân cách của cô lại phát tiết tinh hoa với sinh lực tràn trề. Không cần phải tranh đấu để đè nén nó vì nó đã lặn xuống đáy của sự hài hoà với chính nó, một cơ cấu bảo vệ được sáng chế để chống chọi với hoàn cảnh thử việc và nghề nghiệp chưa nắm được trong lòng bàn tay.

Nhưng chân lý tự bộc lộ, và tính đành hanh của Honour Langtry vẫn hiện hữu lộ lộ, còn thêm phần đáng kể sau những lúc nghỉ lấy sức. Sự tái hiện của nó không gây hại cho cô vì nó chỉ xua sạch sự ngốc nghếch, thói thủ thường hoặc an vị, và nó hiện đang làm công việc đó.

Có lần bắt gặp một y tá lạm dụng sức lực bệnh nhân, cô báo cáo ngay sự việc cho y tá trưởng, cô này có ý rằng y tá Langtry phóng đại sự việc.

- Su-Su bị động kinh mà – y tá trưởng giải thích – Họ đâu đáng tin cậy.

- Thật kinh tởm! – y tá Langtry nói mỉa.

- Đừng có mà lên mặt dạy khôn tôi chỉ vì cô có kiến thức cơ bản! – y tá trưởng ngắt lời – Nếu cô nghi ngờ tôi thì đọc Sách Đỏ đi, trắng đen rõ ràng trong đó. Người động kinh không đáng tin cậy. Họ ranh ma, lừa gạt, hiểm độc.

- Sách Đỏ nói sai – y tá Langtry phản ứng – Tôi biết rõ Su-Su, chị cũng thế, cô ấy hoàn toàn đáng tin cậy. Vậy đâu là chuyện ngoài lề đây. Ngay cả Sách Đỏ không ủng hộ việc đánh đập bệnh nhân.

Y tá trưởng nhìn cô như thể cô là kẻ báng bổ trong sự thực vừa thốt ra. Sách Đỏ là cuốn cẩm nang bọc bìa đỏ của các y tá tâm thần, là nguồn tư liệu chính thống mà các y tá sở hữu. Nhưng nó quá cũ rồi, thiếu chính xác trầm trọng và được viết cho sinh viên y tìm hiểu sơ sài bệnh tâm thần. Dù cho đó là bệnh gì thì dường như chủ yếu giới thiệu cách điều trị thụ lùi mà thôi. Y tá Langtry đã đưa ra một tham khảo chứng tỏ cho thấy nhiều điểm sai lù lù mà phần lớn cô tránh được, thích được tiếp tục nâng cao năng lực bản thân trong việc tìm hiểu những rối loạn tâm thần và đã mua các sách giáo khoa về tâm thần học mỗi khi tới Sydney. Cô đã bị thuyết phục rằng phải cải cách các kỹ năng chăm sóc bệnh nhân, phải theo những gì mà các sách giáo khoa tâm thần học mới nhất phản ánh.

Cuộc chiến về sự việc Su-Su đến tận tai viện trưởng nhưng không gì có thể khiến y tá Langtry chịu im lặng hoặc lùi bước. Kết cục cô y tá có tội bị kỷ luật và chuyển sang trại khác để có người giám sát chặt chẽ hơn, y tá trưởng không bị kỷ luật nhưng bị cảnh cáo, đồng kính gửi y tá Langtry, viết rằng "Cần phải thẳng thắn trước thực tế khi làm việc với y tá Langtry, nếu không sẽ phải sống để hối tiếc những ngày tranh chấp với cô ấy. Cô ấy không chỉ thông minh mà còn không e sợ cường quyền, và cô ấy có tài ăn nói vô cùng thuyết phục".

Khi tới Morisette, Honour Langtry rất để ý tới trại bò của Michael chỉ cách tám mươi dặm về phía Tây Bắc, dấu cho sự gần gũi này không phải nguyên do cô chọn làm y tá ở đây. Về điểm này cô đã tự cho phép mình để viện trưởng Callan Park dẫn dắt và biết sau một năm làm nhân viên ở Morisette cô chắc chắn có kiến thức xuất sắc.

Những bận không quá kiệt sức đến nỗi chỉ biết ngủ và ăn khi hết ca trực, cô thường nghĩ về Michael. Về Benedict. Cô biết sẽ có ngày cô làm một hành trình tới Maitland thay vì đâm đầu xuống Sydney, nhưng chưa làm được. Vết thương vẫn còn nhức nhối, phải, nhưng đó không phải lý do cô trì hoãn cuộc viếng thăm này. Cô phải cho Michael thời gian hiểu rằng việc anh đang nỗ lực làm với Ben sẽ không thành công. Nếu năm đầu tiên ở Morisette có dạy cô điều gì, thì đó là những người như Benedict chắc chắn không nên bị xô vào sự lẻ loi của một trang trại, ví dụ thế, không được phép kìm hãm họ, hơn nữa là hạn chế tình bạn với mỗi một người canh giữ phần hồn người khác, kể cả khi người canh giữ phần hồn đó có dịu dàng và yêu thương đến đâu chẳng nữa. Trong hoàn cảnh như trang trại của Michael, Benedict chỉ có thể tồi tệ hơn. Điều đó làm cô lo, mặc dù cô cảm thấy không có lý gì can thiệp cho đến khi đủ thời gian quay vòng để chỉ cho Michael biết anh sai cô đúng.

Lãnh thổ của bệnh viện Morisette đúng là một nhà tù cho những người điên tội lỗi, nhìn lên trên những tán cây, những bờ tường gạch đỏ cao vút rào chắn và vây quanh, bên dưới là sự giám sát ngặt nghèo của nhân viên, nó luôn có một sức mạnh làm cô rùng mình. Liệu Ben hiện ở kia có còn đang sống thực sự không. Những sự kiện trong nhà tắm tạo ra một bước ngoặt khác. Và nó đã trở thành một nơi không còn tốt đẹp nữa. Làm sao cô có thể trách Michael vì cố gắng? tất cả những gì cô có thể làm là chuẩn bị cho

mình tự thể sẵn sàng đón đợi cái ngày anh gọi cô giúp đỡ hoặc cô dự kiến chính mình sẽ đề xuất chuyện đó.

Âm ảnh

Dịch giả: Phạm Thu Hiền Chương Kết

Một tối nọ khi được thông báo có người đang đợi mình ngoài phòng khách, y tá Langtry lập tức nghĩ ngay đến Michael. Nếu như anh đã đủ kiên nhẫn lần ra chỗ của cô chắc hẳn anh phải cần cô thực sự - mà cũng có thể là Neil. Neil có đủ sự tinh tế và tiền của để biết cách lần theo dấu vết cô. Có thể là Neil lắm chứ, Neil mới mẽ và ôn hoà đã xa cách cô những mười tám tháng, giờ chắc anh đã mệt mỏi vì phải chờ cô tới với anh, đã quyết định đến lúc tự lách vào cuộc sống của cô lần nữa. Cô còn phán đoán rằng mẹ mình và mẹ anh có thể tình cờ gặp nhau trên đường mặc dù trong lá thư gần đây nhất mẹ cô không thấy đề cập gì đến chuyện đó.

Cô bước tới phòng khách trong tư thế đường hoàng nhất có thể, mừng rỡ ra nhiều tình huống có thể xảy ra với hai người đàn ông khác nhau đó. Vì tâm trí cô không hề nghi ngờ mình sẽ vui sướng được gặp bất kỳ ai trong hai người đó.

Nhưng người ngồi trong ghế, chân duỗi dài không giày là y tá Sally Dawkin.

Y tá Langtry dừng bước như thể bị bắn trúng tim, hai tay ôm lấy ngực. Chúa ơi, sao đàn bà ngốc đến thế chứ, cô tự trách mình và gượng mỉm cười với người khách đến thăm mình duy nhất từ trước đến nay tại Morisset. Tất cả đàn bà đều sống thế này đây, dồn hết tình cảm cho một người đàn ông. Chúng ta có thể tự thuyết phục mình hàng tháng trời rằng chuyện không phải như vậy nhưng chỉ cần cho ta nửa cơ hội gặp lại người đàn ông đó là họ lại trở thành trung tâm của tất cả mọi thứ.

Y tá Dawkin cười ngoác nhưng không đứng dậy.

- Tôi tới đây từ sớm nhưng không muốn lòi cô ra khỏi trại, thế là tôi làm tách trà ngoài quán người Anh ở Wyong rồi mới trở lại đây. Cô khoẻ không hả Honour?

Em rất khoẻ, còn chị khoẻ chứ ạ? – y tá Langtry ngồi xuống ghế đối diện với

bạn, vẫn cười gượng gạo.

- À, hơi giống những quả bóng đập vào cái vợt có lưới đàn hồi cao ấy mà. Tôi không biết cái nào sẽ bật ra trước, tôi hay là lưới.

- Đòi nào lại là chị - y tá Langtry nói vậy – Chị dẻo dai lắm.

- Cô nói thể với đôi chân tôi đây này. Tôi cố hết nổi rồi. Chỉ chúng mới tin lời cô nói – y tá Dawkin vừa nói vừa quắc mắt dữ tợn vào đó.

Y tá Dawkin ăn mặc khá luộm thuộm và khoác lòi thoi chiếc khăn san, đó là một của nhiều y tá lâu lắm, chỉ hợp với vẻ ngoài đáng sợ trong cái vẻ khắc khổ của bộ đồng phục và mạng che hồ cứng.

- Trông cô khác quá Honour ạ - y tá Dawkin nhìn chăm chặp – Trẻ trung hơn nhiều, hạnh phúc hơn nhiều.

Quả thực cô không có vẻ gì già hơn những y tá thực tập thường thấy ở các nơi, mặc cùng loại đồng phục trong khóa đào tạo y tá thực tập. Vải biến tấu nho nhỏ. Ở Morisset, cô mặc váy sọc trắng tím dài tay, cao cổ, khăn quàng và cổ áo celluloid mở được. còn áo yếm cũng vậy. Một vấn đề gây tranh cãi với vải hồ ứng trắng phau, ôm khít chân váy, lên tới trên ngực, nịt lấy ngang lưng nhờ dây đai to bản. Eo cô gọn gàng, thắt eo bằng dây lưng to bản cứng cáp. Cả váy lẫn tạp dề đều dài lửng. Chân cô đi đôi bốt da đen gót bằng và tất dài cô tông đen vì cô vừa tham gia thực tập. Chiếc mũ của viện Morisset không hấp dẫn bằng chiếc mũ của y tá thực tập, chỉ là vải trắng thít lại sau gáy bằng dây nhỏ và có phù hiệu to cứng cáp ngang mặt trước, hai vạch trên mũ y tá Langtry chứng tỏ cô là thực tập viên năm thứ hai.

- Nhờ đồng phục ấy mà – y tá Langtry nói – chị chỉ quen thấy em không mặc yếm mà chỉ che mạng.

- Ôi dào, cô có mặc gì thì vẫn trông như lính mới tò te.

- Chị đã lên chức viện phó ở North Shore chưa?

Dawkin đột nhiên buồn bã:

- Không. Rốt cuộc tôi không thể ở lại Sydney, bất hạnh hơn, tôi phải quay lại Newcastle để đi làm gần nhà. thế còn việc chăm sóc bệnh nhân tâm thần thế nào?

- Em thấy thích – y tá Langtry nói, khuôn mặt bừng sáng – Ít ra nó cũng không giống với nghề y tá chung chung, tất nhiên rồi, mặc dù chúng em có những khủng hoảng nghề nghiệp riêng. Em chưa bao giờ thấy nhiều ca động kinh đến thế trong đời. Chúng em không cứu được hết bọn họ, khổ thế.

Nhưng là một y tá tâm thần em cảm thấy quan trọng hơn, nói cách khác được thấy mình cần đến. Còn là y tá chuyên nghiệp em mất tất cả mọi quan hệ với nghề y tá thực thụ, còn ở đây, không vấn đề gì nữa, bạn là y tá. Các bệnh nhân như họ hàng, gần như thế đấy. Bạn biết họ sẽ ở đây suốt cùng ta và còn lâu hơn, trừ phi họ chết vì hoàn cảnh hoặc vì lao phổi. Họ yếu đuối hơn những người bị não, em thấy thế. Và em sẽ nói nhiều điều nữa cho chị,

Sally ạ, nếu chị nghĩ nghề y tá chung chung liên quan tới một cam kết thì chị phải thử làm y tá tâm thần – Cô thở dài – Em ước giá mình đã làm ở đây đôi ba năm trước khi nhận nhiệm vụ ở X. Em đã mắc nhiều lỗi ở X vì thiếu cẩn. Thế nhưng muộn còn hơn không, như mục sư nói với cô gái nhảy như thế.

- Nào, nào – y tá Dawkin nhe răng – Đó là kiểu nhận xét của tôi chứ không phải của cô. Nếu không cẩn thận cô sẽ có kết cục y hệt tôi mất, bị chặn giữa một bên là rỗng một bên là xà lim.

- Em còn nghĩ ra những số phận còn tồi tệ hơn ấy chứ - y tá Langtry mỉm cười với thoáng hoan lạc thực sự - ôi, chị Sally thân mến, gặp chị em mừng quá. Em đã không hiểu ai đang đợi mình. Nơi này xa tít mù khơi đến nỗi chưa bao giờ có ai đến thăm em.

- Tôi cũng lấy làm mừng được gặp cô. Cô đã giấu mình bằng cách vắng mặt ở các cuộc đoàn tụ và như thế này. Cô thậm chí không định giữ quan hệ với nhóm cũ ở Cú 15 chứ?

- Không. Thật buồn cười là em vẫn uất ức vụ án mạng ở đó – y tá Langtry nói tuột ra – Em nghĩ đó là cách họ làm ra vẻ, chộp lấy nó quanh riềm và giật mạnh xuống... người ta không nên thấy mặt trái làm gì.

- Nhưng cô đang tả đúng công việc của nghề y tá tâm thần đây. Langtry ôm quanh bụng bạn và áp người vào đó.

- Em không bao giờ nghĩ chuyện đó hẳn như thế nhưng em vẫn ức sau án mạng đó.

- Cô đang bị hâm, đó là vấn đề của cô – y tá Dawkin nói thản nhiên – Tôi biết thế nào cô cũng thế mà, sống và làm việc ở một nơi như thế này, những khu vườn đẹp với tất cả.

- Sao chị lại hỏi em về Cú 15 hả chị Sally?

- À, chẳng sao cả, thật đấy, mà này, trước khi rời North Shore tới Royal Newcastle, tôi có một bệnh nhân từng ở khu X.

Langtry thấy tim nhói đau, lập cập như tiếng vó ngựa.

- Người nào? – cô hỏi, khô hết cả miệng.

- Matt Sawyer. Bệnh mù của cậu ta hết đường cứu.

- Em biết điều đó. Chuyện thế nào?

- Nồi khối u to tướng chần hết cả giác mạc. một khối u màng não chèn dây thần kinh khừu giác. Suốt thời gian ở đó cứ lớn dần. Chỉ thế thôi đã không tiếp nhận anh ta tới North Shore. Anh ta bị chảy máu màng não.

- Chắc chết – y tá Langtry thở dài.

- Bị hôn mê và một tuần sau thì qua đời không còn biết đau đớn. Thật khổ cho gia đình anh ta. Các cô con gái nhỏ đáng yêu một bà vợ nhỏ nhắn tốt bụng.

- phải, khổ thật – y tá Langtry nói, biến sắc.

Một sự im lặng trùm xuống, có vẻ như phút mặc niệm những người sống tốt ở cõi trần giờ lên gặp đáng tối cao. Y tá Langtry bị choán ngợp bởi nỗi băn khoăn chuyện vợ Matt đối mặt với bệnh mù của anh thế nào khi mãi cuối cùng mới phát hiện ra điều đó. Chuyện đó ảnh hưởng thế nào đến con cái của anh? Liệu vợ anh có thông cảm với tính chất quan trọng của dấu hiệu bệnh tật họ gán cho anh, chẩn đoán chứng hysteria? Có lẽ vợ anh phải sĩ và cái đầu óc đã dai dẳng từ chối cho phép đôi mắt đó tiếp tục nhìn được? hay liệu cô có tin rằng có gì đó hiểm độc hơn tâm trí bình thường kia đã gây ra bệnh mù của anh? Dẫu sao thì thợ ảnh cũng đã chụp được đôi mắt của bà Sawyer thực trong bức hình anh từng giữ khư khư. Phải, ngủ ngon đi Matt yêu dấu, cô dịu dàng khấn. Trận chiến dai dẳng đã hết rồi.

- Điều gì khiến chị phải bỏ North shore để tới Royal Newcastle hả Sally? – Cô hỏi, ngạc nhiên vì lý do y tá Dawkin đã từng ước mơ trở thành viện phó mà rồi lại sẵn sàng từ bỏ mà đi.

- Thực ra là vì cha già của tôi – y tá Dawkin đau khô - Xơ vữa động mạch, mất trí, teo vỏ não... cùng là sự thờ ơ. Tôi phải bên ông sáng nay.

- Ô, Sally, em rất lấy làm tiếc. Thế cụ đâu? Ở đây ư?

- Phải, cụ ở đây. Sao tôi ghét phải làm điều đó, và tôi đã cố để không làm thế, hãy tin tôi. Tôi đã về nhà ở Newcastle hy vọng mình có thể xoay sở được, nhưng mẹ tôi cũng vào tuổi bảy mươi rồi và bà không thể chịu đựng cảnh cha tôi lột bỏ quần lót mà đội lên đầu, tổng ngồng diều tới cửa hàng thực phẩm. Cách duy nhất là tôi bỏ việc hoàn toàn, mà tôi lại là con một, không của cải, tôi là gái già trong cuộc mặc cả. không chồng nào dám rước về cái thân xác Dawkin này, một sự may mắn hết sức tồi tệ.

- Đừng lo chị ạ, cụ sẽ ổn thôi – y tá Langtry an ủi, cô lấy lại giọng nói khỏe khoắn và tin cậy – Chúng em ở đây sẽ có ích với người già, và chúng em có nhiều người thế lắm. Em sẽ quan tâm tới cụ thường xuyên. Có phải vì thế mà chị biết em ở đây không?

- Không. Tôi tưởng cô ở Callan Park cơ, thế nên mới cố gắng vô vọng đưa cha tôi đến đó chứ không tới đây. Tôi còn tới gặp cả viện trưởng Callan. Ông Chúa tôi ở trong nghề nên chuyện trở nên khác hẳn. Và từ bà ấy tôi mới biết cô ở đây. Bà ấy nhớ ra cuộc phỏng vấn cô ngay lập tức. Chắc là hiếm có y tá bằng cấp nào như cô đến xin học nghề y tá tâm thần. Phải, cô tưởng tượng được không, như bắt được của trời cho khi biết cô ở đây. Tôi đã luẩn quẩn quanh khu này cả ngày. Viện trưởng cho phép gọi cô rời trại để gặp tôi nhưng tôi không thích làm thế, dù sao tôi cũng là đồ hèn hạ. Trời ơi, tôi không muốn phải về nhà tối nay để gặp người mẹ già khôn khổ của tôi – cô dùng một lát để tự trấn an – Thế là tôi lang thang vài tiếng và giờ tôi phải khóc trên vai cô.

- Cứ việc Sally. Chị thừa biết em luôn khóc trên vai chị là gì.

Dawkin tỉnh lại.

- Phải, cô cũng từng thế phải không? Vì con chó cái Pedder khôn kiếp.
- Có lẽ chị chẳng có tin gì về nó nhỉ?
- Không, còn gì nữa đây, tôi không quan tâm. Ô, lúc này nó lấy chồng rồi chứ gì, tôi cá một năm tiền lương đấy. Pedder không bị bắt bải khỏi công việc.

- Vậy hãy hy vọng cho dù chồng nó là ai thì hẳn phải vô tư và lạc quan bẩm sinh.

- Phải – y tá Dawkin nói nhưng hơi lằng đằng. Cô ngần ngừ, hít một hơi như thể để hắt ra thứ gì đó không được khoan khoái, rồi nói ngắc ngứ - Honour a, thật ra còn một lý do nữa ngoài việc ông già khiến tôi muốn gặp cô. Khi bà viện trưởng ở Callan Park cho tôi biết chỗ của cô, tôi phải chơi sập ngựa mấy đồng xu. Cô có tình cờ đọc báo Newcastle không?

Langtry tái người nhưng đáp dè dặt:

- Không.
- Thế đây – y tá Dawkin gật – Tôi biết cô đã không thành dâu vùng Hunter Valley, ý nghĩ nảy ra ngay khi biết chỗ ở của cô, có lẽ cô chẳng đọc tin gì bên ngoài Newcastle. Bởi vì nếu có, tôi không cho rằng cô còn ngồi đây.

Langtry đỏ mặt nhưng ngồi kiêu hãnh và không định hỏi thúc khiến y tá Dawkin khó nói tiếp.

- Tình cảm của cô với Michael Wilson khá lộ đối với tôi hồi ở Cú 15 và tôi phải thú nhận tôi mong cô cậu nên chuyện sau chiến tranh. Nhưng khi đọc báo Newcastle tôi mới biết các bạn đã không nên chuyện. rồi khi phát hiện ra cô ở đây, Morisset, với tôi điều đó có vẻ như cô trốn chạy chính mình đâu đó quanh đây, có thể đang hy vọng được chạy xô vào cậu ấy, hoặc lên kế hoạch gặp cậu ấy sau khi gạt được màn bụi kia..Honour này, cô không mơ hồ về điều tôi đang nói đây chứ?

- Không – y tá Langtry thì thầm khản đặc.

Dawkin không chùn bước. Cô đã từng gặp những tình huống dễ nao núng kiểu này lâu nay nhưng cô đã làm nhiệm vụ của mình với tâm lòng quảng đại, sự thông cảm và thẳng thắn.

- Cung a, Michael Wilson chết hơn bốn tháng trước đây.

Khuôn mặt y tá Langtry trông trống rỗng, thất thần, mất sự sống.

- Tôi không phải loại buôn chuyện nhằm nhĩ, và tôi không định nói cho cô biết tất cả chuyện này chỉ để trông thấy cô đau khổ. Nhưng tôi nghĩ nếu cô chưa biết cô phải được biết. Tôi đã từng qua tuổi cô và tôi hiểu chính xác điều cô đang trải qua. Hy vọng có khi lại là điều độc ác nhất trần đời đấy, và có những lúc điều tốt đẹp nhất người ta có thể làm cho nhau là giết chết niềm hy vọng hão huyền đó. Tôi đã quyết định, nếu cho cô biết chuyện bây

giờ cô có thể muốn làm gì đó khác với cuộc sống hiện nay trước khi quá muộn và rồi tìm thấy gốc rễ của mình. Giống như tôi đây này. Và thà tôi là người cho cô biết chuyện còn hơn để một tay bán hàng nào đó ở Maitland cho cô hay trong một ngày nắng đẹp.

- Ben giết anh ấy ư? – y tá Langtry hỏi không âm điệu.

- Không. Cậu ta giết Ben rồi tự tử. tất cả kết thúc vì một con chó đại họ nuôi lên cơn xông vào một gã nông dân. Gã nông dân lái xe tới chỗ Michael như thằng điên và đâm bổ vào Michael. Thế là Benedict tìm thằng cha nhà quê đó, và nếu Michael không tìm cách giăng Benedict ra thì cả thằng cha kia cũng chết nốt. Cậu ta tới chỗ cảnh sát, nhưng đúng lúc cảnh sát ra khỏi chỗ của Michael thì tất cả kết thúc. Cả hai đều chết. Michael đã cho Ben quá liều thuốc an thần và rồi tự bắn mình. Cậu ấy không bị đau đớn chút nào. Cậu ấy biết quá rõ nơi phải nhắm nòng súng.

Y tá Langtry ráng sức nhắc lần lượt các bộ phận cơ thể để giăng toàn thân ra khỏi y tá Dawkin đồ phịch xuống, kiệt sức hoàn toàn như một con búp bê rách nát cũ kỹ.

Ô Michael, Michael của tôi! Tất cả tình yêu đã chôn vùi, những nhu cầu, sự đói khát nhảy vọt vào vòng vây ý thức. Cô chạy trong đau đớn, cô nhảy chồm lên vì chuyện đó, cô than khóc náo nức. Ôi Michael! Không bao giờ. Không bao giờ. Không bao giờ còn được gặp lại anh nữa, cô đã nhớ nhưng anh đến mức không chịu nổi. Tất cả những ngày tháng qua quá gần gũi để gọi cho anh trong bất kể ngày nghỉ giữa ca nào thế mà cô đã không làm thế. Anh đã chết mà cô thậm chí không được biết, thậm chí không cảm nhận được chắc chắn nỗi nhớ lớn đến chừng nào, kinh khủng đến chừng nào. Chuyện với Benedict đã đi đến kết cục tất yếu. Giờ đã rõ chẳng thể có kết cục nào khác cho chuyện đó. Khi nào còn anh ở bên thì Ben được an toàn. Đó là điều anh tin tưởng vì anh đã sẵn sàng gánh vác trọng trách chăm nom Benedict, và mọi nhiệm vụ chỉ hoàn thành tốt đẹp khi có kiến thức công việc hoàn hảo. Cho nên khi thấy mất hết hy vọng anh đã để Benedict yên nghỉ, lặng lẽ và nhân hậu. Sau đó anh không còn lựa chọn nào khác để mình cũng được yên nghỉ. Không nhà tù nào có thể giam Michael, kể cả khu X, kể cả Morisset. Anh là một con chim nhưng cái lồng phải do chính anh tự làm.

Michael, Michael của em! Không người đàn ông nào hơn anh. Dám cắt bỏ mọi thứ dễ dàng như cắt cỏ.

Cô quay sang y tá Dawin hỏi hung dữ:

- Tại sao anh ấy không đến với tôi? Tại sao anh ấy không đến với tôi? Có cách truyền tải sự thật mà không làm đau đớn ư. Y tá Dawkin nghi ngờ điều đó nhưng phải thử, cô nhẹ nhàng:

- Có lẽ chỉ vì cậu ấy quên cô. Họ quên bằng chúng ta, cô biết đấy.

Khó mà chịu đựng nỗi điều đó, y tá Langtry hét lên:

- Họ không có quyền quên chúng ta!

- Nhưng họ đã quên. Đó là bản năng của họ, Honour ạ. Như thế cũng không phải họ không yêu quý chúng ta. Họ có cách của họ. Chúng ta có cách của chúng ta. Không ai trong chúng ta có thể xoay sở cuộc sống trong quá khứ. Nếu tiếp tục chúng ta sẽ kết thúc cuộc đời ở đây – tay cô khua lên, nhằm vào bệnh viện tâm thần Morisset.

Langtry nhặt lên từng thứ, từng thứ, già nua, lạnh lẽo và cô đơn, nói từng từ:

- Phải, có khi thế mất. Thế mà tôi cứ ở lì ở chỗ này...

Dawkon đứng dậy, xỏ chân vào giày, giơ một cánh tay kéo y tá Langtry đứng dậy.

- Đúng thế. Cô đang ở đây. Nhưng cô đang ở phía trong hàng rào. Cô phải ở phía bên đó, đừng bao giờ quên đây cho dù có quyết định làm gì – cô thở dài – Tôi phải đi đây, mẹ tôi đang đợi.

Ô Sally, chị mới là người khổ đau thực sự. Y tá Langtry nghĩ ngợi khi sánh bước cùng bạn dọc hành lang nhà tập thể y tá. Không cách gì chấm dứt cuộc sống, tiền ít, cha mẹ già và không hy vọng được giúp đỡ. Cô đơn thực sự nữa. tất cả trách nhiệm đổ dồn lên Sally Dawkin và sẽ còn tiếp tục nặng nề hơn. Thôi được, y tá Langtry quyết định, ta đây chán nhiệm vụ rồi. Nó đã thống trị toàn bộ đời ta. Và nó đã giết Michael.

Họ bước tới chỗ y tá Dawkin đỗ xe hơi đi mượn để chở cha tới Morisset.

Trước khi chui vào trong xe, y tá Langtry vươn người ôm riết bạn:

- Cần thận nhé Sally, và đừng lo cho cha chị. Ở đây, thế nào cụ cũng luôn thấy dễ chịu.

- Tôi sẽ cẩn thận, đừng lo. Hôm nay có thể tôi quy, nhưng ngày mai ai mà biết được? Có thể tôi trúng số chứ chẳng chơi. Và Royal Newscastle không còn là một nơi hèn mọn như thế nữa. Biết đâu tôi lại thành viện trưởng chứ cg phải chỉ là viện phó – cô vào hẳn trong xe – Nếu có khi nào cô quyết định đâm đầu xuống miền Bắc, đến Newcastle thì điện cho tôi nhé, chúng ta sẽ gặp nhau mà huyền thuyên tán phét. Thật chẳng hay ho gì nếu cắt đứt quan hệ với mọi người, Honour ạ. Ngoài ra, mỗi lần tôi tới thăm ông cụ, tôi sẽ làm bạn với cô.

- Em thích thế nhưng em không nghĩ rằng mình sẽ ở lại đây lâu nữa. Có người ở Melbourne để em nhắc nhở họ rằng em vẫn tồn tại trước khi quá muộn – y tá Langtry thông báo.

- Ngoan lắm. Cứ tiếp tục sống cách nào mình thấy thật cần ấy – y tá Dawkin tán thưởng. Cô sập cửa, vẫy chào vui vẻ và chiếc xe chồm đi.

Y tá Langtry đứng nhìn theo một lát, vẫy tay đáp lại rồi quay đi về nhà của các y tá, đầu cúi gằm, dán mắt vào bóng chân đen mờ trong đêm tối.

Neil đã nói sẽ đợi cô. Nếu cô đi bằng máy bay thì Melbourne không xa mấy.

Cô có thể bay trong ca nghỉ bốn ngày tới. Và nếu quả thực anh vẫn đợi thì cô không bao giờ cần trở lại Morisset nữa. Cô đã ba mươi hai tuổi. Phải thể hiện mình như thế nào đây? Vài tấm bằng, vài huân chương, đôi ba huy chương. Không chồng, không con, không cuộc sống cho riêng tư. Chỉ phục vụ người khác, ôm một kỷ niệm, một người đàn ông đã chết. Không nơi chốn thân thương.

Cô ngẩng đầu. Cô nhìn chăm chăm vào ô vuông ánh đèn vàng quanh mình ở cái chốn rộng thênh thang này mà vô vọng chán nản. Khi nào thì đến ca nghỉ bốn ngày tới đây? Cô sẽ làm thêm ba ngày nữa, rồi có ba ngày nghỉ, đi làm tiếp bốn ngày rồi nghỉ bốn ngày. Khoảng mười ngày nữa.

Ồ, phải thế mới được. Có lẽ cô phải đến Melbourne sau buổi hoà nhạc lớn. Buổi hoà nhạc là toàn bộ tâm huyết của họ, chỉ cần già Marg tội nghiệp cố xoay sở thuộc được hai từ phải nói. Nhưng cô muốn được tham gia buổi đó kinh khủng, không ai nỡ nói không. Mọi người đều cầu mong đến lúc mở màn. May mắn sao tìm ra Annie biết hát. Cô gái đúng là một linh hồn nhỏ bé đáng yêu khi được giao việc này, còn mấy bệnh nhân nam làm bánh sẽ đan những chiếc lồng to kệch, sơn vàng, Annie sẽ hát “Tôi chỉ là con chim trong chiếc lồng vàng” Ký hiệu về mèo và chuột sẽ làm ngôi nhà không chê trách vào đâu được. Giá mà Su-Su có thể diễn vai của mình mà không ngất xỉu. Y tá Langtry u ám như thế bị bàn tay người khổng lồ chụp úp. Mình đang nghĩ cái quái gì vậy? Mình không thể bỏ họ. Họ còn ai khác đây nếu những người như mình nhắm mắt làm ngơ đuổi theo một giấc mơ? Vì đây chỉ là một giấc mơ. Giấc mơ của một cô gái ngờ nghệch chưa trưởng thành. Đây mới chính là tất cả đời mình. Đây là cái mình đang thực tập để có được.

Michael biết. Và Sally Dawkin đúng. Sự thật tàn nhẫn quá, thế nhưng không bao giờ có thể trốn chạy sự thật, Và nếu nó có làm ta đau đớn ta phải chịu đựng nó thôi. Họ quên chúng ta. Mười tám tháng không có nổi một lời từ phía anh. Neil cũng đã lãng quên ta. Khi ta là trung tâm vũ trụ của anh, anh yêu ta và cần tới ta. Giờ anh còn cần ta làm gì nữa? Vậy thì tại sao anh lại phải yêu ta lúc này? Ta đã đưa anh trở lại con đường để tới một cuộc đời khác trước, rộng rãi hơn, thú vị hơn, phải rồi, thú vị hơn nhiều và được nhiều phụ nữ để mắt tới. Việc quái gì anh phải nhớ tới một phần cuộc sống đã làm anh quá đau đớn cơ chứ? Quan trọng hơn, sao ta lại muốn anh phải nhớ ta? Michael đúng. Michael biết điều đó. Một con chim khoẻ cần có đất rộng để bay lượn.

Cô có công việc ở đây. Bao nhiêu người được trang bị kiến thức để làm công việc như cô không mệt mỏi? Bao nhiêu người được đào tạo, có tri thức, có nghề bẩm sinh? Vì trong số y tá tâm thần có thể lực chịu đựng giai đoạn ba năm đào tạo thì đã có mười người không trụ được. Cô có khả năng chịu đựng. Và cô có tình người. Điều này không chỉ là công việc. Trái tim cô đã

nằm trong đó, ăn sâu bám rễ vào đó. Đây mới là thứ cô thực sự muốn. Nhiệm vụ của cô là ở đây, giữa những người đã bị thế giới bỏ quên, hoặc vô dụng, có lúc chỉ đơn giản là không chịu nổi khi nhìn thấy. Y tá Langtry bước tiếp, vững chãi, không hề run sợ, cuối cùng cô đã hiểu rõ mình. Và hiểu rõ trọng trách, cái sự trở trêu nhất của mọi nỗi ám ảnh, chỉ là một tên gọi khác của tình người.

Hết

Nguồn: VNthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 03/11/2008 9:17:40 CH